Nữ phụ Đừng chọc khinh

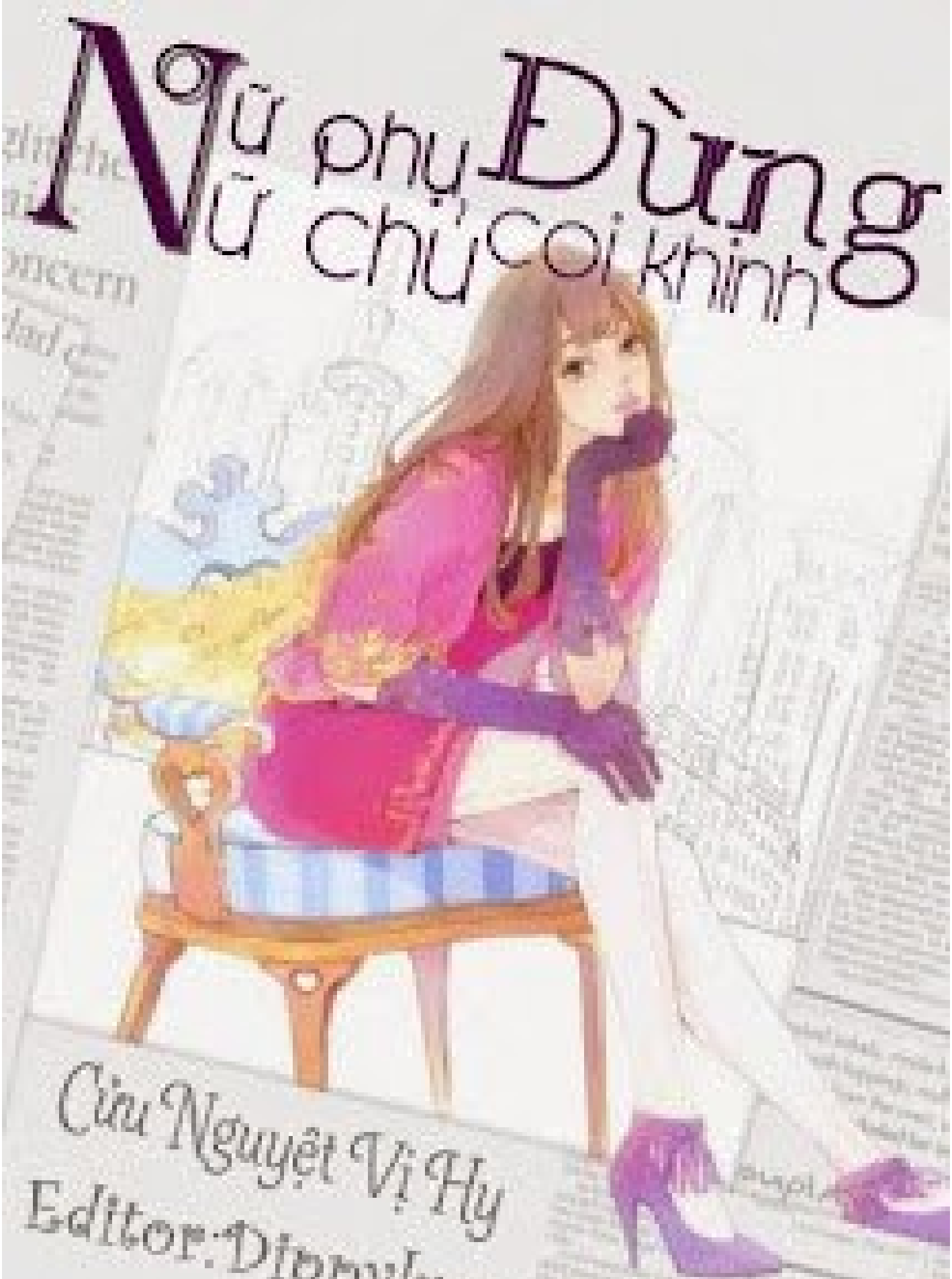

Cửu Nguyệt Vị Hy

Editor: Dippykun

Nguồn: http://dippykun.wordpress.com

Nữ Phụ, Đừng Coi Khinh Nữ Chủ

Cửu Nguyệt Hy

DTV EBOOK

Ngôn Tình,Nữ Phụ

Tác giả: Cửu Nguyệt Vị Hy 玖月未晞 (mới đổi còn Cửu Nguyệt Hy 玖月晞)
Tên gốc: 女配，别小看女主
Số chương: 48 8 PN -> hoàn

Xuyên qua thành nguyên nữ chủ trong nữ phụ văn, lại còn là nữ chủ là đạo diễn chịu các loại tiềm quy tắc XX , Tần Cảnh có điểm không thể bình tĩnh.

Nữ chủ người ta vốn đang tốt đẹp, vì sao nữ phụ liền đột nhiên thành ra vạn năng, tỏa đủ mọi ánh hào quang, mà không chỉ vậy, lại không nói hai lời cho cô là kẻ thù ? Cái tên độc giả xuyên qua thành nữ phụ này, không phải nên cùng nữ chủ bình thường hóa quan hệ sao? Nữ chủ vốn đang bình thường mà vì nữ phụ xuyên qua tới, phải chịu đủ các bi thống, các loại xui xẻo, các loại vấp ngã sai lầm, các loại chịu bị diệt? Ngươi cho rằng nữ chủ là ngây thơ ngốc nghếch ?

Nếu thế sao lại làm được nữ chủ? Cho nên, các nàng nữ phụ, đừng ỷ mình là nữ phụ mà khi dễ nữ chính! Chao ôi, nữ chủ cũng không có dễ làm như vậy, nào thì làm ba ba bực mình, đối phó với một biển nam nhân cặn bã, đề phòng nữ phụ, tránh né mấy nam nhân muốn tiềm quy tắc XX mình, mà lại còn phấn đấu đạt ước mơ đạo diễn sự nghiệp vô tận, còn có ai so được với nữ chủ?

Mục lục

- Chương 1
- Chương 2
- Chương 3
- Chương 4
- Chương 5
- Chương 6
- Chương 7
- Chương 8
- Chương 9
- Chương 10
- Chương 11
- Chương 12
- Chương 13
- Chương 14
- Chương 15
- Chương 16
- Chương 17
- Chương 18
- Chương 19
- Chương 20
- Chương 21
- Chương 22
- Chương 23
- Chương 24
- Chương 25
- Chương 26
- Chương 27
- Chương 28
- Chương 29
- Chương 30
- Chương 31
- Chương 32

- Chương 33
- Chương 34
- Chương 35
- Chương 36
- Chương 37
- Chương 38
- Chương 39
- Chương 40
- Chương 41
- Chương 42
- Chương 43
- Chương 44
- Chương 45
- Chương 46
- Chương 47
- Chương 48
- Chương 49: Ngoại truyện
- Chương 50: Ngoại truyện Tập Vi Lam 2
- Chương 51: Ngoại truyện Doãn Thiên Dã
- Chương 52: Thiên Cảnh phiên ngoại 1
- Chương 53: Thiên Cảnh phiên ngoại 2
- Chương 54: Ngoại truyện Thiên Cảnh 3
- Chương 55: Ngoại truyện Thiên Cảnh 4
- Chương 56: Ngoại truyện Thiên Cảnh 5

Chương 1

Tần Cảnh chuẩn bị tắt máy tính đi ngủ, thì QQ lại “ping” một cái, là Viên Tử.

Tần Cảnh lập tức kích động mở ngay. Này cũng khó nói, Viên Tử nghỉ đông không có việc gì làm, ngồi viết tiểu thuyết, lại còn lấy tên Tần Cảnh để đặt cho nữ chính.

Tên mình đặt cho nhân vật nữ chính đương nhiên là tâm lý như vậy, mà hơn nữa, Viên Tử viết truyện còn mượn cả đời sống hàng ngày của Tần Cảnh mà ghép lên nữ chính – một cô gái trẻ xinh đẹp, mơ ước làm đạo diễn. Cô có thể không kích động sao?

Ở trong khung thoại, quả nhiên là file word đang được chuyển tới. Tên truyện “Minh tinh vùng dậy – nữ phụ muốn báo thù” . (Minh tinh quải đầu tường – nữ phụ muốn báo thù -> bạn nào dịch được tên khác thì bảo mình với)

Tần Cảnh xem đầu đề, lập tức nhiệt huyết sôi trào, minh tinh a, hơn nữa còn cái gì nữ phụ muốn báo thù, nhất định là đao quang kiếm ảnh, đấu đá sôi nổi!

Tải về, khung thoại lại nảy lên câu nói :

“Viên Tử 2013-3-17 22:33:33

Tần Cảnh, dạo gần đây đang phổ biến nữ phụ văn, nên tớ mới nổi hứng viết một bộ, cậu kì thật đúng là nữ chính, cơ mà, ách, là vốn-là nữ chính, cậu không vừa ý đừng chém tớ, tớ chạy

trước! Bái bai~~~”

Tiếp theo là, cái hình avatar cười ngu ngơ của Viên Tử xám đi luôn.

Tần Cảnh bình thường không hay xem tiểu thuyết, nên đọc câu này cũng không hiểu, cái gì mà nữ phụ văn? Gì mà nữ chính, lại còn là vốn-là nữ chính?

Không phải chứ, nữ phụ thì là nữ phụ, nữ chính liền là nữ chính, có cái gì mà loạn vậy?

Có điều, Tần Cảnh không quản nhiều như vậy, chuyển file word vào điện thoại di động, rồi trùm chăn đọc xem cái tiểu thuyết lấy tên mình làm nữ chính có cái gì.

Mấy tiếng sau

Tần Cảnh biết, chính mình bị lừa! Cái gì mà nữ chính, ôi bi kịch!

Trời ơi, cái tiểu thuyết này quá là nhục văn (18+), đủ các tư thế 3P, rồi NP rồi các loại, các loại khác, tất cả đều quá kinh hồn, quá khủng khiếp, vậy mà tác giả tả vô cùng tinh tế. Mà Tần Cảnh vốn là con nhà gia giáo, quản nghiêm ngặt, từ vỡ lòng đến sắp tốt nghiệp đại học, gần hai mươi năm chưa từng xem mấy cái như vậy bao giờ, bây giờ đột nhiên được nhồi nhét “phổ cập giáo dục” như thế này, chịu sao nổi, nhưng không thể bỏ không đọc nữa , đành một bên tiếp tục đọc, vừa đọc vừa ói mửa ——

Chuyện xưa là như vậy —— một phần là tiểu thuyết ban đầu do tác giả hư cấu, cùng phần《 minh tinh quải đầu tường 》 của nữ phụ.

Trong tiểu thuyết này, nữ chính ban-đầu Tần Cảnh và nữ phụ Tập Vi Lam là chị em trong một gia đình tái hôn. Phim thần tượng kết hợp phim kiếm hiệp hơn nữa còn có yếu tố tâm lý xã

hội, Tần Cảnh là con riêng của người bố giàu có, có tính cách kiên cường mà lương thiện, ai cũng yêu mến, nhiều người theo đuổi. Vừa là được tu dưỡng, một phần nữa là tài năng, cô trở thành một đạo diễn nổi tiếng.

Phim thần tượng kết hợp phim kiếm hiệp hơn nữa còn có yếu tố tâm lý xã hội, Tập Vi Lam là con gái của bà mẹ kế tiểu tam, là đứa em gái âm hiểm độc ác, thời thời khắc khắc ghen tị chị gái, cái gì cũng nghĩ kế nghĩ mưu, đi cửa sau bằng đủ loại bán mình, các loại tiềm quy tắc, rồi cũng được nâng đỡ thành đại minh tinh.

Vai nam chính Doãn Thiên Dã thân phận thần bí, có vẻ là quan nhị đại, trong gia tộc cũng là nhân vật vị quan trọng. Cũng chính là nhờ hắn luôn luôn đứng trong bí mật trợ giúp, Tần Cảnh mới có thể từ trong lưới võng quỷ kế do Tập Vi Lam bày ra mà vẫn có thể trở thành đạo diễn.

Kết cục cuối cùng của Tập Vi Lam trong tiểu thuyết ban đầu, là mộng tưởng được gả vào nhà giàu có, kết quả trong đám cưới, video sex-scandal của cô ta với N ông chủ tai to mặt lớn bị lộ ra. Chồng giàu không lấy được, ngôi sao cũng không thể làm, cô ta trút hận lên nữ chính Tần Cảnh, muốn đẩy cô xuống lầu, kết quả không may tự mình ngã xuống mà chết.

Trên đây là câu chuyện ban đầu được tác giả Viên Tử tóm lược trong chương đầu, về sau không nhắc đến nữa.

Thế nhưng, một độc giả không biết tên gì xuyên qua, thành ra cho Tập Vi Lam sống lại, không những thế còn thề sẽ trả thù những kẻ đã hại chết cô ta một lần – Tần Cảnh và Doãn Thiên Dã. (đến đây Tần Cảnh có điểm khó hiểu, người hại chết cô ta, không phải chính cô ta tìm chết sao?)

Đầu tiên, cô ta bắt đầu ra sức cải thiện cứu vãn hình tượng với ông bố dượng giàu có, còn cùng với bà mẹ cũng vô cùng thâm

độc trù tính kế hoạch, thành công thuyết phục lão ba đem phân nửa cổ phần của công ty phân cho cô ta, thế là cô ta có thể chọn thuê người làm phim để mình diễn, không cần tiềm quy tắc mà leo cao nữa.

Mặt khác mắt nhìn của cô ta rất chuẩn, đều là đầu tư cho những phim truyền hình nhiều người xem mà doanh thu cao, tiền kiếm được nhiều, danh tiếng khí thế cũng bắt đầu có. (lại khó hiểu, chẳng lẽ có ông bố nào với con riêng của vợ còn thân hơn với con ruột sao?)

Thứ hai, cô ta đem mình đắp nặn thành hình tượng phụ nữ tự tin thành đạt (ách, có người nào tự tin mà cả ngày chỉ nhớ báo thù?), cùng lúc đó, còn muốn làm tất cả mọi người, bao gồm cả nữ chính, thấy cái bộ mặt lương thiện tốt đẹp của cô ta, khiến ai cũng nghĩ cô ta là người tốt. Như vậy cô ta khiến cho vạn người mê rồi, nam chính bắt đầu thần hồn điên đảo vì cô ta.

Cô ta rất đường hoàng đùa bỡn nam chính, còn chuẩn bị một tấm hình cùng với video để tố cáo với nữ chính vào thời điểm mấu chốt, khiến cho hai người kia xích mích mà chia tay. Kết quả, nam chính xuất ngoại, nữ chính bị đá, còn làm bộ dạng thân thiết đến khóc lóc kể lể ủy khuất trước mặt nữ phụ muội muội.

(ách, nữ chính người ta thực là ngây thơ, nhìn không ra ngươi như vậy a?)

Thứ ba, cô ta chú ý khai quật tài năng đạo diễn của nam phụ An Nham. Nam chính đã đi rồi, tâm trí nữ chính đành đặt cả trên nam phụ, thế là lại có tranh đoạt tình cảm.

Mà nữ chính khi nam chính đã đi, phát hiện ra nam phụ có bao nhiêu điểm tốt đẹp, đột nhiên nảy nở tình cảm mãnh liệt với nam phụ, không tiếc chịu gia đình ngăn cấm.

Tại giai đoạn trước khi chuyện được kể, có lẽ để làm nổi bật nữ phụ, nữ chính là người rất có tài mà lại cái gì cũng có, mà với nữ phụ cái gì cũng phải phấn đấu a! Thế là cô ta hấp dẫn nam phụ thành công, xúi giục nam phụ theo mình, để cho nam phụ ở bên cạnh nữ chính ngốc nghếch không hiểu sự tình mà nhân thể giám sát cô, lợi dụng cô, lừa gạt tình cảm cô, mượn tài năng đạo diễn của cô mà bồi dưỡng cho hắn ta.

Cuối cùng, nam phụ chiếm được tình cảm của nữ chính xong thì đá nữ chính, trở thành người bên cạnh nữ phụ, gắn bó cả trong sinh hoạt và sự nghiệp.

Mấu chốt là nữ phụ lúc trước đã muốn giành người này về, nhưng nàng không thể làm tiểu tam được a! Thế là, cô ta nói với nam phụ, muốn hắn cùng nữ chính quan hệ tình cảm nhưng là, không công khai. Nữ chính nghĩ, dù sao cũng là người trong tay mình, nên cũng đáp ứng.

Sau khi nữ chính bị đá, nữ phụ mới tới nói cái gì mà các ngươi trước không công khai, ta không biết chút gì.

Nữ chính tuy rằng tin tưởng lời nàng nói, nhưng mà không tránh được ghen tị, làm các loại gây khó dễ nữ phụ, kết quả bị công ty răn dạy, giáng cấp đủ loại. Có vẻ tác giả thấy ngược vậy còn chưa đã ghiền, thế là làm cho nữ chính đủ loại bán mình, tiềm quy tắc, dần dần mà ngoi lên.

Nữ chính còn yêu nam phụ a, bắt đầu chiến đấu tranh đoạt nam phụ, mà thế nào cũng không thể đoạt, nữ phụ lại còn đem kế hoạch câu dẫn nam phụ của cô ra tố cáo. Lại còn ở ngay tại studio. Kết quả, nữ chính tức quá cho cô ta một trận.

Nữ phụ tạo được khổ nhục kế làm tất cả mọi người đều mạnh mẽ lên án nữ chính, cả công ty sắp làm việc với cô cũng thôi không hợp tác nữa. Nữ chính vì lần nữa làm đạo diễn mà lại một lần nữa bán mình, tiềm quy tắc, hoàn toàn thành tiểu thuyết

phiên bản nữ phụ văn.

(nhưng mà là nguyên nữ chính kia, vốn bền gan vững chí, rất có giáo dục, mà thế nào lại dễ gục như vậy ? Thế nào mà vừa gặp được một chút ngăn trở liền bắt đầu tìm đường mà tiềm quy tắc? Tinh thần bất khuất giữ thân trong sạch đi đâu hết cả rồi?)

Kết cục là, nữ phụ được sống vui vẻ hạnh phúc, mà nữ chính, ách, trong một hoàn cảnh buông thả dục vọng quá độ đã chết thẳng cẳng.

Tần Cảnh xem xong, phi thường tức giận, cô thật sự không thể lý giải, vì cái gì mà Tần Cảnh bị đủ các loại đày đọa thế này? Hoàn toàn một chút khí chất của nữ chính cũng không có.

Nguyên lai đây chính là nữ phụ văn a!

Cho nên muốn đem nữ chính thành đồi bại, hư hỏng mới hay; cho nên muốn đem nữ chính ngược đến chết, các loại ngược mới tốt. Kỳ thật, đem nguyên nữ chính coi như là nữ phụ mà đọc, thì vẫn là xem hay.

Chính là, Tần Cảnh trùng tên trùng họ nguyên nữ chính cảm thấy vô cùng ủy khuất . Bằng cái gì mà nữ phụ văn nữ phụ có thể ỷ vào thân phận nữ phụ, liền không kiêng nể gì khinh bỉ đày đọa nữ chính chứ ?

Trời ơi hai chữ nữ chính này, còn có gì ý nghĩa gì nữa!

Nói nguyên nữ chính dễ nghe như vậy, kỳ thật chính là nữ phụ a, đúng không!

Mấy người con bà nó xem trong văn chương có nguyên nữ chính nào rẻ rúng như vậy ngu ngốc như vậy não tàn như vậy, mấy người cho rằng tác giả bản ban đầu ngây thơ lắm mới cho người như vậy làm nữ chính?

Độc giả xuyên qua thành nữ phụ chẳng lẽ không phải đều có quan hệ tốt với nữ chính sao? Độc giả chẳng lẽ không phải lúc nào cũng thích nữ chính sao? Độc giả đi xuyên qua chẳng lẽ không phải thành ra nữ chính với nữ phụ sống hạnh phúc hài hòa sao?

Ai mà ngay đầu tiên có thể biến trạng thái chiến đấu với nữ chính như thể coi người ta là cái bia sống để thông ngòi súng máy mà bắn phá!

Cô này làm nguyên nữ chính mà quả thực chính là so với nữ phụ trong văn thường còn bi thống hơn, còn ngược tâm hơn, chứ còn gì nữa!

Mấy người nghĩ xem, nữ chính nhà người ta đang vui vẻ như vậy, tốt như vậy, còn vô tội như vậy, chả làm gì đột nhiên liền xuyên qua một nữ phụ tỏa sáng vạn năng, không nói hai lời lôi nữ chính ra báo thù, công lí ở đâu a !

Hơn nữa, từ sau khi nữ phụ xuyên qua, nguyên nữ chính liền chịu các loại bi thống, mọi chuyện không thuận, không nói xui xẻo vấp váp, ngay nam chủ cũng thành bia đỡ đạn mà quỳ dưới váy nữ phụ rồi bị giết lập tức, là thế nào, nghịch ý trời, chứ còn gì nữa!

Nam chủ quan trọng là kiên định trung trinh không thể dung hai người a, vì cái gì mà bị nữ phụ nhà ngươi một giây đồng hồ xúi giục theo mình?

Ngươi, cái nữ phụ xuyên qua tới, không chịu tử tế mà tỉnh ngộ sai lầm của mình, còn bày trò báo thù, mỗi ngày lấy ngược nữ chủ ngược nam chủ làm vui, lấy trêu chọc cướp đoạt những nam nhân bên cạnh nữ chủ làm vui, đây rõ ràng là tâm lý méo mó vẹo vọ hằn thù xã hội a, phải hay không?

(không hiểu sao có cảm giác mình viết thể văn biền ngẫu=)))

Tần Cảnh lòng căm phẫn tức tối ói mửa xong, bình tĩnh mà xem xét, này bộ tiểu thuyết nếu như không phải nguyên nữ chủ lấy Tần Cảnh để đặt tên, cô vẫn xem thật sự vui vẻ, dù sao, ách, truyện hành hạ người như vậy ai không thích?

Chính là, người bị hành hạ là trùng tên trùng họ với Tần Cảnh a!

Tràn lòng bi phẫn, Tần Cảnh gọi điện thoại cho Viên Tử, kết quả, ách, nó chắc là sợ bị mắng, tắt máy. Thế là gửi tin nhắn:

“Viên Tử, đừng trốn tránh! Lệnh cưỡng chế chỉnh đốn và cải cách, viết lại in nghiêng, nhất định sửa tên nguyên nữ chủ! Bằng không, ta liền đem cái thứ văn chương thiếu nhi không nên xem của mi cho bố mẹ mi xem! Ta xem mi dám không!”

Gửi tin rồi, Tần Cảnh vẫn là oán khí khó tiêu a, lăn qua lăn lại quyết định ngày mai nhất định phải tìm Viên Tử mắng nó một trận, nhân thể cho nó ăn hành.

Kết quả, cô không nghĩ đến là, thế giới sau khi cô tỉnh lại, biến đổi.

(quan nhị đại: con cái của quan lại, có quyền nên có tiền

Tiềm quy tắc: quy tắc ngầm, hay nói cách khác là đi cửa sau, bán thân đạt mục đích

Từ đây về sau mình sẽ giữ nguyên từ này nhé)

Chương 2

Tần Cảnh đứng ngắm cảnh trong thang máy, nhìn thang máy đi chậm xuống, có chút nghi ngờ.

Cô không hiểu thế nào vừa tỉnh ngủ, liền đứng trong thang máy. Cô vẫn không nghĩ ra mình tỉnh lại lúc nào mà đến chỗ này? Thực kì quái, chẳng lẽ hôm qua xem tiểu thuyết lâu quá, ngủ không đủ nên đầu óc không thanh tỉnh?

Tần Cảnh ngu ngơ gõ gõ đầu, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Cô giật mình, mới phát hiện là tiếng từ trong túi xách của mình phát ra.

Nhắc tới túi xách, Tần Cảnh lại giật nảy mình lần 2, túi xách Chanel số lượng hạn chế, không phải chứ? Cô không thích cái hãng 2 chữ C này, trước giờ đều không cần Chanel a!

Cuống quít lấy điện thoại di động ra xem, trên màn hình là hai chữ to: An Nham?

An Nham? An Nham là ai? Cô chưa từng lưu số này, càng nói là không, hề, quen,....

Trời đất!!!

An Nham!

Này không phải đấy là An Nham nam phụ trong tiểu thuyết ban đầu mà lại biến thành nam chính trong " minh tinh quải đầu

tường “ đấy chứ?

Hôm nay sao nhiều kích thích vậy, không phải là cô lại xuyên qua đến cái thế giới trong tiểu thuyết đi? Liên hoàn xuyên, nhầm không vậy?

Không thể! Không thể!

Tần Cảnh không dám tin tưởng, chỉ là bất luận ra sao cũng nghe điện thoại trước hẵng nói.

“Tần Cảnh, có cái gì cô cứ nhằm vào tôi, vì sao còn muốn làm hại Vi Lam? Tôi cảnh cáo…” Trong lòng Tần Cảnh cả kinh, phản xạ có điều kiện ngắt điện thoại di động.

Vi Lam? Lại một nhân vật trong tiểu thuyết.

Chuyện này là sao? Cô còn chưa kịp phản ứng, lại nghe tiếng người dẫn chương trình trên TV vô cùng ồn ào:

“Ngôi sao điện ảnh vô cùng nổi tiếng với ngoại hình khả ái Tần Vi Lam từ khi xuất hiện đến nay luôn tích cực tham gia hoạt động từ thiện. Cô chưa hề dính vào vụ scandal tình ái, những nghệ sĩ từng hợp tác với cô, kể cả là những diễn viên mới hay gạo cội, đều khen ngợi tài năng của cô, thậm chí là nhân viên từng công tác với cô đều tự động trở thành fan.

Một ngôi sao trong sáng thuần khiết như hoa bách hợp, mà lại bị một đồng nghiệp cùng công ty truyền thông tên Tần Cảnh gây khó dễ. Nhiều người trong cuộc cho biết, Tần Cảnh cùng đạo diễn mới của Tinh Nguyệt là An Nham đấu đá thua kém, tức tối muốn hủy hoại danh tiếng của An Nham, lại liên đới đến Tập Vi Lam vô tội, chỉ vì Tập Vi Lam có quan hệ với An Nham…“

Cái tình tiết này, sao quen thuộc vậy?

Trong tiểu thuyết hình như có cái này, Tân Cảnh chụp được cảnh Tập Vi Lam với An Nham hôn hít ôm ấp, tức giận tung hình ra giới truyền thông, kết quả, không hại được Tập Vi Lam mà lại hại chính mình.

Cũng là từ cái sự kiện này, công việc của Tần Cảnh thay đổi đột ngột, lúc trước còn phong sinh thủy khởi, mọi việc thuận lợi, về sau liền chỉ có thời vận không đủ, quyết định sai lầm!

Nhìn từ trong thang máy lên phía trên, ánh mặt trời yếu ớt xuyên qua lớp pha lê dày, lấp lóa, chiếu trên khuôn mặt đầy kinh ngạc của Tần Cảnh.

Hình dáng phản chiếu trên pha lê khiến cô không biết phản ứng sao, cô nhìn chòng chọc ảnh của mình hiện lờ mờ trên đó, và nhìn chòng chọc vào cô gái có phần xa lạ đó, không khỏi xuất thần.

Tóc búi cao kiểu Pháp sang trọng, dung nhan tinh xảo, khuôn mặt mĩ lệ, đồ công sở cao cấp Chanel, đây, rõ ràng không phải cô Tần Cảnh bình thường thích mặc đồ năng động, mà là Tần Cảnh nữ chủ của tiểu thuyết a!

Cô thực sự đã xuyên qua, thành cái cô nữ chính trùng tên trùng họ chịu ngược chịu bi thương, Tần Cảnh…

X, thần kì vậy? Chỉ là hôm qua cô bất bình thay nữ chủ, thế là, bây giờ cô xuyên tới, làm cái gì? Làm nguyên nữ chủ chính danh chắc?

Trời ơi, oan oan tương báo đến khi nào!

Thang máy ngừng lại trên tầng 12, Tần Cảnh thần sắc có chút ngây ngốc đi ra khỏi thang máy, kết quả bị tất cả nhân viên đồng nghiệp chỉ chỉ trỏ trỏ. Mọi người đều bị quyến rũ thành fan Tập Vi Lam rồi, cô hủy hoại danh tiết nữ thần của các nàng, tự nhiên

là bị chỉ trích!

Trước những ánh mắt chán ghét của mọi người, cô không nói lời nào.

Hơn nữa cô cũng không biết ai là ai, nhưng bằng vào một chút kí ức về cấp trên của Tần Cảnh, chưa từng có việc gì phải lên phòng làm việc của thanh tra cấp cao mạng lưới truyền thông Công ty điện ảnh và truyền hình Tinh Nguyệt.

Vừa vào còn chưa kịp đứng, đã nghe thanh tra Dương Tân gào thét:

“Ngôi sao của công ty chúng ta lại bị bộ phận truyền thông của chính công ty mình gây ra tai tiếng! Tần Cảnh! Não cô ngâm nước đấy phải không?“

Dương Tân giận không kìm được, rống to, đập cả mấy tập giấy tờ bản thảo lên mặt bàn rồi ném về phía Tần Cảnh.

“Phách” một tiếng lớn, tập bản thảo đủ màu sắc trên mặt bàn gỗ lim đặt đóng, đồng loạt theo sấm rền mưa tuôn bay lên muốn đập vào mặt Tần Cảnh.

Quyển bản thảo bị ném đến lệch gáy, rời trang, bùm bùm lạch tạch rơi trên đất, vài tờ rơi trên giày cao gót màu hồng không dính một hạt bụi của Tần Cảnh, thậm chí có tờ bay qua bên tai cô, làm hỗn loạn mái tóc búi tề chỉnh phong cách Pháp của cô.

Cô gái khuôn mặt tinh tế không tì vết trước mắt, bị mắng mỏ giận dữ như tát nước, cũng không thể hiện một biểu tình gì, quật cường hơi mím môi, bình thản cúi nhìn giày da của Dương Tân.

Cái tình tiết này cô đã thấy trước, cho nên không kinh ngạc, vả lại, cô không muốn đối nghịch với người này, cô nhớ, người tên

Dương Tân này cũng coi như là ân sư của Tần Cảnh.

Trong thế giới xa lạ này, ông là người đầu tiên mà cô nghĩ sẽ đối tốt với cô, chẳng qua, vừa rồi hung dữ cũng là một bộ tiếc hận rèn sắt không thành thép mà thôi.

“Tần Cảnh, cô nhìn xem cô đã làm cái trò hay gì đây!” Dương Tân mặt mũi run rẩy, cầm điều khiển từ xa bật cái TV trên tường, thiếu chút tức muốn điên.

Đoạn video trên mạng này, thực ra không quá bất thường, không có thuyết minh, chỉ là clip ngắn có vài hình ảnh.

Đoạn video clip đầu là một đoạn phỏng vấn cách đây không lâu của Tập Vi Lam. Bị hỏi về sự kiện nude của diễn viên xinh đẹp Thư Miểu, Vi Lam cười khẽ : “ Tôi không tiện nói gì cả, chỉ là, người của công chúng, quan trọng nhất phải chú trọng hình tượng!”

Vừa dứt lời, trên màn hình là tấm ảnh, trên đó là Tập Vi Lam. Kỳ thật, cũng không tính là nude hay gì, chỉ là, một tư thế thướt tha váy trắng, mà Tập Vi Lam không chú ý đến trên váy trắng là cặp mông bị hảo bằng hữu hàng tháng (nguyệt sự) nhuộm thành đỏ rực rỡ.

Bên trái video là dòng chữ đỏ viết :

“Em gái màu đỏ nổi bật trên nền trắng „

Đoạn video thứ hai là Tập Vi Lam mấy ngày trước bị hỏi thì e lệ rụt rè trả lời: „Tôi có thể nói thật với mọi người, tôi hiện tại còn không có bạn trai, cũng không có định tính chuyện yêu đương. Tôi là người khá bảo thủ, hơn nữa, đối với nam giới, thực sự tôi không dám tiếp cận gần. Đến bây giờ, ngay cả nụ hôn đầu còn không có.”

Đoạn video thứ 3 là mấy ngày hôm trước An Nham trả lời phỏng vấn, nội dung cũng giống nhau.

Âm thanh im bặt, lại là một tấm hình lớn, Tập Vi Lam cùng An Nham thân mật hôn môi, bên phải hàng chữ vàng cực lớn: "Ai tiềm ai?"

Không biết là ngụ ý An Nham được Tập Vi Lam trợ giúp thăng tiến, hay ý là Tập Vi Lam nhờ An Nham bồi dưỡng thế lực sau này.

Dương Tân nhắm mắt, đoạn video này cùng lắm một phút, mà ông lần đầu xem suýt chút ngất. Tuy rằng hung hăng phát tiết xong đã thông hỏa khí, nhưng không thể tin, người ổn trọng như Tần Cảnh lại làm ra loại chuyện này!

Chuyên mục video "Tụ quang" này về ngành giải trí xưa giờ chưa bao giờ làm mấy cái rẻ tiền nên được đánh giá cao, ông còn định mang nó đi tranh cử cho chuyên mục truyền thông mạng của năm, không thể nghĩ đến, thời điểm này Tần Cảnh lại phát cái đoạn video không chất lượng còn "tự giết lẫn nhau" như thế!

Ông trước giờ không nghi ngờ bản lĩnh nói thẳng thắn, không ngại thế lực, dùng những chiêu thức cứng cỏi quyết đoán của Tần Cảnh. Nhưng có cho trăm ngàn vạn ông cũng không từng nghĩ, con người sắc bén làm đối thủ chưa đánh đã thua như thế lại quay ngược kiếm đâm chính nghệ sĩ của công ty mình.

Dương Tân có cảm giác như bị người phản bội, giận dễ sợ, lại bắt đầu rống to:

"An Nham là đạo diễn công ty ta bồi dưỡng, Tập Vi Lam cũng là nghệ sĩ của chính chúng ta, sắp tới cô ấy cũng tranh cử "Nữ diễn viên được yêu thích nhất". Cô, vô thanh vô tức cho một nhát sau lưng như vậy, còn chọn cái thời điểm này gây vụ bê bối, lại còn là sex scandal? Công ty chúng ta công ty ra thị trường mới chưa

được bao lâu, cô muốn người ngoài biết công ty nhân sự không đoàn kết, tự giết lẫn nhau sao?”

Tần Cảnh thấy ông ấy bốc hỏa như vậy, rất muốn an ủi hắn, nhưng trong lòng lại nhanh chóng hồi tưởng tình tiết tiểu thuyết, đem sự tình ngóc ngách ngọn nguồn phân tích rõ ràng. Cho nên, rất ưu sầu bày bộ mặt poker face (poker face:), không rên một tiếng, lành lạnh xem đoạn video trên TV, dưới ánh đèn yếu ớt của hầm để xe, trong chiếc xe Audi đen là hai người đang như keo sơn quấn lấy nhau mà K-I-S-S…

Trong đôi mắt trong suốt mà trống rỗng là một tia oán độc ——cẩu nam nữ!

Ách, cái tâm trạng này là thân thể Tần Cảnh trong truyện đột nhiên phát tiết sao?

Cô cũng biết, lần này Tần Cảnh làm ra chuyện này, chính là bởi vì ghen tị, muốn trả đũa Tập Vi Lam.

Chính là, cái tên An Nham bị nữ nhân đẩy tới đẩy lui xúi giục, cô ta mới không cần! Giành lại á, cô không muốn, mà hiện tại nói cô vì cái tên hèn nhát đấy mất đi quy tắc cảu mình, thực quá xấu mặt!

Dù gì, tìm lí do thì cũng phải có lí do tốt chút chứ!

Chương 3

Đầu óc cấp tốc lục lọi, có, cô nhớ ra, An Nham chính là làm theo kế hoạch của Tập Vi Lam, dùng Tần Cảnh làm ván cầu, giành được cơ hội thực tập đạo diễn a!

Chính là Tần Cảnh ngốc nghếch đem tác phẩm của chính mình giao cho An Nham, sau đó chính mình mang tác phẩm của An Nham đi tham gia tranh cử, kết quả, An Nham được cơ hội làm đạo diễn thực tập, Tần Cảnh lại chỉ có thể tiếp tục làm chủ nhiệm chuyên mục mạng.

“Vì cái gì người được chuyển sang bộ phận điện ảnh truyền hình làm đạo diễn thực tập lại là anh ta!” Tần Cảnh nhìn chòng chọc ông ta, nghĩ đến cái tình tiết này mà cười nhạt, “Dương tổng thanh tra, ông cho rằng, tôi không đủ tư cách làm đạo diễn, An Nham hắn lại có năng lực này sao?”

Dương Tân cảm thấy không thể tưởng tượng nổi: cô còn cười được?

“Còn không phải tại cô, không biết thế nào như vậy, làm ra cái tác phẩm căn bản không đúng thực lực của cô!” Ông thuận miệng thở ra, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn cô.

Ông đương nhiên không biết Tần Cảnh trước mặt ông, đã đổi linh hồn. Ông chỉ cho là, cô vẫn là cô bé xuất sắc trong trí nhớ, ngoại hình ưu tú, thiên tư thông minh, chuyện gì so với người khác cũng có thể vui vẻ cho qua vài lần.

Ông còn nhớ bốn năm trước, cô gái này vừa tốt nghiệp đại học ra, lại có khí chất nhu hòa mà áp đảo người, khiến người khác nhìn không thấu, vững vàng trở thành phóng viên giải trí.

Lúc nào cũng là một bộ dáng ung dung bình thản, cảm giác như cô chỉ cần một cái phẩy tay tao nhã mà cao ngạo, là đủ giải quyết dễ dàng mọi vấn đề.

Biết đâu, khí chất của cô, biến hết sạch!

Ánh mắt cô dần dần lạnh lẽo như băng, dường như bất kể mọi thành công đều trở thành đương nhiên phải có. Chỉ cần là chuyện cô muốn làm, quỷ chắn tru quỷ, thần ngăn sát thần, không thể ngăn được.

Ông có chút tiếc nuối, nhưng cũng không ghét, dù sao, con người luôn thay đổi.

Dương Tân có chút bất lực cười, cô bé biến thành loại người máu lạnh, mới thích hợp với giới giải trí hỗn loạn này.

Dương Tân xoa xoa trán, ngồi vào ghế dựa, liếc nhìn cô một cái, nói: “Đây là quyết định của cấp trên, tôi không thể can dự, cô ở trong cái giới xô bồ này lâu như vậy chẳng lẽ còn khờ dại cho rằng trên đời có công bằng sao?”

Tần Cảnh đạm đạm cười cười, ở trong đời thực, cô đúng là học đạo diễn, cho nên lúc Viên Tử viết tiểu thuyết, đã mượn chuyện này mà tưởng tượng.

Khác với Tần Cảnh trong tiểu thuyết là phú nhị đại, con nhà giàu, trong đời thực Tần Cảnh là quan nhị đại, mấy loại chuyện như thế cô đều đã tiếp xúc, nên đương nhiên biết, thế giới này vốn không thể nói là công bằng!

“Tôi biết năng lực cô so với An Nham hơn rất nhiều, nhưng trải

qua vụ việc này, tự tôn của cô cần thu lại!" Dương Tân một lần nữa nhăn mày.

"Không nói chuyện về công ty, chí ít cô với Tập Vi Lam có chút thân thiết phải không! Các cô không phải bạn tốt sao? Năm trước nếu không phải Tập Vi Lam giới thiệu diễn viên điện ảnh cho cô, cô cho rằng người mới như cô có thể tập trung đạt thành công như vậy hay sao?"

"Hiện tại thì vui rồi, cô náo một trận như vậy, bao nhiêu cố gắng coi như tan thành mây khói!" Dương Tân nói đến đây, lại không khỏi tức giận, Tần Cảnh rất có tài, xử sự cũng không tệ, tuy thua An Nham, nhưng về sau cơ hội làm đạo diễn cơ hội vẫn còn rất nhiều! Như bây giờ, cô chính là tự hủy tiền đồ a!

Dương Tân không có dám nói ra ý nghĩ của mình, lại vòng vo khiển trách: "Tập Vi Lam đơn thuần thiện lương như vậy, sao cô lại nhẫn tâm…. Cô ấy cũng là bạn tốt, thế mà cô còn xuống tay được?"

Ông như cũ không tin nàng là người vì ghen tị mà làm trái nguyên tắc, nếu như là như thế, cô có khác gì người hai mặt?

Tần Cảnh từ chối cho ý kiến nhẹ nhàng nhướn mày: nga, cô suýt tý nữa quên, bề ngoài, Tập Vi Lam khá tốt.

Nửa phần trước, hai chị em quan hệ có vẻ thân thiết, tuy rằng mỗi người có tâm tư riêng, nhưng nhìn ngoài cũng duy trì thân thiện. Người ngoài dù không biết hai người là chị em khác cha khác mẹ, cũng cho rằng hai người là bạn bè thân thiết.

Ngay từ đầu, Tập Vi Lam thầm kín trù hoạch con đường thăng cấp của cô ta, một mặt lừa gạt Tần Cảnh, sau lại còn giả vờ trước mặt người khác đối với Tần Cảnh quan tâm tỉ mỉ chu đáo. Thành ra, mọi người cứ nghĩ Tập Vi Lam tâm địa thiện lương, Tần Cảnh lại vong ân bội nghĩa.

Tình huống có thể tổng kết như vậy ——

Ách, ai bảo Tần Cảnh trời sinh chính là bị vu cho vai ác độc?

Sứ mạng của cô ta, chính là một lần lại một lần dùng quả táo độc đổ cho cô: thế giới này không thể tưởng tượng tâm hồn cô lại trong veo thuần khiết như pha lê như thế!

Dương Tân hít sâu một hơi, quay người trên ghế dựa, có chút mệt mỏi nói: "Tần Cảnh, tôi cho rằng, cô không phải là người như vậy!"

Câu nói lại khiến Tần Cảnh tim không báo trước giật một cái, trong đầu đột nhiên hiện ra khuôn mặt người đàn ông trung niên mỏi mệt lười nhác cẩu thả: "Cảnh nhi, con không phải là người như vậy!"

Người này là ai? Ba ba Tần Cảnh sao? Đúng nha, đến thời điểm này, Tần Cảnh bởi vì An Nham, đã chiến tranh lạnh với bố mình được bốn năm rồi nhỉ? Cũng là thời điểm, Tập Vi Lam thay thế vị trí Tần Cảnh, biến thành con gái ngoan của ông bố.

Tần Cảnh bắt đầu cảnh giác, cô cư nhiên lại xuyên đến lúc này, nếu như sớm hơn chút có phải tốt hơn bao nhiêu. Cô sẽ không công bố đoạn video bôi xấu Tập Vi Lam, nhất định không!

Tuy nhiên hiện tại, đối mặt một cái cục diện rắc rối như vậy, trước tình tiết này, Tần Cảnh là vạn sự thuận lợi, nhưng sau, Tần Cảnh chính là vạn sự không thuận, càng lúc càng bi thống.

Cô không thể như vậy!

Nhận lỗi! Thành tâm thành ý nhận lỗi!

Tần Cảnh lập tức chân tâm thật ý nói: "Tổng thanh tra, tôi lần

này, thực là tình cảm cá nhân làm cho ngu ngốc, thực xin lỗi, tôi không phải cố ý. Tôi về sau tuyệt đối sẽ không tái phạm, xin ông tha thứ tôi một lần này, được không?"

Dương Tân ngẩn người, thật sự không nghĩ đến con tiểu quỷ lạnh lùng như băng cao ngạo lại nhận lỗi, ông nhìn cô đủ bảy giây, mới lúng túng nói:

"Tần Cảnh, cô biết, cô không phải là đạo diễn trong biên chế chính thức lại không có bối cảnh đặc biệt, nên chuyện gì cũng khó. Cho nên cô mới đổ nhiều tâm huyết cho "Tụ quang" như thấy, chính là dùng hành động thuyết phục cấp trên chuyển đến bộ phận điện ảnh và truyền hình. Cho tới giờ, cô làm rất tốt, có thể nói là không có tì vết. Cô cũng biết lần này không có cơ hội thì lần sau cũng không phải không có. Chỉ là, "

Ông bất lực quay đầu đi chỗ khác, không nhìn cô: "Lần này, cô xong rồi! Chuyện của cô làm đã giao lên cấp trên! Tôi, quản không được! Có thể, không thể giúp được cô!"

Tần Cảnh 囧 khóc thét, không phải nhận lỗi thì có thể cứu vãn sao? Tiểu thuyết đều là như vậy a! Nữ phụ ngay từ đầu chính là nhờ vậy mà dễ dàng được người khác lượng thứ ủng hộ mà!

Vì sao đến lượt cô, lại là NO!??

Tác giả vô lương tâm, lừa người!

Tần Cảnh nhịn xuống tâm trạng ngột ngạt, xoay người ra ngoài, vừa ra khỏi phòng làm việc, liền nghênh tiếp chỉ trích đổ ập xuống:

"Thực là, phụ nữ ai không có lúc làm bẩn quần áo? Thế mà cô ta lấy đó làm cớ để trưng lên, thật quá ác! Cái dạng bán thân như Thư Miểu cũng so được với Vi Lam sao?"

“Cô ta không ác, có thể leo đến địa vị hôm nay? Hại người mới lợi mình thôi! Bất quá, mấy tấm hình hôn hít cũng quá giả, xem một lần là thấy! Các người còn nói cái gì cô ta tuy rằng ác độc, nhưng không phải như vậy không thể biết bản chất. Hừ! Ích lợi trước mặt, còn ngại gì không phá bỏ nguyên tắc!”

“Thực là nhìn sai cô ta! Chỉ cho là cô ta là tính toán, không nghĩ đến còn âm độc. Uổng công Vi Lam đối tốt với cô ta như vậy, khoét tâm khoét phổi như chị em, cô ta làm vậy, lấy oán trả ơn!”

Mấy nhân viên nữ xúm nhau nói chuyện, nếu không phải là bất bình cho nữ thần Tập Vi Lam nhà họ, thì cũng là vui sướng khi người gặp họa muốn giẫm đạp Tần Cảnh một cước.

Trên mặt mỗi người đều là biểu tình phẫn nộ cùng khinh miệt, dường như khinh bỉ Tần Cảnh ác độc, thì có thể làm tăng tình cảm sâu đậm giữa các nàng.

Tần Cảnh coi như không nghe thấy, không cần biết ai nói thì cũng biết chả phải dễ nghe. Vả lại, đã nhận lỗi rồi mà còn không được, cô cũng lười phí miệng lưỡi giải thích cho mấy người qua đường giáp ất bính đinh để nhận lỗi.

Tròng mắt nhìn thẳng yên tĩnh, y như người máy trống rỗng quét qua nhóm người, lại quay lại nhìn về phía trước!

Mấy nhân viên đang cố tình nâng cao âm lượng để cô nghe thấy, bị cô lướt mắt qua, nghĩ đến bộ dạng băng sơn đáng sợ thường ngày, đồng loạt rất không có tiền đồ ngậm miệng, nuốt hơi.

Có duy nhất một cái hơi chút không sợ cô, tên Lý Hủy, kêu gào: “Nhìn cái gì vậy? Chúng ta không có nói sai!”

Vừa dứt lời, liền nghe thấy một giọng nữ ôn nhu mà nhã nhặn lịch sự: “Lý Hủy, đừng nói! Tần Cảnh cũng không phải cố ý.”

Tần Cảnh tim run lên, thu hồi ánh mắt, liền gặp nữ phụ quay lại thành nữ chủ đang đâm đầu đi tới

Tập Vi Lam.

Tập Vi Lam ngũ quan tinh xảo, mặt trang điểm nhẹ nhàng vô cùng xinh đẹp, mái tóc dài đen nhánh và dày búi lỏng lẽo, nhìn đơn thuần mà mị hoặc. Trang phục cũng không lộng lẫy, chỉ là khăn quàng cổ vàng nhạt trên áo sơ mi dài lam nhạt in hoa, cùng quần tuýp trắng, mang một hơi thở tươi mát mà không giấu diếm thân hình uyển chuyển.

Tần Cảnh nhìn cô ta một cái, không nói gì. Đúng a, hiện tại ở trước mặt mọi người, hai người chính là yêu tinh hại người ác độc vong ân VS người bị hại thiện lương đại độ.

Cô quả thật không cái gì để nói.

Tiểu thuyết hư cấu ban đầu có nữ phụ Tập Vi Lam không thể nghi ngờ là kiểu người hạ tiện, nhưng tác giả trong chương đầu chỉ có mấy câu nói qua, Tần Cảnh không dám kết luận.

Mà Tập Vi Lam trong nữ phụ văn tuy rằng có các loại kế sách đối phó Tần Cảnh, nhưng bởi vì cô ta là vai chính, cho nên cũng cảm thấy vui vẻ, không thể chán ghét.

Bất quá, người như vậy, Tần Cảnh không thể phủ nhận là không thích.

Đã không thích cũng không chán ghét, thì càng không cái gì để nói.

Nhưng, Tần Cảnh vẫn hiếu kỳ, cô ta đột nhiên tới giải vây, lại giải thích tấm hình thế nào. Dù sao, xem qua tiểu thuyết rồi Tần Cảnh biết, tấm hình này kỳ thật là từ tay Tập Vi Lam.

Là Tập Vi Lam cố ý mang tấm hình gửi nặc danh cho Tần Cảnh, gài cô sập bẫy.

Chương 4

Mấy nữ nhân gặp Tập Vi Lam, không khỏi càng oán giận, càng lớn miệng khen ngợi Vi Lam thiện lương đơn thuần, lòng đầy căm phẫn thay cô ta bênh vực kẻ yếu, cũng đồng thanh chê bai Tần Cảnh dụng tâm hiểm ác, hành vi đáng khinh.

Tập Vi Lam mỉm cười như không có gì, kiên nhẫn nghe xong tất cả nịnh hót cùng phê phán, mới lo lắng nhíu mày, nhẹ lời khuyên nhủ: "Có lẽ là áp lực do nhiệm cấp trên giao cho Tần Cảnh quá nặng, cô ấy cũng là bất đắc dĩ. Mọi người đương nhiên không thể hiểu được áp lực đó đến thế nào đâu!"

Một câu đơn giản mà gạt hết tội lỗi của Tần Cảnh, Tập Vi Lam quả thật là một đồng nghiệp giỏi lí luận.

Cô ta cười ấm áp mà thoải mái: "Lại nói, ai cũng biết tấm hình đó là photoshop, chẳng hề ảnh hưởng gì đến tôi, ngược lại có càng nhiều fan lên tiếng ủng hộ tôi, gặp họa mà được phúc!"

Tần Cảnh đảo mắt, từ chối cho ý kiến.

Tập Vi Lam như cũ mỉm cười thân thiện, cuối cùng, bổ sung một câu, "Có lẽ, đây là Tần Cảnh nghĩ ra kế sách 'Tá hắc phản phủng'! Các bạn đừng đoán mò!"

(Tá hắc phản phủng: kế hoạch tưởng chừng nhằm mục đích gây họa nhưng thực chất là nhằm tạo thuận lợi)

Mọi người đương nhiên không tin, nhưng người bị hại đã không

nói gì, mọi người cũng không thể nhiều lời, nhao nhao thầm than Tập Vi Lam thực là quá lương thiện.

Tần Cảnh lần này càng không biết nên nói gì với Tập Vi Lam, chỉ có thể miễn cưỡng cười cười, sau đó tự ý xẹt qua vai cô ta, đi hướng thang máy.

Trong nháy mắt cửa thang máy sắp sửa khép lại, một cánh tay trắng nõn đưa ra ngăn lại, phịch một tiếng mở ra, Tập Vi Lam cười yếu ớt:

“Em có đồ để quên ở bãi đỗ xe, vừa vặn cũng muốn đi xuống.”

Cửa thang máy lần nữa khép lại, Tập Vi Lam vẻ mặt chân thành mong đợi nhìn Tần Cảnh, làm cô một trận da đầu run rẩy, cảm giác như con gà con bị chồn nhìn chòng chọc, ánh mắt nửa ngày không chuyển sang người kia, cuối cùng chỉ có thể lúng túng ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ thủy tinh.

Sau một trận trầm mặc quỷ dị,

Tập Vi Lam mở miệng : “Tần Cảnh, tấm hình này, là từ đâu ra vậy?”

Lời nói tựa hồ là thăm dò, lại không có chút thấp thỏm, bởi vì, vô luận chân tướng ra sao, tấm hình này chắc như đinh đóng cột là dùng Photoshop để vu cáo hãm hại.

Tần Cảnh mi tâm run rẩy một cái, lập tức liền không chút kiêng dè trả lời: ” Có người gửi bưu kiện nặc danh!” Vừa nói, Tần Cảnh mắt không chớp nhìn thẳng Tập Vi Lam.

Nhưng trên mặt cô ta vẫn là đạm đạm mỉm cười như cũ, không có một tia dao động.

Tần Cảnh không thể không than thầm khả năng giữ bình tĩnh

của cô ta, nhất là bộ dáng không thẹn với lương tâm. Nếu cô không biết trước nội dung vở kịch, biết bưu kiện chính là do Tập Vi Lam gửi đến, cô chắc chắn nhìn không ra được khác thường, thế nào cũng sẽ không hoài nghi nàng.

“Tần Cảnh, em cũng là hôm trước mới nghe nói An Nham chia tay với chị, em không nghĩ đến hai người hóa ra vẫn còn quan hệ, giữ bí mật được như vậy. Em thực không biết, chị nhất định phải tin tưởng em!” Cô ta một mặt khoe khoang mình thắng, một mặt lại còn khờ dại nghĩ tới có thể đảm bảo không để lại ấn tượng xấu trong lòng Tần Cảnh.

Bất kỳ người nào cảm thấy cô ta không hoàn mỹ, đều khiến cô ta bất an như ngồi trên lửa.

Tần Cảnh hoàn toàn thông suốt, liếc mắt liền hiểu rõ ý nghĩ thực của Vi Lam, nhưng cũng thật sự là vô pháp lý giải tâm lý kì lạ của cô ta. Cái nhìn của người khác với cô ta, quan trọng vậy ư?

Nhưng nói sao cũng được, trước kia Tần Cảnh bị cô ta theo cái dạng này mà khống chế thành ngoan ngoãn dễ bảo, mặc dù trở thành đá lót nền kiêm bia đỡ đạn cho cô ta thăng tiến, mà vẫn cảm thấy Vi Lam rất giỏi rất cường đại, mỗi ngày hâm mộ ghen tị hận.

Hiện tại Tần Cảnh tuy rằng biết ý nghĩ của cô ta, nhưng cũng không muốn bới móc.

Đã đuổi theo cô đến đây, tốt nhất duy trì mặt ngoài hòa bình…

“Không sao, dù sao chị cũng đã chán ngấy hắn, đã sớm không thích nữa.” Ngữ khí bình bình đạm đạm, kiên định không thể nghi ngờ.

Suy cho cùng, cô thật sự là khinh bỉ loại đàn ông dựa vào nữ nhân phát tài cong lại đá người ta, ánh mắt cao ngạo xinh đẹp,

xem thường thêm một câu,

“Lúc trước cảm thấy hắn rất có khí phách tài tử, có năng lực, giờ mới phát hiện, điểu ti vẫn là điểu ti, kém cỏi vẫn là kém cỏi, ăn mày có mặc quần áo mới, cũng không có khí chất hoàng gia! Hắn trời sinh ngoại hình nghèo kiết hủ lậu, dây dưa làm gì cho sốt ruột!”

(bạn vừa mới tra lại bản gốc và search trên baidu. điểu ti là trái với đẹp trai, giàu. đấy là cách giải thích ngắn nhất, so, cứ hiểu là chị Cảnh đang sỉ nhục Nham nhớ)

Tập Vi Lam giật mình, làm sao có chuyện, Tần Cảnh rõ ràng yêu An Nham muốn chết, vì hắn mà bất hòa với gia đình, vì hắn mà tình nguyện bán thân xác, vì hắn hi sinh sự nghiệp của chính mình, làm cái gì cũng là vì hắn, cho hắn, làm sao đột nhiên thành ra không yêu?

Hơn nữa, còn phong đạm vân khinh, vẻ mặt phiền chán nói hắn là điểu ti???

Điều này đả kích Tập Vi Lam sâu sắc, hóa ra mình đau khổ cay đắng bồi dưỡng, thành ra một tên điểu ti?

Không, không thể như vậy được!

Nhất định là Tần Cảnh không ăn được nho liền nói nho còn xanh, nhất định là cô ta vì yêu mà sinh ra ghen tị hận.

Nghĩ vậy, lòng Tập Vi Lam giãn ra một chút, không tránh được nhìn Tần Cảnh với ánh mắt giả vờ thương xót.

Cười nói: “Chị nghĩ được như vậy là tốt nhất, chị không giận em, em cũng thanh thản! Chúng ta vẫn là bạn bè tốt đúng không?”

Tần Cảnh run một cái, a a cười gượng hai tiếng.

Tập Vi Lam nói dứt lời, hơi hơi híp híp mắt, lần này Tần Cảnh phạm lỗi lớn, nếu như đẩy được cô ta xuống, sắp xếp người của mình ở vị trí đó, hẳn là sau này muốn gió được gió muốn mưa được mưa.

Cô ta thầm nghĩ, Tần Cảnh tuy rằng lãnh khốc lại ác liệt, nhưng vẫn là chút tài năng, dù từ bốn năm nay xích mích với gia đình, không dựa vào thế lực của ba, nhưng cũng đã gây dựng được một vùng trời đất cho mình cơ đấy.

Khởi đầu chỉ là một phóng viên giải trí thấp kém, sau làm nhiếp ảnh, bây giờ là đạo diễn chương trình, mà lại còn là đạo diễn chuyên mục đang hot nhất bây giờ trong giới truyền thông, "Tụ quang".

Nếu cô ta không vì yêu đến mù mắt, đem chính tác phẩm của mình tặng không cho An Nham tranh cử, thì người hôm nay được điều đến bộ phận điện ảnh truyền hình làm đạo diễn, không ai khác chỉ có thể là Tần Cảnh!

Nhưng, bất quá, Tần Cảnh từ nay cũng không còn cơ hội!

(sfx: muah ha ha ha)

Tập Vi Lam cười nhẹ, ngoài ra, chuyên mục " Tụ quang " này đang thu hút dư luận vô cùng, tương lai phát triển cũng thật tươi sáng, Tập Vi Lam này phải tiếp nhận nó!

Thang máy đã xuống đến hầm để xe, tâm tình Tập Vi Lam càng lúc càng tốt hơn, tuy rằng Tần Cảnh nói An Nham là điểu ti làm cô ta có phiền muộn một chút, nhưng ngoài mặt vẫn rất hòa hảo, bày bộ dạng người trong nhà nói chuyện: "Đúng rồi, mẹ hôm trước còn hỏi, sao chị không đến thăm nhà một buổi. Chị xem thế nào nhé!"

Cô ta cười đến ôn nhu, giọng điệu nghe ra giống một cô em gái ngoan ngoãn được sủng nịch.

Chỉ là, không đến thăm nhà một buổi… Ô, cô thực sự cho cô là thiên kim tiểu thư nhà người ta đấy hả?

Tần Cảnh cười cười: "Chị bận quá, chắc phải một thời gian nữa!"

Tập Vi Lam càng cười tươi rói, "Cũng được!"

Nói xong, xoay người khoát tay đi.

Tần Cảnh không biết xe mình là xe nào hết, chờ đến lúc Tập Vi Lam đi rồi, mới xem lại chút kí ức tìm phương hướng, rồi lấy điều khiển từ xa từ trong túi xách, nhìn qua nhãn hiệu trên đó cô mừng như điên, nhanh chóng ấn nút trên điều khiển.

"Tin tin", "Tọa kỵ" kêu từ phía trái của cô.

Tần Cảnh theo tiếng vọng đi tìm, y như thiếu nữ đói khát nhìn thấy tuyệt thế mỹ nam, mắt sáng rực nước miếng ròng ròng vẻ mặt hâm mộ chạy vội đến trước cái xe, còn đi vòng mấy vòng chiêm ngưỡng vẻ đẹp muôn phần tinh tế.

Porsche Carrera GT!

Ôi trời ơi cái xe mà Tần Cảnh vẫn hằng mộng tưởng, nghỉ hè năm kia, Viên Tử khoe cái xe này của bạn trai, làm cả lũ bạn thân hỏng mắt. Phải biết, ngoài đời thực, Tần Cảnh nài nỉ ba mua chiếc Cayenne, ba cô cũng không đời nào mua cho. Không nghĩ đến, xuyên đến tiểu thuyết, cư nhiên có thể đi Carrera! Cao cấp đó!

Sướng muốn điên hú hú!

Đại phát đại phát rồi!

Tần Cảnh giờ phút này hận không thể cùng chiếc xe này rong ruổi đến chân trời góc biển hạnh phúc mãi mãi về sau!

Ngồi vào, khởi động ô tô, nhẹ nhàng an tĩnh, quả thật là hưởng thụ tuyệt đối!

Tần Cảnh thầm than một lần lại một lần, trong câu chuyện này Tần Cảnh cũng quá sung sướng tiêu dao, cái xe cũng như vậy, không biết là cô này kiếm được nhiều tiền như thế, hay là cha cho tiền mua?

Nhưng nói sao cũng được, Tần Cảnh quyết định phải trở về làm hòa với lão ba giàu có! Không thể để tài sản toàn bộ bị Tập Vi Lam lấy đi! Tốt xấu gì cũng phải được chia đều không phải sao?

Bất quá, ách, nhà Tần Cảnh ở chỗ nào ấy nhỉ?

Chao ôi, vẫn là trước hết đi lòng vòng ra đâu đấy xa xa đi!

Tần Cảnh tâm tình đến mức cao nhất mang kính mát ra ngoài, không nghĩ đến suốt đoạn từ bãi đỗ xe đi ra trong nháy mắt đầy kín tầng tầng lớp lớp nhà báo, phóng viên. Đèn flash chớp tắt liên hồi, người người chen lấn cố hỏi một câu đến chua ngoa:

“Tần đạo diễn vì sao lần này lại đi ngược nguyên tắc, cho chiếu hình Photoshop sai sự thật?”

“Xin hỏi là nội bộ công ty nhân sự bất hòa có đúng không?”

“Tần tiểu thư có phải không có quan hệ tốt với Tập tiểu thư, xin hỏi lãnh đạo công ty định cân nhắc như thế nào?”

“Có người nói cô vong ân bội nghĩa, không biết Tần tiểu thư có ý kiến thế nào về điều này?”

Tần Cảnh nhíu nhíu mày, thực mất hứng!

Cô cũng không có định dừng lại, lái xe ra ngoài, dù sao nhà báo cũng đều sợ chết, không ai dám cản đầu xe. Đúng vậy, cả đám người dạt cả ra, vẫn ầm ĩ.

Ô tô chạy trên đường lớn, Tần Cảnh vui vẻ cong khóe môi đỏ thẫm, phóng một đường gió bay điện chớp, rất khoái hoạt.

Nhưng được một lúc, tâm tình lại nổi lên lo lắng, cô thực sự phải sống ở thế giới này rồi. Cô thực sự trở thành Tần Cảnh này, một Tân Cảnh đầy chuyện phiền toái.

Không biết mấy người ở trên cao đó với sự kiện này đã định kỉ luật thế nào, cô nhận lỗi rồi không có tác dụng. Tử tế nhớ lại một chút, bước tiếp theo, cô sẽ bị giáng chức, mà cô không phục, giận dữ bỏ việc.

Sau đó liền bước vào giai đoạn các loại bán mình tiềm quy tắc.

Tần Cảnh cố tự kiềm chế mà cầm chặt tay lái: cô sẽ không bao giờ làm như thế!

Đúng lúc đó, điện thoại reo, cô cầm lên thì thấy số An Nham.

“Tần Cảnh, tôi cảnh cáo cô! Cô còn dám thương tổn…”

Tần Cảnh nhíu mày, mắt tối sầm, người đàn ông này thực là cặn bã! Tắt máy!

Gió rít gào thổi trên khuôn mặt cô, có chút lành lạnh, Tần Cảnh hơi thu mắt, thần sắc cũng sáng hơn lên.

Cô không biết cái cô Tần Cảnh kia rốt cuộc thế nào mà xem trọng cái tên An Nham đó, còn cô thì cực kì ghê tởm!

An Nham, hắn lại gọi điện thoại tới làm cái gì? Có phải là hắn ta não ngập nước không?

A, đúng a! Trước kia Tần Cảnh thấy hắn não ngập nước, nhưng vì người thối tha như vậy hi sinh suốt bao năm. Uổng cho một cô gái thông minh lanh lợi, tin tưởng chuyện ma quỷ của hắn mà cam tâm tình nguyện làm bạn gái hắn suốt bốn năm!

Công việc của cô là soi chuyện riêng tư của người, lo lắng lộ chuyện mình với người, một cái ảnh thân mật cũng chưa từng chụp, một cái tin nhắn tình tứ cũng không lưu, nói chung, xóa dấu vết còn tốt hơn cả gián điệp!

Kết quả là, hắn ra đi không để lại dấu vết, thế là, bốn năm thanh xuân của cô nháy mắt không còn gì, một chút dấu vết cũng không thừa lại.

Càng buồn cười là, chuyện tình cảm lưu luyến của họ năm xưa, trừ đương sự không ai hay biết, thành ra, cái người vẫn luôn ở đằng sau âm thầm giúp đỡ hắn như cô, cuối cũng lại thành tiểu tam, thật buồn cười mà.

Thậm chí cơ hội để tố cáo lên án cũng không có!

Đàn ông thối tha, gặp được người nào giết kẻ đó!

Tần Cảnh càng nghĩ càng bi phẫn, quay đầu nhìn phía ngoài cửa kính xe ngoại, nỗ lực chớp chớp mắt. Gió lạnh khẽ thổi, cô lại cười thành tiếng, cái loại tiểu thuyết thiếu logic này đúng là hại chết người! Có người đần như vậy sao?

Chính là, cũng có thể, trên đời này, thực có cô gái như vậy, phụ nữ nói đến tình yêu đều sẽ ngu ngốc.

Nhưng cô, Tần Cảnh mới được sinh ra này, sẽ không giống như trước nữa!

An Nham, anh trước kia ỷ lại vào tình yêu của Tần Cảnh mới dám làm càn phải không?

Hiện tại Tần Cảnh này đối với anh không có một chút cảm tình, xem anh ra oai thế nào với tôi!

Tần Cảnh khe khẽ mỉm cười, phục hồi lại tinh thần, mới phát hiện, vừa rồi một cơn phẫn nỗ đã chuyển hóa hoàn toàn thành hành động: nhấn ga tăng tốc độ xe!

Nhận thức được tốc độ xe quá nhanh, giật mình, cô nhìn ánh đèn phía trên cao đỏ như máu, toàn thân truyền một cơn lạnh buốt. Cô vội vàng phanh xe, chỉ nghe một tiếng còi xe vang lên bén nhọn, trời đất quay cuồng trong phút chốc, một màu đen như lốc xoáy trùm lên ý thức.

Một khắc, cô bi phẫn, cô ủy khuất, cô không cam lòng ——

Porsche Carrera của tôi !!!!!! ~~~~~~

Xuyên tới thế giới này, cô, nuôi ý chí trở thành đạo diễn, mới lần đầu tiên tiếp xúc truyền thông, tự nhiên lại gặp tai nạn xe cộ là sao ~~~~~~

Thực đáng sợ ~~~~~~

(mình giới thiệu chút về cái xe nhé, Porsche là hãng xe nổi tiếng ai cũng biết rồi, Cayenne hình như ở Hà Nội mình cũng thấy có, xe này là xe 4 chỗ thì phải, dòng này đắt nhất là khoảng 150 000 USD, còn Carrera là xe thể thao các bạn ạ, mọi người có thể tìm trên Google và quắn quéo với nó, và giá nó là 480 000USD. Vầng, đẳng cấp đó ạ, xe Porsche của meine Liebe Deutschland mờ)

Chương 5

Sau một trận trời đất rung chuyển, thế giới rốt cục yên tĩnh trở lại, Tần Cảnh chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức vô cùng, nhưng giờ phút này đau hơn cả là cái xe bảo bối của cô a!

Cuộn tròn co rút thành một cục, cô cuống quít ngẩng đầu lên, thấy cảnh tượng trước mắt, nháy mắt là cảm giác muốn chết truyền từ đỉnh đầu đến mũi chân, cái xe đỏ rực thời thượng trước mắt, không phải Ferrari California sao?

Vừa rồi là cô vượt đèn đỏ…

Bán cô đi cũng trả không nổi a!!!

(vâng, cái xe này thực ra giá không cáo bằng cái Carrera của chị, nhưng mà đúng là bán chị đi trả cũng không nổi)

Trong lòng Tần Cảnh lập tức bắt đầu tính toán: tuy rằng xe chính mình còn quý hơn, nhưng là, cô cũng không sửa được, hay là đem xe mình bồi thường hắn ta! Không được, không thể như vậy, chỉ cho dùng năm năm thôi! Hay là ba năm?

Xe cộ xung quanh tất cả dừng lại, có người còn lấy điện thoại di động ra chụp: Ferrari VS Porsche, cảnh đẹp hiếm có!

Tần Cảnh ngồi ở trong xe, đầu óc hoàn toàn trì độn, trong khi cô còn đang vắt hết óc tìm đối sách, từ chiếc xe đối diện đi xuống ba vị mỹ nữ thân hình bốc lửa như người mẫu xe hơi.

Nói các nàng là người mẫu xe hơi, vì các nàng mặc quá thiếu vải!

Người xem càng chụp ảnh nhiều hơn, khuôn mặt mê man bất định, lại thiếu vải như vậy, không phải vừa rồi trong xe chơi trò thần bí gì đi!

Tần Cảnh có chút đau đầu, từ kinh nghiệm cho biết, những người phụ nữ như vậy thường khó đối phó.

Nhưng kỳ quái là, mấy nàng cứ phảng phất trông không giống người vừa từ tai nạn xe cộ bước ra, cư nhiên còn uốn éo, lả lướt quyến rũ như vậy. Một người dẫn đầu bước đến trước cửa sổ xe của Tần Cảnh, cúi thấp xuống, lộ ra hai khối hung khí động lòng người, tư thế cực kì mị hoặc, khuôn mặt tươi tắn, môi hơi hé mở.

Chỉ là, vừa nhìn thấy trong xe Porsche đen chỉ có một cô gái, nháy mắt đổi thái độ hung thần ác sát: "Này, lái xe kiểu gì vậy?"

Tần Cảnh:...

Làm thế nào đổi mặt hay vậy?

Hai cô kia cũng giúp sức làm ầm lên cả đoạn phố, đơn giản chỉ là kiểu cô vượt đèn đỏ đâm xe người ta phải bồi thường nhiều ít nọ kia linh tinh.

Tần Cảnh cố nén đau đớn, mặt tái nhợt, nở nụ cười lạnh như băng:

"Ngậm miệng! Gào thét cái gì? Ai vừa rồi lái xe, hẵng ra đây nói chuyện với tôi! Tuy đúng là tôi vượt đèn đỏ, nhưng chẳng qua cũng là mấy người đi chiếm đường! Nếu không, tôi có đi va vào mặt trăng chăng nữa cũng không đụng được đến mấy người!"

Ba vị mỹ nữ im bặt. Người phụ nữ này, lái được xe kia hẳn lai lịch không nhỏ. Một người mặt nhăn nhó trở lại cái Ferrari phía

trước, nũng nịu gọi người bên trong: “Thiên Dã, cô gái xinh đẹp đó dám nói chúng ta lấn đường!”

Tần Cảnh toàn thân run lên, chắc là không phải đâu?

Thiên Dã, không thể là nam chủ chắn đạn xong đã rớt khỏi sàn, Doãn Thiên Dã đi! Lên sân khấu muốn hay không lại hoành tráng như vậy!

Một giây sau, người trong xe bước ra. Bởi vì cách không xa, mặc dù ở góc độ này Tần Cảnh không nhìn thấy mặt người kia, nhưng cũng thấy một thân sơ mi trắng, tay áo xắn lên dính một chút máu, mấy cúc áo trên cùng bỏ lơi, lộ ra bộ ngực màu mạch rắn chắc.

Tần Cảnh không khỏi nâng trán: trước khi tai nạn, bốn người các ngươi đang làm cái gì? Chơi 4P?

Người đã đi tới, ánh sáng bên ngoài cửa kính xe lập tức bị ngăn lại, Doãn Thiên Dã cúi người, Tần Cảnh sửng sốt, không hiểu sao cảm giác áp suất giảm thấp, lập tức người kia nở nụ cười xán lạn như ánh mặt trời, đôi mắt hoa đào cũng tỏa ra ánh sáng:

“Tần Cảnh, em không phải là cố ý đấy chứ?”

Tần Cảnh nhìn chòng chọc mặt hắn, ngơ ra ba giây, dáng cười này, vẻ đẹp này, khí thế này, cả hơi thở này, tuyệt đối có phong cách nam chủ.

Chẳng qua, tại bộ tiểu thuyết này là nữ phụ văn ngược nữ chính, hắn cũng có một dạng khí chất vô cùng phù hợp —— cặn bã nam nhân!

Tần Cảnh biết, đối phó với loại người cuồng tự luyến này, cách tốt nhất là đừng phản ứng với bất kì vấn đề gì của hắn.

Cô đảo mắt nhìn phía khác, lạnh lùng nói: “Ngang nhiên như vậy không sợ ảnh hưởng thể diện sao?”

Cô biết, hắn là quan nhị đại kết hợp phú nhị đại… Chao ôi, đáng tiếc, một người vốn là si tình chung thủy, biết phấn đấu hướng đến cuộc sống ngày mai, một thanh niên thời đại lại yêu tha thiết nữ chủ, cứ thế bị nữ phụ tiểu thuyết đầu độc, bị toàn năng nữ phụ xúi giục hại người!

Kết quả, bạch mã hoàng tử biến thành cặn bã nam nhân!

Không chỉ chịu đỡ đạn thay kẻ khác, lại còn là một cái bia đỡ đạn cặn bã thối tha nhất trong những cái bia đỡ đạn cặn bã thối tha!

Tần Cảnh nghĩ đến những miêu tả về hắn trong tiểu thuyết, chỉ toàn là ngẫu nhiên phán một câu, kiểu “Thanh sắc khuyển mã”, cái gì “Trêu hoa ghẹo nguyệt”, cái gì “Tính – ái phái đội”, cái gì “Khoe của”, cái gì “Ỷ thế hiếp người”, các loại cặn bã.

(Thanh sắc khuyển mã: hoang dâm vô độ; Tính ái phái đội: nghĩa tương tự thanh sắc khuyển mã thì phải)

Tần Cảnh khép mắt lại, cô không thể nghĩ được mình lại có quan hệ gì với người này.

An Nham, Doãn Thiên Dã, cùng với các vị trong giới giải trí sau này XXX Tần Cảnh, tất cả cặn bã, toàn bộ cút hết cho ta!!!!!!

“Bao nhiêu năm rồi, em càng lúc càng không thú vị!” Hắn nghiêng đầu nhìn cô, đuôi lông mày hơi nhếch, nhìn như khinh miệt, lại trông như không được thỏa mãn.

Tần Cảnh không có nói chuyện, chỉ là lẳng lặng nhìn qua nơi khác, chuẩn bị một biểu cảm muốn đạm mạc có bấy nhiêu đạm mạc, hắn nhìn cô một hồi, rốt cục nói: “Thôi đi, dù sao ba tôi cũng sẽ không để cho em bồi thường!”

Câu nói này khiến Tần Cảnh có chút kỳ quái, cô quay đầu nhìn hắn, nghi ngờ không hiểu: “Ý anh là gì?”

Hắn thấy cô quay đầu, lập tức vui vẻ, cũng không trả lời, ngược lại mâu quang chợt lóe: “Nghe nói em và An Nham chia tay, thế nào, hay là cảm thấy spare tire (lốp dự phòng, ở đây ám chỉ chính anh Dã đó) không đủ tốt muốn tìm lại cái cũ sao? Nếu như em muốn quay lại, tôi có thể giảm bớt hai người chừa chỗ cho.”

Tần Cảnh một trận lạnh người, cô với người trước mặt này không cảm tình gì, nhưng nghe giọng điệu mỉa mai của hắn, lại có chút thấy không đúng: “Doãn Thiên Dã, sao anh lại có thể tự luyến đến thế được nhỉ? Lại nói, là anh trước hết phải xin lỗi Tần … tôi!”

“Phải không?” Hắn hơi động đuôi lông mày, tiếu ý đột nhiên giảm bớt.

Tần Cảnh lần nữa khởi động ô tô, xe bị va vào nhưng không hư hỏng nhiều, vẫn có thể chạy được: “Anh đã không cần tôi bồi thường, tôi đi trước đây.”

Cô nói gấp gáp, muốn thừa dịp câu “không bắt đền” của hắn ta còn nóng, lập tức chuồn!

Doãn Thiên Dã nhìn cô một cái, đứng lên, đôi tay đang bám trên xe bỏ xuống.

Tần Cảnh khởi động ga, lập tức một cơn đau đớn ập đến, truyền đến toàn thân, mà không thể nói rõ là từ đâu. Cô cắn răng, hóa ra là do nhấc chân phải để nhấn ga, mà đau đến gấp nghìn vạn lần bình thường, suýt thì khiến cô thất thanh thét chói tai.

Xoay cái chân thôi mà, sao lại đau như vậy!

######

Tần Cảnh được y tá dìu vào, khập khiễng cà nhắc ngồi xuống ở phòng bệnh. Cùng lắm là trật chân, về bôi ít thuốc, băng bó một chút là được, nhưng không nghĩ đến cô y tá thật tận tâm, nói sẽ đi lấy thuốc giúp cô, bảo cô chờ một chút.

Cô nghĩ là ngồi chờ trong phòng bệnh như bình thường, không nghĩ đến, y tá đã dẫn cô vào phòng bệnh riêng biệt.

Tần Cảnh nhìn chung quanh đều sạch sẽ trắng xóa, thầm than: làm thế nào để loại hình bệnh viện sạch sẽ mà lại đối với bệnh nhân tỉ mỉ chu đáo như thế này có thể xuất hiện trên toàn đất nước đây!

Y tá vừa mới đi ra, liền có người đến.

Tần Cảnh nghe thấy tiếng bước chân không giống, sửng sốt, một giây sau, một người đàn ông trung niên dáng vẻ ôn hòa cởi mở liền bước vào.

Người này khí độ bất phàm, mỗi một cử chỉ động tác đều là cương nghị tao nhã, lai lịch không nhỏ! Tần Cảnh cảnh giác, bất quá, ông ta, không nên là ba ba mình chứ?

Tần Cảnh do dự, đúng lúc vừa muốn thử gọi một tiếng “Ba”, người đó cười nói “Thế nào, Tiểu Cảnh, không nhận ra Doãn bá bá sao?”

Chữ “Ba” trên đầu lưỡi lập tức bị bóp chết, Tần Cảnh 囧 (mếu), suýt tý nữa làm trò cười.

“Doãn bá bá!” Tần Cảnh nhanh chóng nói, nói như vậy, bệnh viện này chắc là của Doãn gia, “Cháu, tại cháu đã lâu quá không gặp Doãn bá bá, cho nên, cho nên nhất thời không có phản ứng kịp!”

Doãn Tùng cũng không ngại, đến ngồi đối diện cô, rất thân thiết nói: “Tiểu Cảnh a, ta nghe nói Thiên Dã đâm vào xe cháu, cháu yên tâm, ta đã mang tiểu tử thối đó răn dạy một bữa rồi!”

Tần Cảnh tuy rằng không thích Doãn Thiên Dã, nhưng cũng không nghĩ hắn thay mình chịu tội, thế là vội vàng giải thích: “Không phải, là cháu không chú ý…”

Nhưng cô còn chưa dứt lời, bác Doãn lại bồi thêm một câu: “Xe cháu, bá bá cũng sẽ đem sửa cho!”

Tần Cảnh thế là rất không khí khái ngậm miệng, sửa hộ chiếc xe kia, tối thiểu trên trăm vạn!

Gặp chuyện tốt không nhận, là đần độn!

Doãn Tùng thấy cô cười, mới chậm rãi gật đầu, cuối cùng, lại nói: “Tiểu Cảnh a!” Giọng nói trầm thấp mà thong thả, như trưởng bối thường có khi có muốn có lời.

Tần Cảnh lập tức tập trung tinh thần, nghiêm túc mắt long lanh nhìn kim chủ sửa xe giúp cô. Thấy ông có vẻ chần chờ do dự, cô cũng thấy lo sợ, quả nhiên, một giây sau, ông nói:

“Nghe nói cháu và An Nham chia tay, có phải vì Thiên Dã nhà chúng ta không?”

Tần Cảnh:…

Cô lúng túng: “Không phải, chỉ là cháu thấy An Nham và cháu không thích hợp!” Trong lòng không đừng được nghĩ, Doãn bá bá này tuy rằng nói con mình là hỗn tiểu tử, nhưng kì thực là coi con như bảo bối mà.

Chao ôi! Nhà có tiền có quyền, lại là con một, thật không biện

pháp…

“Ta đã cảm thấy như vậy từ sớm!” Bác Doãn xoa xoa cằm, nhíu mày nghiêm túc suy tư “Không có ai so với cháu cùng…”

Trong lòng Tần Cảnh căng thẳng, nội dung gây lúng túng hơn sắp nói ra rồi, nhưng ông bác đột nhiên dừng lãi, ánh mắt đầy tang thương, thở dài: “Thiên Dã cũng không phải giống như ngày xưa nữa…”

Tần Cảnh thở phào nhẹ nhõm, xem ra, ông bác này làm cha vẫn còn biết con mình thế nào, may quá, không phải gặp tình huống người lớn tuổi thích làm mối.

Tuy rằng Tần Cảnh đối với ông bác không có ấn tượng, nhưng dù sao, có vẻ cũng là bác cũng là người rất tốt!

Bất quá, Doãn bá bá đột nhiên lại nói:

“Tiểu Cảnh a! Thiên Dã biến thành đứa như bây giờ, cũng là tại người lớn chúng ta. Mẹ nó quá chiều nó, ta muốn can dự cũng không được. Nhưng mà cháu, cháu và Thiên Dã là bạn, tuổi như nhau, về sau cháu giúp đỡ nó một chút, dù gì cháu với nó cũng là thanh mai trúc mã. Cháu hẳn cũng không muốn nhìn thấy nó thành người như vậy đi!”

Ý ở ngoài lời chính là —— Tần Cảnh, ta nghĩ đem nhiệm vụ cứu vớt một cặn bã nam nhân giao cho cháu!

Tần Cảnh lúng túng “A” một tiếng, làm sao để từ chối giờ?

Chuyện của cô về sau thảm hại như vậy, tự mình ứng phó còn không biết ra sao, lại còn phụ trách một tên bại gia tử xa xỉ, phóng đãng, tầm thường, kiêu ngạo, thích lái máy bay bà già ?

Kiên quyết NO!

Cô vưa muốn nói chuyện, cửa một lần nữa mở ra, từ cửa truyền tới một tiếng ho khan của đàn ông.

Không biết vì sao, thanh âm ấy khiến cô vô cùng chú ý, Tần Cảnh phản xạ có điều kiện khẩn trương, hiếu kỳ chạy qua xem, liền nhìn thấy một người đàn ông trung niên đi tập tễnh, bên cạnh là bà vợ đã luống tuổi vẫn còn phong lưu.

“Cảnh nhi!” Người đàn ông gọi một tiếng trầm thấp, một người mới bốn mươi năm mươi tuổi, mà nghe tiếng như của một người đã trải qua cả buồn vui của một đời.

Tần Cảnh không biết vì lí do gì trong đầu đột nhiên trống rỗng, ngơ ngẩn nhìn ông ấy, khuôn mặt ông, giọng nói của ông, vậy mà lại trùng khớp với một bóng hình từng xuất hiện trong đầu óc. Cô nhớ, người này từng nói, “Cảnh nhi, con không phải là người như vậy!”

Đây, đây là cha Tần Cảnh sao?

Có lẽ là trong thân thể này vẫn còn giữ những cảm tình của cô Tần Cảnh ấy, mắt cô bỗng cay xè, thanh âm cũng nghẹn ngào : “Ba!”

Chương 6

Vừa nghe, đôi mắt già nua của Tần ba ba Tần Chính lập tức đỏ hồng, bước đi tập tễnh về phía đứa con gái rượu đã không gặp mặt bao năm, ôm cô vào ngực, vỗ nhè nhẹ trên vai cô: "Cảnh nhi đừng sợ, không có chuyện gì nữa rồi!"

Tần Cảnh lập tức cảm nhận được một tình cảm rộng lớn ở ông ấy – tình cảm của một người cha.

Tần Cảnh không biết vì sao mà nước mắt cô cứ rầm rập chảy xuôi. Nhìn đôi mắt đỏ của ba ba, chắc hẳn mấy năm qua ông vẫn luôn lo lắng cho đứa con gái này, dù cô thật bất hiếu, còn dám bỏ nhà ra đi.

Ông lại nói "Đừng sợ, đừng sợ!"

Có ai biết trong tiềm thức của cô có bao nhiêu sợ hãi, sợ hãi bản thân mình trong thế giới xa lạ, không thay đổi được vận mệnh thê thảm sau này của Tần Cảnh thì…

Tôi không muốn như vậy, tôi không muốn để cho người khác XXX như vậy!

Tần Cảnh "Oa" một tiếng, bật khóc: "Ba, con sai rồi! Con không nên vì một thằng đàn ông như vậy mà cãi nhau với ba, còn bỏ nhà đi! Trên đời này, thương ta nhất chỉ có ba ba thôi!"

"Ba, tha thứ cho con được không? Con biết sai rồi, con sẽ không bao giờ làm ba buồn nữa." Tần Cảnh nghĩ đây đã là cọng rơm

cuối cùng của cô rồi, chỉ sợ là là không đủ tạo ra một bước ngoặt. Nghĩ vậy, càng khóc hăng hơn.

“Là con sai, con bây giờ sẽ không bao giờ tùy hứng vô tâm như thế nữa. Ba ba, tha thứ cho con! Con nhớ ba, ba ơi, con nhớ ba lắm!”

Bên này “ngôi sao điện ảnh” diễn cảnh đoàn tụ cảm động đến rơi nước mắt, bên kia mẹ kế minh tinh màn bạc hết thời Tập Quyên cũng ngây ra, không khỏi rung động vì một màn bi kịch quá hoành tráng.

Doãn bá bá cảm động đến mức nước mắt trào dâng, đây mới là Tần Cảnh đáng yêu, ngoan ngoãn hiếu thuận mà ông từng biết bao nhiêu năm a!

Có đứa con nghe lời như thế, lại còn biết độc lập phấn đấu, lão Tần lại còn nói con bé không ngoan, thật sự là quá khiêm tốn rồi!

Doãn bá bá vừa nghĩ vừa gật đầu liên tục, ông bác đã quyết định, nhất định phải thương lượng thật tốt với lão Tần, để cho con bé Tần Cảnh với Doãn Thiên Dã nhà ông giao lưu một chút, giúp ông trị thằng con bại gia tử kia thành người tử tế.

Lại nói Tần ba ba, đứa con gái ruột duy nhất của ông, tuy rằng ngày xưa nó dám bỏ nhà theo thằng nhóc ranh bất tài kia, làm ông tức đến nỗi lên cơn đau tim, nhưng dù sao đã bao năm rồi, ông sớm đã quên.

Đi khắp đất trời, không ai tốt bằng cha mẹ a!

Khi nãy, chỉ một tiếng “Ba” đáng thương ủy khuất của Tần Cảnh cũng đủ gạt hết những ân oán phẫn nộ của ông rồi. Mà giờ, con gái ông đã nhận sai xin ông tha thứ, đúng là, bảo bối đáng yêu biết điều ngày xưa đã trở lại, tâm trạng ông nháy mắt thả lỏng!

Người cha đã trải bao sương gió khuôn mặt đầy vẻ vui mừng, vỗ nhẹ vai đứa con gái bé nhỏ mặt đầy nước mắt, ôn nhu an ủi : "Tốt, tốt, chuyện đã qua thì cho qua. Ngày đó là do ba quá nóng nảy, cũng là do ba. Từ nay về sau, chúng ta lại như ngày xưa sống thật vui vẻ!"

Cuối cùng cô cũng có một điểm tựa trong cuộc sống mới này.

Tần Cảnh kích động chảy nước mắt.

Bấy giờ, Tấp Quyên mới từ đằng sau bước tới, cười ân cần :" Tốt quá rồi, Cảnh nhi rốt cục nhận sai, cuối cùng nhà chúng ta cũng được đoàn viên!"

Tần Cảnh mới nhìn kĩ người phụ nữ này, mẹ kế của cô, cũng là mẹ đẻ Tập Vi Lam. Bốn mươi năm mươi tuổi, thế mà còn cư nhiên còn trang điểm được hoa tươi phấp phới, nghe nói trước kia là đương diễn viên, bất quá cho tới nay không hồng quá.

Tần Chính nghe bà ta nói, đáp: "Cái từ nhận lỗi này, đừng nói lại nữa. Chuyện trước kia, không nên lúc nào cũng đem ra nói lại."

Tập Quyên hơi khựng lại, rồi vội vàng cười: "Đã biết !"

Thật ấm áp! Vốn trong tiểu thuyết không có dùng nhiều bút mực miêu tả Tần Chính, vì nội dung chủ yếu là cuộc tranh đấu giằng co của mấy nhân vật nữ. Căn bản là Tần ba chưa từng xuất hiện thực sự.

Không nghĩ đến, người cha này cũng như những người cha khác, yêu chiều con gái hết mức, dù con có lỗi sai đến đâu cũng như biển khơi trầm mặc mà ôn nhu, bao dung.

Cùng lúc, Tần Cảnh cũng nhận ra một việc, bà mẹ kế này không phải dễ chọc, cái câu "Không nên lúc nào cũng đem ra nói lại"

này, hẳn là mấy năm nay, bà ta nói không ít cầu bậy bạ về Tần Cảnh trước mặt ba Tần!

May thay, cha cô không bỏ rơi cô!

May thay, mọi chuyện giờ đều còn có cơ hội vãn hồi!

Tần Cảnh nhìn lại, Doãn bá đứng một bên nhìn cảnh cha con gặp lại cười ấm áp, mà đáy mắt có chút sầu não. Cô mới nghĩ, Doãn bá hẳn là đang nghĩ đến đứa con trai khong nghe lời (hoặc nói chính xác là, nửa đường sa đọa) mà lo lắng. Ai, làm cha mẹ, thực là quá khó!

Tần Cảnh nghĩ Tần ba là được Doãn bá bá báo tin mới đến, vội nói: “Doãn bá bá, cám ơn bác báo tin cho bố cháu!”

Doãn bá bá hơi giật mình, rồi cười: “ Không phải. Là bố cháu báo cho ta đó. Không biết ông ấy nhìn thấy ở đâu tin tai nạn xe cộ, lập tức nghĩ đến cái xe kia của cháu. Tra ra, đúng là vậy thật. Mà vừa vặn tai nạn xảy ra ở gần bệnh viện này. Bố cháu sợ cháu bị thương nặng, nhất định bắt ta phải tới đây xem thế nào!”

Tần Cảnh lần nữa bị tình yêu thương của người cha này làm cho cảm động, nước mắt lại có xu hướng trào ra.

Tần Chính thấy cô cố nén nước mắt, sợ cô lại khóc, thế là chuyển đề tài: “ Khóc làm gì! Cái xe Porsche này của con, khẳng định là phải chỉnh dung rồi!”

Tần Cảnh quả thật nín khóc mỉm cười, sau vài giây mới chán nản nói: “Sớm biết vậy đã không mua rồi!”

Tần Chính lườm cô một cái, nói: “Suy cho cùng cũng là xe con lấy tiền quỹ kết hôn của con để mua. Giờ thì tốt rồi, coi như là đồ cưới của Tần gia đem ra bên ngoài!”

Tần Cảnh sửng sốt, nháy mắt có một cảm giác khó hiểu.

Tập đoàn Tần thị vốn là một xí nghiệp của gia đình từ một đời trước truyền lại, chỉ truyền cho nam không truyền nữ, Tần Chính có ba người anh em trai, đều có con trai, cho nên Tần Cảnh chỉ có thể được chia một phần tiền với chút ít cổ phần.

Cái phần tiền này, không phải là mua chiếc xe này đi!

Sét đánh! Hơn một ngàn vạn, vậy mà đổi lấy một thứ đồ vật không thể ăn, không thể uống, không thể mặc, không thể ở còn hấp dẫn đàn ông cặn bã ở khắp nơi!

Cô thật muốn đem cái cô Tần Cảnh của tiểu thuyết ra đánh cho một trận tơi bời :cái đầu cô đúng là để làm cảnh mà!

Tần Cảnh cắn răng mất nửa khắc, rốt cục vẫn là yên lặng than thở trong lòng, thôi, nguyên bản là vay tiền ba ba làm tiền vốn để làm phim. Tự lực cánh sinh là tốt nhất!

Bốn năm trước, Tần ba ba đã đem cổ phần đứng tên mình giao hơn phân nữa cho đứa con gái riêng của vợ Tập Vi Lam rồi, tuy rằng còn lại rất nhiều, nhưng tiền dưỡng già của ba, cô làm sao có thể muốn lấy?

######

Hôm nay, Tần Cảnh ở trong biệt thự của Tần gia ở ngoại thành đến tối muộn, mà rất khéo, Tập Vi Lam cũng chạy về, làm như rất quan tâm đến thương thế của cô. Bây giờ, chỉ có hai người trong phòng khách xem tivi, cô ta còn rất không chú ý chuyển sai kênh.

“Tại công ty truyền thông điện ảnh và truyền hình Tinh Nguyệt, phó tổng giám đốc bộ phận truyền thông mạng lưới Internet, cùng ngày việc đạo diễn và dựng phim chuyên mục “Tụ quang”

Tần Cảnh bị tai nạn xe cộ, đã thông báo kết quả xử lý của ban lãnh đạo cấp cao Tinh Nguyệt đối với tai tiếng video tình dục của An Nham Tập Vi Lam ——

Tạm thời cách chức Tần Cảnh ở mọi chức vụ quản lý tại Tinh Nguyệt, kế hoạch công tác trong tương lai sau khi Tần Cảnh trở lại công ty sẽ được tính sau…"

Tần Cảnh cũng không quá để ý, về sau về công ty ra sao, cô sớm đã có tính toán.

Trước giờ cơm chiều, cô quyết định về phòng cũ thu thập vài thứ, tỉ như nhật kí, hay ảnh chụp linh tinh, để hiểu rõ chút quan hệ của cô với mọi người xung quanh. Quần áo không mang gì cả, cô vốn không thích ăn diện.

Lúc thu thập đóng đồ, không ngờ cô nhìn thấy rất nhiều ảnh của Doãn Thiên Dã với Tần Cảnh, thậm chí, từ tiểu học đến tận đại học đều có, khả ái, đơn thuần, hồ đồ, non nớt, ngây ngô, tươi sáng, soái khí, mỹ lệ, có hình…

Trên những tấm ảnh đó, khuôn mặt của hai đứa trẻ dần thay đổi, nhưng nụ cười thuần khiết vui vẻ lại không thay đổi.

Từ cái nhìn của một người ngoài mà nói, Tần Cảnh không có hứng thú, tùy ý rút một tấm, còn lại toàn bộ đá lại vào gầm giường.

Lúc xuống lầu ăn cơm, cô nghe có người đang nói chuyện về con người cặn bã trong hình.

Tần Chính mang Tần Cảnh về nhà rồi, vẫn ở trong phòng gọi điện thoại, lúc ra vừa vặn ăn cơm, vừa ngồi vào bàn liền hỏi: "Con với An Nham chia tay?"

Tần Cảnh đầu đũa đang chuẩn bị gắp miếng móng giò liền

ngừng ở giữa không trung, “Ân” một tiếng.

Bên kia Tập Vi Lam so với cô còn khẩn trương hơn, lập tức nói: “Ba, tấm ảnh đó là hình chỉnh sửa!”

“Có chuyện gì cơ?” Tần Chính vẻ mặt nghi ngờ.

Tập Quyên liếc mắt ra hiệu. Vi Lam này mới ý thức đến có mẹ cô ta ở đây, ba ba chắc là chưa thấy qua tấm ảnh, vội lấp liếm: “Ách, con nghe lầm!”

May là Tần Chính không để ý, lại nói với Tần Cảnh: “Doãn bá bá của con vẫn hi vọng con có thể thay ông ấy quản Thiên Dã!”

Tần Cảnh cắn đũa, 囧 rầu rĩ, lầu bầu: “Con cũng chẳng là gì của hắn, việc gì đến lượt con quan tâm?”

“Dù nói thế nào, các con cũng lớn lên với nhau từ nhỏ, còn từng có quan hệ!” Tần Chính và Doãn Tùng là đồng đội cũ, tình huynh đệ không phải người bình thường có thể so được. Hơn nữa, lúc trước, quả thực ông rất vừa lòng tiểu tử Doãn Thiên Dã đó.

Tần Cảnh có chút bất lực : “Ba, chẳng qua là ba không biết, Doãn Thiên Dã hắn hiện tại thành người thế nào!”

“Ba đương nhiên biết nó hiện tại là như thế nào!” Tần Chính buông đũa xuống, nhăn mày, “Nó trước kia rất tốt, nếu không phải vì con bỏ nó, cùng tiểu tử hỗn đản An Nham đó bỏ chạy, nó đã không bị kích thích thành như bây giờ! Cảnh nhi, nó thành như vậy, con có trách nhiệm rát lớn! Bởi vì chuyện này, suốt một thời gian dài ta không gặp Doãn bá bá của con đều không dám ngẩng đầu lên, con biết không!”

Tần Cảnh nghẹn họng nhìn trân trối.

Con bỏ hắn? Trong tiểu thuyết rõ ràng là hắn cùng Tập Vi Lam dây dưa rồi bỏ con mới đúng?

Cô bất động thanh sắc (không gây tiếng động) lườm Vi Lam một cái, cô ta vẫn đang thoải mái nhàn nhã ăn cơm, làm như thể mình không liên quan, bộ dáng không thẹn với lương tâm.

Trong lòng cô rất ấm ức, không có chứng cớ, nói cái gì cũng không có tác dụng. Hơn nữa, nếu không xem tiểu thuyết, Tần Cảnh bây giờ chắc cũng không hay biết gì, không biết vì sao Doãn Thiên Dã bỗng nhiên đá cô.

Quả nhiên cặn bã!

Tần Cảnh căm giận, đá Tần Cảnh lại còn nói là Tần Cảnh đá hắn!

Tập Vi Lam cũng thật là, có thể giả vờ như vậy! Nếu không phải sợ ba ba tức giận, chắc hẳn cô ta cố ý tố cáo chuyện Tần Cảnh rồi vui sướng thắng lợi.

Tần Cảnh cứng lưỡi, rầu rĩ ăn cơm.

Tần Chính thấy cô không nói chuyện, lại kìm giọng, nói: “Cảnh nhi ạ, tất cả những người đàn ông ưu tú đều là do người phụ nữ dạy dỗ tạo nên, vốn trên đời không có người đàn ông nào trời sinh tốt đẹp. Như ba con đây, ngày xưa không phải cũng là tiểu tử lông bông sao, nếu không có mẹ con, ba cũng không có thành công hôm nay!”

Tần Cảnh không đoán được một người đàn ông thành công như Tần ba ba lại nói được những lời như vậy, có chút rung động.

Nhưng sau một lúc lâu, cô vẫn là thấy ngột ngạt, con cũng biết người phụ nữ không cùng người đàn ông đi qua mưa gió cũng không có tư cách hưởng thụ sự ưu tú của người kia, nhưng là, Doãn Thiên Dã với con thì có cái quan hệ khỉ gì!

Ta về sau có muốn dạy dỗ đàn ông thì cũng không phải dạy dỗ hắn!

“Ba nói vậy, có phải là muốn con có quan hệ gì với hắn?”

Tập Vi Lam cười cười, khuyên nhủ: “Tần Cảnh, ba ba không phải nói muốn chị với hắn thế nào, dù nói sao thì nói, bạn bè sai lầm, không phải cần khuyên nhủ sao? Chị với Doãn Thiên Dã cũng nhau lớn lên, không phải người yêu cũng là bạn bè a! Hai người liệu có ai hiểu mình bằng người kia đâu, có lẽ anh ấy lại thực sự nghe lời chị?”

Tần Cảnh hừ một tiếng, trong lòng nghĩ hiện tại ngươi ngược lại hiểu được vậy là đem đàn ông cặn bã đẩy hết sang mang tai họa cho ta

“Vi Lam nói đúng, dù sao, nó trước kia cũng chỉ nghe con!” Tần Chính than thở, chậm rãi nói, “Doãn bá bá của con cũng không có cách nào. Ông ấy còn nói, nếu con giúp ông ấy, ông ấy sẽ cho con 5% cổ phần Doãn thị!”

Tiếng nói vừa dứt, Tần Cảnh lập tức mắt sáng lên, Tập Vi Lam đột nhiên ngẩn ra.

Doãn thị, con rồng lớn nhất ngành giải trí trong nước!

Tần Cảnh mắt sáng lấp lánh: trải rộng cả nước các nơi hơn 300 tuyến bệnh viện, 10 xưởng phim và đài truyền hình, hơn 50 nhà mạng truyền thông, còn không nói các loại phương tiện giải trí khác.

Lại có thể mạnh như vậy!

Ảnh con xe nhà chị đây

Chương 7

Tần Cảnh đã đỡ đau chân, một bộ dáng phong đạm vân khinh xuất hiện ở bộ phận truyền thông mạng của công ty, trong ánh mắt sung sướng khi người gặp họa của mọi người, trấn định tự nhiên hướng tới phòng làm việc của tổng thanh tra.

Dương Tân nhìn thấy cô, rõ ràng sửng sốt, ông vốn nghĩ, nghe tin cách chức, người tâm cao khí ngạo như cô tất nhiên sẽ không xuất hiện lại.

Ông tuy rằng vẫn bực Tần Cảnh, nhưng dù sao cũng là nhân tài cốt cán do chính mình bồi dưỡng.

Ngày đó, ông trong hội nghị lãnh đạo đã ra sức nói tốt cho cô.

Nhưng người đại diện của Tập Vi Lam người đại diện, cũng như An Nham, đều kiên trì muốn nghiêm trị Tần Cảnh. Lại đúng lúc trong ban lãnh đạo có nhưng thế lực cũ vốn lục đục đang đến hồi tranh chấp gay cấn, bức thiết cần một bảng đề tài mới để dời hướng chú ý của truyền thông, cho nên…

Ông có muốn bảo vệ cô, cũng vô năng vô lực!

Tần Cảnh lại rất bình tĩnh, mỉm cười rồi nói: “Tôi bị cách chức rồi đổi thành công việc gì?”

Dương Tân trả lời: “Phụ trách “Chuyện ngôi sao” .”

Chuyên mục cấp thấp nhất, có phụ trách cũng phải kiêm người

dựng phim còn bị quản chế, thực tế tác dụng cũng không khác gì đẩy cô đi, trở lại vị trí của cô cách đây bốn năm.

Ban lãnh đạo một mặt muốn trừng phạt Tần Cảnh, một mặt lại sợ đuổi việc cô cô lại chó cùng rứt giậu, phi thường âm hiểm đem chức vị của cô giảm cấp, giảm, giảm, lại giảm.

Chính là ngầm nói với cô: chúng ta muốn đuổi việc cô!!

Ai cũng cho rằng Tần Cảnh tất nhiên không thể chịu được nhục nhã từ thiên đường ngã vào địa ngục, tất nhiên sẽ xấu hổ và giận dữ từ chức!

Tần Cảnh rất bình tĩnh, hỏi: "Vậy " Tụ quang" giao cho ai?"

Bộ phận truyền thông mạng riêng tiết mục giải trí cũng có mười mấy loại lớn nhỏ. Mà tỉ suất người xem cao nhất, quảng cáo hiệu quả nhất, nổi tiếng nhất, chính là chương trình Tân Cảnh toàn quyền phụ trách, "Tụ quang".

Năm ấy, chương trình hồ sơ này thú vị, lượng tiêu thụ cùng tỉ suất người xem cao đến người líu lưỡi, nhưng nội dung hấp dẫn khán giả hoặc giả dối hư ảo hoặc lập lờ nước đôi, nhiều lần bị kiện tụng. Lãnh đạo công ty muốn tránh sức ép dư luận và bảo trì hình tượng công ty, thậm chí từng suy xét muốn thủ tiêu chuyên mục này.

Nhưng từ khi Tần Cảnh gia nhập tổ chuyên mục "Tụ quang" , tình thế thay đổi.

Cô gái mặt lạnh lùng vô tình không bao giờ cười này có mắt nhìn cực kì mẫn tuệ, có sự kiên trì hơn người, đều có khả năng nhìn ra bóng tối khuất sau ánh hào quang của những người nổi tiếng, chuẩn xác tìm ra những sự việc có giá trị, nhưng cực kì có nguyên tắc, cái gì không có chứng cớ rõ ràng sẽ không cho lên chương trình.

Cho nên, tin tức cô tìm được vừa chuẩn xác vừa có sức ảnh hưởng kinh người.

Sau này, tiết mục không chỉ không bị kiện tụng, điểm người xem nhiều lần tăng lên; càng thay đổi thành "Giới sạch" (nguyên văn là "Bạch quang khu vực") trong giới giải trí như lời của các fan.

"Tụ quang" trở thành tấm gương mẫu mực trong ngành, Tần Cảnh cũng trở thành cái tên vang vọng trong giới, có người cực kỳ hâm mộ, có người sợ, có người sùng bái, có người oán hận.

Dương Tân mặt có vẻ xấu hổ, ngại ngùng nhìn Tần Cảnh, xem như thỏ khôn chết, chó săn nấu sao?

(thỏ khôn chết, chó săn nấu" : nguyên văn là "giảo thỏ tử, lương cẩu phanh", ý nói khi đã đạt mục đích rồi thì đem loại bỏ người đã giúp sức mình)

"Công ty còn chưa tìm được người phù hợp tiếp nhận. Cô yên tâm không có định ra thích hợp nhân tuyển. Cô yên tâm, "Tụ quang" sẽ không bị hủy." Nói xong, có chút thẹn thùng, chuyên mục này qua tay Tần Cảnh đã đạt thành công như thế, muốn hủy cũng không được!

Cho dù là ai tiếp nhận, đều là chiếm tiện nghi rất lớn.

Tần Cảnh đối với sắp xếp này không có gì bất mãn, dù sao "Tụ quang" có thành công gì, có vinh quang gì, cũng không có quan hệ mật thiết với cô, cũng không phải do cô bỏ công sức.

Cô rất bình tĩnh nói: "Vậy tôi đi làm việc!"

Dương Tân nhìn bóng người rời đi bóng lưng, lâm vào trầm tư.

Ông thực sự là không giải thích nổi, với tính cách cao ngạo của cô sẽ hẳn phải vô cùng phẫn nộ. Ông vuốt cằm suy tư thật lâu, a, cô gái này còn có một thần thái đặc biệt, so với cao ngạo còn hơn nữa, còn là thấu đến xương tủy, đặc biệt —— vững chắc.

Không nghĩ đến cô có sự nhẫn nại đến vậy, không nghĩ đến cô là một người bẻ trăm lần không gãy.

Tần Cảnh đi ra khỏi phòng làm viêc, hắt xì hai cái, ai đang nói đến ta?

Vừa mới vào thang máy, điện thoại liền vang lên, số lạ.

Tần Cảnh hơi hơi híp mắt, cô đại khái đoán được là ai, hít sâu một hơi, mặt mỉm cười, cực kỳ khoái lạc mà lễ phép nhấn nút nghe:

“Uy? Ai vậy ạ?”

“Tần Cảnh em bị thần kinh gì vậy?” Tiếng nói giận dữ của Doãn Thiên Dã truyền qua ống nghe, cảm tưởng như làm điện thoại rung bần bật, “Em dám nói bố tôi đóng băng thẻ tín dụng? Em cho rằng em là ai? …”

Tần Cảnh làm như không có việc gì cúp điện thoại, đầu ngón tay xoa xoa lỗ tai có chút đau.

Ba giây sau, điện thoại lại vang, cùng số đó.

Tần Cảnh vẫn như cũ giọng ngọt ngào: “Uy? Ai vậy ạ?”

Doãn Thiên Dã thanh âm càng thêm phẫn nộ, như mưa rền gió dữ, còn bị chọc giận xong mà không thể tin tưởng, “Tần Cảnh cô cư nhiên dám cúp điện thoại của tôi…”

Tần Cảnh lần nữa tay chân lanh lẹ cúp điện thoại, khóe môi

cong lên cười gian xảo, tôi lại không nợ tiền cậu, cậu lấy gì mà to tiếng với tôi?

Bất quá, suy đoán bảo bối Doãn gia Doãn công tử cả đời chưa bị như vậy bao giờ! Nhất định là vô cùng ức chế, nhất định vô cũng phẫn nộ!

Chao ôi, thế nào bỗng nhiên cảm thấy cúp điện thoại của cặn bã nam chủ này, tâm tình lại thoải mái như vậy?

Thú vị thật!

Mười giây sau, điện thoại lần nữa vang lên,

Tần Cảnh vẫn là giọng vui vẻ: "Uy? Ai vậy ạ?"

Lần này bên kia không đáp ngay. Trầm mặc. Tần Cảnh cảm giác, bên kia đang vô cùng cố gắng ẩn nhẫn, nhưng cô không vội, rất bình tĩnh chờ đằng ấy mở miệng.

Rốt cục, hắn cư nhiên ấm ức, quy quy củ củ nói: "Ta là Doãn Thiên Dã!"

Dưới từng chữ đều ẩn giấu sự giận dữ khó nén.

"Nga, có chuyện gì sao?" Cô ngắm phong cảnh bên ngoài thang máy, nháy mắt vô tội.

Đầu dây bên kia Doãn Thiên Dã nghe giọng điệu nàng, không khỏi nghiến răng nghiến lợi, cực độ khắc chế xong vẫn là không thể giữ nổi ra lệnh: "Tôi muốn nói chuyện với em, bây giờ em lập tức đi ra cho tôi!"

Trong thanh âm của hắn chứa sự cao ngạo bẩm sinh, khí thế áp bức không cho phản đối, nhưng Tần Cảnh nghe được, đây chính là công tử bột, không coi ai ra gì, tự cho là đúng, một từ, cặn bã!

“Làm thế nào đây” Tần Cảnh chững chạc đàng hoàng, “Tôi đang làm việc, giờ làm việc không thể ra ngoài!”

“Ngươi đừng có giả vờ!” Doãn Thiên Dã nhận ra được cô đang cố ý đùa giỡn, rốt cục nhẫn nại không được, gào lên, “Ai không biết công việc của em…”

Tần Cảnh lần nữa không nói gì cúp điện thoại, hơi hơi nhíu mày, ngươi cho rằng ngươi là ai? Lão nương cũng không phải ba cái người mẫu ô tô kia, nghe người gọi thì phải đến?

Mười lăm giây sau, điện thoại lại vang.

Tần Cảnh nho nhã lễ độ: “Uy?”

Doãn gia công tử cơ hồ đã sớm ném hùng hổ ban nãy vào sọt rác: “Em mấy giờ tan tầm?” Hắn nói không to, rất trầm thấp, rất có địch ý muốn đem cô rút gân lột da.

Tần Cảnh chớp cơ hội: “Buổi chiều năm giờ!”

Lời còn chưa dứt, đối phương liền giành trước “Phách” một tiếng cúp điện thoại, có vẻ cuối cùng đã có thể thở ra, hòa nhau một ván.

Tần Cảnh nhẫn không được thở hổn hển: ấu trĩ, thế sao lại còn nói tôi?

Hơn nữa, cô cũng không nghĩ đến, doãn bá bá thế nhưng sấm rền gió cuốn như vậy. Hôm nay cô đem tờ giấy viết mấy chục điều kiến nghị về việc cải tạo Doãn tiểu cặn bã đến Doãn gia, Doãn bá bá lập tức đại bút vung lên, toàn bộ phê chuẩn!

Chao ôi, Tần Cảnh cười cười, cải tạo cặn bã nam, vì các nữ sinh làm chuyện tốt a! Bằng không, hắn về sau chắc chắn sẽ hại đời

nhiều đóa hoa trong sáng lắm. Bất quá, cô quan tâm nhất vẫn là 5% cổ phần kia rồi!

Tần Cảnh ôm hộp giấy, hỏi thăm mấy người, mới tìm đến tổ chuyên mục "Chuyện ngôi sao" ở tít sườn tây tòa nhà. Đến rồi, cô lập tức choáng váng, thật khó tin trong tòa nhà to lớn rộng rãi như lâu đài của Tinh Nguyệt lại có một nơi eo hẹp chật chội như vậy.

Trong phòng làm việc chỉ mấy mét vuông vừa đủ chứa mấy nhân viên cùng hai hộp giấy xếp thành hàng, kín không kẽ hở, ngay cả phòng dựng phim cũng chỉ có một vách ngăn bằng kính, bất quá được vài mét vuông.

Bộ phận truyền thông mạng chấp hành một sách lược lãnh huyết vô tình sách lược, hàng năm dựa điểm người xem, lượng tiêu thụ, danh tiếng, quảng cáo, lực ảnh hưởng các hạng nhân tố thống kê lại, mà phân chia phòng làm việc cùng tiền lương. "Chuyện ngôi sao" là chuyên mục thu hút lượng tiêu thụ thấp dưới đáy, phòng làm việc cũng như điều kiện nói chung đều kém nhất.

Tần Cảnh nhìn ba cái đầu lười nhác ngẩng lên, có chút buồn bực.

Một chuyên mục hồ sơ chí ít cần giám đốc sản xuất, nhân viên kế hoạch – chọn ý tưởng, nhiếp ảnh quay phim, chỉnh sửa tư liệu, biên kịch kịch bản gốc, điều hành trường quay, chế tác hậu kì, tất cả đều mới chỉ sơ qua những vị trí mấu chốt.

Nhưng bây giờ, làm sao mà chỉ có mấy người thế này?

Nghĩ đến Tần Cảnh trong tiểu thuyết phụ trách "Tụ quang", chỉ là mấy chức phụ trách cao cấp như trưởng ban kế hoạch, trưởng ban biên kịch, tổng biên tập, giám đốc ý tưởng, đạo diễn hình ảnh, .. đã có hai mấy ba mươi người, tính cả nhân viên nhỏ có

đến hơn trăm người, cô thực sự có phần không thể tin vào mắt mình.

Tần Cảnh miễn cưỡng giật nhẹ khóe miệng, thấy trong có một cái bàn trống, liền đi qua.

Bên cạnh đột nhiên xông tới một người, nhãn tình xinh đẹp trợn to nửa buổi, đột nhiên toét miệng cười rất rộng: "Tần Cảnh, cô là Tần Cảnh của "Tụ quang"? Chẳng lẽ chúng ta sẽ làm đồng sự?"

Ách, nguyên lai Tần Cảnh ở trong công ty cũng xem như người nổi tiếng.

Tần Cảnh cười với nàng: "Chào cô!" Liếc nhìn biển tên nàng, "Đường Quả!"

Ba người còn lại trong phòng làm việc ngẩng đầu lên, ánh mắt cực kỳ hâm mộ, hiếu kỳ đánh giá Tần Cảnh. Các nàng chưa từng gặp Tần Cảnh ngoài đời, nhưng nghe qua này cái tên này rồi.

Tuy rằng cô hiện tại là kẻ thua cuộc, nhưng trong lời của các nàng, Tần Cảnh hai chữ vẫn là một cái truyền kỳ.

Tần Cảnh cảm nhận được ánh mắt các nàng, có điểm 囧 rầu rĩ, dù sao, hào quang này, không là của nàng.

Cô đặt hộp giấy xuống, định vào nói với dựng phim một tiếng, nhưng bình tĩnh lại, nghe ra một tiếng kêu hừ hừ của nữ, nhè nhẹ từng đợt, vọng đến.

Cô nghi hoặc nhíu mày, thanh âm này từ chỗ nào tới?

Tất cả mọi người đều đã biết chuyện lập tức nhìn vào phòng dựng phim. Tần Cảnh nhìn đến, liền thấy một nữ sản xuất lớn tuổi đeo tai nghe nhìn chằm chằm màn hình vi tính, má phiếm

hồng.

Rất hiển nhiên, cô ấy quên mất cắm dây tai nghe.

Một người dựng phim thậm chí không kiêng kị gì trong thời gian làm việc xem phim người lớn, cái chuyên mục hồ sơ này liệu còn cứu được sao?

Tần Cảnh mặt không đổi sắc cúi đầu thu thập đồ đạc, xong, hỏi thăm tên tuổi mọi người, nhiếp ảnh kiêm hiện trường Đường Quả, hậu kỳ chế tác Diệu Khả, kịch bản gốc kiêm kế hoạch Thái Vi và liên lạc viên Trâu Manh.

Hỏi xong một vòng, trong phòng dựng phim cũng đã đến hồi cao trao, nữ diễn viên hét chói tai như giết heo vang vọng phòng làm việc.

Tần Cảnh hờ hững tự nhiên mở notebook, lên mạng nội bộ công ty nội võng mở ra xem mấy video gần đây nhất của "Chuyện ngôi sao", xem một chút, nhanh chóng có nhận xét đại khái: từ ngữ khen ngợi quá nhiều, nội dung kịch bản cũ rích, phô trương, câu chuyện vô vị.

Chắc hẳn người dựng phim không tốn tâm tư, nhân viên công tác cũng làm ngơ công việc, trực tiếp liệt kê vấn đề giao cho người đại diện của nghệ sĩ sáng tác, sau đó thành kịch bản, nhớ lời kịch; kết quả, chuyên mục không có gì mới lạ, nghệ sĩ được phóng vấn cũng được tâng bốc, nên mới thành cái tình trạng đáng giân này.

Lúc này, tiếng nam nữ hoan hảo rốt cục biến mất hầu như không còn.

Nữ sản xuất về chỗ ngồi, vẻ mặt hồng nhuận từ cửa kính đi ra, không mảy may nghĩ rằng toàn bộ mọi người đều được triển lãm biết thế nào là âm nhạc "dồn dập như thủy triều".

Cô vừa nhìn thấy Tần Cảnh, ngẩn người, má hồng vì hưng phấn chỉ một thoáng biến thành hồng vì giận dữ: “Tần Cảnh?”

Tần Cảnh hơi hơi nhíu mi, nghe khẩu khí, có vẻ là trả thù, nhưng cô thật sự không biết sao lại xuất hiện người này? Ách, nguyên lai Tần Cảnh có nhiều người thù địch vậy sao?

Nữ sản xuất thấy bộ dáng mơ hồ của cô, châm chọc cười: “Cô đại nhân vật mới tới, liền chứng minh cho bọn tôi một chút thực lực của cô đi! Chúng ta kì sau muốn phỏng vấn Việt Trạch, nhiệm vụ này, liền giao cho cô độc lập đi làm!”

Lời còn chưa dứt, tất cả người trong phòng hít một hơi lãnh khí.

Ngay cả Tần Cảnh cũng giật mình.

Cô tuy thích khiêu chiến, nhưng tuyệt đối không muốn khiêu chiến Việt Trạch này, Việt Trạch mà trong tiểu thuyết từng tiềm quy tắc Tần Cảnh.

Tần Cảnh trầm mặc không nói, trong tiểu thuyết, Tần Cảnh chính là từ cái thời điểm này đi xuống dốc, thế là tìm kiếm các loại thủ đoạn cực đoan thăng tiến, trong đó người số một, chính là Việt Trạch.

Trải nghiệm như vậy, cô không nghĩ muốn có.

Chương 8

Tầng 12 tòa nhà truyền thông Tinh Nguyệt, sườn tây, trong phòng làm việc tối tăm âm lãnh, một mạnh im lặng như tờ.

Đường Quả và Thái Vi hai người âm thầm cẩn thận đánh giá vẻ mặt oán độc của Lục Nhã, cũng như vẻ mặt bình thản của Tần Cảnh, lòng sinh hiếu kì.

Ai cũng muốn biết đạo diễn đã nổi tiếng sắp tiền mãn kinh với nữ gian vẻ mặt chán nản vừa mới tới, có phải có thâm thù sâu xa gì ít người biết.

Nhất định là khắc sâu cừu hận, bằng không, Lục Nhã sẽ không cố ý làm khó dễ như vậy.

Việt Trạch, kẻ thần bí nhất đứng sau thâu tóm giới giải trí, người này không bao giờ nhận phỏng vấn, cũng không cho phép bị chụp trộm, người ngoại giới biết về hắn ta rất ít.

Truyền thông đối với hắn cũng phá lệ khoan dung, nói nhảm thì bảo hắn có quan lớn F đứng sau, công tác giữ bí mật triệt để đến một giọt nước cũng không lọt ra ngoài.

Cho nên, phỏng vấn Việt Trạch?

Chính là nhiệm vụ bất khả thi!

Đường Quả có tức giận bất bình thay Tần Cảnh, ngay cả những chuyên mục nổi tiếng khác của Tinh Nguyệt cũng không thể

phỏng vấn được người này, “Chuyện ngôi sao” chỉ là một chương trình đứng trên bờ vực bị bỏ lại muốn vượt mặt?

Lục Nhã thấy Tần Cảnh vẫn giữ nguyên bình tĩnh, có chút oán hận, cô ta chưa hề nhìn thấy trên mặt nữ nhân này hiện chút nào hoảng loạn vì thất bại. Nóng mắt, cô ta châm chọc: “Thế nào? Cô không phải rất giỏi sao? Nghĩ trước nay, Việt Trạch bị truyền thông công bố ra duy nhất một tấm hình, cũng chính là tự tay cô tìm được. Cô lợi hại như vậy cơ mà, chút việc này thì có gì khó nhỉ?”

Diệu Khả đứng một bên không thể không trợn mắt há mồm, cái người chụp được chân dung Việt Trạch lại còn dám đăng tải trên mạng, thế nhưng, chính là Tần Cảnh?

Tần Cảnh tuy rằng ngoài mặt bảo trì bình tĩnh, nhưng trong lòng đã cực kì khó chịu. Trời, lại làm gì? Một lần nữa gặp tình tiết không biết trước. Cô Tần Cảnh trước kia rốt cuộc chọc giận bao nhiêu người vậy!

Không được, vô luận ra sao, cô cũng không đi trêu chọc người tên Việt Trạch đó, đánh chết cũng không đi, đây chính là người muốn đi XXX cô mà !!!

Tần Cảnh chưa nghĩ ra được đối sách gì, từ ngoài cửa truyền đến một tiếng đập cửa cứu rỗi cô: “Lục Nhã, Tần Cảnh, hai người đều ở đây a!”

Tần Cảnh bất lực nhắm mắt, tại sao, muốn đến xem bộ dạng chật vật của cô đến thế hay sao?

Lục Nhã vừa rồi mặt mũi phừng ngay lập tức thay đổi 180 độ, trong phòng nhưng nhân viên khác cũng nhất loạt nhìn về phía người đang đi tới, mắt lóe tia sùng bái:

“Vi Lam à? Sao Vi Lam lại đến đây?”

Diệu Khả lập tức từ trên ghế nhảy dựng lên đi rót nước.

Tập Vi Lam nhanh chóng ngăn lại: “Không cần! Tôi vừa uống nước rồi!” Nói xong, nở nụ cười tươi rói với Diệu Khả, lại nhìn sang chỗ Tần Cảnh và Lục Nhã bên này đi tới.

Phòng làm việc hơi chật chội, Tần Cảnh nghiêng người, về ngồi trên bàn làm việc của mình, gật đầu với Tập Vi Lam đang bước tới, xem như chào hỏi.

Lục Nhã cảm thấy Tần Cảnh như vậy có chút lãnh đạm, nhưng cũng kệ không so đo, đi tới ôm tay Tập Vi Lam một cách thân thiết: “Đi, chúng ta vào trong nói chuyện!”

Tập Vi Lam ngừng một bước, đứng trước bàn làm việc của Tần Cảnh, cô ta giữ chặt tay Lục Nhã, thân mật nói: “Lục Nhã, Tần Cảnh là bằng hữu thân thiết của tôi, lần này cô ấy chuyển đến tổ chuyên mục của các chị, chị giúp tôi chú ý chiếu cố cô ấy một chút nhé!”

Tần Cảnh phong đạm vân khinh cầm cốc thủy tinh uống nước, nhắm mắt làm ngơ.

Lục Nhã vừa mới bị Tần Cảnh làm cho bực mình không có cách giải tỏa, bây giờ lại thấy Tập Vi Lam tha thiết dặn dò, có điểm không được dễ chịu.

Cô ta dẫn Tập Vi Lam vào phòng làm việc cả mình, đóng cửa lại, bất mãn nói: “Vi Lam, cô làm gì mà phải đối tốt với cô ta? Cô không thấy sao, cô ta còn bơ cô đó, mà cô rõ ràng mới là ngôi sao cơ mà! Cô ta nghĩ mình là ai chứ!”

“Đấy là tính cách của cô ấy!” Tập Vi Lam đùa nghịch với cây xương rồng để trên bàn, rất ôn nhu cười, “Ai bảo tôi và cô ấy là bạn cơ chứ?”

Lục Nhã không biết quan hệ thực sự giữa Tập Vi Lam Tần Cảnh, bởi vậy rất hiếu kỳ, cũng rất khó hiểu. Tần Cảnh phát đoạn video bôi xấu Vi Lam, cô ấy hoàn toàn một chút cùng không tức giận; mấy năm qua Tần Cảnh trong giới truyền thông hỗn loạn này luôn được phong sinh thủy khởi, cô ấy có lần nào một chút hâm mộ ghen tị chưa?

Hiện tại Tần Cảnh mắc nạn là xứng đáng, Tập Vi Lam vậy mà còn tốt bụng đến xem xét.

Quả thật là thánh mẫu Maria tái thế a!

Lục Nhã ám thầm cắm răng, cô ta muốn nổi điên vì ghen tị, nhưng mà vẫn là đạo hạnh không đủ. Nếu không có Tập Vi Lam trở thành đại minh tinh, cô ta cũng chỉ là vô danh tiểu tốt trong cái nơi này thôi!

Tập Vi Lam đùa bỡn cây xương rồng, đột nhiên nói một câu: "Lục Nhã, chị hay chuyển chức vụ và công việc của phụ trách dựng phim sang cho Tần Cảnh đi!"

Lục Nhã không thể tin được mở to hai mắt: "Cái gì cơ?"

Tập Vi Lam ôn nhu cười : "Tôi là nghĩ cho chị thôi, Tần Cảnh đã đi, vị trí phụ trách dựng phim kiêm đạo diễn của "Tụ quang" bỏ trống. Lần này cấp trên quyết định không cho một người kiêm nhiệm hai chức, phải chuyển vài người đi. "Chuyện ngôi sao" đã trở thành cái dạng như bây giờ, sớm muộn cũng bị đào thải, chị nên sớm rời chỗ này, sang "Tụ quang" cạnh tranh lấy một vị trí đi!"

Lục Nhã nghe xong, thở ra rồi lại hít vào một ngụm oán khí, nhưng nghiêm túc nghĩ ngợi lại sợ hãi: "Vi Lam, nhưng cái "Tụ quang" này, tổ công tác đã có mấy trăm người rồi! Lấy năng lực của tôi, chỉ có thể miễn cưỡng đảm nhiệm nhóm ba bốn người

như bây giờ thôi. Lớn mạnh như "Tụ quang", tôi không dám."

Tập Vi Lam nhìn người trước mắt thật không có tiền đồ, không khỏi có chút cáu, nhưng nghĩ, đối nàng trung thành như vậy cũng chỉ có Lục Nhã này.

Vi Lam tiếng trầm trầm, lại cổ vũ nói: "Không sao đâu, Tần Cảnh trước đay lãnh đạo "Tụ quang", đã sớm đào tạo được một bộ máy làm việc rất chuyên nghiệp rất độc lập hoàn thiện. Cốt cán do cô ấy bồi dưỡng cũng đủ khả năng để tự lo phần việc của mình. Chị xem, mấy số gần đây Tần Cảnh đâu có tham gia, nhưng không phải chương trình vẫn chất lượng như vậy sao."

"Hiện tại cái vị trí đó của cô ấy, cho dù là ai tiếp quản, đều được chiếm tiện nghi rất lớn!" Tập Vi Lam nói tới đây, nghĩ đến năng lực công tác lợi hại của Tần Cảnh, lòng có chút không thoải mái không tránh được.

Lục Nhã có chút nóng lòng muốn thử, nhưng vẫn là không có sức làm: "Tần Cảnh để lại vị trí đó, còn nhiều đạo diễn kiêm dựng phim của các tổ chuyên mục khác cũng muốn xông vào đây! Tôi làm sao mà đấu lại họ được?"

Tập Vi Lam rũ mắt xuống, như có như không lại nhìn ngắm câu xương rồng, nhẹ nhàng cười: "Đúng vậy, chính là phần lớn mọi người đều nghĩ như vậy, cho nên, cấp trên đã có tìm một phương pháp cạnh tranh công bằng nhất."

Cô ta quay đầu, nhìn thoáng qua cửa kính trong. Tần Cảnh đang ở bên ngoài, nghiêm túc xem mấy số "Chuyện ngôi sao" gần đây .

Cô âm u híp híp mắt, "Lấy kỳ cuối cùng của tháng này làm chuẩn, nếu lợi nhuận của chuyên mục này tăng đạt cao nhất trong các chương trình, phụ trách dựng phim của chuyên mục có thể được điều đến "Tụ quang"!"

Lục Nhã nhíu mày không hiểu, “Chuyện ngôi sao” dưới tay cô ta lâu nay chỉ có đi xuống chứ làm gì có đi lên! Nhưng, lập tức, linh quang chợt lóe, kinh hỉ, cô ta nhìn về phía Tần Cảnh đang ngồi ngoài, không khỏi kích động:

“Ý cô là, đem “Chuyện ngôi sao” toàn quyền giao cho Tần Cảnh phụ trách, lợi dụng năng lực của cô ta cải tạo nó, phải không?”

Tập Vi Lam âm trầm nhếch môi, quay đầu lại cười ấm áp nói: “Này chỉ là một cái ý kiến của tôi thôi! Chị và Tần Cảnh đều là bạn của tôi, nhưng hình như, có vẻ hai người đang đối đầu nhau sao? Tôi hi vọng cô ấy làm việc được vui vẻ, cũng mong chị luôn vui vẻ. Cho nên, làm vậy không phải là tốt nhất sao?”

“Vi Lam cô thật thông minh!” Lục Nhã tự đáy lòng tán thưởng, Vi Lam nói một câu vậy, cũng đủ cho cô ta thấy một tương lai tươi sáng chờ đợi mình rồi “Đúng a, nếu như giao toàn quyền cho Tần Cảnh như vậy, dựa vào thực lực cô ta, nhất định làm cho tương lai “Chuyện ngôi sao” tươi sáng hơn hẳn, mà co ta khong thể được trở lại “Tụ quang”, đến lúc đó, mọi công lao đều là của tôi không phải sao!”

Cô ta càng nói càng thấy kích động, rõ ràng không che giấu khen ngợi Tần Cảnh, “Cô ta vốn rất có năng lực, lại cộng thêm “Tụ quang” nhiều người xem như thế nên danh tiếng cũng không phải bình thường. Tôi thật muốn gọi điện cho bộ phận thông tin, bảo mấy người đó tuyên truyền, Tần Cảnh đã chuyển đến “Chuyện ngôi sao” rồi!”

Tập Vi Lam lần nữa không thể hiện gì cả, có chút lơ đãng, lại bị gai xương rồng đâm vào tay, đôi mắt càng tối tăm.

Bất quá, cô ta nhắm mắt, nỗ lực điều chỉnh tốt tâm trạng của chính mình: có cái gì để tức giận, Tần Cảnh có chạy đến đâu, chung quy cũng đều nằm trong tay ta.

Tập Vi Lam liếc qua cửa kính nhìn Tần Cảnh, lành lạnh cười một tiếng: Tần Cảnh, cô hãy xem, “Tụ quang” cô dồn bao công sức sẽ trở thành kênh riêng cho Tập Vi Lam này như thế nào nhé!

Chương 9

Mà Tần Cảnh giờ phút này ngồi ở bên ngoài, nhíu mày nghiêm túc nghĩ về công việc tiếp theo, rốt cuộc có cái đề tài gì có thể làm sáng mắt người xem, mà trong thời gian ngắn kích thích rating và lượng tiêu thụ đây?

Ách, không sai, nhờ phúc của tiểu thuyết, cô biết Tập Vi Lam lần này tới đây định thương lượng gì với Lục Nhã.

Theo tiểu thuyết, Tập Vi Lam ngoài mặt tới đây an ủi Tần Cảnh, làm Lục Nhã đối xử với cô thật tốt, sau lưng lại bàn với Lục Nhã dùng cách nào lợi dụng Tần Cảnh để leo lên tổ chuyên mục "Tụ quang".

Sau đó đương nhiên là Tần Cảnh rất xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ, kết quả phát hiện Lục Nhã lại mang tất cả công lao được điệu sang "Tụ quang", mà sau đó, "Tụ quang" cũng trở thành công cụ chuyên môn tâng bốc Tập Vi Lam.

Tần Cảnh ý thức được mình bị lừa, xấu hổ và giận dữ khó kiềm chế, từ đó bắt đầu trả đũa Tập Vi Lam.

Mà làm thế này là đúng trúng ý của Tập Vi Lam, cô ta chính là muốn nhìn Tần Cảnh bị cô ta chọc tức đến phát điên ra sao, cũng là làm cho mọi người nhìn thấy Tần Cảnh ác độc vong ân đến mức nào mà Vi Lam cô ta thiện lương đại độ ra sao.

Nhưng hiện tại, Tần Cảnh này không phải người kia nữa, sẽ không thèm nghĩ ngợi nhiều. Dù sao, "Tụ quang" với cô cũng

chẳng phải có cảm tình gì đặc biệt, đối với Tập Vi Lam cũng không có gì để cho cô ta lợi dụng, ngược lại, cô quyết định "Chuyện ngôi sao" mới là nơi thực sự dành cho cô phấn đấu.

Từ góc độ này mà nói, Tập Vi Lam làm ra cái quỷ kế này, ngược lại cô sẽ có lợi. Chỉ cần cô nỗ lực làm thật tốt chương trình của cuối tháng này, tống khứ được Lục Nhã đến "Tụ quang", chuyên mục "Chuyện ngôi sao" này đương nhiên sẽ trở thành chuyên mục dưới quyền quản lý của cô.

Về phần "Tụ quang", nguyên là phó đạo diễn Tiêu Dao cũng là người rất có tài, hơn nữa lại còn là do một tay Tần Cảnh bồi dưỡng. Nếu như có thế làm cho anh ta thăng chức lên đạo diễn chủ nhiệm, loại bị rác như Lục Nhã có sang cũng chỉ là thùng rỗng kêu to.

Vi Lam muốn sắp xếp người của mình ở "Tụ quang" thì có thể, nhưng muốn khống chế "Tụ quang", chỉ sợ không đơn giản như vậy, còn nếu nói muốn đẩy Tần Cảnh đến không thể chịu được mà tính toán cô ta, càng là không thể thực hiện được.

Tần Cảnh đã bắt đầu tính rồi, ở lại "Chuyện ngôi sao" làm phụ trách sản xuất và biên tập, đạo diễn, tích góp một ít kinh nghiệm, sao đó là đạo diện nghiệp dư, chờ cơ hội cạnh tranh đạo diễn thực tập đem ra tác phẩm tốt nhất của mình, chắc chắn có thể sang được bộ phận điện ảnh và truyền hình để trở thành đạo diễn chân chính!

Không phải video mạng, không phải chuyên mục giải trí, mà là điện ảnh thực sự!

Hơn nữa, Tần Cảnh hơi hơi híp mắt, hiện lên một tia thông minh lanh lợi, hiện tại trong tổ một cái động vật làm chạy vặt cũng không có, hẳn là rất cần một người có thể lực đến giúp?

Có lẽ, tiện thể có thể dạy Doãn tiểu cặn bã một cái nghề mưu

sinh mới. Hiện tại người lao động chân tay bình thường kiếm được cỡ bao nhiêu tiền?250 đồng?

Chao ôi, tuy rằng cô cũng không muốn trêu chọc Doãn tiểu cặn bã, chỉ là vì 5% cổ phần của nhà hắn, cô sẽ quyết tâm vượt mọi chông gai bẻ tiểu cặn bã đó trở về con đường chính đạo.

Tập đoàn Doãn thị phát triển thịnh vượng như vậy, hệ thống bệnh viện, còn đài truyền hình, xưởng phim, truyền thông…

Đối với sự nghiệp đạo diễn sau này của cô, tuyệt đối là như đạp gió rẽ sóng mà đi lên a!

Tần Cảnh còn đang chìm trong suy nghĩ, Tập Vi Lam cùng Lục Nhã từ phòng trong đi ra. Vi Lam cũng không có chuyện gì nữa, chào mọi người rời đi.

Vi Lam vừa đi, Lục Nhã liền hưng trí bừng bừng đi đến trước Tần Cảnh, ý cười đầy mặt nói: “Tần Cảnh a, mọi người đều đã thành bằng hữu, hiểu lầm lúc trước sẽ không nhắc lại nữa, về sau hợp tác vui vẻ nhé!”

Tần Cảnh cười xán lạn: “Được!”

Lục Nhã lại nói: “Tần Cảnh, cô trước kia đã là biên đạo kiêm dựng phim cho “Tụ quang”, kinh nghiệm thực chiến hẳn là hơn hẳn so với tôi. Hay là, chủ yếu những công việc trong tháng này, giao hết cho cô làm được không?”

Đường Quả, Trâu Manh mọi người đều quay ra nhìn, không biết Lục Nhã bị làm sao mà đột nhiên khách khí vậy?

Tần Cảnh vẫn chưa biểu hiện ra bộ dáng thụ sủng nhược kinh như Lục Nhã tưởng tượng, ngược lại có chút khó xử, từ chối: “Đừng nói như vậy, chị là người sản xuất, tôi chỉ là biên đạo, tất cả ý tưởng đều phải nghe theo chị thôi. Tôi chỉ là phụ trách thực

hiện những yêu cầu của chị một cách hoàn hảo nhất có thể!"

Lục Nhã nghe xong, trách nhiệm chính không phải thành ra đổ hết trên đầu mình sao, hơn nữa cô ta làm gì có được cái ý tưởng gì tốt đẹp!

"Chủ yếu là..." Tần Cảnh cười cười, rất bình tĩnh, "Lúc tôi làm việc, tính khí cực kì không tốt, nếu chị đem hết quyền quyết định giao cho tôi, chắc chắn đến lúc đó sẽ xảy ra xung đột! Vẫn là không nên làm tổn hại hòa khí của phòng đi."

Lục Nhã lông mày run run, Tần Cảnh cô tính khí ác liệt thanh danh đã sớm lan xa đến bên ngoài rồi!

Cũng không biết làm sao, ai bảo cô ta lợi hại hơn mình, Lục Nhã nuốt xuống một hơi, nham hiểm nghĩ, chờ tôi đi đến "Tụ quang" rồi, lại trở về diễu võ dương oai với cô!

Chuyện nhỏ không nhẫn, sẽ loạn mưu lớn!

Cô không chút để ý khoát tay: "Nói là giao cho cô, tôi một câu cũng không nhiều lời! Tuyệt đối không can dự vào việc của côi! Ngay phòng làm việc của tôi từ giờ có thể cho cô dùng, dù sao khoảng thời gian này trong nhà tôi có nhiều việc, không thường xuyên đến công ty."

Đường Quả Trâu Manh ngồi bên mím miệng, "Chuyện ngôi sao" này vốn là đất không người quản, Lục Nhã thường xuyên trốn việc, có việc gì cũng giao hết cho mấy cô phải làm. Lần này có Tần Cảnh đến đây, Lục Nhã càng vui rồi, có thể phủi hết sạch mọi nhiệm vụ của cô ta!

"Vậy được rồi!" Tần Cảnh nhãn châu xoay động, lại thêm một câu, "Đúng rồi, tôi có một trợ lý, có thể bảo hắn đến đây giúp tôi không?"

Lục Nhã tự nhiên không để ý: “Nói đều giao cho cô mà!”

Buổi chiều năm giờ, chuông tan tầm vang lên.

Tần Cảnh khe khẽ mỉm cười: cô phải đi gặp trợ lý của cô rồi đây!

Tần Cảnh còn chưa đi đến cửa thang máy, đã nhìn thấy từ xa xa một nam nhân sạch sẽ soái khí vẫn mỉm cười với cô. Tần Cảnh có chút quẫn, sao nhiều người cô quen quá vậy, lại thêm một người nữa rồi!

Cô cũng mỉm cười đến gần, liếc nhìn bảng tên ngực trái anh ta, Tiêu Dao?

Nghĩ đến Tào Tháo Tào Tháo đến a!

Cô vừa muốn nói chuyện, từ sau người liền truyền đến một tiếng gọi sung sướng: “Tiêu Dao!” Theo sau, liền thấy Đường Quả chạy chậm lại nhảy qua, thân mật khoác tay anh ta.

…

Tiêu Dao nhìn Đường Quả cười ôn nhu, lại ngẩng đầu nhìn về Tần Cảnh đang đi tới, tươi cười ấm áp, lại có chút lo lắng: “Chị vẫn tốt chứ?”

Nguyên lai cái cô mặt lạnh lùng này vẫn có bằng hữu!

Tần Cảnh ngừng cơn uất ức, cười trong sáng: “Chị ở chỗ hỗn loạn thế nào cũng đều có thể tốt mà!”

Tiêu Dao yên tâm gật đầu.

Mà Đường Quả vừa rồi không chú ý Tần Cảnh, hiện tại sớm rút tay đang quấn trên tay tay của Tiêu Dao trở về, quy quy củ củ đứng, khuôn mặt hồng hồng: “Cấp trên củaTiêu Dao giờ biến

thành cấp trên của em!”

Đi đến thang máy, Tần Cảnh hỏi Tiêu Dao: “Chị vừa rồi tra qua danh sách người ứng cử biên đạo và dựng phim của “Tụ quang”, vì sao không thấy tên em?”

Tiêu Dao cúi đầu cười cười, lại không có hồi đáp.

Đường Quả nghiêng đầu nhìn cô, nghiêm túc nói: “Tiêu Dao nói vị trí đó là của chị, hơn nữa, chị là Bá Lạc của anh ấy, anh ấy không muốn chiếm vị trí của chị!”

(Bá Lạc: theo tích xưa, Bá Lạc là một người có tài xem ngựa và chăm ngựa, ở đây ý nói, Tần Cảnh là người nhìn ra được tài năng của Tiêu Dao, cũng như bồi dưỡng anh ý)

Nói xong, lại cười bồi thêm một câu: “Tần Cảnh, chị lợi hại thật đấy, bây giờ Lục Nhã lại đem vị trí người dựng phim giao cho chị. Lần này, nhất định chị có thể trở về “Tụ quang”.”

Tần Cảnh sửng sốt, không phải vì thấy họ thật ngốc, mà bị sự đơn thuần của những người yêu quý này làm cảm động.

Cô trầm tĩnh nói: “Tiêu Dao, chị sẽ không trở về “Tụ quang” đâu, vĩnh viễn cũng không về nữa! Hơn nữa, chị nghĩ, hiện tại chỉ có em mới biết rõ con đường phát triển của nó sau này. Nếu như giao cho người khác, “Tụ quang” trước kia có lẽ sẽ bị phá hỏng.”

Tiêu Dao nhíu mày trầm mặc nửa buổi, rốt cục nói: “Em đã rõ, cám ơn chị!”

Nghe được anh ta trả lời như thế, Tần Cảnh an tâm không ít.

Đi ra ngoài tòa cao ốc văn phòng, cô liền thấy ngay người đứng ở ven đường, Doãn Thiên Dã. Trừ việc thân hình và bộ dạng của hắn vô cùng xuất chúng, còn là vì hắn đang dựa vào một chiếc

Ferrari xanh ngọc quá chói mắt!

Hắn buôn xe Ferrari đấy à? Đâm hỏng cái đỏ thì còn cái xanh, tên nhóc này sẽ không đến mức sưu tập cả bộ cầu vồng, đỏ cảm vàng lục lam chàm tím đấy chứ!

Tần Cảnh nhìn cái dạng Doãn Thiên Dã mang kính râm, biếng nhác dựa ở trước xe hưởng thụ ánh mắt người đi đường, từ chối cho ý kiến nâng nâng mày, cô cư nhiên quên xe hắn, tùy tiện bán một chiếc cũng đủ hắn tiêu xài một lúc.

Cô sờ sờ cằm, không phúc hậu nghĩ, lát nữa phải gọi cho Doãn bá bá…

Tuy rằng Doãn Thiên Dã mang kính râm, nhưng Tần Cảnh vẫn là cảm giác được, từ lúc cô bước ra khỏi cổng, mắt hắn vẫn liên tục nhìn chòng chọc vào cô. Nếu mà nói ánh mắt có thể thành dao, thì chắc giờ cô đã bị lăng trì (tùng xẻo).

Tần Cảnh không quan tâm ánh mắt lạnh như băng của hắn, bình chân như vại bước qua, ngẩng đầu cười một cái: “Có việc gì sao?”

Doãn Thiên Dã cúi đầu thấy mặt nàng cười tươi như hoa lộ lúm đồng tiền, lần đầu có một cảm giác muốn đem mỹ nữ đá bay. Tuy nhiên, từ bé đến lớn hắn đã khắc sâu đến xương một ý thức là, không đá được cô ta đâu, cho nên hắn chỉ có thể nắm tay càng chặt, càng chặt, cơ hồ bóp nát thứ gì đó.

Hắn nhìn chòng chọc cô, không biết nhịn bao nhiêu giây, nhưng sau đó, lại còn cực kì lập dị đi mở cửa xe cho cô, tuy rằng nói năng không được tử tế cho lắm, nhưng nội dung cực kì khách khí: “Nơi này không dễ nói chuyện, lên xe trước đi!”

Tần Cảnh nghe lời ngồi vào ghế lái phụ, thầm nghĩ, thói quen nhỏ của con người khi vô ý thức là vô cùng khó thay đổi.

Cho nên, hắn cứ việc cặn bã, nhưng trên một số phương diện hắn vẫn còn lưu giữ chút ít tốt đẹp.

Nhưng trái lại, muốn đem hắn bẻ thẳng, cũng là chuyện rất khó khăn!

Trên đường, hắn tăng tốc một cách vô cùng nhiệt tình.

Tần Cảnh nhớ Viên Tử có nói, xe tốt thường làm người ta không chú ý tăng tốc, nhưng Tần Cảnh vẫn cảm giác được, cái tốc độ này kỳ thực là do hắn vô cùng phẫn nộ.

Nhịn cả ngày, chắc hắn càng nóng tính hơn!

Tần Cảnh coi thường nhìn mu bàn tay hắn nổi hết cả gân xanh, gò má vì cắn chặt răng mà càng góc cạnh, rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ, suy nghĩ về đề tài cho chuyên mục của mình.

Không lâu sau, Ferrari đi vào một nhà hàng trông rất xa hoa, Tần Cảnh nhìn bãi dỗ xe toàn xe xịn, hơi hơi nhướng mày:

Đi ăn cơm cũng ở nơi cao cấp như vây, Doãn Thiên Dã à, trong túi anh vẫn còn nhiều tiền vậy sao?

Nếu không, cầm cái xe này cũng vào được đấy!

Chương 10

Vào trong nhà hàng, hai người chọn chỗ ngồi gần cạnh cửa sổ.

Doãn Thiên Dã cư nhiên vẫn nhẫn nại chờ đến khi hai người cùng ăn cơm, mới nói, ngữ khi không quá khách khí: “Tần Cảnh, em rốt cuộc muốn làm gì?” Tần Cảnh lúc đó đang uống nước, chưa vội đáp. Hắn không im lặng, tiếp tục: “Em làm nhiều chuyện loạn thất bát tao như vậy, không phải là muốn thu hút sự chú ý của tôi, quay lại với tôi chứ?”

Tần Cảnh suýt tý nữa phun cả ngụm nước thẳng mặt hắn, nhăn nhó: “Doãn Thiên Dã, anh có thể đừng tự luyến như vậy được không? Với anh, tôi một chút hứng thú cũng không có!”

Hắn hơi hơi nhướng mày, ý tứ là, không tin.

Tần Cảnh bình thản đặt ly nước xuống, mười phần thành khẩn nói: “Thật. Anh nhìn lại mình xem, anh hoa tâm, lăng nhăng, không có việc làm, sống xa xỉ, còn thói công tử, vừa bại gia, vừa bướng bỉnh. Nói chung, chính xác là một cặn bã nam đến tận gốc. Tôi làm sao có khả năng có hứng thú với anh?”

Khuôn mặt thanh tuấn của Doãn Thiên Dã nháy mắt trắng bệch, huyệt Thái Dương giật giật: “Này, em là từ điển đấy à? Xúc phạm người ta bằng cả một câu dài mà không một từ thô tục. Phiền em ăn nói có đạo đức một chút, tôi còn ngồi trước mặt em!”

“Tôi trước giờ không làm hại người khác sau lưng nhé!” Tần

Cảnh rất thản nhiên, “Lại nói, tôi nói chỗ nào không đúng, chỉ cho tôi, tôi sửa lại!”

Doãn Thiên Dã một hơi nghẹn chết, mặt lại hồng. Tần Cảnh biết, đây không phải thẹn, là tức giận.

Tần Cảnh càng nói càng thẳng thắn thành khẩn: “Nói thật cho anh biết, tôi nhận từ ba anh 5% cổ phần Doãn thị, cho nên, tôi phải đáp ứng kỳ vọng của lão nhân gia ông ấy, đem anh ra cải tạo lại thành người không cặn bã.”

“Cải tạo?” Doãn Thiên Dã tức đến cười một tiếng, “Nếu không em sinh một tên tiểu Doãn Thiên Dã đi! Cái này thì tôi có thể giúp em!”

Đối mặt với khiêu khích của hắn như thế này, Tần Cảnh mặt không đổi sắc tim không nhảy, trực tiếp coi thường.

Doãn Thiên Dã thấy cô không phản ứng, lại đổi sách lược: “Như vậy đi, em đừng tìm cách quản tôi nữa, tránh xa tôi ra, càng xa càng tốt. Về sau, chờ tôi tiếp quản Doãn thị, liền cấp em 10% cổ phần.”

Ngừng một chút, cường điệu bổ sung: “10%, đã được cho là đại cổ đông!”

Tần Cảnh yên lặng liếc hắn một cái: “Cỡ bại gia tử nhà anh, cứ tiếp tục thế này, Doãn thị sẽ bị anh làm cho phá sản. Đến lúc đó, anh có muốn cho tôi 50% cổ phần thì cũng chỉ là giấy lộn!”

Hắn trước giờ chưa từng bị người khinh bỉ đến như thế đâu, lại còn liên tiếp từng đợt khinh bỉ!

Doãn Thiên Dã mặt có vẻ đang co giật: “Tần Cảnh, đủ rồi đấy!”

Tần Cảnh cúi đầu ở trong túi tìm tìm, lấy ra một cái sổ tay nhỏ

ghi ghi chép chép: “Tôi nhận tiền của ba anh, tối thiểu phải có phẩm hạnh nghề nghiệp! Sẽ không để anh mua chuộc!”

“Phẩm hạnh?” Doãn Thiên Dã kỳ quái hừ cười một tiếng, nhãn tình như là thấy tình tiết rất đặc sắc.

Tần Cảnh không để ý: “Có một vài vấn đề khác, tự anh về sau sẽ biết, tôi cũng không muốn dài dòng. Nhưng là, ba ba anh có một yêu cầu đặc biệt, chính là…”

Doãn Thiên Dã hoàn toàn không nghe: “Em có nói cũng không làm gì được đâu!”

Tần Cảnh coi thường, tiếp tục: “Chính là muốn cuộc sống riêng tư của anh phải có quy tắc, để tránh ảnh hưởng hình tượng và việc phát triển Doãn thị. Tôi liệt kê một chút, có 5 loại nữ nhân anh phải chú ý đề phòng.”

Doãn Thiên Dã kháng nghị: “Uy, tôi không nghe em nói đâu!”

Tần Cảnh đầu cũng không ngẩng lên: “Một là những nàng đại hồng đại tử (hình như từ này để chỉ các ngôi sao người mẫu ca sĩ nổi tiếng), hai là những người không có danh tiếng trong giới, ba là những người cái gì cũng nghe lời anh ngàn y trăm thuận, bốn là người không có bối cảnh, nhưng bám theo anh đến chết không rời, khổ sở cũng không oán thán, thứ năm là người đối với anh không thèm phản ứng hoặc chuyện gì cũng làm đối đầu anh.”

Doãn Thiên Dã bất mãn: “Em nói vậy, tất cả nữ nhân xung quanh tôi đều không thể đụng vào sao?”

Tần Cảnh ngước mắt nhìn hắn, vẻ mặt thương cảm: “Cho nên mới nói cặn bã nam hấp dẫn cặn bã nữ!”

Doãn Thiên Dã đang nhịn cơn tức: “Vì sao?”

Tần Cảnh thở dài, đem tờ giấy đã viết rất rõ ràng đưa hắn, kiên nhẫn giải thích: “Loại thứ nhất, đã là những người có vị trí cao như thế, đương nhiên lòng dạ thâm sâu, tâm cơ nặng, muốn vào cửa nhà giàu, không phải đơn thuần, cỡ anh bây giờ mà nói, đấu không lại. Loại thứ hai, người trong giới mà chưa đủ nổi tiếng, vì muốn leo lên, sẽ không từ thủ đoạn nào, chỉ biết lợi dụng anh.”

Hai điểm này Doãn Thiên Dã miễn cưỡng có thể tiếp thu, chính là:

“Vì sao người luôn thuận theo ta ngàn y trăm thuận cũng không được?”

Tần Cảnh kinh ngạc nhìn hắn, tựa hồ rất bất ngờ hắn có thể hỏi một câu thiếu i-ốt cỡ đó, vẻ mặt đương nhiên rồi, trả lời: “Bộ dạng như anh, có người tuân theo anh không hề thắc mắc, không phải rõ ràng có ý muốn gây rối sao? Nếu không có tiền của anh, nàng ta có thể đối với anh tốt như thế sao? Thông thường, người càng có thể nhẫn, lại là ngời càng có tâm kế, khi vùng lên là khủng bố nhất!”

Doãn Thiên Dã cơ hồ hộc máu.

Tần Cảnh cũng không liếc thấy Doãn Thiên Dã mặt đã đen thui, tiếp tục nói nốt::

“Về phần không có bối cảnh gì lại đối với anh khăng khăng một mực không oán giận không hối hận, rất có thể là thuộc một dạng người vừa đáng thương vừa đáng hận. Trước kia nàng không được đối xử tốt, vì về sau được tốt đẹp, liền muốn gắt gao níu chặt lấy anh không muốn buông. Trước khi đạt được mục đích, các nàng đều giả vờ đáng thương, ngoan hiền nhu nhược, lại nhẫn nại mạnh mẽ, đuổi cũng đuổi không đi. Loại người này đặc biệt nguy hiểm.”

Doãn Thiên Dã mặt xám mày tro xem nàng, cảm tình của hắn hoàn toàn không liên quan đến tính cách nữ nhân hấp dẫn bao giờ!

"Loại cuối cùng dù thế nào cũng không phản ứng gì với anh, hoặc loại gặp chuyện gì cũng muốn đối đầu anh, là cần phải chú ý nhiều nhất. Những người này là muốn chơi trò lạt mềm buộc chặt. Bởi vì đàn ông thường rất dễ sinh ra ham muốn chinh phục với những phụ nữ đối nghịch mình, cảm thấy rất có tính khiêu chiến. Lại không biết, khiêu chiến vài lần như vậy, đã ngã quỳ dưới váy người ta!"

Doãn Thiên Dã từ chối cho ý kiến chỉ "Nga" một tiếng, châm biếm lại: "Em không phải là dạng gặp chuyện gì cũng đối đầu tôi sao? Như vậy mà nói, em muốn làm gì tôi?"

Tần Cảnh hơi hơi híp mắt, phản ứng đến tự sướng, bất quá, cô cũng không phải người ăn chay (làm việc thiện):

"Cho nên a, anh thấy rõ rồi đấy, loại nữ nhân này thường mục đích không đơn thuần, nhất định phải đề phòng! Nói thí dụ như, tôi!!" Cô đầu ngón tay chỉ chỉ chính mình, "Chính là vì muốn tiền nhà anh! Chính là ví dụ có sẵn nhất!"

Doãn Thiên Dã bó tay với nàng, chỉ có thể châm chọc nói: "Em từ bao giờ thành người yêu tiền như vậy?"

"Ô! Chẳng lẽ tôi trong ý nghĩ của anh lại là thiên tiên không nhiễm bụi trần sao? Tôi đã nói rồi đấy, dạng như anh, người xuất hiện xung quanh anh đều là yêu tiền của anh!"

"Lăn lộn xã hội bốn năm, rất có tiến bộ!"

"Cũng không được như anh càng lớn càng trẻ lại!"

Doãn Thiên Dã không biết làm thế nào có mấy năm mà miệng

lưỡi cô đã sắc bén đến thế, tranh cãi với cô cơ bản không thể đòi lại chút ưu đãi nào.

Hắn gặp cô là không thể nói chuyện, đã là mặt lạnh, không nghĩ cô vậy mà còn đem sổ sách ra, viết hết các khuyết điểm và phương án giải quyết đưa cho hắn. Cái phân tích này, có hình có dáng, lại còn đặc biệt có lời khuyên hắn ngăn ngừa mấy loại nữ tử.

Hắn không muốn cãi nhau, lại nuốt vào cục tức to đùng.

Không rên một tiếng ăn cơm xong, Doãn Thiên Dã lấy thẻ tín dụng ra tính tiền.

Tần Cảnh bất động thanh sắc nhìn, một giây sau, liền ôm bụng, ai oán kêu đau.

Doãn Thiên Dã quay đầu sang, liền nhìn thấy cô mặt mày nhăn nhó, rất thống khổ ôm bụng, ngây ra buột miệng: “Sẽ không là viêm ruột thừa đi?”

Mồm quạ đen!

Tần Cảnh không lời trừng mắt nhìn hắn, sau đó mặt hồng hồng, có điểm lúng túng nhỏ giọng nói: “Cái này, cái này, anh có thể giúp tôi …”

Doãn Thiên Dã hồ nghi nhìn cô nửa buổi, bỗng nhiên phản ứng kịp, có điểm quẫn bách ngập ngừng ấp úng: “Sẽ không là, cái đó đi?”

Tần Cảnh khẩn trương đến độ mặt càng đỏ hồng như châm lửa, đáng thương tội nghiệp nói: “Tôi, tôi không có mang cái đó, có thể anh đi hộ xem siêu thị nào gần đây, giúp tôi mua băng vệ sinh!”

Doãn Thiên Dã không rên một tiếng, mặt đỏ, liền muốn đi luôn.

“Chao ôi, anh để ví tiền lại đi!” Tần Cảnh một mặt ôm eo đến phát đâu, một mặt càn quấy, “Vạn nhất tấm thẻ tín dụng này của anh không đủ, tôi làm thế nào?”

Doãn Thiên Dã lần này không có nhiều lời, từ trong ví tiền cầm mấy tờ một trăm, liền đi.

Tần Cảnh ôm bụng nhỏ giọng hừ hừ, mãi cho đến khi Doãn Thiên Dã thoát khỏi tầm mắt, mới nhanh chóng cầm ví tiền hắn, tìm người phục vụ khi nãy, từ tay người đó cầm lại thẻ tín dụng của Doãn Thiên Dã.

Cô từ trong ví tiền của Doãn Thiên Dã lấy ra mấy tấm thẻ liền màu sắc rực rỡ bày hết trên bàn, chụp lại hình gửi cho trợ lí của Doãn ba ba, bảo ông ấy lập tức đi gạch bỏ.

Sau đó, để lại tất cả đồ về đúng vị trí, bình chân như vại đợi Doãn Thiên Dã trở về.

Hai mươi phút đồng hồ sau, Doãn Thiên Dã trở về, mang một bao to đựng đồ gì đó.

Tần Cảnh nhìn chòng chọc cái bịch to đùng trong tay hắn nhất đại bao, nghẹn họng nhìn trân trối: “Băng vệ sinh chứ có phải mì ăn liền đâu, anh mua nhiều như vậy làm cái gì?”

“Mua để khỏi lần sau em không có mà dùng a!” Hắn trả lời rất hùng hồn.

“Thông cảm cho, hôm nay tôi không có mang là bởi vì tôi không mua nổi!” Tần Cảnh khóe miệng giật giật, “Mang bên mình dự trữ cũng không cần chuẩn bị nhiều đến thế này. Anh nghĩ tôi muốn buôn băng vệ sinh sao!”

“Dù sao để cũng không hỏng, mà mỗi tháng đều phải dùng! Một năm là dùng hết mà!”

Tần Cảnh đầu đầy hắc tuyến, cảm thấy hai người tựa hồ như suy nghĩ không có cùng một kênh, lắc lắc đầu, một giây sau, lại móc từ trong túi shopping một cái quần lót gợi cảm, hỏi: “Này, là làm cái gì?”

Hắn có điểm lúng túng, xoa xoa mũi: “Em, cái đó, chắc là bị dính vào đi. Không cần thay sao?”

Tần Cảnh hơi ngẩn ra, không nghĩ đến hắn thân thiết như vậy, có chút không thể thích ứng, phản bác: “Tôi hỏi là anh mua quần lót gợi cảm như vậy làm gì, không có ý tốt!”

Doãn Thiên Dã giơ ngón tay lên, không thể tin được chỉ chỉ mặt chính mình: “Cái mặt tôi, vào hàng nội y, mà có thể mua loại quần lót cho mấy bà già mặc hay sao?”

Tần Cảnh cúi đầu tiếp tục lục ra gói to, lại nhìn thấy mấy bình hồng trà hoa hồng, còn là mới mua từ hàng thuốc, nóng hầm hập.

Tim lại thót lại. Mấy hôm trước xem nhật kí thời đi học của Tần Cảnh, có thấy, cô có chứng đau bụng kinh, trước kia tên Doãn Thiên Dã này cứ đến ngày đó, lại tìm đưa cô hồng trà hoa hồng.

Chẳng qua, lúc đó, Doãn Thiên Dã đã là người bị bệnh cuồng sạch sẽ, đối với trà bán ở hàng thuốc đều cảm thấy không sạch, nên, cuối cùng là tự tay mình nấu trà.

Tần Cảnh nắm chặt bình trà ấm áp mùi đường đỏ, có chút chột dạ.

Doãn Thiên Dã thấy cô sững sờ, kỳ quái : “Ê, em không cần đi toilet sao?”

Tần Cảnh phục hồi tinh thần, cười hắc hắc, nói: “Đúng rồi, vừa rồi người phục đó tới đây nói tấm thẻ của anh đã cạn kiệt tiền rồi. Tôi lại không biết tấm thẻ nào của anh có thẻ dùng, cho nên, anh đi tìm người thanh toán lại đi!”

Nói xong, ôm quần lót với băng vệ sinh chạy đi toilet.

Chờ đến lúc cô ra khỏi toilet, liền gặp Doãn Thiên Dã ngồi ở chỗ ấy, ấm ức phẫn nộ đến nghiến răng nghiến lợi, mặt đỏ bừng có thể so với quả thanh long, tròng mắt càng là âm trầm được cơ hồ muốn chảy ra nước.

Mà bên cạnh hắn đang đứng là một nữ phục vụ lúng túng lại thấp thỏm, mặt vô tội nhìn Tần Cảnh.

Tần Cảnh tuy rằng chuẩn bị kỹ càng, nhưng thấy ánh mắt giết người của Doãn Thiên Dã, vẫn là không kìm được toàn thân run lên. Cô đi qua, rút thẻ của chính mình đưa cho phục vụ, sau đó nhìn Doãn Thiên Dã cười ôn nhu: “Không quan hệ, bữa cơm này tôi mời!”

“Tần Cảnh!” Doãn Thiên Dã cơ hồ phát điên: “Tôi sao lại quen đồ yêu quái nhà em nhỉ?”

Chương 11

Doãn Thiên Dã đời này chưa từng gặp tình huống khốn nạn như vậy, tất cả thẻ tín dụng đều không có tiền, cuối cùng còn để cho phụ nữ trả hộ. Việc này liên quan đến tôn nghiêm của đàn ông, tuyệt không thể nhẫn.

Cho nên, từ trong nhà hàng đi ra đến bãi đỗ xe, mặt hắn vẫn đen như đít nồi, thậm chí không thèm liếc nhìn Tần Cảnh lấy một cái. Nếu không, hắn có thể sẽ mất kìm chế, lập tức bóp chết cô nàng giảo hoạt kia.

Tần Cảnh lại không hề để ý, một bên cầm ống hút uống hồng trà hoa hồng, một bên rất khoa trương khen ngợi trà này sao lại ngon như vậy, còn cảm ơn Doãn Thiên Dã quan tâm.

Đến bãi đỗ xe, hai người liền nhìn thấy bên cạnh Ferrari màu xanh có một bóng áo đỏ nhìn không rõ là ai.

Tần Cảnh cận nhẹ, đến gần hơn một chút, mới nhìn ra được người đứng đó là nữ giới, mà còn là, gái đẹp.

Hơn nữa, còn là người trong ngành giải trí, diễm tinh (ngôi sao xinh đẹp) Thư Miểu.

Tần Cảnh đụng đụng tay Doãn Thiên Dã, nhỏ giọng nói: “Chao ôi, khẩu vị anh thật quá nặng, loại tiểu diễm tinh này cũng dám đụng, không sợ mắc bệnh hay sao? ngươi khẩu vị quá trọng, này chủng tiểu diễm tinh ngươi cũng dám đụng, không sợ mắc bệnh sao?”

Doãn Thiên Dã âm u liếc cô một cái, lạnh giọng trách mắng: "Uống trà của em đi, cẩn thận sặc chết đó!"

Tần Cảnh nhún nhún vai, không nói chuyện, đợi xem kịch hay, lại nhìn thấy Thư Miểu tiểu thư thần sắc phức tạp nhìn chòng chọc mình, tựa hồ ghen tị, tựa hồ oán hận.

Chắc là cô ta cho rằng Tần Cảnh là bạn gái mới của Doãn Thiên Dã. Cũng có thể, trước kia cô ta từng bị Tần Cảnh chọc đến. Nhưng suy cho cùng, lí do gì cũng thế, Tần Cảnh cũng không muốn nghĩ đến, tiếp tục bình tĩnh uống trà.

Đợi hai người đến gần, Thư Miểu đang dựa nửa người chữ S vào xe trong bãi, đứng dậy ưỡn bộ ngực hiếm có, nói hơn dỗi: "Thiên Dã!"

Tần Cảnh chấn động da gà gai ốc rụng đầy đất, vừa buồn cười, lại nhìn Doãn Thiên Dã, thấy mặt hắn, lập tức kìm lại.

Hắn trực tiếp coi thường cái cô diễn viên ngực tấn công mông phòng thủ, mặc váy ngắn cũn, không khách khí đây Tần Cảnh đang chậm rì rì, mở cửa phụ lái, nhét cô vào ngay lập tức.

Sau đó, coi Thư Miểu như không khí vòng trước mặt nàng ta, đi qua chỗ khác để lên xe.

Không nghĩ, Thư Miểu ngay lập tức đã chặn trước mặt Doãn Thiên Dã, nũng nịu nói: "Thiên Dã, em gọi điện thoại cho anh mãi mà không được! Với lại, em sẽ không đi làm phẫu thuật đâu!"

Tần Cảnh rất có hứng thú nâng mày, cắn ống hút bình thản, mắt đánh giá Thư Miểu một chút, kì thực ngoại hình cô ta cũng rất được, chỉ là, không có nổi tiếng gì lắm, cũng chỉ có thể diễn vài bộ phim hạng ba. Vì muốn leo lên cao, bị rất nhiều đạo diễn lợi

dụng, nhưng tiếc là cũng chỉ có thể đến vậy, đến nay không ra được tác phẩm gì cao cấp hơn.

Kết quả, chỉ có thể dựa vào các loại scandal sex và nude vân vân để tiếp tục gây sự chú ý.

Trong tiểu thuyết, cô ta vẫn có qua lại với đạo diễn tên Trương Thành, đã trung niên rồi! Mà miêu tả về đạo diễn này, cũng chỉ có một từ: thô tục.

Doãn Thiên Dã nhăn mày, tâm tình cực kì không tốt, gằn từng chữ: "Thư Miểu, tôi vẫn luôn dùng biện pháp an toàn. Mà cô, vẫn uống thuốc. Cho nên, đừng bịa đặt như thế nữa, được không?"

Tần Cảnh gật đầu tán thành, xem ra tên ngốc này cũng chưa ngốc đến mức độ đó, hơn nữa, loại như hắn đã đi qua trăm bụi hoa, sợ nhất là dính lại một cái lá, nên ý thức an toàn là cực kì tốt.

Nhưng Thư Miểu lần nữa chặn trước mặt Doãn Thiên Dã, nước mắt lưng tròng, rất là ủy khuất: "Thiên Dã, là em không đối, em, em kì thật vẫn uống, nhưng là, đều là uống vitamin. Là em lừa anh. Hơn nữa, hơn nữa có một lần, em không để ý móng tay cào rách áo mưa, nhưng là, nhưng là không nói cho anh!"

Tần Cảnh ngoan ngoãn uống trà, tâm sinh cảm thán, cao thủ tại dân gian a!

Doãn Thiên Dã:…

"Nghe đây, tôi không muốn đứa bé này, mà cô cũng đang nổi tiếng, không thể, cho nên…"

"Vì cái gì không thể?" Thư Miểu trong phút chốc đầy mặt đều là tình cảm dạt dào lòng mẹ, "Em có thể vì đứa bé này mà từ bỏ sự nghiệp, về sau một lòng một dạ nuôi con!" … Nói như thể cô ta

có sự nghiệp thật ấy… “Thiên Dã, bất quản bên cạnh anh có những người phụ nữ nào, chỉ cần anh cho em một cái nhà để về, đối xử tốt với em, những cái khác em đều không quan tâm. Em yêu anh, em muốn mãi mãi ở bên cạnh anh!“

Tần Cảnh ở một bên nghe, vẻ mặt cẩu huyết.

(OK, dành cho những bạn nào chưa biết cẩu huyết là gì thì, như trong „Vợ ơi chào em“ từng có chú thích, thì „ „cẩu huyết“, máu chó thường dùng để trừ tà, nay trở thành từ lóng của giới trẻ TQ, chỉ những tình huống rập khuôn trong tiểu thuyết và cuộc sống“. Có lẽ có bạn đọc xong giải nghĩa như thế cũng không hiểu lắm nhưng chỉ cần các bạn đọc một vài truyện khác sẽ thấy lại từ này và hiểu hơn nó dùng ntn. Nói chung là, vẻ mặt cẩu huyết chính là, vẻ mặt khinh bỉ bạn thường có khi thấy một ai đó diễn phim truyền hình tình cảm mùi mẫn sóng gió ở trên đường)

Thư Miểu nói xong, lại đổi giọng dịu dàng, nói, “Thiên Dã, chúng ta kết hôn được không? Em muốn con chúng ta có được một gia đình hoàn chỉnh. Em nhất định sẽ trở thành mọt người mẹ tốt, người vợ tốt! Em…”

Doãn Thiên Dã có lẽ nghe không chịu nổi, trực tiếp gạt tay cô ta ra, vẻ mặt khó chịu đi đến bên chỗ ngồi của Tần Cảnh, mở cửa xe, lôi cô ra..

Hắn kéo Tần Cảnh đến hơn mười mét, vừa cúi đầu lại nhìn thấy Tần Cảnh đáng cố nhịn cười mà không nổi. Càng thêm ức chế: “Em cười cái gì? Còn không chịu giúp một chút?”

Tần Cảnh trợn trắng mắt: “Không biết địch quân, không hiểu tình huống!”

Doãn Thiên Dã hung hăng thở ra một hơi, nói: “Chính là trong năm loại nữ nhân em nói, cô ta, là loại hai, ba, bốn kết hợp!”

Tần Cảnh khinh bỉ : “Không có sức thì đừng trêu chọc nữ nhân lợi hại như vậy, không cẩn thận bị ăn đến xương cũng chẳng còn!”

Doãn Thiên Dã bi kịch : “Bây giờ em có nói thì có tác dụng gì đâu! Ba tôi mà biết tôi làm con nhà người ta có thai,thì dám cầm dao chém chết tôi lắm!”

“Đứa trẻ đó có phải con anh hay không, còn khó nói!!” Tần Cảnh liếc Thư Miểu đang đứng ở xa xa, khinh thường nhướng mày, “Anh nghĩ cô ta chi có một người đàn ông là anh sao?”

Doãn Thiên Dã sửng sốt, sắc mặt có điểm khó nhìn.

Tần Cảnh thấy thế, cười : “Thế nào, chỉ cho phép anh có nhiều bạn gái như vậy, nhưng không chấp nhận được phụ nữ nhiều đàn ông sao?”

Doãn Thiên Dã cắn răng nhắm lại mắt, trước không nghĩ để ý chuyện này, thấp giọng: “Nhưng cô ấy vừa rồi còn nói…”

“Áo mưa nếu là trước đó bị rách, anh không thể nào lại không chú ý đến!” Tần Cảnh cắt ngang lời hắn, lại rất nghiêm túc nhắc nhở hắn.

“Nhưng tiểu tử anh, lần sau chú ý chút, dùng xong phải kiểm tra lại. Mà, nếu như rách thật, phải mua thuốc tránh thai khẩn cấp, còn có, phải giám sát tận mắt người ta uống thuốc!”

Doãn Thiên Dã nhất thời không hiểu nổi mình đang thấy cái vị gì, không thể hiểu được, vì sao bây giờ hắn lại đứng đây cùng con gái thảo luận về việc phòng bị mấy đứa con gái làm trò trên giường, còn một bộ dạng cực kì tiếp thu ý kiến chỉ đạo của cấp trên….

Hắn trầm mặc mà kỳ quái xem cô lúc lâu, mới nói: “Cho nên, em

chắc là có cách giúp tôi giải quyết chuyện này phải không?"

"Na đương nhiên!" Tần Cảnh đắc ý giương đầu lên, "Bất quá, tôi sẽ không giúp anh!"

"Vì sao?" Người này rất nghi ngờ.

"Lúc trước anh bắt nạt tôi!" Người nay rất ủy khuất.

"Tần Cảnh, em, em ngậm máu phun người…, tôi Doãn Thiên Dã này cả đời chưa bao giờ bắt nạt em!" Người này rất oan uổng. (well, cả đời à :3)

"Có!" Người này rất cố chấp.

"Bao giờ?" Người này rất ấm ức.

"Anh nói tôi là yêu tinh!" Người này rất vô lại.

"…" Người này rất … không có lời nào để nói, "Tôi nói em là yêu tinh, nhưng tuyệt đối không có bắt nạt, cũng không hề to tiếng."

Cô liếc hắn một cái.

"Được rồi, tôi nhận lỗi! Em là thiên thần, được chưa!" Người này cố nén khó chịu (Doãn ca thực ra đang nói Cảnh tỷ là phúc oa, nhưng mà chả biết dịch từ này thế nào nên đành chém mạnh).

"Kỳ thật cũng không phải bởi vì chuyện này." Người này rất muốn ăn đòn.

"…" Người này đã đến giới hạn bùng nổ.

"Tôi hiện tại cần tuyển một trợ lý. Nếu anh đồng ý làm cho tôi, tôi sẽ giúp anh đuổi cô ta đi!" Tần Cảnh chững chạc đàng hoàng nói, "Tôi đã xem qua, hiện nay, giá công một ngày của nông dân

là 150. Lấy giá này, tính ra tiền lương của anh là 4500 đồng một tháng."

"Tôi làm công cho em??? Không được!" Doãn Thiên Dã không thể tin nhìn chòng chọc cô, như nhìn người điên đi biểu tình. "Lại nói, bốn ngàn năm làm sao đủ cho tôi tiêu một buổi tối! Em cho tôi là ai?"

"Anh cho anh là ai?" Tần Cảnh bắt đúng câu của hắn, khiêu khích. "Anh bây giờ không xu dính túi, nghề nghiệp không có, anh cho anh là ai? Hơn nữa, sau này anh muốn sống thế nào? Hay là, anh nghĩ ba anh chỉ muốn đùa một chút?"

Tần Cảnh trầm tĩnh cười, lại rút lại thái độ cười đùa cợt nhả lúc nãy, lại chuyển nhìn nghiêm tức "Doãn Thiên Dã, ba ba anh không có đùa. Bác trai đã quyết rồi, sẽ không cấp tiền nuôi anh, thu lại tất cả xe, căn nhà anh đang sống, thẻ tín dụng của anh"

Doãn Thiên Dã giật mình.

Hắn nguyên cho rằng ăn cơm không có tiền thanh toán đã là lúc nhục nhã nhất đời hắn rồi, không biết rằng, còn có thể thấy nhục hơn.

Không thể tin được hắn đang bị thanh mai cùng nhau từ nhỏ đến lớn thoạt nhìn tưởng ôn nhu nhưng kì thực rất hung tàn hung hăng quở trách. Cô nói chậm rãi điềm đạm, thậm chí có phần ôn hòa, nhưng lại làm hắn có cảm giác đang bị mắng như hắt nước vào mặt.

Cảm thấy cuộc đời này chưa từng bị bẽ mặt như vậy.

Doãn Thiên Dã không rên một tiếng quay mặt qua chỗ khác, mặt nóng lên.

Hắn hiện tại rất bực tức, rất nhục nhã, rất không chịu phục.

Chính là, mọi chuyện ập lên đầu, quan trọng nhất vẫn là giải quyết cô Thư Miểu kia trước đã.

Hắn không thèm nhìn cô, bực tức: “Làm thì làm! Thế được chưa!” Dù sao cô ấy cũng không nói phải làm trợ lý cho cô ấy bao lâu. Rồi, cứ đồng ý trước, chuyện khác về sau tính tiếp!

Tần Cảnh thấy mặt hắn đã đỏ bừng cả rồi, cũng co được dãn được, không muốn càng làm sâu hơn sự bức bách đả kích của hắn.

Cô đưa hồng trà hoa hồng cho hắn, liếc hắn một cái, trong mắt lóe một tia giảo hoạt, lại chỉ đạm đạm cười, rồi, phong tình vạn chủng ưỡn ngực, xoay người cực kì khí phách, mà còn mang điểm biếng nhác vũ mị, bước đến chỗ Thư Miểu.

Thư Miểu thấy hai người thì thầm bàn bạc một hồi, Tần Cảnh từ đầu đến cuối bình tĩnh thong dong, Doãn Thiên Dã hấp tấp nói nói, trong lòng cô ta, đại khái cũng có chút tự tin.

Hóa ra cái người tên Tần Cảnh này ghê gớm như vậy, mới vừa chia tay An Nham, đã câu được Doãn Thiên Dã. Hiện tại, Doãn Thiên Dã chắc chắn là khổ sở giải thích chuyện của Thư Miểu với người mới đúng không?

A, kệ hắn giải thích thế nào, Thư Miểu không tin, Tần Cảnh là người cao ngạo như vậy lại có thể khoan dung bạn trai có con với người khác!

Bất quá, thấy Doãn Thiên Dã có vẻ vô cùng sốt sắng như thế, cô vẫn cảm thấy hơi ê ẩm ghen ghét. Trước giờ, cô chưa từng thấy Doãn Thiên Dã vì người phụ nữ nào mà phí lời như vậy.

Mà cô cũng chưa từng thấy Doãn Thiên Dã nổi khùng với nữ nhân nào, cho dù là chính cô, hay bất kì ai.

Người nào dám giận hắn, hay không làm theo ý hắn, hắn lập tức có thể quẳng ra sau đầu.

Bất quá, Thư Miểu không biết là, chuyện cô phí tâm xoắn xuýt nửa ngày ở đây, với chuyện của hai người kia, không liên quan gì đến nhau cả.

Mãi sau đó, cô mới nhìn thấy Tần Cảnh mỉm cười đi tới. Thư Miểu lập tức cảnh giác. Tần Cảnh tuy mỉm cười, nhưng trong mắt Thư Miểu, lại hoàn toàn giống như con chồn nhìn chòng chọc con gà vậy.

Cô biết Tần Cảnh không phải người dễ đối phó, dù gì, trước kia cô còn bị "Tụ quang" mổ xẻ thê thảm, làm chút sai sót nhất thời của cô thành ra từ xưa giờ đều thế cả.

Thù mới hận cũ, cùng tính một lượt đi!

Thư Miểu lành lạnh nhếch môi, có đứa bé này, cô liền không tin Tần Cảnh có thể làm gì cô, cô không tin Doãn gia dám không nhận!

Chương 12

Tần Cảnh đi đến trước mặt Thư Miểu đang âm thầm đắc ý, xưng hô rất lễ độ: “Thư tiểu thư!”

Cô tạm dừng một chút, mới nói, “Tôi và Doãn Thiên Dã đã thương lượng, đứa bé này, sinh hay không sinh, đều tùy ý cô! Chúng tôi hoàn toàn tôn trọng quyết định của cô, chuyện này, dù sao cũng phải để ý cảm nhận của người mẹ!”

Thư Miểu nguyên bản khí thế sắc bén chuẩn bị phản bác một lời dài của cô, lại không nghĩ đến, cô có thể nói chuyện với giọng điệu tốt như vậy, nhất thời nghệt ra, lập tức không thể hiểu được.

Cô ta không quan tâm chuyện đứa bé! Cái quan trọng là chuyện gả vào Doãn gia kia!

“Cô, cô sẽ chia tay anh ấy sao?” Thư Miểu hỏi.

“Chia tay? Sao lại gì chia tay?” Tần Cảnh rất kỳ quái, “Vì trong bụng cô có một cục thịt nhỏ, mà buông tha cho núi vàng to Doãn Thiên Dã, tôi không có bệnh!”

Thư Miểu choáng, cô ta, cô ta có thể chịu được sao? Hiện tại rốt cuộc là ai có bệnh?

“Mấy nhà giàu có, có nhà nào không có một hai đứa con riêng?” Tần Cảnh rất độ lượng khoát tay, “Chờ cô sinh xong, chúng ta đi làm giám định ADN, nếu không phải con của Doãn gia, chúng

tôi cũng không quản nữa".

Tần Cảnh thoáng nhìn Thư Miểu lúc này mặt trắng bệch, trong lòng càng tính toán, tiếp tục "Còn nếu thực là con cháu Doãn gia, chúng tôi cứ chiếu theo quy định của luật pháp, tiêu chuẩn cấp nuôi, thêm một chút thì là 2000 đồng một tháng sinh hoạt phí."

Hai ngàn, một bộ quần áo cũng không đủ mua, mặt Thư Miểu co giật mạnh mẽ, không khách khí: "Tần Cảnh, cô cho tôi là người muốn bắt nạt mà dễ à?"

"Tôi đương nhiên biết cô không phải người đơn giản, bằng không làm sao nghĩ ra chiêu trò đáng xấu hổ như vậy?" Tần Cảnh phong đạm vân khinh cười nhướng mày, xem thường nhìn cô ta một cái, "Nhưng mà, cô nghĩ gả cho nhà quyền quý mà dễ dàng như vậy?"

"Một đứa trẻ lai lịch bất minh, mà cũng dám lấy ra để đòi bước chân vào nhà họ Doãn? Thư Miểu, cô xem nhiều phim thần tượng quá rồi! Trước không nói cha đứa bé có thực là Thiên Dã hay không, lấy người như cô, diễn viên hạng ba leo cao nhờ khuôn mặt, Doãn gia cũng khó chấp nhận cô! Càng không nói đến con cô!"

Tần Cảnh trước giờ không phát hiện chính mình cư nhiên như vậy, chửi người không một lời thô tục, từng lời từng lời tuôn ra cứ như nhập đồng vậy!

Thư Miểu cơ hồ khí bạo, nhưng nói đến đây, cô ta cũng không phản bác được Tần Cảnh, người trong ngành ai cũng biết xuất thân Tần Cảnh hiển hách, lai lịch không nhỏ. Nếu không, cô có gan đào hết chuyện riêng tư của bao nhiêu ngôi sao nổi tiếng, mà trước giờ chưa từng bị trả thù, mà cũng chưa có ai đụng được đến cô!

Mà so với Tần Cảnh, chính mình không chỉ không quyền không thế, không có người đứng sau, còn ở trong cùng đám với những kẻ lợi dụng thối nát.

Thư Miểu cũng biết Doãn gia lão gia tử lợi hại, biết Doãn gia không dễ bước vào. Nhưng cô ta lại không từ bỏ được mơ mộng hão huyền, cho rằng Doãn Thiên Dã có thể đứng sau nói giúp mình, nghĩ đâu được Doãn Thiên Dã không quan tâm đến cô ta, lại thêm một Tần Cảnh nửa đường bay tới.

Thư Miểu lạnh lùng cười, châm chọc nói: "Đúng a, tôi không có bản lĩnh như cô, vừa chia tay An Nham, lập tức tìm Doãn Thiên Dã dây dưa! Thế nào, vẫn kì trăng mật, nên chuyện gì của anh ấy cô cũng khoan dung được đúng không? Nhưng tôi chưa bỏ cuộc đâu, tôi sẽ tìm đến quấn quýt hai người người, tôi không tin, có người phụ nữ nào nhẫn nổi chuyện này!"

"Cô lại hiểu sai rồi!" Tần Cảnh rất tốt bụng giải thích, "Tôi chia tay An Nham, chính là vì Doãn Thiên Dã. Doãn bá bá nói đã chấm ta làm con dâu ông ấy. So sánh với An Nham không có tiền đồ gì, đương nhiên người lãnh đạo tương lai của Doãn thị càng hấp dẫn hơn! Về phần bản thân Doãn Thiên Dã, tôi và anh ấy từ nhỏ cùng nhau trưởng thành, nói là kì trăng mật, hoàn toàn không có nữa. Phân phân hợp hợp bao nhiêu năm, cho dù với nhau không yêu, nhưng không chán ghét. Cho nên, không có cái gì là khoan dung. Cô thích xen vào như thế thì cứ việc, tôi không quan tâm!"

Thư Miểu nhất thời tức đến răng nghiến run lên, cô ta biết, trước kia Doãn Thiên Dã là nam nhân tốt, còn có một người bạn gái hoàn mỹ, nhưng không nghĩ được là, nhân vật thần thánh đó cư nhiên là Tần Cảnh.

Tần Cảnh đã là con dâu Doãn gia duyệt rồi, điều này Thư Miểu không thể nghi ngờ, chỉ là, không làm sao nuốt trôi được cái khẩu khí kia.

“Hừ! Cô cho rằng Doãn Thiên Dã kết hôn với cô sao, anh ấy sợ nhất bị người quản, tôi thấy vẫn là cô nằm mơ rồi!”

“Tôi không cần quản! Tôi quản làm gì?” Tần Cảnh cười thật sự xán lạn, “Tôi về sau chỉ phụ trách tiếp quản tập đoàn Doãn thị, Thiên Dã tiếp tục phụ trách việc ăn chơi đàn đúm của anh ấy. Không can thiệp chuyện của nhau, thật tốt không phải sao?”

“Hơn nữa, ” Tần Cảnh u u nhếch môi, “Chưa nói đến, với cô Doãn Thiên Dã cũng không có cảm tình gì. Mà cho dù, cô làm cho anh ấy mê đến thần hồn điên đảo, yêu chết đi sống lại, anh ấy cũng không làm trái ý cha mình đâu.”

“Thư Miểu! Cái thứ vì người yêu phản kháng gia tộc trong phim thần tượng, đều là vô nghĩa!” Tần Cảnh càng nói giọng càng lạnh, “Càng là người lớn lên trong đống của cải, càng không thể phản kháng lại người đã cho hắn tất cả như vậy!”

Thư Miểu hung hăng giật mình, cô ta không nghĩ đến Tần Cảnh cư nhiên là người tâm cơ sâu nặng đến như thế, vì tiền cái gì cũng có thể từ bỏ. Cô vẫn bộ dạng thờ ở như không, càng làm Thư Miểu bất lực không dám làm gì.

Doãn Thiên Dã quả thật trước giờ không quản gì chuyện cô ty, nếu sau này, tài chính Doãn gia đều vào tay Tần Cảnh, cô có ở lại bên Doãn Thiên Dã cũng không được lợi lộc gì!

Thư Miểu cười lạnh, quả nhiên là vô cùng tương xứng, đến cách đối nhân xử thế đều là một dạng lạnh lùng vô tình!

Tuy rằng biết chính mình lúc trước nghĩ bấu víu vào kẻ có tiền như thế này quá mức ngây thơ, nhưng hiện tại hoàn toàn bị phá hỏng, cô ta vẫn không hả giận: “Tôi muốn 500 vạn để kín miệng, lập tức phá bỏ đứa bé này!”

Tần Cảnh lông mày nhỏ nhắn nhíu lại: “Năm trăm không có!”

Thư Miểu nổi giận: “Năm trăm vạn đối với Doãn gia chỉ là mắt muỗi!”

Tần Cảnh chậm rãi: “Cô không biết người có tiền đều là vắt cổ chày ra nước sao?”

“Tần Cảnh, cô đừng khinh người quá đáng!” Thư Miểu mặt méo xệch, phấn son cũng muốn rụng hết. (tớ chém)

“Người bị khinh chính là cô!” Tần Cảnh cười ôn nhu, giọng điệu lại vô cùng có sức sát thương, “Khinh là khinh dạng nữ nhân không biết xấu hổ như cô!”

Nháy mắt, giọng Tần Cảnh càng trở nên ác độc, “Thư Miểu, cô nghe cho kĩ. Cô muốn náo đến truyền thông, tôi lập tức có thể tìm được video nóng của cô từ phòng hồ sơ, lấy danh nghĩa của cô truyền ra bên ngoài. Cứ cho là cô mặt dày không phản ứng, tôi cũng không cho là nam chính trong video buông tha cô! Cô muốn kiện, càng đơn giản, toàn bộ diễn biến đều có đoàn luật sư cấp cao của Doãn thị theo dõi! Cô muốn tìm xã hội đen, thì cẩn thận Doãn lão gia tử sẽ làm cả cô và đứa bé trong bụng cô đều biến mất!”

Tần Cảnh nói không nhanh không chậm, tốc độ nhẹ nhàng như gió mùa xuân, nhưng lạnh thấu xương hơn cả gió đông tháng 11, khiến cho Thư Miểu toàn thân phát run, vừa tức vừa thẹn.

Tần Cảnh nói xong, lại quay lại xe, cầm theo bịch băng vệ sinh to đùng, đưa cho Thư Miểu, cười tít mắt: “Đề phòng sau cô nuôi đứa bé lại gặp nhiều khó khăn, thôi thì tiết kiệm được ít nào hay ít đó, mang về giữ lấy tạm làm tã giấy cho con đi nhé!”

Cuối cùng, “Nhưng mà” Tần Cảnh nhìn thẳng khuôn mặt đã tái nhợt của Thư Miểu, cười quỷ dị “Cô thực sự xác định, ba ba đứa

nhỏ không phải là … tên có hai chữ sao, Thư Miểu?”

Thư Miểu đột nhiên ngẩn ra, kinh ngạc. Cô ta, làm sao mà biết?

Đương nhiên là nhờ phúc của tiểu thuyết rồi! Cũng không muốn dây dưa thêm với Thư Miểu, Tần Cảnh lập tức lên xe. Doãn Thiên Dã đi đến, ngồi ở ghế lái, lái xe đưa Tần Cảnh đi.

Chỉ còn lại Thư Miểu đứng đó, tay vẫn ôm một bao băng vệ sinh cỡ đại, nhìn theo xe Ferrari, trong con mắt oán độc hiện tia âm trầm: Tần Cảnh, đợi đó, nhất định tôi sẽ không buông tha cô!

(=)) chết cười Cảnh tỷ)

Mối hận của Thư Miểu, ngay đêm đó, cần được phát tiết.

Tám giờ tối, Tần Cảnh tắm rửa xong, ngồi nghiêm chỉnh trên sô pha gọi điện cho Tần ba ba, định báo cào tình hình công tác mấy ngày nay.

Đang nói chuyện, có số lạ gọi tới,Tần Cảnh vội vàng chào Tần ba ba, nhấn nghe.

Một giọng nam nhân rất ôn hòa, nói là có trong tay VCD quay ngôi sao nổi tiếng Long Kỳ và nữ nhân N.

Người trong ngành giải trí ai mà không có chân truyền thông riêng cho mình, nên Tần Cảnh cũng không hoài nghi gì, ngắt máy liền đi thay quần áo, xuống lầu.

Người kia nói đứng ở dưới tiểu khu. Vậy mà Tần Cảnh đứng ngó bốn phía, lúc này cũng không thấy mọt bóng người nào.

Trên con đường hẹp dưới bóng cây ngô đồng, ánh sáng đèn đường đã mờ nhạt lại bị bóng cây rậm rạp che khuất, mới quả nhiên có thể thấy một bóng người cao lớn.

Tần Cảnh bước đến chào hỏi vài câu, người kia cũng không nhiều lời, lập tức rút đĩa từ trong túi ra.

Tần Cảnh nhận lấy, vừa định hỏi han, ngoài đường đột nhiên có một chiếc xe màu đen,đèn pha chiếu thẳng vào mặt làm cho cô thật chói mắt không thể mở được ra.

Cô theo bản năng đưa cánh tay đang cầm CD lên che mắt, lại lờ mờ phảng phất ngửi ra mùi gì đó đạm đạm ngọt ngọt.

Này, không phải là …. Điêtyl ête C2H5OC2H5?!!

Tần Cảnh cả kình, trong giây lát ý thức đến, vị trí dưới tán cây ngô đồng, ở mùa này, góc độ đó, đều là góc chết của camera"

Cô không dám ho he, chỉ quay người muốn rời đi. Nhưng chưa chạy được 2 bước, đã bị người đàn ông ở đằng sau giữ chặt, cùng lúc, cầm khăn tay sực mùi thuốc mê che hết mũi miệng cô.

Tần Cảnh cố nín thở, kiệt sức vẫn cố giãy rụa, nhưng xe màu đen không biết từ bao giờ đã tiến đến, từ trên xe đi xuống là vài người đàn ông, ba chân bốn căng nâng cô lên ném lên xe.

Cô tuy đã nhịn thở rất lâu, nhưng cuối cùng vẫn là chịu không nổi hít vào nhiều dietyl ete, tinh thần dần dần mở mịt, hôn mê.

Đến khi cô tỉnh, phát hiện ra mình đang nằm trên mặt sàn gỗ cứng rắn lạnh lẽo, trước mặt là nhiều người mặc âu phục đứng thành hàng, giống như là phần trang trí của căn phòng chứ không phải là người thật nữa.

Tất cả những người đó đều có khuôn mặt vô cảm, trừ một người duy nhất lẳng lặng ngồi trên sofa, nhìn xuống cô, ánh mắt sâu thẳm như bóng đêm,

Tần Cảnh ngẩn ra, ngồi dậy, thân thể không biết bị cái gì mà không thể nhúc nhích. Cô mới phát hiện, tay mình bị trói ra sau lưng, dây thừng dài nối một đầu với móc sắt ở vách tường, giống như sợ cô chạy mất vậy.

Tần Cảnh mạc danh kì diệu (ngơ ngác), cô cũng đâu phải chó con!

Cô nổi giận đùng đùng nhìn người đàn ông ngôi ở phía xa, đến lúc nhìn rõ mặt hắn, tim dột nhiên thót một cái.

Ách, tướng mạo như vậy, làm vai phụ thật phí quá, nếu như vào một tiểu thuyết thần tượng khác, đã là nam chính rồi!

Nếu nói Doãn Thiên Dã đẹp sáng ngời rực rỡ như mặt trời, thì người này, chính là vẻ đẹp của bóng đêm khiến người ta run sợ.

Hắn ta ngồi an tĩnh như vậy, như một pho tượng thần uy nghi, lại ẩn chứa khí độ không dám coi thường. Hắn ta nhìn Tần Cảnh, ánh mắt có chút lạnh, có chút tối, lại có chút gì đó khiêu chiến.

Tần Cảnh thấy hắn ta chậm chạp mãi không mở được miệng, những người đàn ông đứng xung quanh cũng im như phỗng, nói: “Uy, anh bắt tôi đến làm gì?”

Người đàn ông trước mặt nhếch môi cười, phong hoa lộ hết, “Tần Cảnh lần trước cô lấy từ chỗ tôi một tấm ảnh, kết quả,… Thế nào, còn chưa được giáo huấn sao?”

Tần Cảnh nghẹn họng, nhìn trân trối, đây là….

Việt Trạch?

Người trong tiểu thuyết muốn XXX cô, Việt Trạch? Có nhầm không?

Viên Tử thân yêu, nàng nói đùa gì vậy!!!

Chương 13

Tần Cảnh với chuyện lằng nhằng giữa Tần Cảnh trước đây và Việt Trạch hoàn toàn không hay biết gì cả, chỉ có thể mặt xám mày tro ngồi trên mặt đất, trầm mặc không biết vì sao.

Việt Trạch thấy cô không lên tiếng, lại cho là cô chột dạ, con ngươi mắt tối sầm lại, lạnh giọng nói: “Cô càng lúc càng lớn mật! … Giao VCD (video compact disc) đó ra đây!”

Tần Cảnh mạc danh kỳ diệu: “Cái gì VCD cơ?”

Việt Trạch nhìn lại nghĩ cô giả ngu, sắc mặt càng không tốt: “Tần Cảnh, cô cho rằng, ra vẻ không biết là có thể lừa được người sao?”

Tần Cảnh càng thêm ủy khuất: “Video đó là video về cái gì, anh nói rõ ràng một chút đi!”

“Cô còn giả vờ?” Việt Trạch đã quen với bộ mặt giảo hoạt chơi sau lưng, tự nhiên không tin, “Nói vậy, là cô không chịu giao phải không?”

Tần Cảnh cơ hồ lệ rơi, vì làm sao mà tất cả đàn ông ở cái chỗ này, không có một mống nào là nói chuyện như một người bình thường với cô thế?

Đoạn đối thoại của hai người vừa rồi, quả thật giống hệt phim truyền hình mấy đoạn cẩu huyết ——

“Tại sao lại như vậy, cô nói rõ ràng cho tôi!”

“Không phải, anh hiểu lầm, anh nghe tôi giải thích!”

“Tôi không nghe, tôi không nghe, tôi không nghe!”

“Anh nghe tôi giải thích đã, anh nghe tôi giải thích, anh…”

“Trước đây tôi đã nói với cô rồi, ” Việt Trạch sắc mặt dị thường tối tăm, rồi lại có một loại biểu cảm đạm mạc giả dối khó hiểu, “Nếu như cô còn một lần nào nữa chọc đến tôi, tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho cô!”

Tần Cảnh toàn thân cứng đờ, cảm giác bị ánh mắt của hắn làm đông cứng, nhưng lại mơ hồ cảm thấy hắn cũng không phải là như vậy, mà cô cũng không có sợ hãi gì sâu sắc.

Nhưng nói thế nào thì nói, cô cũng muôn phần oan khuất, cô cái gì cũng không có làm đâu!

Chẳng lẽ là bởi vì bộ tiểu thuyết đáng chết này, quá mạnh mẽ! Định mệnh của cô là bị đủ mọi loại người qua đường XXX, nên cô có cố tránh né, cũng không thể thoát?

Tần Cảnh trơ mắt nhìn bọn người đi theo Việt Trạch, vừa cởi cúc áo vừa không biểu tình bước đến, có cảm giác quá cẩu huyết. Sao lại dùng kịch bản độc ác thô tục như vậy?

“Việt Trạch! Anh tốt xấu gì cũng là người có giáo dục, có văn hóa, thế mà anh, còn đứng ngoài xem, anh thực sự TMD hạ lưu! Thô tục!” Tần Cảnh nghiến răng nghiến lợi.

Trước mặt cô, Việt Trạch nhún nhún vai, khuôn mặt đầy bất lực: “Không có cách nào khác, tôi phải dùng chính video của cô để đổi lấy cái của tôi! “

Tần Cảnh giờ mới phát hiện, còn có một người đàn ông khác, mặt không biểu cảm, cầm máy quay DV đứng cạnh Việt Trạch.

Đứng ngoài xem còn không đủ, vậy mà còn muốn cầm DV quay chụp,

Hồn đạm! (= với "hỗn đản")

Tần Cảnh khóe miệng giật giật: "Tôi thực sự không hiểu anh đang nói đến cái gì?"

Việt Trạch gật gật đầu: "Không sai, càng lúc càng cãi bướng!"

Tần Cảnh thật muốn ngửa mặt lên trời thở dài, ông trời ơi, làm ơn ban xuống cho tôi một người nào đấy hiểu tiếng người đi!

Mấy tên tay chân Việt Trạch chậm rãi bước tới, đều đã cởi bỏ áo sơ mi, lộ ra từng khối từng khối cơ bụng khỏe đẹp, có kẻ đã bắt đầu tháo thắt lưng. (lạy chị, giờ còn nổi máu sắc nữ chắc)

Tần Cảnh toàn thân run lên, sẽ không phải, thực là như vậy? Cô thực lòng cái gì cũng không biết mà!

Hơn nữa, nhìn mặt mũi tên Việt Trạch kia, không thể tin là loại người dám làm chuyện này!

Lại nói đến, không phải trong tiểu thuyết nói rằng, tiếp theo cô bị người ta gì đó, lần đầu tiên không phải chỉ có một Việt Trạch sao? Làm sao mà lại thành tập thể thế này?

Tần Cảnh không ngừng lùi ra sau, cố cách xa mấy kẻ kia một khoảng, nhất thời gấp gáp đến đầu óc trì trệ, có điểm chập mạch, liền nghĩ đến nội dung kịch bản trong tiểu thuyết, kêu gào: "Chẳng lẽ không phải là anh đến sao?"

Lời vừa dứt, cả nhóm người kia ngừng lại, ơ, cái câu nói kia, ờ, có

phải là muốn cùng BOSS của bọn hắn có cái gì đó.

Hơn nữa, xét đến BOSS trước đây với Tần Cảnh có một đoạn sâu xa, tất cả đều không động tĩnh, đồng loạt nhìn hướng Việt Trạch.

Việt Trạch lúc đó đang uống nước, suýt tý nữa không kịp một ngụm nước sặc chết.

Hắn bị câu nói này kích thích, mi tâm run lên: người này giờ lại có thể không biết xấu hổ đến như vậy?

Hắn bị nghẹn, khó chịu, sắc mặt ửng đỏ khụ một hai cái, vài giây sau, đứng dậy, chậm rãi đi tới chỗ cô đang ngồi.

Tần Cảnh nhất thời cảm thấy một cỗ áp lực bức người, so với mấy người đàn ông vừa nãy còn khiến cô khó thở hơn. Cô ngồi ở trên mặt đất, ngước nhìn bóng người cao lớn, vô ý thức không ngừng lui về sau, đến sát tường, đã là không đường trốn chạy.

Việt Trạch đến trước mặt cô, chậm rãi ngồi xổm xuống.

Hắn dùng con ngươi tối đen nhìn cô một lúc lâu, đột nhiên người, không hề có ý tốt: “A! Nói vậy, đêm đó ấn tượng cũng rất sâu sắc, nhỉ!”

Ngừng một giây, đầu ngón tay liền nắm cằm cô, hơi hơi liễm đồng, “Có như vậy nhớ tôi sao?”

Bùm, lại một nội dung long trời lở đất không có trong kịch bản!

Trong đầu Tần Cảnh nhất thời như đồng cỏ bị giày xéo hỗn độn tan tác, chẳng lẽ, trước kia Tần Cảnh đó, còn từng ngủ cùng Việt Trạch???

Vốn đã biết, đầu tiên, Tần Cảnh là đã ngủ với Doãn Thiên Dã

rồi…

Oa ô, sao lại có thể bừa bãi như vậy!

Tần Cảnh trong hiện thực là tiểu thư khuê các nhành mai khóm cúc nha, làm sao mà vừa xuyên qua lập tức thành phụ nữ phong lưu từng ngủ với nhiều đàn ông như thế này chứ!

Tần Cảnh, cô thật là kẻ ngu ngốc đi, nhà cô có lão ba kinh tế tốt như vậy thì không cần, còn náo thành cái gì mà sảy chân để người ta tiềm quy tắc hả!!! Giả như không đủ thì cũng có thể đến cầu xin khép nép các chú bác giàu có, vẫn còn hơn là để người khác lợi dụng như vậy!!!

Chẳng lẽ bởi vì là nữ phụ văn, nữ chủ đã xác định bị thành bia đỡ đạn, cho nên mới sinh ra một loạt hành vi không có logic không thể tưởng tượng não tàn thần kinh?

Trong lòng Tần Cảnh đã là lệ rơi từng hàng từng hàng như mì sợi, miệng lại hừ lạnh: “Việt Trạch, sao anh lại tự luyến như vậy được?”

Việt Trạch cũng không cáu, nghiêng đầu nhìn cô: “Nghe nói An Nham bỏ cô!”

Ể, câu này là câu thăm hỏi được ưa chuộng ở thế giới này sao?

Thế quái nào tất cả mọi người gặp Tần Cảnh đều chỉ muốn hỏi một câu này vậy?!!

Tần Cảnh cố nén nửa khắc, tức giận nói: “Điểu ti không phẩm chất, chướng mắt!”

Việt Trạch từ chối cho ý kiến nhướng mày, hiển nhiên cho rằng cô chỉ là cãi bướng: “Phải không? Lúc trước khi cô lấy tấm hình của tôi từ cái chỗ này, hình như không phải nói như vậy!”

Tần Cảnh nhíu mày, cô cũng không có hiểu đầu cua tai nheo, cũng chẳng làm sao nhớ được cái thời điểm "Lúc trước" là thế nào.

"Lúc đó tôi đã từng nói, cái thứ mà cô liều mạng đổi lấy như vậy, một ngày nào đó sẽ mất đi!" Hắn nói thật chậm rãi, nhìn như châm chọc, trong nhãn tình lại có chút như là thay cô tiếc nuối.

Tần Cảnh:...

Ai có thể giải thích một chút cho tôi, rốt cục mọi chuyện là như thế nào???

"Hai người đã chia tay, tôi cũng không ngại nói cho cô hay!" Việt Trạch nhìn chòng chọc cô, tiếp, "Lúc trước cô vì An Nham, không sợ địa thế nguy hiểm tới đây chụp ảnh trộm tôi. Đối với nữ nhân không để tôi vào mắt như cô, tôi đương nhiên cũng không có muốn nương tay. Bất quá..."

"Cô suýt bị chết đuối, rồi sau đó lại cùng với tôi..." Việt Trạch không có tiếp tục nói hết, phút chốc môi mỏng hơi nhếch, mắt cười sáng lên, "Hết thảy chuyện này, An Nham kỳ thật đều biết."

Tần Cảnh lẳng lặng nghe, không buồn không vui, thế giới này thật là vô giới hạn!

Không có cặn bã nhất, chỉ có càng cặn bã hơn!

Doãn tiểu cặn bã ở vị trí hạng nhất cặn bã nam không thể giữ, bị kẻ kế tục An Nham đuổi kịp và vượt qua.

Phải biết, Tần Cảnh trong nhật kí tuy rằng không nói qua chuyện với Việt Trạch, nhưng là có nói qua chuyện sau này của việc đó, Tần Cảnh đó trước rất nghi ngờ, nghi ngờ bạn trai An Nham trước giờ đều không đụng đến cô, nghi ngờ chính mình

có phải hay không là không có mị lực!

Tần Cảnh hiện tại biết, An Nham lợi dụng Tần Cảnh đạt tới mục đích của mình, ngược lại lại ghét bỏ Tần Cảnh ngủ cùng người khác.

Tần Cảnh tuy rằng rất vui mừng thân thể này của cô chưa từng có chung đụng gì với An Nham đó, nhưng mà trong lòng không dừng được chửi bới kẻ cặn bã kia: An Nham đáng chết lão xử nam!!! Chúc anh cả đời đều là xử nam!!!

Bộ tiểu thuyết chắc chắn phải đổi tên rồi, thành "Cả sọt đàn ông cặn bã" mới đúng~~~ còn có trước mặt cô Việt Trạch này, lại nghĩ dùng mấy lời đó kích thích cô sao,

Chẳng qua cô đã sớm thay hồn, không thì cũng có thể phẫn nộ phát điên.

Cô liếc hắn, bình bình đạm đạm nói: "Nói này nọ kích thích tôi, có ý gì? Mệt cho anh là đàn ông, mà có thể cậy thế bắt nạt cô gái yếu đuối như tôi!" Cô nói, kéo kéo dây thừng sau lưng.

Việt Trạch không kích thích được cô, lại bị cô kích thích cho tuấn mi lần nữa run lên, cô, cô có thể châm chọc như vậy, bảo hắn không phải đàn ông sao? Hơn nữa, từ bao giờ da mặt cô dày thế?

Vậy mà còn không biết ngượng tự nhận là cô gái yếu đuối??

"Cô gái yếu đuối" chờ ở ngoài nhà ở khu cao cấp của hắn suốt ba ngày, còn tránh được cả dàn trị an bảo vệ, trèo tường đột nhập?

Cô gái yếu đuối lại đánh hết ba bốn bảo vê, không sợ nơi nguy hiểm đi chụp trộm ảnh của hắn?

Cô gái yếu đuối lại bị nhấn trong nước đến mức nửa sống nửa

chết vẫn nắm chặt thẻ nhớ trong tay, dùng cách nào cũng không chịu mở tay ra?

Cô gái yếu đuối lại bị hắn giữ ở dưới thân cả đêm giày vò đến chết đi sống lại, mà thật sự cắn môi đến chảy máu, cũng quyết chết không kêu một tiếng?

Nếu như cô yếu đuối, hắn cũng sẽ không nhớ kỹ cái tên Tần Cảnh, đến tận bây giờ; hắn cũng sẽ không thể khống chế mình yên lặng theo dõi tin tức về cô, yên lặng vì cô loại bỏ những kẻ đã bị cô chọc giận muốn tìm cô báo thù.

Đêm hôm đó, hắn nghĩ, hắn kỳ thật là thua người phụ nữ này rồi. Hắn còn nghĩ, nếu như trên đời có một người con gái nào vì hắn như vậy,…

Hắn tỉnh lại từ trong những suy nghĩ lan man, đạm đạm xem nàng: "Tôi nói gì, cũng là muốn nhắc nhở cô! Nếu cô có gì không thành thật, lại muốn khiêu chiến lời tôi, Tần Cảnh, tôi thật sự, làm cho cô sống không bằng chết!"

Tần Cảnh nghe ra hắn giọng điệu chuyển biến, cũng có chút sợ hãi, nhỏ giọng nói: "Sống không bằng chết? Có phương án khác không?"

Việt Trạch nhìn lướt qua bộ dáng đáng thương tội nghiệp của cô, nhìn thế nào cũng như là giả vờ, hắn không biết phải hay không có một loại ảo giác, người này, thế nào vừa đến trước mặt hắn lại đều dạng không sợ chết như vậy?

Vừa rồi một khắc cô tỉnh lại, cũng là bộ dáng không có chỗ nào kinh sợ. Cảm giác như, cô là được cử tới để khắc hắn vậy?

Hắn hơi hơi liễm đồng, đột nhiên nổi hứng trêu cợt, nghiền ngẫm nhìn cô, nói: "Như vậy đi, cho cô hai lựa chọn, bọn hắn, hoặc là,… Tôi!"

Tần Cảnh:… Người đàn ông này… Không biết xấu hổ!

Hơn nữa, ách, không phải cô xuyên qua nhục văn sao?

Tần Cảnh nhíu mày ngột ngạt một lúc, lại nhìn thấy trong mắt hắn đầy ý cười, lại còn cười!!! Giờ cô mới biết, ý hắn là cố ý dọa cô, người này sao lại có sở thích độc ác vậy chứ!

Tần Cảnh: “Có thể cho phương án thứ ba không?”

“A!” Việt Trạch xoa xoa càm, giật mình hiểu ra, “Cô muốn tất cả người ở đây cùng nhau?”

Tần Cảnh không lời cúi đầu: “Không muốn, tôi yếu ớt, chịu không nổi!”

Hiện tại ngay cả những người đàn ông mặt lạnh băng cũng đều một biểu cảm nhịn cười đến thống khổ.

Việt Trạch quay đầu đi, cười, hai vai run nhẹ.

Tần Cảnh:…

Có gì đáng cười??

“Uy!” Tần Cảnh đổi giọng, “Tôi thực sự không có cái video gì gì mà anh nói, cuối cùng là anh muốn cái gì hả?”

Việt Trạch thu lại nụ cười, than nhỏ nói: “Thư Miểu nói cô đã quay trộm tôi!”

“A đứa con trong bụng cô ta thì ra là của anh?” Tần Cảnh kinh ngạc, vẻ mặt không có ý tốt, “Tôi còn tưởng là của cái đạo diễn thô tục họ Trương cơ!”

Việt Trạch mày run run: “Tôi lần trước gặp cô ta là cách đây một năm!”

Tần Cảnh: “Cô ta muốn hại tôi, tôi vốn không có!” Nói xong, lại không thể tin tưởng nhìn hắn một cái: “Người cẩn thận thần bí như anh, lại có thể bị tôi quay trộm video bêu xấu sao?”

“Chính là bởi vì là cô, tôi mới tin là thực!” Việt Trạch u u địa nhìn cô một cái, nhưng hắn đột nhiên chuyển quan tâm sang một vấn đề khác tương đối hứng thú hơn, “Cô ta vì sao lại muốn hại cô?”

Nhưng Tần Cảnh đối với đề tài này không có hứng thú, lắc lắc dây thừng sau lưng: “Uy, anh gióng trống khua chiêng nhiều thế rồi, giờ thả tôi ra được chưa?”

Việt Trạch nhìn chòng chọc Tần Cảnh, không trả lời, lại quay đầu nhìn thoáng qua những người đứng sau lưng hắn, mấy người đàn ông kia liền lập tức rời khỏi.

Trong gian phòng vắng vẻ, chỉ còn lại hai người, hắn và cô.

Trong lòng Tần Cảnh căng thẳng, từ lúc bắt đầu đến thời điểm này, lúc này, chính là thời khắc nguy hiểm nhất.

Người đàn ông bên cạnh ánh mắt liên tục thay đổi. Lúc trước hắn đều đạm đạm, lành lạnh, nhìn thế nào cũng không giống người dám làm loại chuyện này, cho nên, trước cô còn có thể nói chuyện không ngại ngần với hắn, tim cũng chưa từng đập khẩn trương muốn chết như là,

Bây giờ. Trong con người thâm thúy của hắn hiện lên gì đó giống như, tà niệm.

Tần Cảnh chỉ thấy toàn thân cứng ngắc, bị dọa được không có bất kỳ biểu cảm gì, phản xạ có điều kiện rụt về sau, chỉ hận

không thể khảm chính mình lên vách tường vậy.

Hắn có đầy hứng thú quan sát từng chút biểu cảm biến hóa trên mặt cô, rồi đột nhiên, hắn tới gần cô, mà cô không còn chỗ lui.

Hắn nhẹ nhàng hít hà trên cổ cô một khí tức khẩn trương thơm ngát, tựa hồ có chút không thể kiềm chế, lại thở ra một luồng khí nóng trên cổ trơn bóng, dẫn đến cho Tần Cảnh một trận run rẩy:

“Thế nào?” Hắn thanh âm trầm thấp như thấy cả màu đen, “Không nghĩ đến ôn lại một chút, chuyện tiêu hồn đêm đó sao?”

Chương 14

Ở góc khuất Tần Cảnh đã không còn chỗ có thể trốn, cô quay đầu đi chỗ khác, hoàn toàn không biết giờ phút này nên xử lý ra sao.

Thật là, người này còn không biết xấu hổ ôm cô, cố ý thổi từng đợt khí nóng bên tai cô, hại cô chịu không nổi hoảng loạn run rẩy từng hồi.

Hắn còn ra vẻ lơ đãng tay sờ tới sờ lui trên cổ cô, Tần Cảnh lén cẩn thận quan sát, hắn cách quá gần, cơ bản không đủ để có thể vận lực đá bộ vị mấu chốt của hắn.

Làm thế nào đây?

Cô liếc qua cổ hắn, nghĩ đến, hay là hung hăng cắn cổ sắc lang này, đôi tay sau lưng lại được cởi trói

Tần Cảnh sửng sốt.

Ngay sau đó, hắn đã đứng lên, tựa tiếu phi tiếu: “Còn ngồi làm cái gì? Không phải thất vọng chứ?”

Tần Cảnh trừng mắt nhìn hắn, nhanh chóng đứng dậy, không sức lực nói: “Không có việc gì, tôi đi về trước!”

Việt Trạch đạm đạm “Ân” nhất thanh, nhìn cô đi về hướng cửa cũng không hề quay đầu lại, bỗng nhiên lại hỏi: “Thư Miểu vì sao muốn hại cô?”

Tần Cảnh yên lặng thở dài một hơi, sao lại cố chấp thế? Bất đắc dĩ nói: “Cô ta nghĩ là tôi cướp đàn ông của cô ta!” Nói xong, kéo cửa ra, ra đi.

Cuối tuần, sinh nhật bà nội Doãn, Tần Chính cũng đến Doãn gia bái phỏng lão nãi nãi (bà nội già, dịch thô thiển là như thế), nên Tần Cảnh cũng đúng ngày phải đi.

Tần Cảnh nhận được tin tức, nhanh chóng dồn công sức học bổ túc Tần Cảnh nhật kí, được ra kết luận là, Doãn nãi nãi (bà nội Doãn hay Doãn nãi nãi nghe hay hơn nhỉ) là chủng người cả đời được thuận buồm xuôi gió, ở nhà được ba ba thương, thời trẻ có ông xã thương, đến tuổi trung niên có con trai thương, tuổi già được cháu nội thương.

Tình lý đều đủ, bà tính cách vui vẻ đáng yêu , sáu bảy mươi tuổi mà như trẻ con.

Hơn nữa, nghe nói vẫn là rất ưa thích Tần Cảnh.

Cho nên, Tần Cảnh khép lại nhật kí rồi, trong lòng hơi chút thở dài nhẹ nhõm một hơi, Người cao tuổi, đều như trẻ con, chiều chuộng một chút là tốt rồi.

Có điều mấu chốt là, mỗi lần sinh nhật bà nội, chỉ cần là Tần Cảnh đi, đều sẽ tự mình làm một cái bánh gato hạch đào mang đi.

Tần Cảnh thấy nơi này rất ba chấm, trước kia cái Tần Cảnh này là toàn năng tuyển thủ* (người toàn năng, cái gì cũng làm được) sao, còn làm bánh ngọt gato? Hơn nữa lúc ba ba gọi điện thoại cũng nói muốn cô mang bánh ngọt đi.

Điên!

Tần Cảnh thứ bảy đùa dai cả ngày, làm N cái sản phẩm thất bại

phẩm, mới miễn cưỡng tạo ra một cái có-thể-tạm-gọi-là gato hạch đào.

Thấy cái bánh có vẻ đã có hình có dáng giống bánh bày trong tủ kính cửa hàng, Tần Cảnh chỉ hận không thể chụp N tấm hình cả trước sau trái phải trên dưới mà treo lên tường.

Ngày hôm sau, Tần Cảnh lòng đầy cảm giác thành tựu, mang bánh ngọt thật to đến nhà Doãn nãi nãi.

Doãn nãi nãi và Doãn gia gia (ông nội) không có sống cũng con trai con dâu, mà ở trong căn nhà đã rất cũ rất cổ, khuôn viên rộng rãi, cây hòe cổ kính, điêu lan họa đống (lan can khắc hình, cột có hình vẽ), cổ sắc cổ hương.

Đình viện, con chó nhỏ từ bụi hoa nhảy chồm lên, khiến chim sẽ trong lồng treo hành lang lập tức kêu to chiêm chiếp.

Tần Cảnh đến có vẻ hơi sớm, khi cô đến, ba ba cô còn chưa đến.

Ông bà nội nhà Doãn gia cũng mấy năm rồi không được gặp Tần Cảnh, hôm nay nhìn thấy, liền hết sức vui vẻ, rôm rả hỏi thăm một hôi, từ công tác sinh hoạt đều đem ra nói chuyện.

Tán gẫu đến một nửa, liền gặp Doãn Tùng và Doãn Thiên Dã từ buồng trong ra, Doãn Tùng nhìn thấy Tần Cảnh, ấm áp cười : “Tiểu Cảnh cũng tới à!”

Mà Doãn Thiên Dã sắc mặt không phải tốt, thấy Tần Cảnh, lại càng không tốt, đoán được, hắn vừa bị bố mắng.

Tần Cảnh ra vẻ không nhìn thấy hắn, cười ha ha chào hỏi Doãn bá bá.

Doãn nãi nãi thấy Thiên Dã tâm tình không hảo, liền quay sang Doãn bá nhíu mày: “Hai cha con nhà anh, cứ đến gặp nhau là

không hòa bình, khó khăn lắm nó mới về nhà được một lần, anh còn nói nó cái gì? Doãn thị nhiều người làm như thế không đủ cho anh mắng mỏ hay sao, còn về nhà bày cái bộ mặt ông chủ làm gì?"

Tần Cảnh giả ngu uống trà.

Doãn Tùng rất vô tội: "Mẹ, mẹ lại bị tiểu tử này lừa. Con căn bản không có nói gì nặng nề, mà nó còn đứng trước mặt mẹ giả vờ đáng thương! Mẹ không biết, bây giờ nó thấy con bị mẹ giáo huấn như vậy, trong lòng nó vui vẻ thế nào đâu!"

Doãn Thiên Dã trầm mặc tiếp tục biểu cảm tâm tình không tốt mặt mũi tối tăm…

"Cháu ta ta sao không biết?" Doãn nãi nãi trực tiếp đánh gãy lời Doãn Tùng, "Dù sao về sao anh ít nói nó thôi! Cái phương thức này sáo rỗng vốn không đúng!"

Tần Cảnh đang lén lút nghĩ bà nội này thực bênh cháu trai, bà nội hấp tấp lập tức đổi giọng nghiêm túc, "Thực! Ta vẫn thấy thế này, toàn là bởi vì anh giống hệt Đường Tăng trong phim của Châu Tinh Trì, nói quá nhiều, kích thích nó có tâm lý phản nghịch, nó mới thành như bây giờ đó."

Tần Cảnh một ngụm trà sặc chết, nén cười, nghẹn đỏ bừng mặt, hung hăng ho khan mấy tiếng.

Doãn Thiên Dã lần này là mặt thực sự đen : "Bà, trả lại quà cho cháu đây!"

Doãn nãi nãi lườm hắn một cái, không nói gì, xoay người lại hỏi Tần Cảnh: "Tiểu Cảnh a, bây giờ cháu vẫn chưa có bạn trai đúng không, để bà nội giới thiệu cho cháu mấy chàng trai nhé? Cháu yên tâm, người bà nội lựa chọn, đều là của cải trong sạch, nhân phẩm có thể cam đoan. Cháu có muốn trước hẹn gặp mặt

không?”

Tần Cảnh:…

Thế nào cái đề tài thân cận này đi đến đâu cũng thành đề tài yêu thích của người lớn vậy?

Ngoài đời thật, cô còn chưa có tốt nghiệp đại học, đã bị người nhà lôi kéo đi xem mặt, đến tiểu thuyết, cô vừa chia tay An Nham, đã lâm vào tình trạng đến đâu cũng bị người khác hỏi thăm chuyện tình cảm.

Ách, này cái xã hội thật là!!! Phụ nữ cũng không phải không có người yêu thì chết ngay đâu …

Hơn nữa, cô hiện tại căn bản không có nhu cầu gì với chuyện yêu đương này đâu!

Nhưng là, cô cũng biết người già đều là quan tâm nhất đến những chuyện như thế này, Doãn nãi nãi là thuần túy quan tâm con cháu, chẳng qua, cô còn chưa biết đáp lại thế nào, liền nghe Doãn Thiên Dã âm dương quái khí nói:

“Bà nội, bà là không biết Tần Cảnh hiện tại trở nên tinh quái thế nào đâu, con gái mà còn dọa sợ ba ba, bà nội đừng có đem người như vậy gây họa cho các cháu của tỷ muội yêu quý nhà bà chứ!”

Tần Cảnh còn không kịp nói chuyện, Doãn Tùng liền thay cô răn dạy: “Doãn Thiên Dã mày nói chuyện cho tử tế!!!”

Lần này, bà nội cũng không bênh hắn : “Tiểu tử này nói gì vậy! Tiểu Cảnh rất tốt, bà nội rất thích! Nếu không phải mày giờ không có chút tinh thần cầu tiến, ta đã để Tiểu Cảnh làm cháu dâu ta rồi. Bất quá, ai, mày thành cái dạng này, bà nội cũng không thể để Tiểu Cảnh bị mày bắt nạt. Cho nên a, bà nội không ủng hộ Tiểu Cảnh ở chung với mày, bằng không, làm sao để đồ

mày gây họa cho cô gái tốt như vậy chứ."

Tần Cảnh rất 囧(mếu), bà nội, bà hình như đi nhầm đề rồi…

Bà nội Doãn chắc hẳn gần đây xem nhiều phim thần tượng quá, tiếp tục mơ mộng: "Bà thấy à, mày chính là ghen, ghen tị bà nội muốn giới thiệu Tiểu Cảnh đi làm quen với người khác! Cũng không có cách khác, tiểu tử mày chính là tai họa!"

Doãn Thiên Dã khuôn mặt thanh tuấn lập tức trắng nhợt, không lời hỏi trời xanh: "Xin nhờ! Không có ai nghĩ muốn ở chung với cô ta đi? Cháu còn sợ cô ta gây hoạ cho cháu ấy! Bà thích giới thiệu ai thì giới thiệu, nhanh chóng đưa cháu gái bảo bối của bà ra ngoài đi, cháu trai đích tôn hoang dã không phải thân sinh bà đừng quản nữa, muốn chịu khổ sao thì chịu!"

Doãn Tùng nhíu mày: "Doãn Thiên Dã, mày nói chuyện với bà nội mày như vậy à?"

Doãn Thiên Dã vốn chịu đả kích liên tiếp, tâm tình liền rất không tốt, nghĩ tới chính mình gần đây toàn ức chế, lúc này liền trực tiếp xả hết: "Bà nội còn chưa nói gì, sao ba kích động thế? Một mình ba từ sáng đến tối nói nói, con thế này con thế kia là quá đủ rồi, mắc gì còn gọi thêm con bé Tần Cảnh đến đày đọa con! Con là con trai bố sao, chỉnh con như thế làm gì?"

"Còn không phải vì đứa con bất hiếu mày cả ngày ăn không ngồi rồi, xa hoa dâm dật?"

"Đây cũng là do người lợi hại như ngài dạy dỗ ra, Doãn chủ tịch!"

Tình thế nghiêm trọng…

Bà nội cứng họng, còn không nghĩ ra một câu hoàn chỉnh để nói. Doãn Tùng đã thực phát điên lên rồi, xoay người đi tìm gậy chống đầu gỗ đang treo trên tường của bà nội.

Bà nội cuống lên mà không biết làm sao, Tần Cảnh chỉ để bà đứng một bên, tự mình nhào lên giật lại cây gậy.

Nhưng đã chậm một bước, Doãn Tùng đã cầm lấy gậy muốn đánh Doãn Thiên Dã: "Ta hôm nay không thể không đánh chết thằng ranh con này!"

Doãn Thiên Dã không trốn tránh không chạy, rất khí thế: "Ranh con còn không phải con ngài đẻ ra!!!"

"Anh nói bớt một câu đi!" Tần Cảnh không kìm giọng trách mắng Doãn Thiên Dã, lại nhanh chóng nhìn Doãn Tùng cười nói, "Bá bá, thôi…"

"Tiểu Cảnh, cháu tránh ra!"

"Tần Cảnh, em tránh ra!"

Hai cha con trăm miệng một lời, Tần Cảnh vô ý thức run lên.

Sao cô lại bị mắng?

Nhưng mà, bà nội đứng bên cạnh rất lo lắng, cô không thể không nhảy vào, nếu không là sẽ có đánh người thật đó?

Tần Cảnh vội la lên: "Doãn bá bá, Thiên Dã không phải có ý đó! Bác…"

"Tôi chính là có ý đó đấy!" Sau lưng Tần Cảnh Doãn Thiên Dã rất quyết liệt, giọng điệu cứng rắn, kiên quyết không khuất phục. Một giây sau, trong tay Doãn Tùng cây gậy thực giáng xuống.

Tần Cảnh cả kinh, cuống quít đi chắn, nhưng bị Doãn Thiên Dã kéo ra, gậy đập vào vai hắn, gỗ nặng đập vào xương bả vai thành tiếng lớn, sắc gọn đến rợn người.

Doãn bá bá sao có thể đánh ác đòn như vậy?

Tần Cảnh giật nảy mình, thấy Doãn bá lại lần nữa vung gậy lên, cuống quít hơn sắp chết kéo chặt Doãn Thiên Dã, chắn trước mặt hắn, kêu sợ hãi: “Một gậy là đủ, Doãn bá bá đừng đánh nữa, lỡ hắn bị thương thật thì không hay!”

“Thằng ranh này phải đánh!” Doãn Tùng tức giận cực điểm, “Tiểu Cảnh, cháu tránh ra ngay! Hôm nay bác nhất định phải giáo huấn thằng tiểu tử hỗn láo này thật tử tế!”

Doãn Thiên Dã thế là rất phối hợp tới trước, giơ đầu, chỉ chỉ: “Tới, ngài xem cho kĩ, đánh ở đây này!”

“Trời ạ ~~~ đừng” Tần Cảnh vội nhảy dựng lên bảo vệ đầu Doãn Thiên Dã.

Doãn Tùng thấy thằng con dám khiêu khích, càng tức hơn, tuy không dám thực sự đánh đầu hắn, nhưng càng hăng hơn đánh liên tiếp trên đùi hắn.

Ách… Ai bảo hắn chân dài làm gì…

Tần Cảnh một mặt muốn chắn gậy của Doãn bá, một mặt lại muốn cản tên nhóc Doãn Thiên Dã này vọt tới trước: “Doãn bá bá, đừng đánh nữa! Đừng đánh!”

Mấy con vẹt ngồi xổm (ờ thì, đậu)trên cửa sổ nghiêng đầu ngó, thỉnh thoảng phất phất cái cánh đầy màu sắc, mấy con chó nhỏ trong phòng khách chạy tới chạy lui, thi thoảng lại sủa mấy người trong phòng “Uông ô ~ uông ô ~” (tức là “gâu gâu” hay “ăng ẳng”?).

Phòng khách nhất thời chim bay chó nhảy, rất náo nhiệt.

Ngoài đình viện ngoại bỗng nhiên truyền tới một tiếng chuông cửa, Tần Cảnh gặp cứu tinh, vội kêu: “Ba ba cháu tới rồi, Doãn bá bá, thôi, đừng đánh!”

Doãn bá và Doãn Thiên Dã bấy giờ mới trừng mắt nhìn nhau không náo nữa.

Doãn nãi nãi tức sôi máu mím môi, trừng hai cha con một cái, phát uy nói: “Lần sau còn như vậy, ta phạt cả hai chúng mày quỳ trước từ đường đủ một ngày!”

Doãn bá vừa đem gậy cất lại, Tần Chính và Tập Quyên đã bước vào, từ xa đã cười ha ha : “Chúc bá mẫu (bác gái) sinh nhật vui vẻ!”

“Cảm ơn! Vui vẻ!”

Doãn nãi nãi gặp Tần Chính, cười đến không khép được miệng.

Lời còn chưa dứt, phía sau lại truyền tới một giọng nói ôn nhu ngọt ngấy: “Bà nội, sinh nhật vui vẻ!”

Tần Cảnh sửng sốt, Tập Vi Lam cũng tới?

Chương 15

“Ô, đại minh tinh của chúng ta cũng tới!” Doãn nãi nãi cười tít mắt, còn không chờ cô ta ngồi xuống, liền hỏi, “Đúng rồi, dạo này ta xem cái phim của cháu, cái “Nếu như có tình yêu”, ngày nào cũng chờ phim đến khổ, cháu nói luôn cho ta đi, kết cục cuối cùng là thế nào?”

Tần Cảnh sửng sốt, trời, bà nội còn có thể theo dõi cái dạng phim thần tượng tuổi teen này cơ á?

Tập Vi Lam ngọt ngào cười : “Bà ơi, không thể tiết lộ được! Đây là quy định của ê-kíp làm phim.”

Tập Quyên cũng khen ngợi: “Xem ra Doãn nãi nãi tâm tình vẫn là rất trẻ trung nha!” Mọi người cũng cùng đùa với bà rất vui vẻ.

Tần Cảnh bất động thanh sắc lườm Doãn Thiên Dã một cái, có vẻ từ lúc Tần Chính Tập Vi Lam đến hắn liền không nói chuyện gì hết, chỉ trầm mặc ngồi ở một bên.

Không biết là bởi vì vừa rồi vừa bị lôi ra đánh, hay là…

Tần Cảnh lại nhìn thoáng qua Tập Vi Lam, cô ta chính là dạng con cháu thảo trưởng bối thích, còn làm nũng còn thân thiết, mấy câu liền dỗ dành lòng người.

Cô ta hình như vừa mới bước vào cửa đã liếc nhìn Doãn Thiên Dã, sau đó lập tức quay sang nói nói cười cười nịnh hót bà nội Doãn.

Mà Doãn Thiên Dã từ đầu đến cuối đều không thèm nhìn cô ta!

Hai người này thực quái lạ!

Tần Cảnh không thể cùng như Tập Vi Lam nói chuyện, quá dị, chỉ có thể ngồi hóng bên ngoài như quân nhân đào ngũ, thẳng đến lúc, cô thấy Doãn Thiên Dã đi ra ngoài.

Tần Cảnh cảm thấy ở chỗ này cũng không được tác dụng gì, không thể hóng chuyện bát quái, thế là cũng cùng chuồn đi ra hậu viện.

Đi đến hậu viện, liền gặp Doãn Thiên Dã ngồi trên bậc thềm khác, dưới cây anh đào , đang đùa với chú chó con Samoyed màu trắng.

“Uy!” Tần Cảnh đi qua ngồi xuống, “Anh làm sao có vẻ là lạ, tâm tình không tốt à?”

Doãn Thiên Dã không biểu cảm gì liếc nhìn cô một cái, tiếp tục đùa với chó: “Không có!”

Tần Cảnh hơi ngây ra, hắn giọng điệu rất bình thản, thực là không có tâm tình không tốt.

Đã như thế, mắt cô sáng lên, hắc hắc: “Không có tâm tình không tốt, thế tôi hỏi đây, anh chạy ra đây làm gì? Có phải là muốn tránh mặt Tập Vi Lam?”

Doãn Thiên Dã mờ mịt liếc cô: “Tôi tránh mặt cô ta? Đây là nhà tôi cơ mà!” Cuối cùng, nói, “Chỉ là mấy lời khách sáo như vậy, tôi vừa nghe đã thấy lỗ tai đau!”

“A!” Tần Cảnh mộc mộc ứng nhất thanh (hình như là phản xạ thốt lên), nghĩ nghĩ, lại hỏi, “Lúc trước là anh đá cô ấy, hay là cô

ấy đá anh?"

Doãn Thiên Dã lần này nghiêm túc chú ý quay đầu lại, nhìn lại cô.

Buổi sáng, ánh mặt trời thưa thớt mà mạnh mẽ xuyên qua, lấp lánh, nhuộm thành từng tầng ánh sáng trên những sợi tóc ngắn của hắn. Sợi tóc rơi xuống, tròng mắt hắn thâm thúy mà an tĩnh, không gợn một tia sóng, khiến đầu óc Tần Cảnh đột nhiên trống rỗng.

Hắn bình tĩnh mà hờ hững nói: "Tôi và cô ta chưa từng có quan hệ gì hết!" Nói xong, cúi đầu lại đùa chó con đi.

Nói bậy!

Tần Cảnh bất mãn chu môi, khẳng định là bị Tập Vi Lam đá còn không biết xấu hổ mà nói.

Tần Cảnh cũ trong quyển nhật kí cuối cùng viết về thời đại học, trong ngày cuối cùng, viết là, đã có người nhìn thấy Doãn Thiên Dã đến quán rượu, mà căn phòng hắn vào chính là phòng trước đó đã có một người phụ nữ vào.

Đây chính là cùng với tình tiết máu chó trong tiểu thuyết không hẹn mà gặp.

Trong tiểu thuyết, Tập Vi Lam hai bên tấn công, một mặt giật dây An Nham tìm Tần Cảnh quấn quít làm phiền, kích thích Doãn Thiên Dã; một mặt lại kiệt lực thi triển mị lực nữ nhân câu dẫn Doãn Thiên Dã, kích thích Tần Cảnh.

Kết quả, khiến cho hai vị nguyên nguyên nam chủ nguyên nữ chủ máu chó như vậy mà thật bại dưới chân nữ phụ "đa mưu túc trí", ngu si hiểu lầm mà chia tay…

Tiểu thuyết này thực là rắm chó không kêu, hại chết nhân!!!

Bất quá Tần Cảnh hôm nay lúc xem cảm thấy rất hay, căn bản không nghĩ qua cái gì không logic không thông, chỉ thấy nữ phụ trù hoạch như thần!

Nhưng vô luận ra sao, mắng tác giả cũng không để làm gì, tiểu thuyết quả thật có tả Tập Vi Lam ở trong quán rượu tìm mọi cách thi triển mị thuật với Doãn Thiên Dã, nhưng đến thế là cùng, cũng không có viết tiếp.

Dù sao, nữ phụ văn này trọng điểm thịt thịt (H) đều là ở phần nguyên nữ chủ Tần Cảnh bị tiềm quy tắc ra sao…

Về chuyện sau này, chính là trong tay Tập Vi Lam có một tấm hình cô ta và Doãn Thiên Dã ôm nhau, chỉ có bờ vai trở lên.

Hai người vai đều lộ ra, đủ khiến người ta tưởng tượng thành không có mặc quần áo. Trong tiểu thuyết, Tập Vi Lam chuẩn bị cầm tấm hình đi kích thích Tần Cảnh, nhưng Tần Cảnh lúc đó không hay biết gì còn tìm đến "Muội muội tốt" Tập Vi Lam khóc lóc kể lể Doãn Thiên Dã ngoại tình.

Mà Tập Vi Lam nhất thời lại do dự, nghĩ Tần Chính dù sao là cha ruột Tần Cảnh, nếu như ông biết, chắc chắn sẽ để lại ý nghĩ không tốt, bất lợi việc cô ta lấy cổ phần công ty sau này. Cho nên cuối cùng là không có đem trưng ra tấm ảnh kia, chờ đến lúc Doãn Thiên Dã ra nước ngoài, Tập Vi Lam càng được lợi, liền đem đi tiêu hủy, tiếp tục cùng Tần Cảnh làm chị em thân thiết.

Cô ta biết tự Doãn Thiên Dã sẽ không nói ra chuyện này, chỉ cần cô ta không nói ra, Tần Cảnh vĩnh viễn sẽ không biết người đào góc tường nhà mình kì thật chính là Tập Vi Lam.

Cho đến khi, Tần Cảnh này xuyên tới đây.

Tần Cảnh nâng quai hàm, nhìn khuôn mặt thật yên lặng của Doãn Thiên Dã, bất mãn dẩu môi: chết vì sĩ diện! Không nghĩ đến anh cũng có lúc bị người ta đá nhỉ!

Bất quá, ách, kỳ quái nga, cứ như tâm lý phản nghịch của hắn, chắc chắn là sao đó sẽ quấn quít Tập Vi Lam làm phiền chứ? Hay là vì, chẳng qua cũng chỉ ngủ có một lần, nên không có hiếm lạ?

Doãn Thiên Dã quay đầu lại, nhìn thấy cô nhíu mày suy tư, có chút kỳ quái, hỏi: "Đột nhiên em hỏi thế làm gì? Cô ta nói gì với em sao?"

Tần Cảnh sửng sốt, giờ mới biết chính mình vừa rồi hỏi sai. Theo lý thuyết, cô không thể biết vụ việc này a!

Cô nhanh chóng ra vẻ nhẹ nhàng khoát tay, lung tung che giấu: "Tùy tiện hỏi, chuyện nhiều năm như vậy nha! Kỳ thật nói lại cũng không có ý gì! A, a a…"

Ngoài nhà lại truyền đến tiếng chuông vang, may mắn cứu được Tần Cảnh giải cứu.

"Gì? Còn có người tới sao?"

Doãn Thiên Dã đã đứng dậy, vừa đi ra ngoài, vừa nói giỡn: "Có vẻ là người mà bà nội muốn giới thiệu cho em đó!"

Tần Cảnh trợn trắng mắt, đi tìm toilet.

Đi vệ sinh xong ra ngoài, lại phát hiện phía sau có tiếng nước chảy từ ao nhỏ, Tần Cảnh nhất thời hứng lên, chạy tới ngồi xổm bên bờ ao nhỏ nhìn ngắm nước chảy. Được một lúc, đột nhiên nghe thấy giọng của Tập Quyên nghiêm khắc khiển trách:

"Con và cái An Nham kia là có chuyện gì? Muốn loại như nó làm bạn trai con, mẹ là kiên quyết không đồng ý!"

Tần Cảnh giật mình, nhìn lại, tiếng nói là vọng từ cửa sổ gỗ ở trên đến, bên kia nguyên là toilet.

Dĩ nhiên, người bà ta đang nói đến chính là Tập Vi Lam: "Mẹ ơi, mẹ gấp làm gì? Con không có muốn công khai là có lý do, vẫn duy trì khoảng cách với anh ta mà! Con với anh ta không có quan hệ gì cả!"

Tập Quyên vặn mở vòi nước rửa tay, giọng điệu hòa hoãn một chút: "Mẹ thấy con với lão phu nhân Doãn gia rất để ý, mấy năm Tần Cảnh bỏ nhà đi này, con thường hay chạy sang bên này, có phải là có ý gì không?"

"Mẹ đã biết, còn hỏi con làm cái gì?"

"Mẹ cũng hi vọng là như vậy!" Tập Quyên đã bốn mươi năm mươi tuổi, nhưng nói vẫn với giọng nũng nịu, không phải không có tiếc nuối thổn thức, "Bất quá a, Doãn Thiên Dã và Tần Cảnh từ nhỏ đã yêu sớm, tuy rằng con và Tần Cảnh không có quan hệ huyết thống thật, nhưng cũng là chị em trên danh nghĩa. Người nhà giàu, lại hay có tư tưởng cổ hủ, chỉ sợ là khó tiếp nhận!"

"Phách!" Hình như có cái gì đó bị đá một phát, kế tiếp là Tập Vi Lam đang cố kìm giọng giận dữ, "Vì cái gì mà lại bắt con phải chịu thiệt vì cô ta! Lại nói, cha mẹ Doãn Thiên Dã tình huống cũng như vậy, còn không phải quấn quýt hòa thuận cả đời!"

"Mẹ lại không có nói là không ủng hộ con?" Tập Quyên oán trách, "Chuyện này mẹ không thể không nhắc con. Cũng đều do con, lúc trước con sớm sớm một chút quấn chặt lấy Doãn Thiên Dã không phải là được rồi sao? Hiện tại thì hay rồi, mẹ vừa chú ý thấy, nó từ đầu tới đuôi không hề nhìn con một cái!"

"Lúc trước hai người bọn họ vừa mới chia tay, chẳng lẽ mẹ bảo

con có thể quang minh chính đại xuất hiện tranh chủ quyền chắc?" Tập Vi Lam giọng điệu có chút không bình tĩnh, trầm mặc vài giây, lại rất đắc ý cười, "Con lại thấy anh ấy không nhìn con, có lẽ chính là trong lòng có quỷ, khắc chế không nhìn con đây! Hoặc là, anh ấu cố ý làm mặt lạnh lùng, để hấp dẫn sự chú ý của con! "

Bên kia cửa sổ, Tần Cảnh không khỏi ôm trán, so với Doãn Thiên Dã với Việt Trạch, hóa ra Tập Vi Lam này mới thực sự xứng với cái ghế quán quân tự luyến mơ mộng đi, đúng chưa!

Tập Quyên tự hào con gái bảo bối một hồi, lại càng hứng trí nói: "Bất quá, mẹ lại cảm thấy người vừa mới tới thực sự rất tốt nha, vừa phong độ lại có khí chất, nhìn là thấy một người nhà có tiền."

Mười phần mùi vị thanh lâu tú bà.

"Nhưng tên hắn con chưa nghe bao giờ, " Tập Vi Lam khinh thường hừ một tiếng, "Ai quý giá gì mấy đồng bạc chứ? Mẹ à, phiền mẹ nhìn xa một chút được không?"

"Nói đến mới nhớ, " Tập Quyên nháy mắt lại hăng hái, "Trường Ninh chỗ cổ phần đó, con có định đầu tư không?"

Trường Ninh là tên công ty, lấy tên mẹ ruột Tần Cảnh để đặt.

Công ty (trong bản cv là xí nghiêp, cơ mà xí nghiệp gì mà giàu vậy chia cho bao nhiêu con cháu thế này, nên mình nâng cấp lên thành công ty nha) gia tộc Tần gia "Tần thị trọng kim", truyền nam không truyền nữ, cho nên, đến thế hệ của mấy anh em Tần Chính, tập đoàn của gia tộc chủ yếu bắt đầu chuyển giao cho mấy ông anh họ nội của Tần Cảnh xử lý.

Nhưng Tần Cảnh vẫn là được nhận 5% cổ phần của công ty Tần thị trọng kim, chỉ là vẫn ở trạng thái đóng băng, như gia quy, chỉ

đến bao giờ Tần Cảnh kết hôn mới được sử dụng.

Mà Tần Cảnh cũng không có tố chất thần kinh như vậy, nghĩ đi giả kết hôn lừa chính tiền của nhà mình, cho nên, khoản tiền này trước mắt chỉ để đó cho mấy người khác thèm thuồng

Tuy rằng Tần Chính nhiều năm trước đã rời khỏi vị trí quản lý Tần thị trọng kim, nhưng mười lăm năm trước, ông đã dùng tất cả tiền mình được thừa kế để tự bắt đầu sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, một lần nữa tạo ra vương quốc của chính mình, "Công ty bất động sản Trường Ninh".

Đáng chú ý là việc mua bán một dãy mười mấy ngôi nhà ở đoạn phố nổi tiếng phồn hoa.

Nhưng, trong tiểu thuyết nữ phụ, nữ phụ Tập Vi Lam tẩy tâm lột xác, thu mua lòng người, thành con gái ngoan ngoãn trong mắt Tần Chính, thân thiết cơ hồ bằng cả con gái ruột.

Đến khi Tần Cảnh chúng bạn xa lánh không còn đường quay đầu lại, Tập Vi Lam thủ bên cạnh phụ thân tận hiếu, tận tâm tận lực, nhu thuận, khiêm cung (khiêm nhường, cung kính). Thường thường khóc lóc kể lể mình không nơi nương tựa, ở trong công việc luôn luôn chịu thệt thòi, thề chết cũng không chịu bị tiềm quy tắc, bất lực không có tài lực không có chỗ dựa vân vân.

Cho đến một hôm, Tần ba ba bị cô ta khóc đến động lòng, cả giận nói, ai nói con không có chỗ dựa, ai dám bắt nạt con gái của Tần Chính ta.

Thế là, Tập Vi Lam lập tức, không hề logic, trăm ngàn chỗ hở đạt được 30% cổ phần bất động sản Trường Ninh. Tuy rằng bất động sản Trường Ninh so với Tần thị trọng kim là phù thuỷ nhỏ gặp phù thuỷ lớn. Nhưng 30% tuyệt đối là đại cổ đông hạng nhất!

Cha ngốc a!!!

Nghĩ đến đây, Tần Cảnh đang ngồi xổm ở góc tường giận dữ nghiến răng, phải biết, hiện giờ Tần Chính còn thừa lại, cũng chỉ có 30% mà thôi. Chỉ cần một ngày đẹp trời nào đó Tập Vi Lam nổi tâm tư, bất động sản Trường Ninh lập tức có thể đổi chủ!

Mà Tập Vi Lam trước mắt tính toán là: "Con chuẩn bị dùng chỗ cổ phần đó tiếp tục đầu tư bất động sản, bất quá, Tô Hiền hắn ta cứ theo dõi nhìn ngó con đến sít sảo, không làm sao động thủ được!"

Tô Hiền là CEO của Trường Ninh, một người đối với Tần Chính phi thường trung thành.

Tần Cảnh có chút nghi ngờ, không rõ ràng hiện giờ có gì không ổn, nhưng trước hết để bảo đảm, vẫn phải gửi cho Tô Hiền vài dòng tin ngắn.

Kế tiếp, hai mẹ con này lại bắt đầu bát quái các sự vụ trong giới giải trí. Tần Cảnh cảm thấy không thú vị, liền khom lưng, tìm đường cũ quay về.

Thế là, khi đi qua hậu viện, liền nhìn thấy hai câu con trai lớn tướng, đều mặc T-shirt (hoặc áo phông, tùy các bạn thấy cái nào hay hơn) quần bò, dưới tàng hoa anh đào nhảy lên bám vào cành cây, thật không thể tưởng tượng được lại còn đang so xem ai nhảy lên được cao hơn.

Cánh hoa anh đào lấp lánh hồng phấn bám trên cây, bị hai ông tướng tinh thần hăng hái chụp vỗ, theo gió rơi xuống bay phấp phới, xuyên qua tia sáng mặt trời màu vàng nhạt, lẩn trong mái tóc bay bay của hai người họ, đậu trên bờ vai hoàn toàn sạch sẽ của họ. (viết xong câu này, chs thấy hint bay như cánh hoa anh đào á)

Tần Cảnh:…

Hai người đàn ông hai mươi bảy tuổi đến nơi còn ở chỗ này so nhảy cao???

Trong đó một người đương nhiên chính là quỷ ấu trĩ doãn tiểu cặn bã, mà cái người còn lại kia,

“Mấy người là học sinh cấp 3 đấy à?” Tần Cảnh hướng đến chỗ hai kẻ kia kêu gào.

Thế là, cái người còn lại kia, quay đầu lại.

Tần Cảnh bỗng nhiên sửng sốt,

Việt Trạch???

Chương 16

Trong đầu Tần Cảnh còn hồi tưởng nửa khắc trước hai người họ cũng chỗ ấy đang thi nhảy cao, ah, Việt Trạch không phải là hình tượng đàn ông lạnh lùng trầm ổn sao?

Vậy mà…

Ách, ở cùng với Doãn tiểu cặn bã, EQ IQ nháy mắt hạ xuống mức dưới 0 có phải không?

Tần Cảnh giờ phút này mồ hôi thánh thót, thêm đầu càng to, SO, đàn ông cô từng ngủ cùng trong quyển tiểu thuyết này đều đã tập trung cả đây, còn y như hai con thỏ đứng trước mặt cô nhảy nhảy với cành anh đào.

Cô đột nhiên cảm thấy tiền đồ một mảnh hắc ám, phải không? (“Chị vùng chạy ra ngoài giữa lúc trời tối đen như mực, đen như cái tiền đồ của chị vậy”! chả hiểu sao nhớ đến)

Xem cái tình hình trước mắt đấy cũng thấy, hai người này quan hệ không tầm thường, này, hai người rốt cuộc có biết không là cô từng ngủ với người kia?

Kỳ thật không phải cô, mà là cái Tần Cảnh ở đây trước khi cô xuyên tới đây kia! Không có một điểm gì quan hệ với cô hết.

Chính là,

Nếu như vụ việc này có xảy ra bùm xùm, thì người chịu đựng

mệt mỏi vẫn là cô, cái người này a!

Tần Cảnh thực muốn lệ rơi đầy mặt, vì cái gì tôi lại phải gánh vác trách nhiệm hộ người khác hả!!!

Thôi, trước đừng nghĩ nhiều, tối trọng yếu bây giờ là trước hết biết hai người cuối cùng là có cái quan hệ gì!

Khi Việt Trạch nhìn thấy Tần Cảnh, cũng không có chào hỏi, chỉ là hơi hơi kinh ngạc nhướn mi. Doãn Thiên Dã không biết bọn họ biết nhau, còn đặc biệt có ý giới thiệu một chút.

Tần Cảnh mỉm cười đi qua, nghĩ hắn đã ra vẻ không biết mình, dứt khoát cũng ra vẻ như lần đầu tiên gặp hắn vậy.

Cô bị ánh mắt cả hai người hướng đến, thế nào cũng thấy Alexander (nguyên văn đó, nghĩ lại thì chắc là 'chỉ kém đầu to ra bằng quả núi' =))) , chỉ có thể im lặng nhìn lên cây anh đào, còn lung tung tìm đề tại cho khỏi lúng túng: "Hai người thật nhàm chán, lại còn ra chỗ này so nhảy cao, hái anh đào!"

Doãn Thiên Dã đuôi lông mày xếch lên: "Em thể dục trước giờ luôn không đạt tiêu chuẩn, hơn nữa nhảy cao là kém nhất, đương nhiên ghen tị rồi!" Nói xong, nheo lại mắt đụng cặp tóc của cô một cái, chắc là nhặt một cái lá rụng trên đầu cô đi!

Tần Cảnh không chịu phục "xì" một tiếng.

Việt Trạch liếc qua đỉnh đầu Tần Cảnh, chỗ ngón tay Doãn Thiên Dã đụng tới, trong mắt lóe lóe, ngay sau đó môi cong lên: "Người học kém thể dục là đáng thương nhất, trên bảng tổng kết môn thể dục đều xếp cuối, còn bị bạn học vây xem, quá thê thảm!"

Tần Cảnh:...

Cô chính là kém thế dục đấy, thì sao nào!!!

Doãn Thiên Dã đột nhiên mắt sáng lên, bỗng nhiên hất cằm, ra hiệu cô nhìn về phía cây anh đào: “Em nghĩ cũng muốn hái hoa anh đào sao? Hôm nay có cơ hội một lần nhảy thật sự cao nha?”

Tần Cảnh không hiểu, lại nhìn thấy hai người đàn ông trước mặt giống như cười cười trao đổi ánh mắt, thật có cảm giác như đang âm mưu gì đó, cô vừa định chạy, lập tức bị bốn cánh tay kéo lại.

Một giây sau, hai người kia lại xoay người, tóm chân cô nâng lên.

Tần Cảnh bị dọa thét một tiếng chói tai, đến lúc phản ứng kịp người đã giẫm một nửa lên hai vai của hai người họ, mà quanh đầu đều bao phủ trong một biển hoa màu hồng.

Ngước mắt nhìn, toàn là anh đào.

Tần Cảnh sững sờ nửa giây, đẹp quá!

Nhưng cô rất thích thú lại cảm thấy sợ hãi, thân thể vừa lệch, trượt xuống, kết quả lại vô cùng ba chấm ngồi lên vai của bọn hắn. Tần Cảnh hận không thể cho mỗi tên một đấm chết đi.

Vừa muốn động thủ, lại phát hiện Tập Vi Lam đang đứng trên hành lang đối diện, hơi hơi híp mắt, thần sắc không rõ là thế nào nhìn ba người họ.

Tần Cảnh hạ quyết tâm, dứt khoát đá văng ra tay hai tên kia, từ trên người bọn họ nhảy xuống, vừa xấu hổ vừa tức giận trừng mắt một cái, nghiến răng nghiến lợi thấp giọng nói: “Hai người sao không phải gay a! Hỗn đạm!”, sau đó xoay người chạy. (thực sự là mình đã phải search cái từ trộn cơ chết tiệt của QT và nó ra “to be gay”, seriously, dù là đồng ý là hai anh rất có hint, nhưng mà sao chị nói câu liên quan thế! Chị Cảnh: sao >”

Một hơi chạy lướt qua Tập Vi Lam, chạy thật xa, Tần Cảnh mới dừng lại, ngẩng đầu, lại vừa vặn thấy Tần Chính không biết là từ lúc nào đến ngồi trong vườn hoa nhỏ một mình, ngây ra.

Tần Cảnh đi qua, ngồi đối diện ông, nâng quai hàm, kỳ quái : "Ba, sao ba lại ra đây ngồi một mình thế này?"

"Ra hít thở không khí!"

Tần Cảnh thấy lông mày ông nhíu lại có vẻ lo lắng, càng thêm kỳ quái: "Ba, ba có phải, có chuyện không vui?"

Tần Chính giờ mới ngẩng đầu nhìn cô, trìu mến xoa xoa đầu cô: "Không có chuyện gì, ba chỉ là cảm thấy, có chút thực có lỗi với con!"

Tần Cảnh sửng sốt: "Vì sao?"

"Cảnh nhi!" Tần Chính đau khổ cười, hít thật sâu vài hơi, mới nói,

"Năm đó, ba ba từ con xong, tâm trạng tương đối suy sụp. Người ta có lẽ đến lúc yếu ớt thì sức phán đoán liền giảm xuống. Mà người già, lại càng đặc biệt sợ cô đơn. Lúc bấy giờ, chỉ dì Tập của con và Vi Lam chăm sóc ba. Thành ra ba liền thấy dì Tập con thật tốt, đứa nhỏ con gái riêng của vợ Vi Lam này là thân thiết nhất. Cũng chẳng biết ba nghĩ thế nào, có thể đem 30% cổ phần của Trường Ninh cho Vi Lam. Ba ba không có nói với con chuyện này từ trước, chính là sợ con…"

"Ba, con không có khó chịu!" Tần Cảnh đã sớm biết nội dung vở kịch, cho nên đã sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt, ngược lại hiện tại thấy phụ thân vốn thân thể không tốt này lại bộ dạng hổ thẹn, có chút lo lắng, thế là ra vẻ nhẹ nhàng nói, "Chờ con kết hôn, con cũng có 5% Tần thị trọng kim, cái này so với Trường Ninh đáng

giá hơn!”

Tần Chính thấy con gái có vẻ thật quan tâm, lòng càng thêm áy náy: “Không giống nhau, Tần thị trọng kim, là ông nội con cho con. Mà bất động sản Trường Ninh, là ba muốn cho con!”

Tần Cảnh lần nữa sửng sốt, câu nói này, là, ý gì?

Tần Chính vuốt vuốt mặt con gái, chậm rãi ôn tồn: “Ba ba có 60% cổ phần Trường Ninh, Tập Quyên cùng ba sống nhiều năm như vậy, coi như một nửa cũng là vợ ba. Về mặt luật pháp hay cả về lý, ba khó có thể để lại được cái gì mà cho bà ấy, nhưng, ba cho con gái bà ấy 30% đã là rất nhiều, xem như câu trả lời thỏa đáng cho mẹ con họ rồi. Mà thừa lại, ba muốn tất cả phải để lại cho con gái Cảnh Trường Ninh!”

Tần Cảnh cứng họng, phản ứng đầu tiên là, trời, cô lại còn có nhiều tiền như vậy? Phản ứng thứ hai là, trời, Tập Quyên nếu mà biết phần trợ cấp của bà ta thực ra đã nằm trong 30% của Tập Vi Lam, hai mẹ con yêu tiền đó liệu có đánh nhau không?

“Con có mang con dấu của con với chứng minh thư không?” Tần Chính đột nhiên hỏi.

Tần Cảnh kinh ngạc: “Bây giờ á?”

Tần Chính gật gật đầu: “Thời gian này, ba suy nghĩ rất nhiều. Không quan tâm cha con ta trước kia từng thế nào, cũng không quan tâm sau này liệu có tranh chấp, con đều là con gái yêu quý nhất của ba! Ba ba già rồi, thân thể càng lúc càng không tốt, Trường Ninh cơ hồ đều giao hết cho Tô Hiền xử lý. Mà con này, muốn làm đạo diễn, sau này cũng sẽ không tự mình quản lý Trường Ninh. Đã như vậy, sớm một chút hoàn thành thủ tục chuyển lại chỗ cổ phần của ba cho con đi! Để tránh lại xảy ra biến cố gì nữa!”

Tần Cảnh một bên lục trong ba lô tìm con dấu và chứng minh thư, một bên hiếu kỳ ngẩng đầu: “Biến cố? Biến cố gì ạ?”

Tần Chính: “Gần đây nhất dì Tập của con xem một phim luân lý gia đình, trong đó người vợ chính là lén lút đem tài sản của chồng chuyển hết sang tên mình, rồi cao chạy xa bay!”

Tần Cảnh:…

Gần đây các bậc trưởng bối đều là thích xem mấy phim truyền hình tình tiết loạn thất bát tao sao?

Tần Cảnh vốn định khuyên ông đừng lo lắng, nhưng lời nói đến bờ môi lại nuốt xuống, dù sao, Tập Quyên và Tập Vi Lam, có lẽ đúng là cái gì cũng làm ra được.

Tần Chính cầm lấy con dấu và chứng minh thư của Tần Cảnh, lại nói: “Còn có mấy bộ biệt thự của nhà chúng ta, ba ba cũng sẽ sang tên hết cho con.”

“Ba, thế này chả lẽ ba thành không còn đồng nào sao?”

“Con lo lắng cái gì? Ba ba còn có mấy cái cổ phiếu chứng khoán với cái quỹ mà! Hơn nữa, ” Tần Chính ấn một cái vào trán cô, “Lão ba nếu mà không có tiền, con còn dám không nuôi ba con?”

Tần Cảnh che trán, hắc hắc cười. Cuối cùng, lại có chút kỳ quái: “Ba này, ba, ba là từ lúc nào mới nghi ngờ dì Tập?”

Tần Chính nhắm mắt lại, mi tâm cau chặt bi thương, một lúc lâu, mới thở dài: “Cảnh nhi, ba ba không chỉ thực có lỗi với con, còn thực có lỗi với mẹ con!”

“Năm ấy, ba nhất thời bị quỷ mê hoặc, có tình cảm với cái tiểu minh tinh đang lên Tập Quyên, lén lút kết giao với cô ta một thời gian. Sau, ba rất hối hận, rất sợ mẹ con biết, thế là cho cô ta

một số tiền lớn, làm rõ ràng quan hệ với cô ta. Chỉ là, không lâu sau, mẹ con bị tai nạn xe cộ. Mà Tập Quyên một người nuôi đứa con gái không thể công khai thật sự quá khó khăn, ba có lẽ là nhất thời nổi tính anh hùng. Thế là liền cùng lập gia đình."

"Bà ấy vẫn đều rất tốt, đối xử với con cũng rất tốt, cho nên, ba càng lúc càng yên tâm với bà ấy. Chỉ là, từ sau khi con trở về, ba mới đột nhiên nhận ra, bốn năm qua, bà ấy kì thật thay đổi rất nhiều. Khi con không ở đây, mỗi lần bà ấy nhắc đến con, có vẻ như đang khen ngợi quan tâm con, nhưng kết quả đều là khiến ba khó chịu với con. Ba mới phát hiện, có lẽ bà ấy đã cho cái nhà này là studio diễn phim của bà ấy!"

"Một thời gian trước, ba liền bảo Ethan điều tra một chút, kết quả, bà ấy, nguyên lai tai nạn mẹ con gặp ngày đó, chính là vì bị bà ấy kích thích…"

Tần Chính nói hết đến đó, đau lòng cơ hồ sắc mặt trắng bệch.

Mà Tần Cảnh lần này mới bỗng nhiên minh bạch, vì cái gì mấy ngày không gặp Tần Chính, lại cảm giác ông già hơn rất nhiều. Mà cái Tập Quyên này, bà ta sinh ra đích thị là để ra sân khấu diễn phim truyền hình luân lý gia đình đầy tính máu chó của ngôn tình nha!

(phim luân lý gia đình hay phim tâm lý xã hội)

Tần Chính ở ngoài gió ho khụ khụ mấy tiếng, mới khôi phục lại bình tĩnh: "Mà ba lại đi điều tra Tập Vi Lam, phát hiện, nó rõ ràng đã từ lâu rồi có quan hệ với An Nham! Tuy rằng ba thực không ưa An Nham, nhưng dù sao khi đó thằng đó vẫn đang là bạn trai con. Nó lại có thể không biết liêm sỉ lễ nghĩa đến vậy!"

Tần Cảnh thấy Tần Chính giận đỏ bừng cả mặt, nhanh chóng an ủi: "Ba, thôi, đừng tức giận! Dù sao An Nham loại đàn ông này, hiện tại con căn bản chướng mắt! Hơn nữa, ở cùng hắn bốn

năm, con với hắn cùng lắm cũng chỉ đến cầm tay thôi, hắn còn chưa chiếm được chút tiện nghi của con."

Tần Chính nghe, hơi hơi bình tĩnh lại , nhưng nghĩ tới cảnh tượng hôm nay, lại không khỏi nhíu mày: "Chính là, ta thấy nó như vậy, chắc chắn là có mưu đồ với Doãn gia. Ba trước kia vẫn cho là, nó là đứa có lòng hiếu thuận, mới thường tới nói chuyện giải buồn với bà nội Thiên Dã. Cũng có lẽ vì hình tượng con ngoan của nó trong ba đã hoàn toàn sụp đổ, nên ba lập tức nhận ra biểu hiện của nó có chút quá mức. Vừa rồi ở phòng khách, bộ dáng nịnh hót lập dị của nó, thật khiến ba mất hết cả mặt!"

Tần Cảnh đối với chuyện này cũng không biết nói gì, chỉ có thể nói: "Cho dù cô ta muốn xun xoe thế nào, Doãn gia cũng sẽ không chấp nhận cô ta làm con dâu họ! Cô ta nói thế nào cũng là em gái trên danh nghĩa của con!"

Tần Chính hít một hơi thật sâu, thở dài: "Ba sẽ để Ethan xử lý chuyện sang tên này, khi nào cần con tự tay viết cái gì kí cái gì, cậu ấy sẽ gọi điện thoại cho con. Đợi chuyện cổ phần và bất động sản xử lý hòm hòm, ba lập tức đuổi hai mẹ con nhà đó khỏi Tần gia, phủi tay không quan tâm nữa!"

Tần Cảnh kinh ngạc: "Ba, ý ba là, muốn ly hôn dì Tập sao?"

Tần Chính trong đáy mắt không có một chút ưu sầu, chỉ có kiên định đoạn tuyệt: "Nghĩ xem, khi con phát hiện, người bên cạnh con, hoàn toàn không phải như con vẫn nghĩ, con có biết cảm giác tuyệt vòng đến mức nào không? "

Tần Cảnh sững sờ nửa buổi, cuối cùng vẫn là dùng lực cầm bàn tay có chút lạnh buốt của ba: "Ba, vô luận ba quyết định cái gì, con đều ủng hộ ba! Chỉ cần ba vui vẻ mạnh khỏe là tốt rồi!"

Hơn nữa, có thái độ của ba ba với Tập Vi Lam đã thay đổi 180 độ

rồi, có Tập Vi Lam không còn là em gái trên danh nghĩa của cô rồi, cô cũng không cần khách khí với hai người họ Tập đó nữa!

Chương 17

Hôm đó sau một hồi nói chuyện các loại, Tần Cảnh mới biết, Việt gia cũng là thế giao với Doãn gia, Doãn Thiên Dã và Việt Trạch từ nhỏ tới lớn đánh nhau, tự nhiên quan hệ không tầm thường. Mà trước Tần Cảnh và Việt Trạch chưa từng gặp mặt, là bởi vì nhà Việt Trạch gia không ở khu này, lại thêm hắn từ nhỏ đã bị tống vào quân đội, lúc có thời gian tới gặp Doãn Thiên Dã, cũng đều bỏ qua các bạn gái của hắn.

Cho đến khi hắn trở lại từ sau thời gian nhập ngũ, có thể chơi đùa được với Doãn Thiên Dã, bạn gái của Doãn Thiên Dã lại không phải Tần Cảnh.

Sinh nhật bà nội, cả gia đình mọi người đều thật vui vẻ.

Buổi tối, Tần Cảnh về đến nhà, đã đến mười một giờ. Lúc bước vào cửa nhìn vào gương lại thấy trên cặp tóc bên tai mình lại có một bông hoa anh đào. Phấn trắng nõn nà, thập phân khả ái.

Cô mới nghĩ đến, chắc hẳn là Doãn Thiên Dã gài lên đi.

Cô bật cười, đang chuẩn bị gỡ xuống, thì chuông cửa vang.

Mở cửa, liền nhìn thấy Việt Trạch, bộ mặt thanh tuấn đạm mạc nhìn cô.

Tần Cảnh: “Ách, anh đến đây à?…”

Hắn không có trả lời, chỉ là yên lặng nhìn cô.

Muộn lắm rồi! Tần Cảnh không có nghĩ mời hắn vào nhà, mà hắn, cũng không có ý nghĩ muốn bước vào.

“Cô…” Hắn theo thói quen nhẹ nhàng nhíu mi, có vẻ như đang nghĩ cái gì rất khó mở miệng nói được, “Tôi… Tôi là đến muốn hỏi cô một chuyện này!”

“Chuyện gì vậy?” Tần Cảnh bị bộ dạng này của hắn làm cho có chút mạc danh kỳ diệu. (mạc danh kỳ diệu: bất ngờ, không hiểu được)

Hắn cười ra một tiếng, giống như đang tự cười nhạo thái độ bối rối của chính mình: “Cô, cô và Doãn Thiên Dã có quan hệ gì vậy?”

“Không có quan hệ gì cả!” Tần Cảnh phản xạ có điều kiện đáp lại, nói xong, lại thấy có điểm không đúng. Cô tuy rằng không có nghĩ có quan hệ gì với Doãn tiểu cặn bã, nhưng về lý mà nói, cô và Doãn tiểu cặn bã kĩ thật cực kì có quan hệ —— bạn học, bạn cùng trường, có mẹ là đôi bạn thân, bản thân cũng là bạn thân, lam nhan tri kỷ, thanh mai trúc mã, người yêu, bạn trai cũ, bây giờ là thuộc hạ…

Cho nên, nói xong câu kia, lập tức Tần Cảnh lại bồi thêm một câu: “Ách, kỳ thật, thực ra là khá có quan hệ.”

Việt Trạch con ngươi thu lại: “Cô, cô sẽ không phải là, cái người từ nhỏ cùng trưởng thành với cậu ấy, bạn gái cũ của cậu ấy đi?”

Tần Cảnh không nghĩ thừa nhận, nhưng vẫn là gà con mổ thóc trên đất gật đầu.

Việt Trạch vẻ mặt vô nại giật mình: “Hóa ra cậu ấy nói vẫn là ‘Tần nha đầu’, tôi lại từ nhỏ đều không hiểu cậu ấy nói ‘Thân nha đầu’ là ý ‘Rất thân’ hay là ‘Vừa nhắc tới đã muốn hôn’.” (thân

ở đây, chữ thân thứ nhất hẳn là thân thiết rồi, còn chữ thứ hai là thơm, hôn)

Tần Cảnh cười hì hì.

Việt Trạch cũng nhẹ nhàng cười, lại có chút lúng túng và áy náy: "Tần Cảnh, thực xin lỗi!"

Tần Cảnh sửng sốt, cái bầu không khí này sao lại thay đổi nhanh vậy?

"Tôi, nếu như sớm biết cô là bạn gái cũ của Thiên Dã, buổi tối hôm ấy, tôi tuyệt đối sẽ không làm cái chuyện tôi đã làm đó!"

Tần Cảnh ngay từ đầu còn không có phản ứng kịp, cho rằng hắn nói là chuyện bắt cóc cô mấy ngày hôm trước, cho đến khi nhìn thấy trong mắt hắn thật sâu tiếc nuối, cô mới ý thức được, hắn nói, là chuyện lâu hơn trước kia, hắn ta đem Tần Cảnh trước đây làm gì kia.

Tần Cảnh biết, nhóm người bọn họ từ nhỏ đã chịu giáo dục theo phương tây, đều tuân thủ một quy luật bất thành văn, chính là, không thể có ý nghĩ không an phận với các dạng chị chị em em hay bạn gái trước của bạn tốt.

Tần Cảnh chợt đột nhiên cảm thấy người này thật đáng yêu, nhẹ nhàng cười nói: "Không sao! Chuyện xảy ra lâu như vậy, tôi đều gần như không nhớ gì nữa rồi!" Kỳ thật là, cô thực không nhớ được.

Việt Trạch hơi hơi sửng sốt, một hồi lâu, mới lấy lại tinh thần gật gật đầu: "Cám ơn!"

Đợi Việt Trạch đi rồi, Tần Cảnh gỡ xuống anh đào trên tóc, đánh răng rửa mặt, đổi áo ngủ vừa muốn lên giường, lại nghe thấy chuông cửa đinh đinh thùng thùng vang lên.

Cô buồn bực, Việt Trạch lại lộn trở lại tới làm gì? Chỉ là, nhìn qua mắt kính trên cửa, hóa ra là Doãn Thiên Dã, cúi đầu, có vẻ tâm trạng không tốt lắm.

Tần Cảnh mở cửa: "Anh, hơn nửa đêm rồi còn ồn ào…"

Lời nói mới đến đó liền im bặt.

Cô thấy ánh mắt của của Doãn Thiên Dã âm trầm như sắp giết người, đại khái cũng đoán được nguyên nhân. Trong phút chốc, liền rất không có tinh thần ngậm miệng, khẩn trương nuốt nước bọt một cái, người cũng vô thức lui về sau vài bước.

Doãn Thiên Dã sắc mặt lạnh lùng, con ngươi mắt co lại, cứ như thế yên tĩnh không tiếng động nhìn chòng chọc cô, một bước lại một bước, dồn cô đến cạnh bức tường.

Ngay trước cửa chỗ để giày vốn không rộng, Tần Cảnh thấy khoảng cách giữa mình và hắn càng lúc càng thu hẹp, bất lùi về sau, nhanh chóng chạm lưng vào vách tường.

Nhưng người trước mặt vẫn chưa có vẻ gì là có ý dừng lại, càng đến gần hơn, hắn quá tự nhiên lại toát ra không khí trầm mặc mà ẩn nhẫn thật khiến cô có chút quẫn bách.

Nhìn thấy bộ dạng giận lẫy xù lông của hắn đây đại khái cô cũng đã biết vì sao rồi.

Cảm giác được khí tức trên người Doãn Thiên Dã càng lúc càng âm trầm, Tần Cảnh cũng càng lúc càng chột dạ, cuối cùng, rất chân chó (nịnh nọt) nặn ra một nụ cười tươi tắn: "Tôi cái gì cũng không biết, chào anh tôi đi ngủ trước!"

Vừa muốn chạy trốn, lại không thoát nổi cánh tay dài của người đàn ông này. Hắn một tay hơi hơi dùng lực, cô liền bị hắn dễ như

trở bàn tay kéo trở về.

Cô còn đang cố giãy dụa muốn thoát khỏi nắm tay rắn chắc của hắn, vô cùng hoảng loạn, ngay sau đó bị hắn gắt gao ấn lên tường.

Hai người chỉ còn cách nhau một cái nắm tay, trên người hắn là hương nước hoa Eau de Cologne thoảng thoảng mà vô cùng u mị, thật hòa hợp với ánh mắt quỷ dị đột nhiên nổi lên hung ác nham hiểm của hắn giờ phút này.

Tần Cảnh cảm thấy khoảng cách này quá gần, hết cả buồn ngủ, mặt nóng lên quay đầu đi chỗ khác.

Doãn Thiên Dã lúc này đang nổi nóng, chỉ cho cô mặt đỏ lên là do có tâm lý xấu hổ chột dạ. (chán anh thật)

Hắn cắn răng, kìm chế lại vài giây, nhưng nói ra vẫn là những lời đầy ẩn nhẫn phẫn nộ: "Tần Cảnh, cái thỏa thuận trợ lý gì gì đó của tôi và cô, hủy bỏ!"

Tần Cảnh nghe nói, đột nhiên quay đầu lại, suýt tý nữa đụng tới chóp mũi anh tuấn của hắn, lòng nhảy dựng lên, ngoài mặt lại làm bộ thản nhiên dị thường, chất vấn: "Doãn Thiên Dã, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, anh làm sao được phép đổi ý?"

"Cô vẫn còn nói được như vậy!!!" Doãn Thiên Dã không thể tin được nhìn chòng chọc cô, nữ nhân này thật quá thể vô lại!!!

Hắn nhìn bộ dạng vô tội vẻ mặt đơn thuần của cô, khóe môi lại giật giật vài cái: "Vụ Thư Miểu, là cô giúp tôi; chính là, ngay sau đó, hôm nay cô dám mách lẻo về mấy cái xe của tôi với cha tôi, ông già đó lập tức tra ra rồi mang đi hết cả 5 cái xe đứng tên tôi! Ngay cả cái xe số lượng hạn chế tôi vẫn còn đang giữ!!! Cô có biết là mấy ngàn vạn không???"

Tần Cảnh hơi hơi nâng mày, xem ra tiểu tử này tư tàng rất nhiều xe, may mà cô kịp tìm Doãn bá bá cáo trạng, nếu không, chỉ cần hắn bán xe cũng đủ tiêu xài dài dài, trước làm cái gì như đóng băng thẻ tín dụng, hoàn toàn cũng là vô tác dụng!

Tần Cảnh ngoan ngoãn nhìn hắn, không có đáp lại. Người đang giận dữ, ngàn vạn không được nói tiếp, bằng không, hỏa khí của người đó chắc chắn đều sẽ phát tiết trên người nhà ngươi!

Nhưng, lần này, hỏa khí của Doãn Thiên Dã, không phải chỉ vì chuyện này ——

“Còn có, nhờ hồng phúc của ngươi! Ông già Doãn gia đó thật là hiểu học một biết mười! Ông ta phái người thu hồi nhà và phòng ở của tôi, cho nên ” Doãn Thiên Dã lạnh lùng trừng cô, giận quá thành cười,

“Tần Cảnh, cô có biết câu này chăng, ‘Hai người hại mình’?”

Tần Cảnh nghe tiếng lộp bộp, ánh mắt chậm rãi hạ xuống, lập tức nhìn thấy, cạnh đôi chân dài thẳng tắp của người nào đó, còn có một va li hành lý thật to!

Tần Cảnh:…… Không muốn a!!!…

Doãn bá bá, chúng ta là đồng minh nha!!! Vì sao ngầm hại cháu!!!

Cô sững sờ nửa buổi, không thể tiếp thu, phản ứng kịp lập tức đem Doãn Thiên Dã đẩy ra ngoài cửa: “Anh đi ra ngoài cho tôi! Ra đi!”

Đáng tiếc khí lực cô quá nhỏ, đẩy nửa ngày, người đàn ông này vẫn không có dấu hiệu nhúc nhích, còn vô cùng không thể tưởng tượng nhìn xuống … ngực cô…..

Tần Cảnh cảm giác được ánh mắt hắn khác thường, mới phát

hiện, vừa rồi trong lúc xô đẩy, thắt lưng áo ngủ có chút rời rạc, trước ngực nửa bên phong quang toàn lộ ra…

Tần Cảnh nhất thời sắc mặt như hỏa thiêu, nhanh chóng gói kỹ lưỡng áo ngủ, ôm chặt chính mình, còn không quên căm giận mắng hắn: "Hạ lưu!"

Doãn Thiên Dã hừ cười: "Cũng không phải chưa từng nhìn thấy!"

Cuối cùng, người kia đi tới phòng khách, còn rất đáng chết lẩm bẩm, "Hình như so với trước kia bé hơn một chút."

Ô, bộ ngực của tôi chướng mắt anh đấy à! Tần Cảnh nghiến răng nghiến lợi, anh chết đi thì hơn đó!

Tần Cảnh nhìn bóng lưng kiêu ngạo của Doãn Thiên Dã, nhắm mắt lại, trong lòng im lặng niệm "5%, 5%, 5%… Ta nhẫn!… Vì 5% đó, ta cái gì cũng có thể nhẫn!"

Cô biết hắn là không đuổi đi được rồi, dứt khoát "Phanh" đóng cửa lại, cũng không nói nhảm với hắn, trực tiếp tiến vào vấn đề chính luận bàn điều kiện!

"Tốt, hiện tại anh không có nhà để về, quả thật là do tôi. Ân, vậy trước hết anh cứ ở tạm ở chỗ này của tôi đi, điều kiện chính là anh phải làm trợ lý cho tôi!"

Doãn Thiên Dã tỏ vẻ rất quen thuộc địa bàn tự rót cho mình cốc nước, vừa nghe cô nói, lập tức nhướn mày khó chịu, triệt để không biết phản ứng sao:

"Tần Cảnh! Cô vẫn còn có thể nói được lời như vậy sao? Thư Miểu và xe, triệt tiêu nhau; nhà tôi với chỗ này của cô, triệt tiêu nhau. Chúng ta không thiếu nợ nhau, cho nên, tôi không cần bán ân tình làm trợ lý cho cô."

“Nếu anh làm trợ lý cho tôi, tôi trả lương cho anh, cũng không bắt anh trả tiền thuê nhà…”

“Không thèm!” Hắn nhướng mày, khinh thường ngắt lời nàng.

“Chính là…” Tần Cảnh không chút nào cáu giận, cười tít mắt, chậm rãi ngồi xổm trước bàn trà, hơi hơi liễm đồng, rất là không có ý tốt nhìn hắn, nhìn chòng chọc đến khi hắn nổi lên một chút sợ hãi, mới từng chữ từng câu âm trầm nói:

“Nếu anh không chịu, tôi bắt anh phải trả tiền thuê nhà, phí điện nước. Còn nữa, tôi sẽ đem tủ lạnh khóa lại, anh nếu sáng sớm buổi tối đói, cái gì cũng không có mà ăn đâu.”

“Mặt khác, tôi sẽ đem đồ đang đặt trong buồng vệ sinh, tỉ như nước rửa tay, kem đánh răng, khăn tắm, dầu gội, sữa tắm, nước giặt toàn bộ đều cất hết. Người nào cuồng sạch sẽ, chắc là chịu được đói, nhưng không chịu nổi không rửa tay không tắm rửa không giặt quần áo không đánh răng không rửa mặt.”

“Tự anh mua, cũng được, mua một lần tôi lại ném một lần, tôi xem xem trên tay anh liệu còn bao nhiêu tiền tiêu nha!”

“Cô…” Doãn Thiên Dã nghẹn họng nhìn trân trối, con bé này từ lúc nào trở nên vô lại được như vậy??? Nói hắn đã chơi hoa mấy năm nay, cũng chưa từng thấy ai khó chơi như cô.

Doãn Thiên Dã cơ hồ nghiến nát hàm răng trắng, nhưng hắn không thể cãi nhau với cô được, cũng không thể đe dọa cô. Hắn nhớ rõ ràng cô trước đây đâu có phải như vậy.

Thế nào mà bốn năm không gặp, nữ nhân này đã trở thành cứng mềm đều không ăn, cố chấp phải so với kẹo cao su!

Hắn gắt gao nhìn chòng chọc cô, đến phải một phút, mà cứ mỗi

giây trôi qua hắn càng cảm giác một ngọn lửa càng lúc càng mạnh mẽ. Hắn nghĩ hắn chắc chắn là bị ép cho tức đến nội thương, chứ không làm sao đến mức nghẹn nửa ngày mà một câu cũng không thể nói nên lời.

Tần Cảnh rất hiểu thu tay đúng lúc, thấy Doãn Thiên Dã mặt đã xanh mét, thế là quyết định nhanh chóng coi như đã thỏa thuận.

Trong phút chốc, cô đã đổi sang bộ mặt tươi cười như hoa lộ má lúm đồng tiền, vô hạn dịu dàng, nói: " Đã muộn rồi, hẳn là anh cũng đã thấy đói, vậy làm chút gì ăn khuya nhé! Anh muốn ăn gì?"

Doãn Thiên Dã âm u nhìn cô hai tay chống má, tươi cười vô tội lại vô cùng xán lạn, nhắm mắt, hít sâu vài hơi, mới kiệt lực áp chế được cái mong muốn tột bậc nhào lên bóp chết cô.

Hắn thực muốn điên, OK?

Cô chờ hắn trả lời, lại nhớ ra trong nhật kí có nói hắn rất thích ăn món bánh quai chèo rượu nếp Tần Cảnh làm, thấy hắn hung hăng nhịn nửa ngày không nói chuyện, chắc là vẫn thấy ngột ngạt.

Lại nghĩ hắn đột nhiên gặp bao nhiêu chuyện như thế, bị cô chỉnh thành cái dạng này, cũng đủ thê thảm rồi, vậy là lấy lòng nói với hắn: "Vừa vặn có bánh quai chèo và rượu nếp, tôi làm bánh quai chèo rượu nếp cho anh ăn khuya nhé, được không?"

Doãn Thiên Dã sóng mắt động động, không lên tiếng, nhưng Tần Cảnh vẫn là cảm nhận được lệ khí quanh hắn đã tiêu bớt một chút.

Người dễ nổi nóng, cũng thường rất dễ dỗ dành ~~~

Cô bất động thanh sắc thở phào một cái, xem ra, dỗ dành Doãn tiểu cặn bã, vẫn là rất đơn giản. Cô nhanh chóng đứng dậy, làm rượu nếp bánh quai chèo đi, vừa vặn cô cũng rất thích ăn cái này.

Chương 18

Tần Cảnh đứng ở cửa thang máy, qua cửa kính nhìn lại khuôn mặt chính mình, đây là thói quen mà Tần Cảnh-trước lưu lại. Cô cũng tiếp thu ngọt như đường phèn. Dù sao, phụ nữ làm việc nhất định chú ý nhất là dung nhan dáng vẻ mình.

Nữ nhân trên mặt kính đều là vị tươi mát, không ầm ầm khí phách, chỉ đơn giản áo sơ mi trắng với quần bò, nhưng lại tạo một loại kinh diễm khác biệt.

Tần Cảnh tối hôm qua ăn khuya xong, một chốc vẫn ngủ không yên, liền lật xem nhật kí và ảnh 3, 4 năm trước của Tần Cảnh-trước, khi đó Tần Cảnh mới tốt nghiệp không lâu, tóc ngắn bỏ xõa, sơ mi trắng quần bò, ôm máy quay đi bôn ba khắp ngõ ngách của thành thị rộng lớn này.

Rất có hương vị của người sức sống bừng bừng.

Mà cũng là phong cách Tần Cảnh này rất thích!

Có tấm ảnh phía sau còn có hai hàng chữ nhỏ xinh đẹp:

“Thiên Dã nói, chỉ có tôi có tài năng đem sơ mi trắng mặc vào vẫn tỏa ra sự mị hoặc mà cao quý. Chỉ là, gặp Việt Trạch rồi, cả đời này tôi không muốn mặc lại sơ mi trắng một lần nào nữa.”

Tần Cảnh nghĩ đến đây, chỉnh chỉnh cravat trang trí màu đen trên cổ áo mình, thích thế nào thì cứ mặc thế ấy, làm gì phải nói là vì người nào nói cái gì gì mà xong rồi không thể thế nào chứ?

Nói về Việt Trạch, cô không khỏi nghĩ đến An Nham, tháng trước vừa mới chuyển đi bộ phận điện ảnh và truyền hình, hiện tại liền ngựa không dừng vó bắt đầu làm phó đạo diễn phim.

Còn ước mộng của cô chẳng biết phải đợi đến khi nào đây!

Có câu nói hình như là nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, cửa thang máy vừa mở, Tần Cảnh nhìn thấy An Nham, thế là, không hề điềm báo trước nhăn mày.

Hắn mặc âu phục thẳng tắp, tay cắm ở túi quần. hơi khẽ cúi đầu. Ánh mặt trời gần chính ngọ xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào sau lưng anh ta, khiến hình ảnh anh ta trở nên có chút hư ảo. Rất có một loại hương vị đàn ông.

Nghe nói hiện tại lưu hành Diao ti đại nghịch chuyển. (kiểu như anh Hạ Hà Tịch trong Kế hoạch mai mối đó, kiểu incredible transformation ấy)

Bất quá,

Tần Cảnh nhịn không được nhếch môi, trong mắt cô, người này, chưa bao giờ thay đổi được gì.

An Nham ngẩng đầu nháy mắt, rõ ràng ngẩn ra, hiển nhiên, anh ta vốn không cho rằng sẽ gặp lại Tần Cảnh trong tòa nhà của Tinh Nguyệt. Cứ theo tức giận của cô, chắc chắn là từ chứa.

Cô ta tới đây làm gì? Báo thù?

Ánh ta vô ý thức co mắt lại.

Tần Cảnh thấy được anh ta kinh ngạc, u u cười (cười lạnh), xem ra Tập Vi Lam không có thẳng thắn thành thật lắm với An Nham a!

“Rất kinh ngạc sao? Chẳng lẽ, Vi Lam không có báo với anh tôi đến “Chuyện ngôi sao”? Không chỉ thế, cô ta còn nhờ Lục Nhã bạn cô ta đem công tác quản lý “Chuyện ngôi sao” giao cho tôi đấy!”

An Nham giật mình, anh ta thực sự là không biết chuyện này, hơn nữa, Vi Lam thực ra cũng không hề nói với anh ta.

Nhưng anh ta cũng rất vui sướng nghĩ lại, Vi Lam thiện lương quá, không những rộng lòng tha thứ cho Tần Cảnh mà còn lấy ơn báo oán! Có lẽ vì anh ta không chỉ một lần nói với Vi Lam hi vọng cấp trên nghiêm trị Tần Cảnh, Vi Lam sợ anh ta lòng oán hận làm dại dột, mới giấu hắn giúp Tần Cảnh đi?

Nghĩ đến Vi Lam lại là người thuần chân như vậy, trong lòng An Nham thực cảm thấy một sự mười phần hổ thẹn!

Cho nên, anh ta càng nhận thấy mình phải bảo vệ Vi Lam thật tốt. Trên đời có vài người, không phải cứ đối xử tốt với họ mà họ biết ơn, nói thí dụ như Tần Cảnh.

An Nham nghĩ, Tần Cảnh là người tâm cao khí ngạo luôn có hoài bão như vậy, mà lại đáp ứng đến “Chuyện ngôi sao”, một cái chuyên mục đứng trên bờ vực bị hủy bỏ, tuyệt đối là nhận nhục chờ thời cơ báo thù!

Anh ta không thể để Tần Cảnh có thể làm hại Vi Lam!

Ách, khả năng mơ mộng của anh ta phải nói là so với Tập Vi Lam chỉ có hơn không có kém a!

Cửa thủy tinh khép lại, không gian eo hẹp an tĩnh áp bách khả năng hô hấp.

An Nham đột nhiên mở miệng, ngoài dự đoán thẳng thắn thành

khẩn: “Là tô kiên trì muốn cấp trên nghiêm trị cô!”

“Tôi biết!” Tần Cảnh không có quay đầu, cũng không có nghĩ ngợi gì, cô hiện tại còn đang lo lắng đến bản kế hoạch cho chuyên mục “Chuyện ngôi sao”.

An Nham trầm mặc một hồi, nhãn thần tỉnh táo không có một chút tình cảm: “Là tôi làm, cho nên cô không cần trách cứ Vi Lam. Tôi làm vậy, cũng là vì cô ép tôi, Tần Cảnh!”

“Là cô phát đoạn video đó làm hủy hoại thanh danh của cô ấy, tôi không thể trơ mắt nhìn cô thương tổn Vi Lam!”

Này, sao con ruồi bọ này cứ bay vo ve vo ve ở đây là thế nào?

Tần Cảnh quay đầu, mặt lộ vẻ xem thường, nhìn người đàn ông này bày một bộ mặt thẳng thắn thành khẩn quan tâm lại đến diện mạo xấu xí, cô lại có chút buồn cười: “An Nham, thật, là tôi thương tổn cô ta?”

Anh ta ngẩn người, sắc mặt thẹn thùng quay mặt qua chỗ khác, giọng nói thấp hẳn xuống yếu ớt: “Tôi biết là tôi thật có lỗi với cô, nhưng tình cảm vốn có lúc hợp có lúc tan!”

Vội vàng nói xong, lại vẫn là không nhụt chí chuyển đến đề tài trước đó: “Lại nói, Vi Lam cô ấy không biết chuyện ngày trước của tôi và cô, cô ấy vô tội! Cô cho dù có giận dữ thù hận gì, cũng cứ nhằm vào tôi!”

Chao ôi, vì cái gì người này nói câu nào là ghê tởm câu đó vậy! Ghê tởm đến nỗi thực lòng cô không biết nói sao với anh ta nữa!

An Nham tiếp tục nói: “Tôi biết là cô tức giận với tôi, là tôi không tốt, tôi cứ nghĩ là mình yêu cô. Nhưng đến sau khi làm xong việc đó gặp lại Vi Lam, tôi mới biết là thế nào là tình yêu chân chính, tôi…”

“Đừng nói nữa!” Cô đột nhiên cảm thấy không thích, gắt gao đè chặt dạ dày khó chịu, trời ơi, hóa ra người ta thực sự có thể vì mấy câu nói mà buồn nôn.

Cô ngẩng đầu, cười bi thống lại không thành tiếng: “Anh nói mấy lời này ghê tởm quá, còn nói gì nữa, chắc tôi thật sự không chịu được mà nôn luôn tại đây mất!”

Câu này của cô có thể so với 10 phát tát kiên tiếp, khiến An đạo diễn trẻ trung mặt đỏ bừng như sắp bốc lửa, anh ta cũng một cái giọng nói lạnh lùng mà nhẹ nhàng của Vi Lam vừa mới vào lúc nào đó sử dụng: “Cô có ý gì?”

An Nham vẫn luôn như vậy, trước giờ không chấp nhận được người khác có nửa điểm khinh bỉ hoặc ác ý, nếu như biết người nào có ấn tượng xấu với anh ta, đều là liều mạng trước là phản bác, sau đó nỗ lực thanh minh.

Từ về điểm này cho thấy, anh ta và Tập Vi Lam thực là tuyệt phối.

Tần Cảnh lại hoàn toàn tương phản, cứ cho là người khác mắng cô đến khô nước bọt, cô cũng chưa chắc có cái phản ứng gì.

A, đàn ông hèn hạ dựa vào phụ nữ mà thăng tiến, còn không chịu thừa nhận! Lại còn dùng cái lý do gì mà tình yêu chân chính?

Vô sỉ!

Tần Cảnh cũng không dễ dàng xoa xoa dạ dày, mới thoải mái nói:

“An Nham, tôi đành nói thật với anh! Tôi lúc trước có qua lại với anh chỉ là để trêu tức Doãn Thiên Dã. Chứ không, anh cho là cái

loại như anh, không phẩm không đức, không tài (tiền tài) không mạo, không tiền không thế, mà Tần Cảnh tôi thèm để ý đến sao? Anh cũng không thèm nhìn xem anh so với những người đàn ông khác quanh tôi kém cỏi đến thế nào ư?"

An Nham thấy cô coi thường anh ta thì mặt tái nhợt, nhưng Tần Cảnh cũng chẳng quan tâm, nghịch móng tay nói tiếp: "Đương nhiên, bởi vì tôi đối với anh cũng không có tình cảm gì, chỉ là lợi dụng anh chọc tức Doãn Thiên Dã. Cho nên, tôi cũng thấy mình có không phải với anh, cũng nghĩ đến muốn bồi thường cái gì cho anh, vì vậy tôi mới hết sức giúp anh phát triển sự nghiệp."

"Có điều!" Tần Cảnh chán ghét nhăn mày, "Anh thật sự là quá ngu ngốc, mất bốn năm mới lên được đến cái chỗ này!"

An Nham tức được sắc mặt trắng bệch, nguyên lai Tần Cảnh coi khinh anh ta đến vậy.

Anh ta quả thật từ lâu đã thích Vi Lam, nhưng Vi Lam tâm địa thiện lương, chân tâm suy nghĩ cho hắn, cho rằng Tần Cảnh đối với sự nghiệp về sau của anh ta có thể trợ giúp nhiều hơn, mà Vi Lam cũng không thể khiến Tần Cảnh thương tâm, hai người mới không có hẹn hò.

An Nham tuy rằng vẫn lợi dụng Tần Cảnh, mà không có nửa phần hổ thẹn, nhưng anh lại rất hưởng thụ cảm giác được Tần Cảnh đặt ở một vị trí tối cao trong lòng, lại càng hưởng thụ tình cảm coi trọng sùng bái như thể anh ta hoàn thiện hoàn mỹ của Tần Cảnh.

Không nghĩ đến, Tần Cảnh thực ra lại có suy nghĩ như là như vậy.

Anh ta có một lần cho rằng cô chỉ là nói nhảm. Chính là, ngày video kia được tuyên bố, sau đó anh ta gửi tin nhắn chia tay cô. Cái người tên Tần Cảnh ngày trước coi hắn như thần như thánh

này sau đó cũng cứ thế bình tĩnh hòa nhã đồng ý. Tin nhắn không trả lời, điện tohaij không tiếp, cũng không chủ động gọi điện thoại, không hề quấn quít cầu xin anh ta gì cả.

Thậm chí đến một câu mắng anh ta cũng không có.

An Nham đã sớm cảm thấy có chút kỳ quái, giống như chuyện chia tay này không có ảnh hưởng gì đến Tần Cảnh hết.

Anh ta cho rằng, chí ít cô cũng phải muốn chết muốn sống. Như vậy mới thể hiện được trong lòng cô anh ta có giá trị quan trọng thế nào. Chính là, một chút tin tức cũng không có.

Hiện tại, anh ta nhìn thấy cô giống như thấy rất vui vẻ, cũng không có vẻ gầy đi, vừa rồi còn thờ ơ như không nói ra một tràng như vậy.

Anh ta tức đến mức muốn phát nổ, như vậy hóa ra, không phải là anh ta lợi dụng cô, mà là anh ta bị lợi dụng?

Trong lòng cô, anh ta cũng chỉ là công cụ để cô làm kẻ khác tức giận? Hay là cái nam nhân không phẩm không đức, không tài không mạo, không tiền không thế, khiến cô hao hết tâm lực không dễ đuổi đi?

Nguyên lai, cô trước giờ chưa từng coi trọng anh ta!

An Nham không có cách tiếp thu, anh ta muốn phản bác, nhưng lại không thể có chứng cứ gì chứng mình được mình không phải vô dụng như cô nói,, vốn còn muốn mắng cô là ác độc, nhưng cô cũng đã lười nhìn lại, trực tiếp đi thẳng ra khỏi thang máy.

Anh ta không chịu phục, chuẩn bị đi ra, lửa giận trong lòng không phát ra, thì sao mà chịu được!

Nhưng Tần Cảnh không có cho anh ta cơ hội.

Ngoài cửa thang máy vừa vặn đi tới Doãn Thiên Dã, Tần Cảnh cùng đi với hắn, chẳng qua vừa rồi hắn làm tài xế, đi đỗ xe.

Không ngờ thời gian lại chuẩn như vậy!

“Thiên Dã!” Tần Cảnh chan chứa vui mừng, bổ nhào qua như thể con chim nhỏ dễ thương, thân mật tựa vào cánh tay Doãn Thiên Dã.

Doãn Thiên Dã mạc danh kỳ diệu, vừa muốn hỏi cô phát xuân gì vậy, liếc sang nhìn thấy An Nham vừa tức vừa thẹn, thế là thông. Hắn rất phối hợp, đạm đạm hất cằm về phía An Nham, khóe môi nhếch lên.

Chỉ là đạm đạm, lại nói lên rất nhiều vấn đề.

Doãn Thiên Dã bẩm sinh đã có một loại khí chất kiêu căng đem người giẫm dưới chân, một dạng trong miệt thị mang thương hại, đem người đẩy vào trong Lăng Nhiên bụi bặm, không phải bất kỳ ai cũng có thể biểu hiện được tinh tế như vậy. (GG bảo Lăng Nhiên là một hãng xe của TQ, cơ mà nói chung là không hiểu gì cả, nhớ đại ý là được rồi)

Cho nên, An Nham mặt cơ hồ muốn cứng ngắc đến sụp đổ được, anh ta hôm nay đã bị hai người này cho nếm mùi nhục nhã, so ra cả đời anh ta cộng lại cũng chưa bằng một ngày hôm nay.

Chuồn chuồn lướt nước thoáng nhìn đằng sau, Doãn Thiên Dã và Tần Cảnh cùng nhau ân ân ái ái.

Mãi cho đến khi An Nham ra khỏi tầm mắt, Doãn Thiên Dã mới cúi đầu liếc mắt một cái nhìn Tần Cảnh y như cái cùm quấn lấy hắn: “Cô thấy tổn thương hay không tổn thương vậy?”

Tần Cảnh nhìn phía sau một cái, mới hất tay hắn ra: “Chê tôi bị

tổn thương, anh đừng phối hợp nữa! Cái loại cặn bã như anh ta, còn trước mắt tôi bày trò tình thánh diễu võ dương oai! Tìm tai vạ!"

"Em không phải là thích dạy dỗ đàn ông cặn bã sao?" Doãn Thiên Dã cười, "Em đi dạy dỗ anh ta, buông tha cho tôi, được không?"

Tần Cảnh lông mày nhỏ nhắn lập tức nhướng lên: "Dạy dỗ anh ta? Không kiếm được tiền!"

Chương 19

Khi Tần Cảnh mang Doãn Thiên Dã đi vào phòng của tổ "Chuyện ngôi sao", tất cả nữ giới trong phòng lập tức dán mắt nhìn Doãn Thiên Dã.

Diệu Khả tưởng hắn là người mẫu của bộ phận tạp chí ở tầng dưới, chậm chạp hỏi: "Chúng ta sang kỳ sau đổi thành phỏng vấn người mẫu sao?"

"Người mẫu nào?" Tần Cảnh ngay từ đầu không có phản ứng kịp, nhìn quanh bốn phía, cuối cùng dừng ở mặt Doãn Thiên Dã, "Nga ~~~" một tiếng như gió thoảng, mới nói, "Giới thiệu một chút, đây là trợ lý của tôi, Doãn Thiên Dã!"

Doãn Thiên Dã ngay từ đầu rất bình tĩnh, đối với chuyện được nữ giới khen ngợi về diện mạo hay nhận nhầm là người mẫu này nọ đã sớm thành quen, nên cũng không có cái gì kiêu ngạo hoặc là tự mãn.

Mấu chốt là một tiếng "Nga ~~~" trầm bổng du dương của Tần Cảnh khiến hắn có chút khó chịu. Chẳng lẽ nào trong mắt cô, hắn chỉ là cây cỏ trang trí? Bao nhiêu năm như vậy, chẳng lẽ cô không phát hiện ra là bộ mặt của hắn phải nói là rất được sao? Phải biết, hắn trước kia còn từng nghĩ đến đi làm diễn viên đó!

Tần Cảnh lại đem đám người Diệu Khả giới thiệu cho Doãn Thiên Dã, phòng làm việc lập tức ồn ào giới thiệu rồi ân cần thăm hỏi không ngừng.

Bởi vì Doãn Thiên Dã rất ít quản đến chuyện của Doãn thị, càng ít xuất hiện trước truyền thông, cho nên mọi người cũng không ai hay biết hắn là con trai độc nhất của ông chủ Doãn thị. Dù sao, ai lại đầu óc không bình thường cho là công tử đầu sỏ ngành giải trí và một trợ lý đạo diễn chuyên mục là cùng một người được?

Tần Cảnh chỉnh sửa một chút tài liệu, sau đó lập tức triệu tập mọi người họp.

Kỳ tiếp theo là tuần sau, tính ra là cách cuối tháng còn 10 ngày, nếu như muốn lượng tiêu thụ cuối tháng tăng, thì phải làm thật tốt chương trình cho kì sắp tới!

Trước khi họp, Tần Cảnh nói vài lời rất đơn giản với mọi người: format "Chuyện ngôi sao" cần sửa, từ kì sau lập tức bắt đầu sửa, nếu không, cứ giữ cái dạng chương trình như trước mà làm tiếp, sớm muộn gì cũng bị lãnh đạo bộ phận truyền thông loại bỏ, đến lúc đó thì ai cũng biết rồi, tất cả đều thất nghiệp.

Mọi người còn tưởng cuộc họp này cũng cùng một dạng với kiểu họp hàng ngày của Lục Nhã, không có nội dung gì thực chất, không nghĩ đến Tần Cảnh vừa lên sàn đã cho một phát bom tấn.

Tất cả nhân lập tức thay đổi trạng thái lười nhác lãnh đạm lúc trước, ngồi nghiêm chỉnh, có chút mạc danh khẩn trương xem xét cô đạo diễn mới phong đạm vân khinh mà cực kì có nhiệt tình này.

Mọi người đều biết tình hình trước mắt của "Chuyện ngôi sao", cho nên, cũng không có cái gì dị nghị.

Chỉ là, phụ trách chuyên mục số tới Diệu Khả có điểm chần chờ: "Vậy cô nói xem những gì tôi chuẩn bị từ trước cho kỳ tới cũng nhiều lắm, nói như vậy, công tác chuẩn bị phỏng vấn độc quyền Toàn Mộ và phỏng vấn An Phỉ, giờ không làm nữa?"

Tần Cảnh gật gật đầu: “Nếu như, cô có thể cam đoan hiệu quả tốt, chúng ta sẽ cùng xem xét, có thể tiếp tục!”

Diệu Khả nghe vậy không nói nữa. Cô thực ra tương đối lười, cô nói công tác chuẩn bị kỳ thật không có gì cả, chẳng qua là như bình thường đem phỏng vấn giao cho trợ lý của minh tinh đó, cho mấy người đó xem một chút, tả lại một cái kịch bản gốc thô sơ giản lược, đợi họ đúng hẹn đến thu hình là được.

Tần Cảnh hỏi: “Tôi biết mọi người là cắt lượt phụ trách công tác. Cho nên, tôi có một vấn đề, nói thật, nếu như một kỳ “Chuyện ngôi sao” nào đó không phải do mọi người phụ trách, liệu mọi người có muốn tự mình xem chuyên mục này không?”

Cả nhóm người trầm mặc không nói.

Tần Cảnh than nhẹ: “Mọi người chính mình còn cảm thấy cho dù là góc độ công việc, hay là hiệu quả của chuyên mục, cũng không cho mọi người chút hứng thú nào, vậy người xem, họ làm sao có hứng thú nổi?”

“Nhớ kỹ, một cái chuyên mục có được ưa thích hay không là dựa vào sức hấp dẫn của bản thân chuyên mục đó, chứ không phải dựa vào lực hấp dẫn fan của ngôi sao khách mời. Dựa vào khách mời để chống đỡ không thể lâu dài, mà là dựa vào khách mời để làm cho danh tiếng của chương trình càng đi càng xa!”

Tần Cảnh không nhanh không chậm chậm rãi nói, bảo đảm chắc chắn mỗi con chữ đều có thể rành mạch rõ ràng ghi lại trong đầu mọi người.

“Mà chuyên mục “Chuyện ngôi sao” của chúng ta muốn đi được con đường này chỉ có thể dựa vào mọi người đang ngồi đâu! Mọi người có mong muốn dần dần từng bước, tiếp tục công việc tầm thường vô vị không có thử thách như bây giờ, hay tình nguyện

mỗi ngày khiêu chiến với chính bản thân, với người khác mà cố gắng đóng góp, dùng chính sức lực của mình để thay đổi hiện trạng này, khiến cho người ta phải dụi mắt mà nhìn lại chuyên mục của chúng ta?"

Tần Cảnh lời còn chưa dứt, các vị viên chức trước mặt mắt đã lóe lóe lên dây cót muốn thử, giống như được một thắp sáng bởi tia hi vọng về viễn cảnh phía trước.

Con người là loài động vật rất dễ chịu tác động, nếu như tình thế thay đổi hay cơ hội khiêu chiến kích thích, mỗi người đều dễ dàng tình nguyện buông tay thử nghiệm. Nhất là loại cơ hội có tương lai khả quan và thành quả thu được lớn như vậy. Cho dù có thất bại, cũng đã có người, tỷ như cấp trên Tần Cảnh, tới gánh vác hậu quả...

Doãn Thiên Dã ngồi ở một bên, yên tĩnh nhìn một Tần Cảnh nghiêm túc mà cố chấp quay mặt, trầm mặc không nói. Cô y như huấn luyện viên quản lý nói những lời chí khí hào hùng, thậm chí gần như làm cho hắn bị thuyết phục rồi.

Kỳ quái!

Đường Quả trong đôi mắt xinh đẹp có thể nhận ra tia sáng lấp lánh: "Tôi hi vọng thay đổi, tôi cũng hi vọng chuyên mục mà mình công tác có thể trở thành chuyên mục được tuyên dương trong cuộc họp hàng năm của công ty. Tôi hi vọng lần sau cùng các đồng nghiệp ở các chuyên mục khác báo cáo công tác sẽ không phải xấu hổ không chịu nổi nữa!"

Trâu Manh Thái Vi và Diệu Khả cũng hưng phấn đồng loạt gật đầu.

Tần Cảnh hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, tay nắm chặt dưới mặt bàn và đôi chân run rẩy rốt cục cũng có thể thả lỏng trở lại, có trời mới biết vừa rồi cô khẩn trương đến mức nào, còn lo sợ bao

nhiêu là mọi người có thể sẽ không chấp nhận thử nghiệm.

Tinh thần đoàn thể ở nơi nào cũng là quan trọng nhất, cô không thể chỉ tự mình một người mà điều động cả chuyên mục. Cho dù ý khiến là của cô, cô cũng cần mọi người ủng hộ và quán triệt, phối hợp cùng hiệp lực trợ giúp.

Tần Cảnh bất động thanh sắc điều chỉnh một chút hô hấp, mới từ từ nói: "Vậy, mọi người nếu có ý kiến hoặc đề nghị gì để sửa đổi format thì cứ mạnh dạn phát biểu! Nhất định phải đứng từ góc độ người xem để xem xét, nghĩ xem, nếu như mọi người là khán giả thì hi vọng được xem chương trình như thế nào?"

Lần này, mọi người đều nhíu mày chìm vào trầm tư, các cô xưa giờ cũng chưa từng phải tự mình đóng góp ý tưởng như thế này, trước kia đều dựa vào chủ ý của Lục Nhã mà răm rắp làm theo, hầu hết dựa trên khuôn có sẵn, cũng không có gì là chủ kiến của mình. Cho nên yên lặng nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra cái gì nghe được.

Tần Cảnh trước đó cũng suy xét đến điểm này, cho nên cũng không có gấp gáp thúc giục. Dù sao, không khí làm việc và tư tưởng quan niệm là thứ không thể thay đổi nhanh chóng, chỉ cần họ sau này làm việc thực tế rồi thay đổi được là tốt rồi.

Bất quá, hiện tại tương đối phiền toái là, cô cũng không có nghĩ ra phương án nào một búa định âm cả (một nhát chết ngay – thứ lỗi cho tài năng văn học như dở hơi của mình). Vừa nảy ra ý kiến gì mới lại nghĩ qua một chút, nhưng là "Chuyện ngôi sao" nhân sự không đủ, tài chính hạn hẹp, rất nhiều sáng kiến hay có thể thực hiện được hiệu quả rất tốt cũng lập tức bị loại bỏ.

Tần Cảnh đầu muốn phình ra, một chuyên mục hồ sơ tổng cộng chỉ có 5 người, còn có 2 cái là người mới vào chưa được một năm, kinh phí thực hiện lại không đủ.

Liệu có hay không một phương án không cần nhiều nhân lực tiền vốn như vậy, lại hiệu quả tức thời?

Tần Cảnh còn đang suy nghĩ, Thái Vi nhỏ giọng đề nghị nói: "Tôi bình thường thích xem nhất là "Tụ quang", Tần Cảnh, "Tụ quang" vốn chính là từ tay cô mà thành công như hôm nay, bây giờ cô đã đến đây, cứ việc đem phương pháp thành công của "Tụ quang" qua mà thực hiện, không phải rất tốt sao?"

Tần Cảnh lắc lắc đầu: "Chiêu bài của "Tụ quang" chính là số lượng lớn tin tức tuyệt đối chuẩn xác mà cực kì có sức ảnh hưởng, phải thu thập đủ các loại tin tức của giới giải trí, tuyển chọn và thẩm tra, đều phải toàn phần chính xác. Nhưng ở "Chuyện ngôi sao", thứ nhất không có nhiều phóng viên ở tầng dưới cùng tìm kiếm thông tin, hai không có thẩm tra viên chuyên nghiệp, ba không có hệ thống sáng tác kịch bản gốc. Rập khuôn hình thức của "Tụ quang" là không thể được."

Diệu Khả mắt chợt lóe, lại nói: "Giờ chúng ta mời một vài đại minh tinh thì không được sao, nếu chúng ta mỗi lần mời vài minh tinh hạng 3, khán giả đương nhiên không muốn xem!"

Tần Cảnh còn không có mở miệng, Trâu Manh liền đánh gãy ý nghĩ huyễn hoặc của Diệu Khả: "Chúng ta kinh phí của tổ chuyên mục không có đủ a! Thực không biết cậu bình thường suy nghĩ gì?"

Diệu Khả trên mặt đều là ngượng ngùng. Tần Cảnh không nghĩ đả kích tính tích cực của cô, thế là cười nói: "Chờ công trạng của chúng ta được nhiều người biết, cấp trên tự nhiên sẽ gia tăng kinh phí. Đến lúc đó, Diệu Khả, cô thích đại minh tinh nào, chúng ta có lẽ cũng sẽ mời được tới!"

Diệu Khả vừa nghe, lập tức lại phấn chấn lên. Để được nhìn thấy minh tinh cô thích, sau này cô nhất định sẽ nỗ lực công tác.

Đường Quả vẫn nhíu mày suy tư, nghĩ rất lâu, mới có chút do dự nói: “Tôi cảm thấy, đề tài về giới showbiz có thể kéo dài nhất mà hấp dẫn nhất luôn luôn là việc phơi bày chuyện riêng tư cũng như công việc đằng sau màn ảnh. Chúng ta nhân lực và kinh phí đều hữu hạn, không thể như “Tụ quang” ở quy mô lớn như vậy làm công việc đó. Tuy nhiên…”

Đường Quả có chút kích động cười nói, “Chúng ta có thể nhờ khách mời tự kể lại nha, đối với những chuyện ngày xưa đằng sau màn ảnh phải còn hiểu rõ hơn, so với thám tử hay phóng viên thậm chí còn rõ ràng chuẩn xác hơn phải không?”

Tần Cảnh mỉm cười gật đầu, điểm này cô cũng đã xét đến, bất quá, có một vài vấn đề vẫn là phải chú ý, nhưng, cô đầu tiên vẫn là khen ngợi Đường Quả: “Ừm, ý nghĩ này của cô rất không sai!”

Trâu Manh hòa Thái Vi cũng nhìn Đường Quả, tán thưởng thoáng nhìn: “Quả Quả, thích nhé, không sai nha!”

Tần Cảnh đợi mọi người khen ngợi xong rồi, mới chậm rãi nói: “Đường Quả có cái kiến nghị này rất hay, nhưng về mặt thực hiện, có mấy điểm phải chú ý: thứ nhất. nếu như khách mời lợi dụng nói sai sự thật để tăng danh tiếng hay hạ bệ người khác trong giới, chuyên mục của chúng ta cũng dung túng thất trách mà gây ra phiền toái; thứ hai, trái lại, nếu khách mời là người khôn giữ mình, hoặc là tuân theo nguyên tắc được mặc nhiên thừa nhiên trong giới giải trí, khả năng lại không mong muốn hợp tác với chúng ta, lột trần chuyện của người khác.”

“Cho nên, chúng ta phải suy nghĩ kĩ càng, làm sao thể khắc phục hai điểm bất lợi này!”

Lần này, mọi người lại lâm vào trầm mặc, một mặt nhíu mày suy nghĩ, một mặt thầm than Tần Cảnh quả nhiên là đạo diễn được chuyển đến từ tâng 12 phía nam, suy nghĩ đúng là so với người khác kín đáo hơn nhiều, suy xét cũng so với các cô còn

chu đáo.

Đúng nha, điểm đầu tiên ảnh hưởng đến danh dự của chuyên mục thậm chí là liên quan tính hợp pháp của chuyên mục, điểm thứ hai ảnh hưởng khả năng phát triển đi lên liên tục của chuyên mục, đây đều là vấn đề nhất định phải giải quyết.

Chính là, giải quyết ra sao đây?

Tần Cảnh nhíu mày nghĩ, một điểm tốt như vậy rốt cuộc muốn ra sao…

Cô bỗng nhiên trước mắt sáng ngời, đúng vậy, nếu như suy nghĩ ngược lại thì, là khả thi a!

Cô âm thầm vui sướng, vừa muốn nói ra, lại nghe thấy giữa một phiến yên tĩnh, Doãn Thiên Dã vẫn trầm mặc không nói "A ô" một tiếng ngáp một cái thật là dài, xong, ủ rũ ỉu xìu mở miệng : "Nói minh tinh đó tự nói chuyện xấu của chính mình, không phải là được sao?"

Tần Cảnh khẽ cười, thế nào lại cùng nghĩ đến giống nhau!

Chương 20

Thái Vi có chút nghi ngờ: “Tự nói chuyện xấu của chính mình, là thế nào?”

Doãn Thiên Dã lười nhác dựa vào lưng ghế, không chút đếm xỉa nói: “Không nhất định là chuyện riêng tư kinh thiên động địa gì như là tai tiếng tình dục gì cả, chỉ là cho mấy người đó tự bộc bạch chuyện họ gặp phải, chuyện xấu, chuyện đáng xấu hổ, chuyện dở khóc dở cười (囧). Nói những chuyện này, sẽ không có liên lụy kiện tụng mà khách mời cũng có thể nguyện ý phối hợp nói ra.”

“Đúng a!” Trâu Manh nghĩ nửa khắc, đột nhiên phản ứng kịp, phụ họa, “Ở trong mắt fans, minh tinh phần lớn là rất cao rất xa, nói ra những chuyện nhỏ nhặt đó, có khả năng khiến cho khoảng cách giữa những ngôi sao và khán giả trở nên gần hơn, chắc chắn khán giả sẽ thích.”

Diệu Khả cũng nói chen vào: “Đúng nha đúng nha, nói thí dụ như tôi, tôi tuy rằng không thích Hàn Quốc, nhưng trong chương trình giải trí của họ có những lúc quay cảnh sinh hoạt đời thường của các ngôi sao, tôi vẫn rất thích xem. Nếu là chuyện xấu trong sinh hoạt của họ tôi lại càng thích xem!”

Tần Cảnh tiếp tục bổ sung cái sáng ý này: “Nếu như nói vậy, mỗi kỳ có thể phỏng vấn mấy ngôi sao, sau đó ở trên Internet lập thanh bỏ phiếu bình chọn. Ngôi sao nào cho chuyện xưa giật gân thối nhất, xấu hổ nhất hoặc 囧nhất, được số phiếu cao nhất thì trao cho một cái giải “nhân vật đơ-bẩm-sinh nhất” (lại chém

chứ chả nhẽ để nguyên “tối tự nhiên ngốc manh”, tiện thể thì cái này chính là cái tennen-boke trong tiếng Nhật, các bạn tự GG nhé)!”

Tần Cảnh vừa nói xong, mọi người trong phòng lập tức đưa ra ý kiến giải thưởng,mồm năm miệng mười đóng góp rôm rả——

Đường Quả: “Nếu như một vị khách mời nào đó trong một kỳ nào đó được giải, có thể trong kì tiếp theo tiếp tục xuất hiện, cùng khách mời kì mới PK!”

Thái Vi: “Bỏ phiếu còn kèm tuyên truyền, để cho mỗi ngôi sao tham gia ở trên microblog hay trang mạng xã hội của chính mình kêu gọi fan vào xem!”

Trâu Manh: “Bất quá, kinh phí vẫn là vấn đề, làm thế nào có thể trong một kỳ mời được nhiều ngôi sao như vậy? Hơn nữa nếu chỉ là ngôi sao nhỏ cũng không có khả năng kêu gọi!”

Tần Cảnh trong lòng đã có dự tính chỉ cười: “Không cần mời, thậm chí, có là đại minh tinh cũng không là vấn đề!”

Mọi người nhất tề nhìn qua, có cách gì tốt vậy sao?

Tần Cảnh hít sâu một hơi, nói: “Tôi đã xem xét qua các ghi chép lưu trữ trong những năm gần đây của “Chuyện ngôi sao”, đã mời qua một loạt ngôi sao hang hai hạng ba rồi. Đại khái quy luật là, nếu như nói là mời ngôi sao hạng một, kinh phí chỉ đủ mời một lần một người, hơn nữa thời gian thu lại ngắn. Hạng hai một lần mời được 2, hạng ba mời được 3.”

“Nhưng dựa theo ý tưởng chỉnh sửa chúng ta vừa bàn bạc, một chương trình 15 phút, mỗi lần lên hình chúng ta ít nhất cũng chiếu đến 5, 6 người. Kinh phí khẳng định không đủ. Tuy nhiên…”

Tần Cảnh xán lạn cười: “Mời họ không đến, chúng ta có thể đi tìm bọn họ.”

“Tức là giống như phóng viên phỏng vấn giải trí, hỏi một vấn đề, bọn họ trả lời từ 3 đến 4 phút, thu lại mang về, chỉnh sửa biên tập cắt ghép,… với nhau, là được!”

Mọi người tâm phục khẩu phục gật đầu.

Trâu Manh tán thưởng nói: “Nói vậy, phỏng vấn cả ngôi sao hàng đầu cũng không là vấn đề. Kinh phí không những được giảm bớt rất nhiều, mà chính là một chương trình có mười mấy khách mời cũng là có thể!”

“Bất quá!” Tần Cảnh nhếch miệng cười, “Mọi người nếu chỉ ở phòng này làm việc giết thời gian sợ là không làm được gì, về sau sẽ phải thường xuyên chạy ngoài đường!”

Đường Quả cười ha ha: “Làm công việc này, đáng lẽ phải thường xuyên chạy ngoài đường, trước chúng ta đều là ngồi trong phòng làm việc, đây mới là khó hiểu nhé!”

Tần Cảnh thấy mọi người khác đều tán thành không có dị nghị gì thì lập tức hạ lệnh: ”Vậy là tốt, Trâu Manh và Diệu Khả một tổ, Đường Quả và Thái Vi một tổ, tôi và Doãn Thiên Dã một tổ, mỗi tổ phụ trách phỏng vấn 3~4 ngôi sao, loại nào cũng được, phỏng vấn xong quay về sàng lọc lại chỉ lấy những cái hấp dẫn. Lần đầu phỏng vấn, mọi người có thể lựa chọn những người đã có giao hảo nhiều, tương đối quen thuộc để làm trước.”

“Trâu Manh lát nữa lấy phương thức liên hệ của các ngôi sao và người đại diện chỉnh sửa lại rồi phân cho mọi người. Thái Vi cô đi lấy thiết bị ra đi, máy ảnh bút ghi âm mỗi tổ có một bộ.”

“Thứ sáu, buổi sáng, mọi người tập trung ở đây, chúng ta sẽ cùng sàng lọc video, lên kịch bản gốc. Trong thời gian hai ngày

này, mọi người phụ trách truy tìm tung tích minh tinh, không cần đến phòng làm việc, lòng xong sớm nghỉ sớm! Tốt, bắt đầu đi!"

Tần Cảnh thu thập tư liệu xong đứng lên, cổ vũ nói: "Cố lên nào!"

"Cố lên!" Bốn cô giá còn lại đồng thanh, lập tức tất tả đi. Phòng làm việc lập tức có một không khí của sức sống bừng bừng.

Doãn Thiên Dã lười nhác uể oải đứng lên, liếc Tần Cảnh một cái: "Em biết không? Tổ bán hàng đa cấp với huấn luyện gà trong mấy tụ điểm đó, chính là y như em!" (gà là gái mại dâm đó)

Tần Cảnh nghiến răng: "Cút!"

Tần Cảnh và Doãn Thiên Dã phụ trách liên lạc người mẫu hạng nhất Liễu Du Đóa, diễn viên hạng hai Di Đóa, người mẫu hạng ba Tô Đóa Đóa. Tần Cảnh tự bản thân mình đối với cái giới diễn viên nghệ sĩ này không phải đặc biệt quen thuộc, cho nên cứ để Trâu Manh tùy ý cấp cho cô ba người.

Cầm đến tờ phương thức liên hệ rồi, Tần Cảnh nhăn nhó: "Sao nhiều 'Đóa' thế này? Kỳ quái chết!"

Doãn Thiên Dã chạy sang nhìn thoáng qua, cười: "Có cái gì kỳ quái, ít ra so với 'Hoa' hay hơn nhiều! Em nghe xem, Tần Đóa, rõ ràng so với Tần Hoa dễ nghe hơn! Đương nhiên, "

Hắn thêm một câu, "Còn so với Tần Cảnh, Tần Hoa còn xem như quá hay!"

Tần Cảnh lườm hắn: "Tôi lại cảm thấy Doãn Hoa Hoa dễ nghe hơn cả, đặc biệt phù hợp với cái khí chất hoa tâm đại củ cải nhà anh!"

Tần Cảnh liên hệ với người đại diện của ba vị minh tinh xong, sắp xếp lại lịch làm việc, trước hết đến chỗ Di Đóa quay video.

Di Đóa gần đây còn bận sang các thành phố khác casting, chỉ có xế chiều hôm nay ở ngoại ô thành phố quay phim truyền hình, người đại diện của nàng ta nói khoảng trống nghỉ ngơi ở studio chắc có thể được khoảng mười phút.

Mà Tần Cảnh bản thân cũng rất hứng thú với lần ra ngoài này, phim Di Đóa đóng là phim "Lý Mục" của đạo diễn Thạch Tiểu Thương. Thạch Tiểu Thương ở trong giới cực kì có tiếng, mà thủ pháp xử lí hình ảnh của ông cũng khiến Tần Cảnh vô cùng thưởng thức.

Lần này đi đến studio, nhân tiện có thể quan sát một chút công tác của đại đạo diễn, có lẽ còn có thể học được lông gà vỏ tỏi.

Chờ đến studio mới phát hiện, quay phim phân thành hai tổ AB, Thạch Tiểu Thương đạo diễn tổ đi quay ngoại cảnh quay cảnh chiến tranh, lưu lại tổ B quay cảnh lục đục trong hoàng cung.

Vai của Di Đóa là Triệu Xướng Cơ của Triệu Điệu Tương vương, tham tài dâm-loạn, tư thông Xuân Bình Quân, nhận Tần quốc hối lộ, hại chết danh tướng Lý Mục, cuối cùng gây ra diệt vong Triệu quốc.

Khi Tần Cảnh và Doãn Thiên Dã đến, Di Đóa đang hoá trang, người đại diện nói vừa rồi diễn viên khác diễn không tốt, cho nên thời gian về sau hoãn lại một giờ, bảo hai người chờ một chút.

Chuyện như vậy cũng hoàn toàn bình thường, nên Tần Cảnh cũng không để ý, mà là sang xem tổ B đạo diễn quay phim ra làm sao.

Ngoài trường quay là cảnh Lý Mục phu nhân nghe tin Lý Mục bị

xử tử, từ cung điện lá vàng bay tá lả chạy băng băng trên đường mòn tới đây nghĩ gặp phu quân nàng một lần cuối, rồi thẫn thờ nửa đường nghe thấy chuông báo tang vang tới.

Đóng Lý Mục phu nhân là một sinh viên Học viện điện ảnh, một em gái nhỏ phi thường thanh thuần.

Nàng mặt mộc, một bộ váy lụa trắng tinh tay áo dài, giữa một trời nhuộm sắc vàng đầy lá rụng, đẹp đến kinh diễm mà thê lương.

Tần Cảnh đứng bên màn ảnh của đạo diễn tổ B, xem có chút say mê. Xoay người vừa muốn hỏi Doãn Thiên Dã cô bé này được không, liền gặp Doãn Thiên Dã mắt đẹp híp lại, ý vị thâm trường (ý tứ sâu xa) ngắm về phía nữ diễn viên đó, một tay vô ý thức nhẹ nhàng vuốt cằm.

Trong đầu Tần Cảnh cái gì đông tây chợt lóe, nga, đây có vẻ là động tác quán tính của Doãn Thiên Dã khi đối với cô bé kia sinh ra hứng thú.

Cái gì mà động vật sửa không được ăn cái gì ấy!

(là chó không sửa được ăn phân các bạn ạ)

Tần Cảnh nhẹ nhàng huých huých hắn, môi không động thấp giọng cảnh cáo: “Quá lộ liễu! Chú ý hình tượng!”

Doãn Thiên Dã chậm rãi cúi đầu, nhìn cô, mâu quang chợt lóe, tựa hồ có chút vẫn chưa thỏa mãn: “Tôi cảm thấy em mà mặc bộ y phục cổ trang đó, xõa tóc giống như cô ta, đảm bảo nhìn còn hay hơn như thế!”

Ách, cái này là ẩn hình trêu chọc sao?

Tần Cảnh hơi hơi đần ra, cái chuyện bị khen xinh đẹp như thế

này, là nữ nhân thì đều hưởng thụ, nhất là khi người được so với là một người tuổi còn nhỏ hơn.

Cho nên, trong lòng Tần Cảnh có một tia nhỏ vui vẻ và tự mãn, nhưng một chút cảm xúc như vậy cũng không ngăn cản được cô không biểu cảm mắng hắn thần kinh!

Nói xong, Tần Cảnh tiếp tục nghiêm túc xem vị đạo diễn nam trẻ tuổi của tổ B cũng như cái màn hình nhỏ của anh ta, đoạn này anh ta sử dụng ống kính tiêu cự dài, hình ảnh trực quan mà có chiều rộng.

Tần Cảnh nhìn chòng chọc trong màn hình trung nữ tử áo trắng một đường chạy như điên, ở nửa đường nghe được chuông báo tang mà trong giây lát nhãn thần mờ mịt, ngã khuỵu trên nền đất, hơi hơi híp mắt, kìm lòng không được nói: “Chỗ này nếu cắt đoạn, zoom vào, sẽ khá hơn một chút!”

Tần Cảnh lầm bầm lầu bầu nói xong, phát hiện chính mình đột nhiên buột miệng, nhưng lập tức đạo diễn kia quay đầu lại: “Cô vừa rồi nói cái gì?”

Tần Cảnh có chút lúng túng cười cười, ngại ngùng nói: “Đây chỉ là cảm giác cá nhân của tôi, không nhất định có hiệu quả gì hay là…”

Sau lưng có tiếng người đánh gãy câu nói của cô: “Tôi cũng cảm thấy, cắt đoạn, zoom vào, hiệu quả sẽ càng tốt!”

Tần Cảnh quay đầu, sửng sốt, cư nhiên là Thạch Tiểu Thương đạo diễn! Chẳng lẽ tổ bên kia công việc kết thúc được sớm, nên đã nhanh chóng sang bên này thị sát?

“Thạch đạo diễn, chào ngài!” Tần Cảnh lễ phép chào hỏi.

“Chào cô, Tần Cảnh!” Thạch Tiểu Thương gật đầu.

Tần Cảnh thụ sủng nhược kinh, Thạch đạo diễn vậy mà lại biết cô?

Thạch Tiểu Thương lại quay đầu nói với đạo diễn trẻ kia: "Chương Hiên, quay lại cảnh vừa rồi đi!"

Tần Cảnh nhất thời bị sét đánh, Chương Hiên? Chương Hiên?? Là Chương Hiên nửa sau tiểu thuyết đã tiềm quy tắc Tần Cảnh còn mang cô cho nhà tài trợ N để xin thêm? Chương Hiên???

Cô rùng mình, may mắn nội dung bây giờ còn chưa phát triển đến mức đó! Cô từ nay về sau nhất định phải cách xa cái đạo diễn tên Chương Hiên này.

Mà ngay bây giờ cô đã muốn có một tên lửa cấp tốc đưa cô ra khỏi đây rồi…

Nhưng Thạch Tiểu Thương quay đầu nói chuyện với cô : "Năm ngoái lúc tôi làm giám khảo cho cuộc thi lớn về làm phim đó, tôi đã quan sát cô quay phim, cắt nối biên tập các tình tiết kịch bản, tất cả các phương diện đều rất ưu tú, không hề giống như người mới. Vậy mà thế nào sau đó không có tin tức gì cả?"

Hiện tại Tần Cảnh không phải người của bộ phận làm phim, vì vậy có chút thẹn thùng, ứng phó: "Dạ, cũng là vì công ty điều động, có chút quá bận bịu."

Thạch Tiểu Thương theo quán tính gật đầu, lại tán gẫu một hồi với cô về mấy bộ phim mới chiêu, hai người nói chuyện cũng không tính là lâu, nhưng rất vui vẻ.

Cuối cùng, Thạch Tiểu Thương đưa cho cô một tấm danh thiếp: "Ở phương diện này có cái gì muốn nghiên cứu thảo luận, lúc nào cũng có thể tìm tôi!"

Tần Cảnh hoan hoan hỉ hỉ nhận lấy, cầm ở trong tay xem nửa ngày, mới xoay người muốn khoe Doãn Thiên Dã. Quay qua quay lại, lại thấy hắn không biết từ cái lúc nào đã ra bắt chuyện với nữ diễn viên đóng Lý Mục phu nhân rồi.

Cái tên này là cái kiểu gì đây? Vừa rời mắt một khắc đã thấy đi tán gái.

Tần Cảnh làm như không có việc gì đi đến sau lưng Doãn Thiên Dã, liền nghe thấy Doãn Thiên Dã nói chuyện với nữ diễn viên nọ, cô rất có cảm giác như lúc hắn ở tuần lễ thời trang Milan gặp một cô người mẫu Hoa kiều vậy.

Bắt chuyện đường đột như thế, bẽ mặt hay không!!!

Nhưng kỳ quái là, cô nữ diễn viên này lại thập phân hưởng thụ, cười khanh khách, còn hỏi hắn đến từ lúc nào.

Tần Cảnh vỗ vỗ vai Doãn Thiên Dã, người kia quay đầu nhìn thấy cô, lập tức giật nảy mình.

Tần Cảnh:...

Có thể hay không đừng khiến cảnh tượng y như là bắt gian như vậy... Chúng ta không có cái gì, OK...

“Anh đi hỏi lại người đại diện Di Đóa đi, cảnh của cô ta có phải là cảnh tiếp theo không?”

“Chính em sao...” Doãn Thiên Dã đoạn sau “Không đi” còn chưa có nói, đã bị ánh mắt cưỡng chế của Tần Cảnh dọa, ấm ức đi.

Còn nữ diễn viên nọ cứ ngắm mãi bóng lưng thanh tuấn của Doãn Thiên Dã, khe khẽ ngây ngô cười, khuôn mặt trắng nõn còn hơi đỏ ửng.

Tần Cảnh cũng cười được thập phân ấm áp: “Như thế nào? Trợ lý của tôi trông cũng rất đẹp trai đi?”

“Trợ lý?” Nữ diễn viên nọ sửng sốt, “Anh ấy là trợ lý, chẳng lẽ không phải là công tử Doãn thị, Doãn Thiên Dã sao?”

Tần Cảnh thật kinh ngạc, cứng họng: “Hắn lại dùng chiêu này, giả mạo người thừa kế Doãn thị đi tán gái sao?”

Chương 21

Nữ diễn viên có chút không quá tin tưởng: “Sẽ không đi, em xem bộ dáng của anh ấy, rất có khí chất, cũng rất phong độ, rất man nha!”

Tần Cảnh khe khẽ thở dài: “Ở trong xã hội hỗn loạn này, ai không hiểu chuyện tạo vỏ bọc chứ! Bất quá a, hắn thực là trợ lý của tôi, đường đường là con một của tập đoàn giải trí Doãn thị, làm sao mà chạy đến làm việc dưới tay tôi, kiếm mấy ngàn đồng một tháng lương đây?”

Nữ diễn viên lần này mặt đỏ, không phải thẹn, là tức giận bị lừa, còn có hụt hẫng không câu được con cháu nhà giàu.

Tần Cảnh ra vẻ không nhìn thấy, tiếp tục nói: “Nghe nói, gần đây có vài đàn ông chính là dựa ngoại hình đi lừa tiền lại lừa sắc đó! Bất quá là, trợ lý này của tôi cũng không phải người như vậy, có thể hắn thực sự thích cô đó. Kỳ thật bộ dạng hắn thực vẫn là rất tốt. Hai người có lẽ làm quen cũng không phải không tốt nhỉ!”

Nữ diễn viên không mấy thành thật cười cười, hiển nhiên không có cái gì hứng thú.

Tần Cảnh lại thêm mắm thêm muối nói: “Đúng rồi, cái chân chính Doãn Thiên Dã kia, rất xấu, mới trước đây ăn nhiều thịt, tai to, mặt lớn.”

Nữ diễn viên lần này hưng phấn: “Chị quen anh ta?”

Tần Cảnh:…

Trong mắt cô chợt lóe chợt lóe thế kia là thế nào?

Tần Cảnh quyết đoán đình chỉ: “Tôi bây giờ còn phải đi phỏng vấn, đi trước! Nga, đúng rồi, vạn nhất lát nữa trợ lý của tôi tới tìm cô, ngàn vạn đừng vạch trần hắn, dù sao, tôi vẫn còn là đồng sự làm việc với hắn lâu dài!”

Tần Cảnh đi đến nơi quay cảnh tiếp, Di Đóa đã bắt đầu quay phim. Doãn Thiên Dã nhìn thấy cô, ánh mắt rất là kỳ quái: “Chính mình cũng đến đây, còn kêu tôi đi?”

Tần Cảnh: “Khó có thể có cơ hội bắt Doãn công tử anh chạy qua chạy lại, đương nhiên phải triệt để lợi dụng!”

Doãn Thiên Dã lườm cô một cái, tự đứng dậy đi tìm nữ diễn viên ban nãy đi.

Tần Cảnh lén lút nhìn bóng lưng hắn, nhẫn không được muốn cười: Doãn tiểu cặn bã, chúc anh tán gái thuận lợi nha ~~~

Tần Cảnh tâm tình thật tốt quay đầu xem, trường đoạn phải sửa chụp lại là Triệu Xướng Cơ trên giường thi triển mị công, nói với tên ngu đần Triệu Điệu Tương vương vài lời gièm pha, nói Lý Mục tay nắm binh quyền, thu được dân tâm, chỉ sợ muốn tạo phản vân vân.

Buông thả dục vọng quá độ, Triệu Điệu Tương vương ở một bên nỉ non nói “Quả nhân đem trị hắn”, một bên trên thân nàng chắp chắp củng. (“chắp chắp củng” ==, cái từ này không biết có cần dịch k)

Triệu Xướng Cơ một bên tiếp tục thổi gió thoảng bên gối, một bên □ cười gian.

Tần Cảnh đứng ở một bên nghiêm túc xem rất lâu, Di Đóa diễn cái Triệu Xướng Cơ thực sự, quả thật là lột tả rất xuất sắc! Hình ảnh gian-tao-lãng-đãng , thực được nàng khắc họa sâu đến ăn vào gỗ sâu ba phân. (gian-tao-lãng-đãng: gian dối-hư hỏng-lẳng lơ)

Đợi tuồng vui bên này quay xong, Tần Cảnh chuẩn bị đi bảo Doãn Thiên Dã bắt đầu làm việc, vừa quay đầu, thấy hắn không biết từ lúc nào đã đứng tại sau lưng cô. (hai anh chị toàn có kiểu như du kích, bước ra từ không khí)

Hắn hơi hơi nhíu mày, ánh mắt u buồn, còn vô ý thức nhẹ nhàng cắn môi, bộ dáng rất cô đơn đáng thương. (=)))

Tần Cảnh sửng sốt, này là người chuyện thường ngày không lo lắng, luôn luôn hơn hớn vì làm sao lên cơn động kinh? (chém)

“Uy, anh làm sao?”

Doãn Thiên Dã không nhìn cô, yên lặng rũ mắt xuống, có chút ấm ức: “Lần đầu, lại có một cô gái cự tuyệt cho tôi số điện thoại, không thể tưởng tượng nổi!”

Tần Cảnh:…

Xem anh như vậy, còn tưởng chết người cơ!

“Anh thích diễn viên đó như vậy?” Tần Cảnh kinh ngạc.

“Không phải!”

Doãn Thiên Dã căm giận nhìn cô, một cái biểu cảm vì sao cô không bắt được trọng điểm, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Nếu như cô ấy đem số điện thoại cho tôi, tôi không chắc chắn sẽ liên lạc cô ấy, hoặc có thể quay đầu quên luôn. Nhưng là, cô ấy cư nhiên cự tuyệt tôi, đời này tôi chưa bao giờ bị một nữ nhân

nào cự tuyệt cả. Trọng điểm chính là…”

Doãn Thiên Dã cắn răng, xấu hổ và giận dữ khó kìm: “Tôi chẳng lẽ còn không xứng với cô ấy?”

Tần Cảnh thấy hắn là thật sự tức giận, đột nhiên phát hiện chính mình hình như làm không đúng rồi, hắn cứ cái dạng này đem chuyện đó canh cánh trong lòng, chỉ sợ cứ mãi nghĩ ngợi trong lòng chuyện này.

Sẽ không nghĩ qua nghĩ lại, không hứng thú cũng biến thành hứng thú đi?

Tần Cảnh không khỏi có chút lo lắng: tuy rằng là cô nói với diễn viên kia, rằng Doãn Thiên Dã là giả mạo người có tiền lừa nữ sinh, nhưng Doãn Thiên Dã không biết a!

Hắn có lẽ còn nghi ngờ cái cô gái kia làm sao lại có định lực như vậy, cư nhiên đến cả người thừa kế duy nhất của Doãn thị cũng khinh bỉ được. Hắn có thể hay không kiên trì theo đuổi, đem nàng như là nữ thần không chịu khuất khói lửa đi…

Mà cái diễn viên này kỳ thật là khả nghi là một kiều nữ hám làm giàu a…

Hắn về sau mà muốn thực sự qua lại cùng một chỗ với diễn viên đó, kế hoạch cải tạo của cô không phải là hỏng rồi?

Tần Cảnh cảm giác được nguy cơ, con mắt sáng xoay động, làm bộ làm tịch, ngăn nắp thứ tự khinh bỉ hắn: “Anh còn có hứng thú với loại diễn viên nhỏ này sao? Tôi cảm thấy là cô ấy không xứng với anh đâu!”

Doãn Thiên Dã hằng ngày đều là bị Tần Cảnh đả kích, hiện tại nghe cô nói vậy, nguyên lai trong mắt cô, hắn vẫn là không đến nỗi, sắc mặt thế là hòa hoãn lại một chút. Chính là, “Cô ấy không

phản ứng với tôi như vậy, đả kích tự tôn của tôi!"

"Tự tôn của anh là lấy tiền mua sao? Dễ dàng chịu đả kích như vậy?" Tần Cảnh trợn mắt nhìn hắn, lại trở lại chuyện chính, "Nói đi nói lại, anh có phải lại quên tôi đã liệt kê cho anh năm loại phụ nữ rồi?"

Doãn Thiên Dã nhíu mày hồi tưởng một lúc: "Ý em là, cô ta thuộc loại thứ năm, cái loài gì mà, lạt mềm buộc chặt ấy."

"Đương nhiên!" Tần Cảnh gật gật đầu, rất vui vẻ yên tâm hắn vẫn là tiếp thu lời cô nói, "Tôi phân tích cho anh một chút. Một diễn viên nhỏ vừa bước vào nghề đương nhiên là bức thiết cần mở rộng quan hệ, nhất là một vài người có thể hỗ trợ kinh tế! Cô ấy nghe nói anh là Doãn Thiên Dã, khẳng định là muốn dựa vào quan hệ của anh để quen biết một vài người, làm bạn gái của anh là phương án tốt nhất! Đúng! Vậy!"

Tần Cảnh cường điệu cường điệu hai chữ này, đổi giọng, "Cô ấy khẳng định cũng biết bên cạnh anh nữ nhân không thiếu. Nếu như cô ấy đáp ứng anh dễ dàng, còn không phải bị anh quay qua lại vài lần liền quên. Nhưng là, nếu như cô ấy làm cho anh nếm chút khổ sở, liền khơi mào dục vọng chinh phục từ chính anh, khiến anh cảm thấy cô ấy khác biệt với những người khác. Không phải có người nói, phí một phen công sức được đến thành quả, mới là tốt nhất sao? Thường xuyên qua lại, con cá lớn là anh còn không phải vững vàng bị cô ấy câu lên?"

Tần Cảnh nói đủ khai, thừa, chuyển, hợp, luận điểm luận cứ, nói được quá có đạo lý, cho nên Doãn Thiên Dã cũng không có hoài nghi gì, giọng điệu cũng bình tĩnh rất nhiều: "Em thực nghĩ như vậy?"

Tần Cảnh gật gật đầu, hạ quyết tâm, nói: "Đúng, vừa rồi anh vừa đi, cô ấy liền hỏi tôi, nói…"

Lập tức, lập tức học cái bộ dáng nữ diễn viên nọ, nũng nịu phát hoa si, “Anh ấy thực là Doãn Thiên Dã sao? Chính là Doãn Thiên Dã của gia tộc có công ty nhiều đài truyền hình nhiều hãng phim đó sao? Thế mà ở chỗ này lại gặp được, thật may mắn nha! Hơn nữa anh ấy so với lời đồn đẹp trai hơn, hình như còn đối với em thật …”

“Đừng nói!” Doãn Thiên Dã bị cái bộ dáng của cô kích thích cho mi tâm run lên, thành công bị cô làm cho buồn nôn, đối với cô giá kia không còn hứng thú gì nữa.

Hắn nhíu mày, “Em đừng có học theo cô ta. Da gà gai ốc nổi hết lên rồi!”

Tần Cảnh thở phào, đại công cáo thành.

Cô rút từ trong ba lô làm việc hai cái mũ lưỡi trai có biểu tượng của Tinh Nguyệt, ụp một cái lên đầu hắn: “Đi đi, đi phòng nghỉ của Di Đóa!”

Doãn Thiên Dã đem vành mũ kéo hướng bên kia, như cũ nhăn mày, lại cảm thấy chỗ nào đó không đúng. Tại một khắc, hắn rốt cục nghĩ ra, yên lặng đen mặt, hỏi:

“Đúng rồi, câu ‘So với trong lời đồn đẹp trai hơn’ là có ý gì?”

Trong lòng Tần Cảnh có quỷ, đầu cũng không quay lại giả vờ chụp mũ lên tóc, mặt không đỏ tim không nhảy bịa chuyện: “Hình như bên ngoài có đồn đãi nói, Doãn thị Doãn Thiên Dã, mới trước đây ăn nhiều thịt, tai to mặt lớn, siêu khó xem.”

Doãn Thiên Dã suýt tý nữa hộc máu: “Là ai bịa đặt!!!”

Đến lúc đến phòng nghỉ của Di Đóa, nàng ta đã đổi y phục, cởi hết hóa trang cổ đại rồi. Bất quá trên mặt vẫn là nùng trang diễm mạt đầy son phấn, tóc tai rối tung, nhìn qua phá lệ quái dị.

Bởi vì người đại diện trước đó đã có nói qua với nàng rồi, cho nên Tần Cảnh vào trong cũng không có hàn huyên quá nhiều, vừa xưng tên tuổi trực tiếp tiến vào vấn đè chính.

Ghế trong phòng nghỉ đêu chất đầy đồ đạc này nọ, Tần Cảnh cũng đứng luôn, theo thói quen cầm sổ tay chuẩn bị thảo luận với nàng một vài điểm có thể tương đối dễ dàng thu hút người xem.

Di Đóa nửa tì lên bàn trang điểm, trong mắt chỉ hướng về phía người quay phim đứng sau cao ráo đẹp trai, lại cảm thấy người có khí chất như thế này không giống một phóng viên.

Ngắm hắn vài lần, hắn từ đầu đến cuối đều không có muốn quan tâm tâm tư của minh tinh điện ảnh là nàng, chỉ là hướng mắt xuống, đạm đạm ngắm sổ tay trong tay Tần Cảnh đến xuất thần.

Di Đóa có chút không hài lòng, phải một hồi mới thu hồi ánh mắt, u u nhìn chòng chọc khuôn mặt thanh mỹ mà nghiêm túc dưới mũ lưỡi trai đang ở ngay trước mặt mình, đột nhiên hỏi: “”Tụ quang” số 72, cô còn nhớ không?”

Lúc đó, Tần Cảnh chính là một tay đặt bút viết trên giấy, một tay lật trang, cơ bản là vội vàng, nên chỉ lơ đãng nhìn nàng một cái, trong suốt mà sạch sẽ cười: “Chuyện quá lâu rồi, tôi không nhớ được!”

Di Đóa mắt đen lại, chuyện nàng canh cánh trong lòng bao lâu như vậy, Tần Cảnh cư nhiên phong đạm vân khinh nói không nhớ được?

“Tôi nhớ được mấy người kỳ đó, hình như về dục nữ chưởng môn nhân, mấy người xếp tôi vào vị trí số 1.”

Tần Cảnh vẫn không cảm thấy có cái gì không thích hợp, cười cười: “Vậy sao?”

Trước khi cô đến phỏng vấn có tìm hiểu, Di Đóa quả thật là được giới truyền thông ca tụng là ngọc nữ chưởng môn nhân, hình tượng luôn là ngây thơ trong sáng, lần này đóng Triệu Xướng Cơ hoàn toàn là phá vỡ hình tượng đó.

Di Đóa thấy cô cười vẻ không có gì để thẹn với lương tâm nàng cười được không thẹn, suýt tý nữa phì khói ra đằng mũi. Làm sao mà muốn đấu với người này cứ có cảm giác đấm đá gì cũng chỉ như đấm vào bị bông vậy?

Có thể đến cái mức đó sao, cô còn dám tới đây phỏng vấn nàng, thực là vô liêm sỉ!

Tần Cảnh thấy sắc mặt Di Đóa hình như không bình thường, mới chậm rãi nghĩ lại, ách, không phải là câu “Dục nữ” kia đi!

Điên mất!

Cái cô Tần Cảnh-trước kia, chọc đến người khác cũng phải đứng ra nói lý do rõ ràng! Cứ nhất thiết đi đâu cũng chọc vào thế này sao?

Tuy rằng cảm thấy khó xử, nhưng trong đầu Tần Cảnh vẫn là rất nhanh chóng điều chỉnh suy nghĩ, đã là chuyện Tần Cảnh-trước vạch trần của nàng ta, theo như nguyên tắc làm việc của cô ấy, chắc chắn chuyện đó phải là chuyện thật.

Di Đóa hiện tại tức giận, không phải vì bị vu cáo hãm hại, mà là bị lật tẩy.

Đã không sai, liền khẳng định không thể nhận lỗi.

Không có nguyên tắc nhận lỗi, không những chẳng có ích gì,

còn vô cớ hạ thấp bản thân.

Tần Cảnh chần chờ một khắc, quyết định chuyển đề tài: “Chúng ta hiện tại có thể bắt đầu chưa?”

Cô nghĩ, bình thường một người bình thường sẽ không thu không diện tử sự tình không phóng, nhưng, ách, cô Di Đóa này tựa hồ không phải người đàng hoàng:

“Không cần bắt đầu!”

Nàng ta cầm lên cốc cà phê vừa pha, vừa thổi thổi cho nguội, vừa hất hàm sai khiến cười: “Tôi nghe nói, đại danh đỉnh đỉnh người của truyền thông Tần Cảnh gặp khó khăn, lên voi xong đã xuống thành chó, tôi liền rất hiếu kỳ, rất muốn nhìn xem cô hiện tại chán nản thành như thế nào.”

Di Đóa càng nói càng kích động, mặt đã đỏ bừng lên hưng phấn, nhìn phá lệ tà ác khủng bố.

Người đại diện của Di Đóa nghe không vào, rụt rè kéo nhẹ nàng ta, lại bị nàng trực tiếp ngăn: “Tôi nói với người đại diện đáp ứng cô, chẳng qua là muốn chính miệng tôi thông báo với cô, lấy địa vị của tôi ngày hôm này, còn không đến lượt cô tìm đến phỏng vấn! Hại cô lần này đi uổng công rồi!”

“Cái cô này có bệnh a!” Doãn Thiên Dã giọng điệu rất không tốt, nhìn cũng không nhìn Di Đóa, trực tiếp đẩy Tần Cảnh, “Cô lúc trước không có điều tra tình trạng tâm thần của cô ta à?”

Tần Cảnh:…

Cô phát hiện, so với cô, Doãn Thiên Dã có vẻ đả thương người còn khủng khiếp hơn.

May mắn hắn trước giờ không có chân chính coi cô là kẻ địch.

Di Đóa giận tới không nói được lời nào đáp lại, mấu chốt là cái người quay phim mặt mũi thanh tuấn này nhìn cũng chưa thèm nhìn nàng, cũng không có nói chuyện với nàng, mà lại nói oán hận đồng nghiệp của mình làm việc không ra sao hại hắn gặp cái bệnh nhân thần kinh này.

Di Đóa nàng tốt xấu là cũng là minh tinh, hắn vậy mà ở trước mặt nàng nói nàng có bệnh.

Hơn nữa, nam nhân không phải thông thường đối với mỹ nữ tương đối khoan dung sao?

Vậy sao mỹ nữ này lại chịu loại đãi ngộ như vậy chứ?

Chương 22

Người đại diện của Di Đóa cũng biết ngôi sao nhà mình trước đây cũng không đúng, một mặt lại lo lắng sau khi Tần Cảnh trở về rồi thế nào cũng có rắc rối, nên nhanh chóng tiến đến trước mặt nàng, đè thấp giọng nói: "Cô khiêm nhường lại một chút, địa vị cô ta không được như xưa nhưng vẫn là rất cường thế đó! Loại người này không nên chọc vào!"

Di Đóa cắn răng, xem sắc mặt cô ta! Xem sắc mặt cô ta! Đương niên nàng vẫn luôn xem sắc mặt Tần Cảnh, cho nên có cái gì tức tối cũng đành nuốt vào bụng. Còn muốn nhịn bao lâu nữa! Cô lần này trêu chọc đương kim hoa đán của Tinh Nguyệt Tập Vi Lam, Di Đóa không tin cô còn có thể cục cựa được đâu!

Tần Cảnh không có gì thực là uy hiếp chỉ trừng mắt nhìn Doãn Thiên Dã, lại thật yên lặng nói: "Hỏa cũng đã bốc xong, lần này có thể bắt đầu chưa?"

Di Đóa vốn là nghẹn hỏa khí thật sự khó chịu, mà Tần Cảnh vẫn là một kiểu vân đạm phong khinh không thẹn không cáu, đây không phải là cố ý ám chỉ Di Đóa nàng là đàn bà chanh chua cố tình gây sự sao?

Nàng dường như nắm tay chặt đến xương muốn vụn, cuối cùng vẫn là nhịn không nổi phát khùng: "Tôi nói không đồng ý phỏng vấn, cô bị điếc hay sao, nghe không hiểu tiếng người à?"

Tần Cảnh cảm giác sau lưng đột nhiên có một luồng khí áp thấp phát đến đây, vội vàng bước ra ngăn lại đường đi của luồng khí,

gắt gao giữ hắn lại, bóp chặt cánh tay đã nổi gân xanh, vẫn như cũ bình tĩnh nhìn Di Đóa khe khẽ mỉm cười:

“Tôi nghe hiểu. Nhưng tôi vốn cho rằng, cứ như cô rèn luyện hàng ngày như vậy không thể chỉ dừng ở cái mức đó!”

Di Đóa ánh mắt nổi tia hung ác, cầm cà phê trong tay lập tức hắt hết lên người cô.

Doãn Thiên Dã muốn đi ngăn lại, nhưng Tần Cảnh sớm đoán được phản ứng của hắn, ngăn hắn lại. Tuy rằng hắn đã cố kéo cô tránh ra, cà phê không dính lên mặt cô, nhưng cũng không ngăn được thứ chất lỏng màu nâu nóng rẫy tạt vào cổ và trước ngực Tần Cảnh.

Tần Cảnh đau đớn, nhịn không được hít vào một hơi khí lạnh.

Doãn Thiên Dã không thể nhẫn nữa, trong nháy mắt nóng mắt phát hỏa, lần đầu tiên thực sự có cảm giác muốn đánh phụ nữ.

Tần Cảnh còn chưa kịp hoàn toàn phục hồi sau khi bị bỏng, đã cảm nhận người đứng sau có xu hướng muốn xông lên đánh Di Đóa, cuống quít ôm chặt hắn, kêu lên sợ hãi: “Doãn Thiên Dã, không được! Tôi không sao cả!”

Giọng nói Doãn Thiên Dã đã lạnh đến đóng băng được người: “Em nghĩ chuyện này là chuyện của mình em chắc? Tôi đi cùng em đến đây, thì tôi cũng không cho phép kẻ khác bắt nạt em! Lại càng không nói đến kẻ khác đó là loại có mang đến lên giường cũng không ai muốn động đến kỹ-nữ!”

Di Đóa lần đầu bị người ta trước mặt chửi là kỹ-nữ, nhưng sắc mặt Doãn Thiên Dã đã nguy hiểm dọa được người, thực sự có thể sẽ đánh nàng.

Nàng vừa tức mà vừa sợ; vừa nhanh chóng lùi lại sau lưng

người đại diện thúc người kia giải quyết giúp; vừa không biết sống chết cố chọc tức Tần Cảnh: “Mới bị An đạo diễn đá đã nhanh chóng tìm được con chó trung thành khác thế chỗ rồi sao?”

Doãn Thiên Dã càng tức hơn, Tần Cảnh cuống muốn điên, Thạch Tiểu Thương đạo diễn còn ở ngay bên ngoài, không thể đánh nhau được!

Cô vận hết khí lực toàn thân cũng không cản nổi hắn, còn bị hắn dùng lực kéo ra sau, bất lực mà muốn khóc: “Không được! Tôi xin anh! Không muốn như vậy!”

Doãn Thiên Dã bỗng nhiên cứng đờ.

Mà Di Đóa và người đại diện đã sớm biến mất sau ngưỡng cửa phòng nghỉ.

Doãn Thiên Dã vẫn đứng một chỗ cứng nhắc như tượng, là, vừa rồi hình như hắn cảm nhận được, trên xương quai xanh của hắn, áo hắn, hình như hơi ướt. Hắn còn tưởng là ảo giác, bởi vì cô gái nhảy bổ vào lòng hắn này cứ vô thanh vô tức không nhúc nhích, im lặng.

Nhưng, loại cảm giác ẩm ẩm nóng nóng này, thấm ướt áo sơ mi cotton của hắn, càng lúc càng giống như bào mòn tim hắn.

Cô từ đầu đến cuối không phát ra một tiếng động gì, bờ vai mỏng manh cũng không hề run rẩy, chỉ giống như cô đang ngủ vô cùng yên tĩnh.

Doãn Thiên Dã ánh mắt như giếng sâu thẳm

Từ khi sinh ra đã coi như quen biết nhau, cho đến tận trước lúc tốt nghiệp đại học chia tay nhau, cũng đã hai mươi hai năm qua, hắn chưa bao giờ để cho cô khóc. Bản thân hắn không để cô

khóc, thì cũng không cho phép bất kì ai chọc cô khóc.

Vẻn vẹn chỉ trừ ngày mẹ Tần qua đời.

Ánh nắng chiều vàng hoe xuyên qua khung cửa sổ phòng nghỉ, một vẻ vắng lặng trái ngược với tiếng đao gọt búa đục khắc đến xương trong lòng DTD.

Những hạt bụi nhuốm màu vàng đi qua vai hắn, đến nhảy nhót trên mái tóc của Tần Cảnh rồi chui vào đó biến mất.

Mà Tần Cảnh cũng không biết mình là bị làm sao? Chỉ là đột nhiên cảm thấy thật ủy khuất, mạc danh kỳ diệu chảy nước mắt.

Giây phút đó, cô thật muốn trở lại thế giới trước kia của cô, cùng sống với bố với mẹ thật vui vẻ làm sao, lại được cùng Viên Tử đi dạo phố, đi xem phim, chứ không phải cái dạng này, ngủ với bao nhiêu đàn ông, trở thành cái đinh trong mắt người khác, suốt ngày bị trả thù. Làm chuyện gì cũng chịu quá nhiều khổ!

VÌ SAO!

Nhưng, cô cuối cùng cũng chỉ là phát tiết một chút cảm xúc, rất nhanh cũng nguôi ngoai. Dù sao, khóc cũng không có tác dụng gì, con đường kế tiếp vẫn cứ phải đi mà thôi!

Cô rất không biết xấu hổ còn cố chà chà vài cái trên áo sơ mi của Doãn Thiên Dã, quyết giả vờ hơi nước trên lông mi là do chà xát mà có. Rồi mới lùi lại vài bước, cách hắn ra một chút, cúi đầu, cố gắng giả giọng như không có gì nói: “Chúng ta đi thôi!”

Doãn Thiên Dã cũng trầm mặc, giả vờ như cái gì cũng chưa xảy ra, lại kéo cô đến toi let trong phòng nghỉ, giúp cô rửa sạch một chút cà phê trên áo và trên cổ cô.

Tần Cảnh yên lặng, bỗng nhiên nhìn thấy vết nước và cà phê do cô chà lên đọng trên quần áo hắn, có chút ngại ngùng, không dám nhìn hắn. Cho nên cô không có chú ý đến ánh mắt hắn đã âm trầm muốn đọng thành giọt nước.

Lúc Doãn Thiên Dã dùng khăn ướt lau cổ, nhìn thấy làn da trắng nõn của cô bị nước nóng làm cho đỏ tấy, chỉ nhìn cũng biết đau đến mức nào.

Hắn cố nhẫn lại nhẫn, thật không dễ dàng nhẹ tay hết mức lau hết cà phê trên người cô, mới trầm giọng nói: “Em đi ra ngoài trước, chờ tôi một chút!”

Tần Cảnh không hiểu làm sao: “Vì sao?”

Hắn đạm đạm : “Đi toilet em muốn xem không?”

Tần Cảnh mặt liền 囧, lập tức ngoan ngoãn chuồn đi.

Doãn Thiên Dã trầm mặc không nói gì, cho đến khi cửa phòng nghỉ đóng lại mới cầm điện thoại bấm một dãy số.

“Lão bản!”

“Jason, có việc nhờ cậu!”

“Lần này là ai?” Đối phương thanh âm rất bình tĩnh, giống như kiến quái bất quái. (Trông thấy quái (với người thường) nhưng không cảm thấy quái (với bản thân), đại loại là, không thấy có gì kì lạ.)

######

Tần Cảnh tắm rửa xong, soi soi gương, làn da của thân thể này thật quá mẫn cảm, đã qua hai tiếng rồi mà trước ngực và trên cổ vẫn còn hồng hồng. Tuy rằng lúc không để ý thì cũng không có

cảm giác gì, nhưng chỉ cần hơi hơi động vào thì vẫn thấy thật là xót.

Ngoài cửa sổ lại thêm một tiếng sấm nữa, lúc nãy đi tắm cô không thấy, làm thế nào mà mới có một tí, đã mưa to ngay được vậy?

Đến khi đã vào phòng đổi sang áo khác thoải mái hơn, lại ra ngoài tìm một vòng, cô mới phát hiện Doãn Thiên Dã không biết biến đâu mất tiêu.

Kỳ quái, không phải nói sẽ cùng đi ăn mì Ý sao?

Tần Cảnh vừa xem TV, vừa bấm máy gọi điện thoại cho hắn, chuông điện thoại di động vang lên từ ngoài cửa, Doãn tiểu cặn bã một thân ướt nước mưa đi tới, hỏi: "Tìm tôi làm gì?"

Nước mưa từ cái đầu ướt nhẹp của hắn tóc chảy xuống, một giọt lại một giọt theo đường viền rõ ràng trên mặt đi xuống.

Tần Cảnh:…

"Anh thế nào mà lại thành như thế này?"

"Bởi vì trời đổ mưa!" Hắn mạc danh kỳ diệu nhìn cô, cảm thấy vấn đề này là quá rõ ràng.

Tần Cảnh: "Tôi đang nói…" Câu nói kế tiếp còn chưa nói xong, Doãn Thiên Dã ném cho nàng một cái túi nhỏ đựng cái gì đó: "Thuốc mỡ trị bỏng, bôi vào nhanh lên!"

Thế là, vấn đề cô đang định nói không cần giải thích lại.

Bất quá, Tần Cảnh do dự một chút, rốt cục hỏi,

"Trên đường từ studio trở về, anh cứ là lạ sao đó ấy… Ách, anh,

anh không phải là, vẫn xoắn xuýt muội muội tiểu diễn viên đó chứ?"

"Ha? Muội muội tiểu diễn viên nào?" Doãn Thiên Dã rất ngơ ngác, sau một lúc lâu mới phản ứng, khóe miệng giật giật, "Tần Cảnh, em không phát hiện đầu óc chúng ta không cùng tần số sao?"

Tần Cảnh nhún nhún vai: "Rất vui mừng chúng ta tối thiểu về vấn đề này đạt được nhận thức chung!"

Tần Cảnh cầm thuốc mỡ ra xem, vừa nặng mùi, còn đặc sánh, cô cực kì không thể chịu được cái loại này: "Không muốn! Vốn chả phải chuyện gì nghiêm trọng, cứ để tự nhiên là được rồi. Tôi không muốn bôi cái này đâu!"

Doãn Thiên Dã lúc này đang cầm khăn lau tóc, nghe thấy cô phản ứng như vậy thì liếc một cái, thản nhiên: "Vậy tôi đến giúp em bôi!"

Tần Cảnh lập tức cầm thuốc mỡ biến mất ở phòng ngủ.

Tần Cảnh đùa nghịch nửa ngày, cầm cây quạt đem quạt quạt đến lúc mùi tản đi mới chậm chạp đi ra. Mà Doãn Thiên Dã cũng tắm xong, đổi sang T-shirt với quần dài thường, nhẹ nhàng khoan khoái.

Tần Cảnh nhìn đồng hồ: "Mau đi thôi, muộn hơn nữa thì nhà hàng đều đóng cửa mất!"

Doãn Thiên Dã lấy cái túi đồ lúc nãy mình mang về ra xem xét, đầu cũng không ngẩng lên: "Gấp cái gì, không cần đi!"

"Vì sao?" Tần Cảnh bất mãn, "Trên đường về tôi đã nói mà, hôm nay tôi đặc biệt muốn ăn lasagna. Tôi hôm nay nhất định phải ăn lasagna!"

Doãn Thiên Dã hơi hơi liếc cô một cái, một ngọn tóc rơi xuống trước ánh mắt không thể hiện cảm xúc: “Bên ngoài mưa lớn như vậy, miệng vết thương bị ướt nước thì làm thế nào?”

Tần Cảnh không biết nói sao, đem cổ áo kéo ra, chỉ, nói: “Cái chấm đỏ nhỏ như thế này không thể xem là miệng vết thương được đâu!”

Doãn Thiên Dã hơi hơi hí mắt, nói: “Nhìn không đến, em kéo xuống dưới chút nữa!”

“Hạ lưu!” Tần Cảnh căm giận kéo quần áo trở về, “Anh không đi, tôi tự đi! Trả chìa khóa xe tôi đây!”

Doãn Thiên Dã nghiêng người qua: “Đó, ở trong túi quần tôi, em tự đến lấy đi!” Nói xong, rất đắc ý nhìn cô một cái, phảng phất là chịu cô chọc giận nhiều quá rồi hôm nay mới rốt cục vùng lên làm cách mạng.

“Anh!” Tần Cảnh vừa muốn nói cái gì, lại nhìn thấy hắn lấy từ trong túi đồ của siêu thị ra một hộp mì lasagna với mấy hộp pho mát, còn có thịt bò, nước sốt, bột mì linh tinh lỉnh kỉnh.

Tần Cảnh như nhìn thấy người ngoài hành tinh, kinh ngạc không khép được miệng: “Anh muốn tự làm Italiano lasagna sao?”

Doãn Thiên Dã hơi hơi ngước lên: “Tôi đã sống ở Ý đến hai năm rưỡi mà!”

Tần Cảnh vẫn là giật mình, nhìn hắn có bài bản hẳn hoi bắt đầu chế biến thịt bò, liền ở bên cạnh nhảy lên, lại hỏi: “Italy sao? Anh đến đó làm gì?”

“Học Opera.”

Tần Cảnh sửng sốt, lại hỏi: “Sao lại chỉ học hai năm rưỡi?”

“Học tập, tôi nói vậy là được rồi, đừng có hỏi nhiều. Đi đi đi, đừng có ở trước mặt tôi quấy rầy.”

Nghe nói đầu bếp đều khó tính, Tần Cảnh thế là quay lại ghế sofa ngồi xem truyền hình.

Mở ti vi, tin tức giải trí dạo gần đây rất chú ý quảng bá “Lý Mục”, mà diễn viên đóng nhân vật có thật trong lịch sử□ Triệu Xướng Cơ Di Đóa tự nhiên nhận phỏng vấn.

Ký giả hỏi nàng diễn kiểu vai này thấy khó khăn nhất là cái gì.

Di Đóa rất là khó xử nói: “Chính là cảm thấy kiểu nhân vật này vô luận ở phương diện nào cùng với tôi ngoài đời khác biệt quá nhiều. Nàng rất có tâm kế, còn rất yêu mị. Mà tôi ngoài đời tâm lý tương đối đơn thuần mà giao tiếp với mọi người cũng rất đơn giản…”

Tần Cảnh yên lặng đổi kênh khác, kết quả lại là phim thần tượng Tập Vi Lam đóng vai chính “Nếu như có tình yêu”, xem được nửa chừng, Doãn Thiên Dã gọi cô vào ăn, lasagna đã làm xong.

Tần Cảnh tắt TV, chạy qua nhìn bàn ăn, thật sự hắn làm là một món lasagna rất ngon mắt rất ra dáng lasagna, lớp mì vàng óng, lớp pho mát trắng sữa, nước sốt màu đỏ đẹp mắt…

Tần Cảnh khẩn cấp vội vã cầm thìa múc một ngụm, mùi sữa rất thơm, sốt thịt bò cũng rất kinh điển: “Quá quá ngon nha! Ê, Doãn Thiên Dã, anh về sau có thể nhận lời mời làm đầu bếp đó!”

Doãn Thiên Dã không thể hiện hứng thú gì nhìn cô một cái: “Nếu như nói tôi cứ cái gì biết làm cũng đem ra kiếm tiền, thì bây giờ ít nhất tôi cũng có mấy chục loại nghề nghiệp rồi!”

Tần Cảnh bắt lấy cơ hội, lập tức tận dụng nói: “Nhưng là anh một nghề cũng không đem ra dùng. Anh đã biết như vậy sao không tự mình kiếm tiền?”

Doãn Thiên Dã nhăn mày: “Em nửa phút không giáo huấn được tôi thì sẽ chết sao?”

“Hơn nữa, ba tôi nhiều tiền như vậy, để đó thì làm gì? Đương nhiên phải tiêu phí một chút a, kiếm tiền không phải để tiêu sao? Hơn nữa tiêu tiền còn có thể kích thích nền kinh tế của đất nước tăng trưởng! Lợi cho mình lại lợi cho tổ quốc!”

“Anh phải đổi quan niệm đó đi, ” Tần Cảnh nói, “Tôi không có nói anh không nên tiêu tiền, tôi nói là tự chính mình nên kiếm tiền. Đúng, tiền của ba anh quả thật về sau cũng để lại cho anh. Nhưng mà núi vàng núi bạc gì, thì cũng có miệng ăn núi lở hiểu không, muốn tiêu thì phải tự có một cái lĩnh vực cho mình, thành thạo một nghề đó, cố gắng liên tục không ngừng kiếm tiền, tự lập tự mình nỗ lực!”

Doãn Thiên Dã trợn trắng mắt, không nói lại.

Tần Cảnh bất lực than thở, cô phát hiện người đàn ông trước mặt cô đây cực kì ngứa da hình như lâu rồi chưa bị đánh. Khi nói chuyện gì đó với hắn, nếu có một lợi thế có thể áp chế hắn, hắn lúc đầu thì xù lông nhím, nhưng sau rốt ngoan ngoãn khuất phục. Còn nếu không có cái gì uy hiếp được hắn, hắn cứ thế tai trái vào tai phải ra.

Nhưng mấu chốt là, trong tay Tần Cảnh có bao nhiêu chiêu bài áp chế được hắn cũng đều đã tung ra hết rồi.

Cải tạo đàn ông cặn bã, phải nói là gánh nặng đường xa a!!!

Chương 23

Ngày hôm sau cũng như ngày thứ ba công việc phỏng vấn Liễu Du Đóa và Tô Đóa Đóa đều thuận lợi, Liễu Du Đóa là người mẫu quốc tế, con người hiền hoà dí dỏm; Tô Đóa Đóa là người mẫu nhỏ chưa có danh tiếng cũng rất khiêm tốn lễ phép.

Tần Cảnh không khỏi cảm thán: A, loại như Di Đóa, không trên không dưới, thực đáng sợ!

Thứ sáu buổi sáng lúc đến phòng làm việc, bốn người kia đều đã đến đủ, đang tranh thủ thảo luận buổi sáng để ngồi tám đủ các loại chuyện bát quái mới nhất của giới showbiz.

“Cho nên mới nói, ai mà tin tưởng minh tinh chính là quá đần quá ngây thơ!” Đó là giọng nói đạm mạc của Trâu Manh, “Đặc biệt là Diệu Khả cậu đó, làm việc trong cái ngành này, còn từ sáng đến tối bám theo mấy người nổi tiếng. Cậu còn không biết mấy người đó có tốt đẹp chẳng qua cũng là do hội bọn mình nhào nặn xây dựng cho sao?”

Diệu Khả thờ ơ như không, nói: “Nữ minh tinh đương nhiên tương đối loạn, nam tốt hơn một chút, tớ chỉ bám nam.”

Thái Vi cố ý dồn cô nàng: “Nam thì lại tiềm quy tắc nhân viên công tác nha, không ngủ không ngủ cái khỉ; hơn nữa, vạn nhất nam minh tinh vì muốn kiếm danh lợi, bán thịt bồi nữ đạo diễn hoặc là nữ quay phim, nghe ra càng ghê tởm hơn!”

Tần Cảnh đi vào, hỏi: “Sáng sớm, mọi người nói chuyện gì vậy?”

Đường Quả có chút kinh ngạc: “Hôm nay từ sớm đã có hai cái scandal nổi bật như vậy, Thư Miểu với Di Đóa, chị không biết sao?”

Tần Cảnh vỗ vỗ đầu: “Quên mất không bật máy. Hai người ấy làm sao?” Nghe đến cái tên Thư Miểu, Tần Cảnh vô thức nhìn thoáng qua Doãn Thiên Dã, người nọ đang lấy máy ảnh ra nghịch ngợm gì đó, như thể chuyện kia chẳng liên quan gì đến mình.

“Mấy ngày hôm trước, Thư Miểu không phải là công bố với truyền thông là muốn đi du học ở Mỹ sao? Sau đó hôm qua cô ta đi đặt vé, bà nhà đạo diễn Trương Thành kia mang theo người xuất hiện ở sân bay quốc tế ngăn cô ta, đánh ghen một hồi. Bị người ta chụp được ảnh, bấy giờ mới hay cô ta có thai, chuẩn bị sang Mỹ để bỏ.” Đường Quả nói, toàn thân run lên,

“Không nghĩ đến cô ta xinh đẹp như vậy, cư nhiên léng phéng với lão đại thúc Trương Thành thô tục! Điên!”

Trâu Manh chậm rãi thở dài: “Tôi bảo rồi, thảo nào nhiều lần cô ta đóng vai nữ chính trong phim của lão Trương đó thế! Nhưng kể cũng đáng tiếc, con mắt của cô ta cũng thật là tệ, lại tìm đến cái dạng đạo diễn không có thực lực như thế. Đã nghĩ phải tiềm quy tắc, cũng phải tìm người có thực lực chứ, nếu không, cũng chỉ là vô dụng đem thân cho người ta!”

Tần Cảnh:…

Thái Vi trầm mặc rất lâu, có chút chật vật nói: “Kỳ thật Thư Miểu rất đáng thương, tôi cách đây mấy năm phỏng vấn cô ấy, lúc ấy cô ấy vẫn còn rất trong sáng, là một diễn viên mới đầy hi vọng. Chỉ đáng tiếc, đến lúc sau, có những cơ hội tốt, đều bị những người khác cướp mất. Cô ấy không có người chống lưng, đương nhiên không thể so với đám người là kiều nữ của đại gia

xyz. Những diễn viên quanh cô ấy đều là thông qua luật ngầm mà chiếm vai diễn, cô ấy bị bức ép không thể làm gì, sau cuối đành phải đi con đường này. Kỳ thật cô ấy cũng từng nghĩ đến bỏ Trương Thành, chính là Trương Thành uy hiếp đe dọa, kết quả cô ấy vẫn làm phải làm tình nhân bí mật cho lão ta."

Đường Quả nghe cô nói như vậy, cũng nghĩ ra một chuyện: "Đúng rồi, em nhớ lúc em lên đại học, là lúc đạo diễn Thạch Tiểu Thương quay phim "Mai phi tịch", hình như lúc đầu là chọn Thư Miểu đóng Mai Phi đó! Chỉ là không biết thế nào, mà mạc danh kì diệu đổi thành Liễu Phi Phi."

Thái Vi than: "Đúng đó, Thư Miểu lúc ấy vừa mới vào nghề, đặc biệt thanh thuần đơn giản. Thạch Tiểu Thương đạo diễn vừa nhìn đã thấy ưng ý, chẳng qua, nhà đầu tư lớn nhất của phim cứ bắt buộc phải chọn cô tân sinh diễn viên Liễu Phi Phi làm diễn viên chính. Mà khi ấy, Thạch đạo diễn không có thành danh như bây giờ, nhiều việc không thể tự quyết định, đành triệt tiêu Thư Miểu. Nếu không, vị trí ngôi sao điện ảnh hạng A hôm nay của Liễu Phi Phi có lẽ đã là của Thư Miểu."

Tần Cảnh bỗng nhiên cảm thấy có chút chật vật, hôm đó ở bãi đỗ xe, cô không nên nhục mạ cô ấy như vậy, chí ít, không nên lấy bối cảnh của cô ấy ra để khinh rẻ.

Chỉ là, Thư Miểu đã đáng thương, lại đáng giận, không nói ra những lời phũ phàng như vậy, chỉ sợ cô ta cũng không biết khó mà lui, có khi còn tiếp tục tìm Doãn gia mà làm phiền nhiều nữa!

Tần Cảnh cảm giác chính mình hiện tại khó chịu như nuốt phải ruồi bọ, quay đầu lại nhìn Doãn Thiên Dã, lại thấy hắn đã chuyển hết các video quay được hai ngày qua cho vào máy tính từ bao giờ, đang đeo tai nghe xem, có lẽ không có nghe mọi người nói chuyện đâu.

“Bất quá so với Thư Miểu đáng thương lại đáng hận, Di Đóa cô ta chính gọi là hạ tiện cũng xứng đáng!” Luôn luôn tỉnh táo Trâu Manh cũng nghiến răng nghiến lợi nói ra lời này, còn rất vui sướng cười ra tiếng,

“Ba năm trước lúc phỏng vấn trong chương trình lớn Tinh Quang, Giang Giang ở trong gian rửa tay không chú ý làm bắn vài giọt nước lên váy cô ta, còn chưa kịp nói xin lỗi thì đã bị cô ta cho một cái bạt tai! Cô ta còn mắng Giang Giang như tát nước, lời khó nghe thô bỉ, hoàn toàn không phải lời của nữ nhân nên nói!”

Tần Cảnh nghi ngờ, Giang Giang là ai?

“Khó trách Giang Giang mạc danh kỳ diệu từ chức!” Thái Vi kinh ngạc, “Tôi vẫn cảm thấy kỳ quái, làm tin tức giải trí không phải mơ ước của Giang Giang sao? Nó còn nói về sau muốn trở thành người đứng tối cao của giới truyền thông mà!”

Trâu Manh hừ cười một tiếng: “Giang Giang khi ấy rất thích Di Đóa, ngọc nữ chưởng môn nhân, bất kỳ thời điểm nào ở trước mặt công chúng đều là thanh thuần khả ái. Nhiệt tình làm từ thiện, làm đại sứ! Nó rất cuồng nhiệt sùng bái nàng ta, không nghĩ đến lần đầu tiên nhìn thấy thần tượng, chính là cái dạng này.”

Trâu Manh nói tới đây, tựa hồ là hồi tưởng lại tình huống ngày ấy, yên lặng rũ mắt xuống, “Di Đóa xem như làm cho trong lòng Giang Giang tất cả những mơ mộng tốt đẹp về cái nghề này đều hủy!”

Tần Cảnh nghĩ một lát, hỏi: “Vậy Di Đóa là có chuyện gì?”

Trâu Manh nhún nhún vai: “Clip của nàng ta với ba bốn mươi đàn ông lên giường đang truyền như điên trên mạng kìa! Ngọc nữ biến dục nữ, thật hay quá mà!”

“Bi thảm nhất là, ” Thái Vi thấp giọng, “Trong những người đàn ông kia không chỉ có minh tinh đạo diễn, còn có quan chức tỉnh Z, lại còn một người, là bạn trai của mẹ cô ta, cha nuôi cô ta…”

Tần Cảnh giật mình há hốc mồm: “Sao lại có thể như vậy?”

“Nhóm fan trung thành của Di Đóa giờ đang phản chiến, mắng nàng làm kỹ nữ mà vẫn còn muốn lập đền thờ!” Trâu Manh nhếch nhếch khóe môi, “Bất quá, quan trọng nhất là, trong clip kia cũng có vài người thuộc dạng có uy tín danh dự đấy, sẽ không dễ dàng tha cho nàng ta đâu. Nàng còn muốn trở lại ngành giải trí, rất tiếc, không thể!”

Tần Cảnh nghe, không tự giác nhăn mày, cũng không phải bởi vì đồng tình chuyện đồi bại của Di Đóa kia, mà là bắt đầu khó tin, làm sao mà mấy nữ minh tinh gần đây tiếp xúc với cô đều đồng loạt gặp họa thế nhỉ?

Chẳng lẽ cô chính là sao chổi trong truyền thuyết?

Ý nghĩ này khiến Tần Cảnh không khỏi u ám một hồi lâu, cuối cùng, cô quyết định, cái chức vụ “sao chổi” này phải giá họa lên đầu Doãn Thiên Dã.

Cô đẩy đẩy Doãn Thiên Dã, chờ hắn tháo tai nghe, mới nhỏ giọng hỏi: “Này, có phải anh đã lên giường với Di Đóa rồi không?”

Doãn Thiên Dã mi tâm run rẩy: “Cô ta? Em lên cơn à!”

“Thế tức là không có à!” Tần Cảnh có chút thất vọng.

“Ê! Em làm cái mặt biểu cảm tiếc nuối vậy là sao?” Doãn Thiên Dã không thể hiểu làm sao cái người đứng trước hắn đây có thể dễ dàng làm hắn nổi điên như vậy.

Tần Cảnh nghiêng đầu cười, nhẹ nhàng nói: “Không sao! Chỉ là, anh đã từng nghĩ chưa, nữ minh tinh gần đây tiếp xúc với anh đều có chuyện. Có khi nào, anh chính là sao chổi nha!”

Doãn Thiên Dã:…

Em mới là sao chổi, cả họ nhà em là sao chổi!!! (nguyên văn là cả tiểu khu nhà em, chắc chuyển thế này không sai đi?)

Doãn Thiên Dã nhìn chằm chằm cô hồi lâu, cuối cùng “Nga!” một tiếng, thêm một cái biểu cảm “Em nhàm chán thật!”.

Tần Cảnh vẫn không bỏ qua: “Tức là, anh không vì chuyện Thư Miểu chân đạp N thuyền mà đi báo thù cô ta?”

Doãn Thiên Dã không có hiểu lời cô lắm, nhẹ nhàng súc mi: “Tôi đối với cô ta cũng đâu gọi là chung thủy được! Hơn nữa, dùng phương thức đó để hại người cũ, không phải là rất không ra sao à?”

Sau đó, lại thêm một câu kỳ quái: “Đương nhiên, ngoại trừ trường hợp, cô ta chọc đến tôi trước!”

Tần Cảnh càng hỏi càng mờ mịt, nghe hắn nói, thì chuyện Thư Miểu không có liên quan gì đến hắn; sự hòa hắn không quan hệ; nửa câu nói phía sau, là Thư Miểu không có chọc đến cái quan trọng nhất với hắn.

Nhưng Thư Miểu thậm chí đã mang con ra dọa hắn rồi, cư nhiên còn nói không chọc đến hắn sao?

Chẳng lẽ nào Doãn cặn bã anh trời sinh đã là thụ a!!! (không hiểu nổi cái logic của chị Hy và chị Cảnh?)

Doãn Thiên Dã không biết là thấy Tần Cảnh nghi ngờ, hay là

cảm thán, than nhỏ một câu: “Thư Miểu này tính ra vẫn là rất đơn giản, chỉ là muốn tiền với chỗ đứng, không hơn!”

Tần Cảnh hơi hơi ngẩn ra, vừa muốn hỏi lại chuyện Di Đóa, thấy Trâu Manh Thái Vi bọn họ cũng đã bắt đầu xem lại các băng hình phỏng vấn, thế là tham gia cùng họ sàng lọc video luôn.

Trước hết là xem tổ Trâu Manh và Đường Quả, Trâu Manh còn đang điều chỉnh video, Tần Cảnh cầm một cốc nước vừa uống vừa xem.

Đoạn video đầu tiên là của nam diễn viên đang rất được yêu thích Long Kỳ; trong video, Long Kỳ mặc một bộ vét với quần bò vừa đẹp trai mà vừa có nét tùy tiện, ở trước màn hình làm mấy cái tư thế rất khốc, rất soái.

Thái Vi với Diệu Khả cũng chạy qua tới, thẳng thắn hoa si: “Long Kỳ đẹp trai quá!”

Đường Quả đứng ở một bên cười đến nghẹn cả thở, mọi người nhìn mà chả hiểu làm sao.

Long Kỳ làm mấy tư thế xong, nói: “Có rất nhiều người phát hiện, tôi rất thích cắm tay ở trong túi quần bởi vì làm thế này nhìn qua trong khá phong cách. Chẳng hạn như vậy…”

Vừa nói, vẻ mặt xán lạn như ánh mặt trời, lại bắt đầu tạo hình.

“Nhưng là, ” anh ngừng lại, chững chạc đàng hoàng bắt đầu cười trộm, “Hôm nay, tôi muốn nhân chuyên mục “Chuyện ngôi sao” công bố với mọi người một bí mật. Mọi người thường xuyên thấy tôi cho tay vào túi quần, không phải bởi vì bộ dạng này đẹp đẽ phong cách ra làm sao, mà là bởi vì…”

Anh dùng hết sức lại dừng một chút, tiện đà cười giảo hoạt:

“Bởi vì có rất nhiều lúc, quần lót ghìm chặt viên bi nhỏ!”

…

Tần Cảnh một ngụm nước phun ra không hối tiếc, Thái Vi với Diệu Khả cười nghiêng ngả muốn đập đầu vào bàn.

Mà trong video Long Kỳ còn nói tiếp: “Mọi người thấy có rất nhiều nam minh tinh làm động tác như vậy, trong nhiều thời điểm, cũng là vì cái nguyên nhân này.”

Trâu Manh một bên ôm eo cười ngặt nghẽo ngả nghiêng, một bên còn mang video kia đi dán nhãn, viết luôn “Đại minh tinh Long Kỳ và sự kiện mò viên bi nhỏ!”

Tần Cảnh trở về đặt ly nước cho tư tế, lại rút khăn tay lau miệng, thoáng nhìn Doãn Thiên Dã ngồi ở một bên, bỗng nhiên hứng lên, vẻ mặt cười xấu xa hỏi: “Doãn Thiên Dã, tôi thấy anh hình như cũng hay cho tay vào túi quần nhỉ, không phải cũng là bơi vì như vậy chứ?”

Lời vừa dứt, đồng loạt bốn đôi mắt từ các góc trong phòng làm việc hướng về phía Doãn Thiên Dã, không những vậy còn lấp lánh lấp lánh, chan chứa chờ đợi, giống như sắc nữ giở trò chòng ghẹo, nhìn hắn chằm chằm.

Doãn Thiên Dã:…

Này này, mấy cô nhìn vậy là muốn làm gì tôi?

Tuy rằng hắn ngay từ đầu không nói chuyện, nhưng hắn vẫn là rất thản nhiên, dù sao, người đã lăn lộn phong nguyệt nhiều, mà lại dễ dàng chịu khuất phục Tần Cảnh mà bối rối đỏ mặt sao?

Hắn liếc mắt là nhìn thấu Tần Cảnh có mục đích, cho nên lạnh lùng nhìn cô một cái, khiêu khích hơi hơi nhướn mày: “Vậy em

có muốn lại đây mò mò chút?”

…

Tần Cảnh mặt lập tức nóng rực lên…

Dù sao, ở phương diện này, cô không phải có định lực mạnh mẽ như hắn, mà mặt dày như thế…

Cả phòng làm việc giật mình, sau một lúc lâu, đồng thanh phát ra một tiếng “Nga ~~~” cực kỳ dài, cực kỳ ái muội, ý tứ chính là “Này hai người này có quỷ nga ~~~ “

Tần Cảnh hận không thể một bàn tay chụp chết chính mình, ai bảo miệng thối tha nhà ngươi đi trêu chọc hắn cơ, còn định đùa giỡn hắn một chút cơ, kết quả bị đùa giỡn như vậy!!!

(“tác giả có chuyện muốn nói” là 1300 chữ của chương này bị thiếu chỗ viết)

Tác giả có chuyện muốn nói: Vài ngày sau Tần Cảnh đi làm thì nghe được tin tốt, media buying (bán chương trình) của “Chuyện ngôi sao” tăng lên 30%, mà vẫn còn tăng tiếp. Hơn nữa trên mạng, mức quan tâm của fan với chương trình còn tốt hơn rất nhiều so với Tần Cảnh có thể tưởng tượng.

Rất nhiều người để lại lời nhắn trên trang web, nói chương trình thật sự rất thú vị, không thể tin được các ngôi sao thần tượng lại có một mặt không ai biết như vậy, mà cứ căn cứ vào số liệu bình chọn của người xem trên web, danh hiệu cho clip khó tin nhất 囧 nhất, vẫn là sự kiện “Long Kỳ mò bi nhỏ”.

Một là vì cái này thực sự quá buồn cười, hai là vì khả năng kêu gọi fan của anh chàng quả thật rất mạnh mẽ.

Nhưng còn có một cái khác ngoài ý muốn.

Trâu Manh rất kích động thông báo với Tần Cảnh, “Chuyện ngôi sao” của họ đã vô tình lăng xê cho một người, diễn viên hạng 3 Toàn Mộ.

Nguyên lai, khi Trâu Manh và Đường Quả đi tìm đến phỏng vấn Toàn Mộ, cô ấy không hề kể một câu chuyện hài hước hay 囧, mà lại nói một chuyện đối với cô ấy là nhục nhã nhất cả đời.

Toàn Mộ khi học trung học cơ sở cũng từng có một thời nổi loạn, tụ tập với một hội côn đồ, cứ nghĩ rằng như vậy là rất ngầu, nhưng rồi sau đó cô phát hiện không phải như vậy, mới hoàn toàn tỉnh ngộ muốn tách ra.

Nhưng tên bạn trai hờ của cô không đồng ý, kết quả là một vết dao ngay trước trán cô…

Sau này, cô vẫn giữ lại vết sẹo kia, chính là để nhắc nhở sai lầm của mình, cũng là tự nhủ với chính mình, cho dù hoàn cảnh có khó khăn ra sao, cô cũng sẽ không khuất phục mà lựa chọn con đường sai trái.

Giống như hiện tại, cho dù cô còn đi trên con đường nghệ thuật bao lâu chăng nữa, sẽ không bao giờ cô chấp nhận chuyện tiềm quy tắc!

Khi Tần Cảnh xem lại băng hình, đến đoạn Toàn Mộ hất tóc mái lên, để lộ ra vết sẹo trên trán, cô không khỏi chấn động. Suy xét thật lâu, cuối cùng cô vẫn quyết định giữ lại đoạn băng này chiếu cùng với những clip khác không khí vui vẻ, hài hước hoàn toàn bất đồng.

Hơn nữa, cô sợ người xem nói Toàn Mộ bịa chuyện, còn đặc biệt nói với Trâu Manh tìm một bức ảnh từ hồi học sinh tiểu học của Toàn Mộ khi vẫn còn buộc tóc đuôi ngựa trán còn trơn bóng, cùng với một bức ảnh hồ sơ khi học trung học lộ vết sẹo màu

đen do dao chém trước trán vô cùng đáng sợ,

Không nghĩ đến, cư nhiên cho ra hiệu quả kinh hỉ như vậy.

Đường Quả cười đến mức miệng không khép lại được: "Dân mạng đều khen ngợi Toàn Mộ, nói cô ấy nhìn qua tưởng rằng yếu đuối, không nghĩ lại là một người có dũng khí như thế! Dám khiêu chiến, dám đối mặt! Còn có rất nhiều người cổ vũ cô ấy đi phẫu thuật thẩm mỹ, càng nhiều người nói cô ấy có chí, dám nói không với tiềm quy tắc!"

Thái Vi cũng mỉm cười: "Nghe nói Thạch Tiểu Thương đạo diễn dự định làm một bộ phim nói về chuyện tiềm quy tắc trong giới giải trí, hình như định mời Toàn Mộ vào vai chính!"

So với chuyện này, Trâu Manh quan tâm hơn đến những nguồn lợi từ tiết mục đó: "Kết quả, lần này phát chương trình xong, chúng ta đã nhận được mười mấy cuộc điện thoại của người đại diện, muốn chúng ta cho ngôi sao nhà họ lên chương trình của chúng ta!"

"Nhiều như vậy cơ à?" Tần Cảnh cũng không nghĩ đến lần này hiệu quả cư nhiên tốt đến mức này, vậy thì kì cuối tháng này, tình thế bắt buộc, "Đã như thế, kỳ tới chúng ta làm toàn về đại minh tinh!"

Bởi vì kì vừa rồi thời gian chuẩn bị tương đối gấp gáp, theo dõi rồi phỏng vấn cũng cần thời gian, cho nên Tần Cảnh cũng để cho chương trình thú vị sinh động ra sao hoàn toàn dựa vào những ngôi sao đó thoải mái triển khai.

Nhưng lần này, có cơ sở là kì vừa rồi, nhiều ngôi sao tự nguyện phối hợp như thế, Tần Cảnh quyết định, không ngừng cố gắng, phải gọt giũa cho chương trình "Chuyện ngôi sao" càng thêm hoàn thiện.

Cho nên lần này, nhóm bọn họ không phải ra ngoài theo dõi phỏng vấn nữa, mà là nhận câu chuyện ngôi sao muốn tâm sự được ghi âm lại từ chính người đại diện.

Mọi người nghe xong, từ định dạng ban đầu, tô vẽ thêm chút chút, làm thêm một vài kịch bản gốc rồi chỉ đạo về động tác ngôn ngữ cơ thể, khiến các câu chuyện được kia càng thêm tính hài hước, càng có sức biểu hiện, hoặc càng gây động lòng người.

Ngay sau đó, tổ chuyên mục bọn họ đem ý kiến sửa đổi trao đổi với người đại diện của các ngôi sao, đạt được ý kiến chung rồi, lại phân công người đi quay chụp.

Cứ như vậy, không những bảo đảm chắc chắn mỗi vị minh tinh đều có thể lên hình cùng với chuyện của mình không phải cắt bớt nữa, mà còn đảm bảo mỗi chuyện qua sửa chữa rồi càng được làm tăng hiệu quả với chương.

So sánh với kiểu phỏng vấn đơn giản trước đây, quy trình làm việc bây giờ yêu cầu về chất lượng công việc của mọi người càng hà khắc hơn. Một tuần tiếp theo, hầu như đầy đủ mọi người đều tập hợp ở phòng làm việc nghe lại đoạn ghi âm, sau đó phải phát huy hết các tế bào hài kịch từ toàn bộ cơ thể, trau chuốt lại câu chuyện đó.

Nhưng may mắn mọi người đều hoàn toàn ủng hộ, làm việc càng nhiệt tình, bình thường không phải lúc làm việc cũng có thể đột nhiên phát huy ý tưởng, mọi việc đều được thuận lợi.

Điều khiến Tần Cảnh vui vẻ yên tâm nhất là, một tổ ngày trước chia năm xẻ bảy đã bất tri bất giác đoàn kết hẳn lên.

Chương 24

Tháng tư đã qua, ngày nghỉ tháng năm cũng kết thúc, đi làm ngày đầu tiên.

Tần Cảnh thật yên lặng đi vào tòa nhà Truyền thông Tinh Nguyệt, kỳ "Chuyện ngôi sao" cuối cùng của tháng trước đã phát, hôm nay là ngày nghiệm thu điểm tỉ suất kích thích tiêu thụ.

Trên cả đường đi, cô cũng lấy làm lạ sao mình lại bình tĩnh như vậy.

Hôm nay hình như có chút kỳ quái, tất cả những người gặp cô đều gật đầu mỉm cười với cô. Đến lúc tiến vào đại sảnh, cô mới hiểu được là chuyện gì xảy ra.

Trên màn hình lớn đang chiếu bản tin về các chương trình giải trí online, mà ngay lúc này nội dung, chính là Tần Cảnh và chương trình "Chuyện ngôi sao" của cô.

"Nếu như nói đến chủ đề nói chuyện gần đây của các fan là gì, thì chính là "Chuyện ngôi sao". Nếu như nói đến chương trình gần đây các ngôi sao muốn tham gia nhất, cũng chính là "Chuyện ngôi sao".

Không thể nghi ngờ đây là hiện tượng kì lạ nhất của giới giải trí, khi mà chuyên mục "Chuyện ngôi sao" vốn được Truyền thông Tinh Nguyệt công bố là chuyên mục sắp bị loại bỏ, vậy mà chỉ sau một đêm đã tỏa sáng rực rỡ một góc trời! Nếu như các bạn

không tin, có thể xem một chút đoạn trích từ hai kỳ gần đây. Nhìn thấy những người trong mắt chúng ta xưa nay cao cao tại thượng đại minh tinh kể lại những câu chuyện ngu ngốc nhất 囧 nhất đau đớn nhất trong đời họ, chẳng lẽ bạn có thể nào không giống như thế này, cười nghiêng ngả đến phun nước sao?

Mà ý tưởng ly kỳ cổ quái này, cũng bắt nguồn từ đạo diễn trước đây của "Tụ quang", Tần Cảnh. Theo tin tức đáng tin cậy của chúng tôi, hiện tại có ít nhất hơn hai mươi hãng truyền thông cũng như đài truyền hình có ý định mua bản quyền "Chuyện ngôi sao", mà lãnh đạo cấp cao của Tinh Nguyệt cũng chuẩn bị đầu tư một số tiền lớn để phát triển "Chuyện ngôi sao" trở thành chương trình giải trí ngày một chuyên nghiệp.

Ở đây, chúng ta không khỏi tò mò, truyền kỳ của giới truyền thông Tần Cảnh, sau khi đưa "Tụ quang" đến vinh quang, lại có thể cứu vớt "Chuyện ngôi sao". Rốt cuộc, cô ấy còn có những khả năng khó tin nổi nào nữa đây?"

Tần Cảnh đứng lặng ở trong đại sảnh, xem xong bản tin, giữa ánh mắt cực kì hâm mộ của đám người xung quanh, bình tĩnh đi vào thang máy.

Cô nhìn ra ánh nắng thưa thớt ngoài cửa sổ thủy tinh, khe khẽ mỉm cười.

Xem ra, bước đầu tiên của cô, thành công.

Tối hôm qua Dương Tân gọi điện thoại cho cô, hỏi cô có nghĩ đến phát triển "Chuyện ngôi sao" mạnh hơn nữa không.

Tần Cảnh đương nhiên nghĩ đến chứ, cô mong muốn có thể thoát khỏi cái hiện trạng bây giờ, vì muốn tiết kiệm kinh phí mà phải chắp vá những đoạn phim của các ngôi sao khác nhau thành một chương trình, cô muốn chương trình có đủ tài nguyên để có một trường quay, mời khoảng mười ngôi sao đến

ngồi trong trường quay, cùng nhau chia sẻ những câu chuyện kia, đương nhiên, nội dung cũng sẽ mở rộng hợn, không chỉ là chương trình mua vui cho mọi người, mà cũng phải khiến cho mọi người có lúc rơi nước mắt.

Khiến cho mỗi ngôi sao phải tự trở thành người chủ trì cho cuộc nói chuyện của mình!

Hơn nữa, cười vui cùng nước mắt kết hợp, mới là tuyệt nhất!

Dương Tân lúc đó sững sờ đầy đủ mười giây, mới cảm thán nói: "Chương trình giải trí này, nếu như thành công, cũng là lần đầu tiên có một ý tưởng như thế trong ngành đó!"

Lúc đó, Tần Cảnh liền biết, Dương Tân bị ý nghĩ của cô làm chấn động, mà sở dĩ Dương Tân gọi điện cho cô, nhất định là vì "Chuyện ngôi sao" đã được ban lãnh đạo chú ý, họ cố ý muốn phát triển "Chuyện ngôi sao".

Tần Cảnh hít sâu một hơi, đi vào phòng làm việc, liền gặp bốn mỹ nhơn tất cả vỗ tay hoan nghênh chúc mừng, nhìn thấy cô tới, cũng muốn vỗ tay chúc mừng cô.

"Tần Cảnh!" Trâu Manh lần đầu cười tươi đến thế, "Chương trình mới nhất của chúng ta so với kì ngay trước đó mức lợi nhuận lại tăng 50%! Như vậy là vượt qua cả "Tụ quang" rồi!"

Tần Cảnh mím môi cười khẽ, lần này, thực ra không ngoài ý muốn của cô.

Trước kỳ vừa rồi, đã là thế như chẻ tre, nhận được không thiếu truyền thông chú ý, thêm minh tinh trên microblog hỗ trợ cổ động, fan mạnh mẽ tuyên dương, vô hình trung, mạng lưới quảng cáo cho "Chuyện ngôi sao" trải rộng các góc.

Mà ngay trước khi phát kì vừa rồi các cô đã đăng một đoạn bên

lề công việc, cùng với danh sách các đại minh tinh tham gia, đương nhiên dẫn tới không ít náo động.

Tần Cảnh mỉm cười: "Lần này, là công sức của tất cả mọi người!"

Truyền thông chính là cái thứ vô tình nhất, vừa tháng trước, cô còn bị người ta bỡn cợt coi không đáng một đồng, mà bây giờ, được tâng bốc lên tận trời xanh. Rồi tin tức giải trí khen ngợi cô bản thân có tài năng, đưa "Chuyện ngôi sao" đến thành công rực rỡ.

Mà cô biết, chẳng hề là như vậy.

Cho nên, cô nhất định phải nói: "Truyền thông đem hết công lao đặt trên một mình tôi, là không công bằng!"

Nhưng có vẻ bốn cô gái trước mặt cũng không ngại gì chuyện đó, đều tươi cười ấm áp nhìn cô, cứ như cho rằng cô cứ nhận đi không cần hổ thẹn như thế.

Thái Vi cười nói: "Tần Cảnh, chúng tôi đều cảm thấy truyền thông nói không sai chút nào. Kỳ thật, ở mỗi vị trí này của chúng ta, ai cũng có thể làm được tốt. Nhưng, khiến cho mọi người đoàn kết tạo thành tiềm lực mạnh mẽ đạt được ngày hôm nay, không phải ai cũng làm được! Mà cái người đó, chính là mấu chốt nhất!"

Đường Quả cũng gật gật đầu: "Chúng em muốn cám ơn chị, làm việc đã lâu như thế, chỉ có được mấy tuần gần đây là vui sướng nhất, có thành công nhất!"

Tần Cảnh bị ánh mắt ôn nhu của các nàng làm cho mặt ửng đỏ, ngại ngùng vuốt tóc ra sau tai: "Tóm lại, mọi người đều có công lao! Ngay cả trợ lý mới của tôi, cũng chính anh ta nghĩ ra cách làm hôm nay của chúng ta!"

Nói tới đây, Tần Cảnh nhăn mày, Doãn Thiên Dã này làm sao vậy, mỗi lần đi đỗ xe đều đùa dai mất nửa ngày, hắn làm cái gì sao mà lâu thế!

Tần Cảnh đang nghĩ hôm nay có nên mời mọi người đi ăn cơm hay không nhỉ, thì nghe thấy sau lưng có người cười hì hì nói chuyện.

“Mọi người mấy kỳ gần đây làm rất tốt nha, hôm nay tôi mời mọi người đi ăn cơm hát Karaoke chúc mừng!” Lục Nhã rất chọn thời điểm thích hợp xuất hiện trước ngưỡng cửa, “Tất cả mọi người đều làm rất tốt! Đương nhiên, lợi hại nhất vẫn là đạo diễn Tần Cảnh của chúng ta!”

Lục Nhã mặt cười nhăn nhở đi tới, giữ chặt tay Tần Cảnh: “Về sau, cô nhất định phải đóng góp nhiều ý kiến cho người dựng phim như tôi, có như vậy, “Chuyện ngôi sao” chúng ta sẽ càng trở nên tốt hơn!”

Trâu Manh mấy người cũng không biểu hiện ra vẻ hớn hở Lục Nhã mong đợi, các nàng cũng biết chuyện chọn lựa công khai người dựng phim và biên đạo của “Tụ quang”, cho nên cũng tự nhiên mà suy đoán được mục đích lúc trước Lục Nhã lui ra sau màn để giao trách nhiệm cho Tần Cảnh. Nhưng dù sao, các nàng cũng không nghĩ được đến người từ đầu đã muốn lợi dụng gây khó dễ Tần Cảnh như Lục Nhã lại muốn thay đổi thái độ bất ngờ như thế.

Mà mặt khác, Trâu Manh Thái Vi và Đường Quả thậm chí suy đoán ra, mục đích mà lúc đó Tập Vi Lam đến thăm họ chính là quyết định. Nghĩ đến Tập Vi Lam và Lục Nhã quan hệ như vậy, các nàng dần dần bắt đầu hoài nghi, hoa đán số một của Truyền thông Tinh Nguyệt, có vẻ không phải đơn thuần như vẻ bề ngoài.

Chỉ có Diệu Khả fan ruột Tập Vi Lam còn không thể tiếp thu.

Nhưng, các nàng tuy rằng tức tối Lục Nhã (cùng sau lưng cô ta là Tập Vi Lam) làm cái loại việc lợi dụng Tần Cảnh này, nhưng là các nàng thực hi vọng Lục Nhã sớm một chút cuốn xéo đi, cho dù là lăn đến chương trình hạng nhất "Tụ quang" cũng được.

Dù sao "Chuyện ngôi sao" bây giờ công việc và không khí làm việc vui vẻ như thế này đem so với ngày trước, ai cũng không mong muốn bà cô bất tài Lục Nhã kia đến hủy hoại thành quả của họ.

Chính là, nghe đến lời nói vừa rồi của cô ta, thế nào cũng thấy có điểm như cô ta không định đi.

Đường Quả mấy người sắc mặt chuyển không tốt, Trâu Manh cũng lạnh lùng cười, người này thực sự thực sự là đủ vô sỉ! Các nàng nguyên bản chỉ cho là nếu "Chuyện ngôi sao" tăng được lượng tiêu thụ thì cô ta sẽ được đẩy đi "Tụ quang", lại không nghĩ được ra "Chuyện ngôi sao" thành công đến như thế, mà cấp trên lại có ý định đầu tư lớn cho bọn họ!

Hiện tại "Chuyện ngôi sao" chính là bảo bối mũi nhọn của Truyền thông Tinh Nguyệt!

Lục Nhã thấy được mình vừa đến không khí lập tức trầm xuống đến dưới điểm đóng băng, có chút lúng túng, vội cười cải thiện không khí:

"Đúng rồi, các cô còn chưa biết nhỉ! Cấp trên đã quyết định phát triển "Chuyện ngôi sao", nghe nói có rất nhiều đài truyền hình muốn mua lại nha! Sắp tới chúng ta sẽ được đổi phòng làm việc, nhân viên cũng sẽ được bổ sung số lượng lớn. Đến lúc đó, Trâu Manh, cô có thể làm tổng điều hành, Đường Quả làm người chủ trì, Thái Vi làm chỉ đạo biên kịch, Diệu Khả làm hậu cần. Cấp dưới của mọi người chắc chắn sẽ rất nhiều đó!"

Mọi người vẫn không có phản ứng gì, Trâu Manh trực tiếp đi làm kế hoạch cho kì tới, chỉ có Diệu Khả còn lúng túng hơi co kéo khóe môi.

Lục Nhã hoàn toàn không nhận biết sự bất thương, lại nặn một nụ cười cứng ngắc với Tần Cảnh nói: "Đương nhiên, tổng đạo diễn vẫn là cô nha! Hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ!" Vừa nói, vừa duỗi tay ra.

Tần Cảnh lạnh lùng liếc nhìn tay phải của cô ta lơ lửng ở giữa không trung, không có tiếp, nhỏ nhẹ nói: "Lục Nhã, chúng ta ra ngoài nói chuyện một chút!" Nói xong, tự ý lướt qua, đi ra ngoài.

Lục Nhã cũng chỉ đành vội vàng đi theo.

Tần Cảnh đi đến hành lang trước thang máy tầng 12 nhìn ra ngoài cửa sổ ngựa xe như nước, sắc mặt dị thường bình tĩnh.

Lục Nhã dự cảm không ổn, liền lén lút nhắn một cái tin ngắn cho Tập Vi Lam, kêu cô ta đến tầng 11.

Đi đến trước mặt Tần Cảnh, cô ta còn oán hận : "Hôm nay thực là kỳ quái, mọi người làm sao mà ỉu xìu như vậy?"

Tần Cảnh không có quay đầu, khuôn mặt xinh đẹp hoàn toàn đắm chìm trong ánh nắng vàng, "Người làm phim bất tài như cô, mà muốn cướp thành quả lao động của mọi người, đổi lại là ai cũng sẽ không thích nổi!"

Lục Nhã nguyên còn chuẩn bị nói chuyện ngọt nhạt với cô, không nghĩ đến cô vừa nói đã trực tiếp mắng cô ta là bất tài, nhất thời giận không kềm được, trách mắng: "Tần Cảnh, cô vừa nói cái gì? Cô lặp lại lần nữa?"

Tần Cảnh quay đầu, ánh mắt khinh miệt, giọng điệu thanh đạm: "Tôi nói lại một ngàn lần, cô cũng vẫn là bất tài thôi! Hay là cô

cho rằng, chỉ cần cô giở thói đàn bà chanh chua ở chỗ này gầm rú, thì không phải bất tài nữa?"

Lục Nhã sắc mặt đỏ bừng: "Tần Cảnh, cô không phải cho rằng cô nắm giữ quyền hành một đoạn thời gian là muốn quên hết những chuyện trước kia chứ, nếu không phải lúc trước tôi đây đem quyền hành giao cho cô, cô có làm được chuyện tốt đó sao? Hiện tại thành công, liền đá tôi đi? Thực là tiểu nhân vong ân bội nghĩa!"

Tần Cảnh vẻ mặt kỳ quái nhìn cô ta hồi lâu, bật cười: "Da mặt cô dày thật đấy. Lúc trước, cô mang quyền quản lý "Chuyện ngôi sao" giao cho tôi, thật là ban ân cho tôi sao? Rõ ràng là cô muốn lợi dụng tôi, lại còn trước mặt tôi giả vờ là thánh nhân. Lục Nhã, cô vẫn luôn không biết xấu hổ như vậy sao?"

Lục Nhã bị cô mắng xối xả, nhưng mấu chốt là, cô ta kinh ngạc nhất, vẫn là "Tần Cảnh, cô ta làm thế nào mà biết mình và Vi Lam là lợi dụng cô ta?

Lục Nhã chống đỡ quyết liệt: "Tôi không hiểu cô đang nói cái gì?"

"Không hiểu thì thôi!" Tần Cảnh nhún nhún vai, "Đã như thế, tôi nói cho cô biết, cô không thể tiếp quản vị trí của tôi ở "Tụ quang", là bởi vì tôi động chân động tay đằng sau, vậy có phải cô cũng không tức giận không?"

Lục Nhã kinh hãi giật mình.

Cô ta quả thật không phải muốn trở về, mà là nửa đường có người chặn chân, cô ta không thể làm dựng phim cho "Tụ quang" mà cũng làm không được đạo diễn. Bất quả đúng khi ấy "Tụ quang" khởi tử hồi sinh, cho nên cô ta mới nhanh chóng trở về muốn bảo trụ vị trí của chính mình ở "Chuyện ngôi sao".

Dù sao, cái chương trình "Chuyện ngôi sao" này quá ra vẻ đáng yêu lấy lòng, rất nhiều ngôi sao sau khi tham gia lập tức danh tiếng tăng vù vù, chính thức biến chất thành chương trình mà các ngôi sao đều tự chủ động tìm đến, tương lai về sau nhất định là vô cùng rực rỡ a!

Chính là, cô ta nhìn ngắm cô gái bình tĩnh đạm mạc trước mặt, từ tròng mắt lấp lánh trong ánh nắng mặt trời cô ta còn nhìn ra một tia đoạn tuyệt âm u, đột nhiên Lục Nhã có một dự cảm không tốt.

"Tụ quang", cô ta đi không được; mà "Chuyện ngôi sao", cô ta cũng ở không xong.

"Chuyện tôi đánh tạp làm càn, là cô vạch trần?" Lục Nhã hung hăng cắn răng.

Tần Cảnh bình tĩnh nói: "Chỉ có thể trách chính cô, đầu óc quá đơn giản, hơn mười ngày không đi làm chạy đi du lịch, kết quả trở về còn muốn ngồi mát ăn bát vàng. Cô nghĩ người làm trong Tinh Nguyệt đều là đần độn à! "Chuyện ngôi sao" là chương trình sắp bị loại, không có ai chú ý đến, thì tôi sẽ làm người ta chú ý đến nó!"

"Cô cho rằng tôi ngoan ngoãn như vậy sao, lại bò lưng ra làm việc dưới cái danh của người dựng phim Lục Nhã cô sao?" Cô nhìn cô ta sắc mặt đỏ bừng, cảm thấy có chút không thể tưởng tượng, "Cô làm sao có thể nghĩ tôi không mất chút xíu sức lực trở thành người phụ trách của một chương trình đang được yêu thích như thế?"

"Tần Cảnh, cô nói đủ!" Lục Nhã tức đến toàn thân phát run, "Là tôi quá xem nhẹ cô, không nghĩ đến cô là người cay độc như vậy, bức tôi không chỗ để đi!"

Tần Cảnh không kìm được nhíu mày: "Tới giờ này mà cô còn cho

là người khác có lỗi với cô? Cô không nghĩ xem, như cô ở "Chuyện ngôi sao" ba năm mà không có chí tiến thủ, cấp trên có thể tin tưởng cô có năng lực được sao? Làm gì có ai nghĩ cho cô chuyển sang "Tụ quang", cứ cho là tôi không vạch trần sự thật là cô không tham dự gì vào công việc, cũng sẽ có người tìm cớ đuổi cô đi!"

"Hừ!" Lục Nhã vốn không có sức phản bác, vừa nghe cô nói như vậy, lập tức chuyển giọng, "Dù sao tôi cũng không có ý định đi "Tụ quang", tuy nhiên, "Chuyện ngôi sao" là địa bàn của tôi, cô đừng tưởng cô làm thành công được vài kỳ, là có thể cướp nó được!"

Tần Cảnh gẩy gẩy ngón tay, không chút đếm xỉa nói: "Chính là, Dương tổng thanh tra đã đáp ứng tôi, để tôi làm người dựng phim và đạo diễn "Chuyện ngôi sao", còn cho tôi quyền lựa chọn nhân sự. Cho nên, "

Cô bình thản nhìn cô ta một cái: "Từ giờ trở đi, cô bị đuổi việc!"

"Cô!" Lục Nhã không thể tiếp nhận sự thật này, lập tức giơ tay lên muốn tát Tần Cảnh.

Chương 25

Nhưng đối mặt với cô ta bộ dạng chó điên như vậy, Tần Cảnh cũng nhanh chóng biết cô ta muốn làm gì.

Trong nháy mắt Lục Nhã vung bàn tay, Tần Cảnh tức thì bắt lấy tay cô ta, dùng lực đẩy ra, "loảng xoảng keng" một tiếng, tay bị ấn đến trên tường thủy tinh!

Lục Nhã bị hung quang trong mắt cô dọa, cư nhiên nửa ngày vẫn phản ứng không kịp, không dám làm loạn.

"Cô muốn đánh tôi?" Tần Cảnh mày run lên vô cùng uy hiếp, "Chỉ bằng loại như cô? Tôi vốn muốn thông báo đuổi việc cô ở trong phòng làm việc cơ, gọi cô ra nói riêng cũng chỉ là để thông báo với cô thôi. Nhờ cô chuyển lời cho Tập Vi Lam!"

Lục Nhã ngẩn ra, thế là thế nào? Vì sao Tần Cảnh biết là Tập Vi Lam nghĩ ra kế hoạch này? Tập Vi Lam không phải muốn tốt cho Lục Nhã và Tần Cảnh sao? Vậy vì sao Tần Cảnh nhẫn thần khủng bố như vậy? Chẳng lẽ là, hai người họ kỳ thật có ân oán, cô bị Tập Vi Lam mang làm bia đỡ đạn?

"Đúng rồi, kỳ thật, cô ta cũng có lòng bảo cô quay về "Chuyện ngôi sao" đi! Chương trình lăng xê danh tiếng dễ dàng như vậy, chẳng lẽ cô ta không muốn làm môn khách, kỳ nào cũng được lên?"

Tần Cảnh lạnh lùng cười: "Nhờ cô chuyển lời giúp, tôi nói đây: Không! Khả! Năng! Tôi không phải là cái Tần Cảnh cô ta vẫn

nghĩ đâu! Sống yên ổn giùm tôi đi là tốt nhất! Còn nếu muốn bày trò gì mà động đến tôi, thì mời, nhất định đáp lễ!"

Nói xong, cô đẩy mạnh Lục Nhã đi ra.

Mà lúc này, ngay hành lang cầu thang tầng dưới, khuôn mặt Tập Vi Lam ngay cả đang chiếu trong ánh nắng sớm cũng thấy rõ đã trắng bệch bất thường.

Lục Nhã tâm trí loạn thành đoàn, thật sự cảm thấy Tần Cảnh bây giờ hoàn toàn chính là một ác ma đáng sợ, cô ta không dám một mình đối mặt với Tần Cảnh, sợ hãi cuống cuồng chạy xuống tầng!

Tần Cảnh hừ ra một tiếng cười lạnh, vừa muốn lên tầng, lại nhìn thấy Doãn Thiên Dã đứng trên đầu bậc thang, nửa tựa trên cửa, tựa tiếu phi tiếu nhìn cô.

Ách, nghe thấy hết rồi hả?

Nghe thấy thì nghe thấy! Dù sao tôi chính là như vậy, quản anh thích xem hay không!

Tần Cảnh đi qua, nhận ra ánh mắt Doãn Thiên Dã rất là kỳ quái, chẳng hề giống như chấn kinh, cũng không có kinh ngạc, mà không hiểu sao lại giống như đang rất thưởng thức.

Tần Cảnh nhíu mày: "Làm gì? Chưa từng thấy phụ nữ nổi xung à!"

"Chưa từng thấy em như vậy!" Doãn Thiên Dã khóe môi cong lên một chút, "Tôi lại cảm thấy, em hiện tại, so với trước kia, tốt hơn!"

Tần Cảnh sửng sốt: tên này không lẽ là M, hay là cuồng bị ngược?

Cô vừa rồi làm bộ dáng khủng bố dọa người như thế, không phải đàn ông cũng bị dọa chạy hết sao? Thế mà hắn còn nói cô tốt hả?

Tìm chết sao!

Kỳ thật, Tần Cảnh nổi khùng như vậy cũng là bị bức mà thôi.

Lần trước ở studio gặp cái đạo diễn Chương Hiên đó cô đã bắt đầu cảnh giác, đoán là phần tiềm quy tắc trong tiểu thuyết hẳn đã bắt đầu đến rồi đây. Chỗ này không thiếu bẫy Tập Vi Lam thiết kế để hãm hại cô, nếu như đúng như truyện, Tập Vi Lam sau này còn có một loạt âm mưu nữa.

Cô ban đầu còn e ngại Vi Lam giả vờ trước mặt ba ba quá giỏi, đối đầu công khai với cô ta chắc chắn khiến ba cô khó xử, nhưng bây giờ ba cô đã nhìn thấu bản chất cô ta rồi, về sau cũng không phải người một nhà nữa. Giờ ngay cả khách khí ngoài mặt cũng không cần giữ!

Cô nghĩ, như vậy rồi, ít ra Tập Vi Lam sẽ yên phận một chút.

Doãn Thiên Dã xoay người cũng không quên giơ ngón tay chỉ xuống tầng dưới: "Đúng rồi, tôi ra đây để nhắc em, người lúc nãy em nhắc đến, vẫn đứng dưới tầng!"

Tần Cảnh hơi hơi nâng mi, nói vậy, vừa rồi cô nói chuyện với Lục Nhã những gì Tập Vi Lam cũng đã nghe thấy. Thế ngược lại còn tốt hơn, càng rõ ràng, để cho Tập Vi Lam biết mà lần sau đừng diễn cái vai em gái lương thiện trước mặt cô nữa, khó chịu lắm.

Nhưng cũng không nghĩ là, xế chiều hôm đó, Tập Vi Lam đã tìm gặp cô rồi.

Lúc đó, Tần Cảnh đang ở trong phòng kín sửa chữa bản kế hoạch kì mới của Trâu Manh, rồi nghe Doãn Thiên Dã rất đúng quy tắc

gõ cửa, nói: “Sếp, có người tìm!”

Tần Cảnh:…

Vì sao cái chữ “sếp” nghe khó chịu vậy? Mà tự dưng hôm nay ngoan thế? Không phải buổi sáng bị cô dọa đần đấy chứ?

Tần Cảnh không nói gì nhìn ra ngoài khung cửa kính, lập tức nhìn thấy cái mặt của Tập Vi Lam.

Lần này, bốn người trong phòng làm việc không có phấn khích như lần trước, mà Diệu Khả nhìn không khí phi thường nặng nề, cũng bỏ luôn ý định rót cốc nước cho Tập Vi Lam.

Tần Cảnh liếc Doãn Thiên Dã, mấp máy môi nói không ra tiếng: biến ~~~

Doãn Thiên Dã cười cười, đi ra.

Ngay sau đó, Tập Vi Lam liền đi tới, đóng cửa kính lại.

Tần Cảnh nhìn thấy cô ta, mở miệng chào cũng lười, tiếp tục chỉnh sửa giấy tờ.

Tập Vi Lam thấy Tần Cảnh không thèm để ý mình, có chút ngượng ngùng, lại nghĩ đến lúc nãy nhân viên cấp dưới ngồi ngoài cũng không thèm vồn vã với cô ta, trong đầu đã nghĩ ngay nhất định là Tần Cảnh nói bậy bạ vê cô ta với họ, phá hoại hình tượng của cô ta!

Nhưng mà, cô ta nhịn nửa ngày cũng áp chế được lửa giận trong lòng, đi đến cạnh Tần Cảnh, giở giọng thương xót: “Tần Cảnh, em nghe nói, hình như chị có hiểu lầm gì đó với em sao?”

Nghiện diễn đấy à?

“Hiểu lầm?” Tần Cảnh ngẩng đầu, “Là hiểu lầm sao?”

Tập Vi Lam sững sờ nửa buổi, một giây sau, trong mắt khởi sương mù: “Em lúc đầu chỉ là nghĩ Lục Nhã đối xử không tốt với cô, muốn đuổi cô ta giúp chị thôi!”

Tần Cảnh kinh ngạc.

Cô hết sức ngạc nhiên: “Quả thật là diễn viên nhỉ, thật sự có thể trong một giây đã nặn ra được nước mắt!”

Kết quả, Tập Vi Lam còn ít nước mắt nào muốn rơi nháy mắt bốc hơi hết.

Cô ta có chút không thể tin được, Tần Cảnh, thực sự, hoàn toàn thay đổi.

Tần Cảnh ,có thể thấy, không tin tưởng cô ta. Hơn nữa, không chỉ là không tin tưởng, cô thậm chí còn không thèm kiêng nể gì biểu đạt bất mãn với cô ta, đến cả ngoài mặt hữu hảo cũng ngại làm.

Tập Vi Lam vô cùng tức giận: Tần Cảnh làm sao có thể như vậy?

Mệt cho cô ta còn bỏ thời gian sức lực chạy đến giải thích, không nghĩ đến cô vậy mà lại làm bộ dạng này!

Tập Vi Lam còn đang xoắn xuýt cuối cùng là lật bài đi, hay là lại thử tự thanh minh một chút xem sao.

Tần Cảnh lạnh lùng mở miệng : “Tập Vi Lam, ngày nào cũng đóng kịch, còn chưa mệt sao? Ít nhất, đừng có đứng trước mặt tôi đóng kịch, được không? Tôi thừa biết bản chất bên trong của cô với cái mặt ngoài của cô chẳng liên quan gì đến nhau đâu, cho dù cô giải thích ra sao, tôi cũng không thay đổi được quan điểm. Cho nên, tỉnh lại đi, đừng có làm cái mặt như thế nữa, tôi

ngán lắm rồi!"

Tập Vi Lam cảm thấy như bị người ta cho mấy phát tát vào mặt, khuôn mặt mỹ lệ không khỏi co giật, vặn ra một nụ cười méo mó: "Cho nên, ý chị muốn nói gì?"

"Tôi sẽ không chủ động hại cô!" Tần Cảnh dị thường thản nhiên, "Cho nên, cô tốt nhất là đừng động đến tôi. Bình an vô sự, nước sông không phạm nước giếng, đó là kết quả tốt nhất!"

Tập Vi Lam giật giật khóe miệng: "Ở trước mặt ba ba, thì vẫn là ra vẻ chị em thân thiết chứ!"

Tần Cảnh không có lời nào để nói, người này thích diễn kịch đến mức nào đây? Nhưng tiếc thật, không có cách nào, dù gì, Tập Vi Lam cũng biết, hình tượng con gái ngoan em gái thảo là ưu việt nhất cho lợi ích về tiền tài của cô ta sau này.

Tần Cảnh nghe cô ta nói vậy thì có chút do dự, thực ra, cô đương nhiên không đủ kiên trì để giả bộ cái gì với cô ta nữa; nhưng vấn đề là, việc ba của cô muốn ly hôn Tập Quyên còn chưa được công bố ra ngoài.

Nên trước mắt cô không thể làm lộ tin tức này được!

Ngay khi Tần Cảnh còn đang nhíu mày suy tư, điện thoại di động vang lên tiếng chuông báo tin nhắn.

Tần Cảnh cầm lên xem, là tin của Ethan gửi đến. (Dip: không biết có ai để ý hay nhớ ra anh này không, anh này là trợ lý cho Tần Chính) Tài liệu đã sang tên xong hết cả, mà ngay vừa nãy Tần Chính đã gọi cho luật sư xin ly hôn.

Thật sự căn thời gian quá chuẩn đi!

Tần Cảnh lần nữa ngẩng đầu, khe khẽ mỉm cười: "Không cần,

chúng ta về sau, không phải chị em gì hết! Ngay cả trên danh nghĩa cũng không!"

Tập Vi Lam không hiểu gì cả: "Chị có ý gì?"

Tần Cảnh nhún nhún vai: "Ba tôi đã ủy thác cho luật sư, giải quyết việc ly hôn với mẹ cô!"

"Làm..." Tập Vi Lam như bị sét đánh, "Làm sao có thể?"

Tuy nhiên thực ra, hiện tại cô ta quan tâm nhất là, việc chia tài sản của Tần Chính như thế nào. Chính ra cô ta còn có phần vui vẻ về chuyện ly hôn này, nhìn bình thường Tần Chính đối xử với mẹ cô ta tốt như vậy, giờ muốn ly hôn tuyệt đối là có tình nhân bên ngoài. Mà trong tình huống đó, chắc chắn ông phải bồi thường thêm tài sản cho Tập Quyên. Mà cô ta là con gái Tập Quyên, không phải cũng tương đương với gấp đôi lượng tài sản sao?

Tần Cảnh nhìn Tập Vi Lam ánh mắt lúc đờ đẫn lúc sáng lên, chắc cô ta lại tự mơ mộng ảo tưởng rồi.

Cô vốn có một cái mong muốn rất bất lương là nhìn xem mẹ con Tập Vi Lam khi biết không thể lấy được nhiều như bọn họ nghĩ sẽ có cái phản ứng gì. Nhưng nghĩ lại, cô cảm thấy nếu nói hết chuyện đó ở cái chỗ này không được thích hợp lắm, lỡ như Tập Vi Lam nổi bão tố ngay trong này, đem đồ đạc này nọ trong phòng làm việc của cô đập phá thì không hay tí nào.

Cho nên, cô bất động thanh sắc cúi đầu, tiếp tục xem bản kế hoạch. Lại không nghĩ đến, chọn đúng lúc này, đến lượt điện thoại của Tập Vi Lam vang lên.

"Uy? Mẹ?" Là Tập Quyên gọi đến.

Tần Cảnh kinh ngạc, bà ta nhận được thư của luật sư nhanh đến

vậy sao!

Điện thoại bên kia vẫn còn đang nói nói cái gì đó, Tập Vi Lam nghe không rên một tiếng. Cho đến tận lúc đã cúp máy hạ điện thoại xuống rồi, cô ta cũng chỉ đứng đó, ngây người.

Tần Cảnh nhẹ nhàng ho khan mấy tiếng: "Ách, cái này, nếu không còn cái gì để nói, cô có thể ra ngoài được rồi chứ! Tôi còn phải làm việc!"

"Tần Cảnh!" Cú điện thoại vừa nãy của Tập Quyên đã đập nát hết những giấc mộng tươi đẹp của Tập Vi Lam rồi, "Mẹ tôi nói, 30% cổ phần còn lại của bố chị đã chuyển hết sang tên chị! Cả chỗ bất động sản còn lại cũng vậy. Chị nói rõ cho tôi, chuyện này là thế nào? Cha con hai người lại muốn làm trò quỷ gì?"

"Cô kinh ngạc như vậy làm cái gì?" Tần Cảnh cảm thấy có phần không biết làm sao mà hôm nay được gặp gỡ hai cái người ngàn chấm thế này, "Ba cũng đã cho đứa con gái riêng của vợ như cô đến 30% rồi, cho tôi 30% còn lại thì có cái gì không thỏa đáng?"

Tập Vi Lam bổ nhào vào bàn làm việc, cơ hồ nghiến răng nghiến lợi gân xanh trên đầu cũng nổi lên: "Thế còn mẹ tôi? Mẹ tôi sống cả đời với ông ta, chẳng lẽ không được gì?"

"Cô rốt cuộc là nghĩ cho mẹ cô, hay nghĩ cho bản thân cô vậy?" Tần Cảnh hơi hơi nheo mắt, giọng điệu dị thường băng lãnh, "Nếu cô nghĩ tranh thủ cho mẹ cô ít tiền dưỡng lão, 30% của cô đâu, đem ra mà đưa cho mẹ cô!"

"Các người khinh người quá đáng!" Tập Vi Lam đột nhiên chồm người lên trước, hai tay chống mạnh lên bàn, giống như muốn bóp nát cái bàn này vậy.

Hai mẹ con nhà này vậy là đủ rồi đấy! Hai người tưởng người khắp thiên hạ đều có lỗi với hai người hay sau?

Tần Cảnh đứng thẳng lên, nhãn tình nháy mắt âm lãnh: “Vậy sao? Tập Vi Lam, nhìn không ra đấy, cô cũng như mẹ cô, đều là quỷ hút máu vô lương tâm!”

Vừa nói, giấy tờ trong tay cô “táp” đập xuống bàn, mang theo phẫn nộ mưa rền gió cuốn, “Ba tôi trừ có một phần tiền và bất động sản, tài sản lớn nhất cũng chỉ có cổ phần của Trường Ninh. Ba chỉ có 60%, đã cho mẹ con hai người một nửa rồi, ba con tôi cũng chỉ có một nửa thôi, các người còn muốn như thế nào nữa?”

“Cô có muốn bất mãn, thì cứ bất mãn cô không phải con gái ruột của ba tôi, bất mãn mẹ cô không phải vợ đầu của ba tôi, không đi theo ông lúc ông còn đang xây dựng sự nghiệp. Hai mẹ con các người vốn bơ vơ không chỗ nương tựa, lại được ba tôi cho cuộc sống như quý tộc suốt mười mấy năm. Vậy mà còn không có chút nào biết điều.”

Tần Cảnh nguyên bản không nghĩ đến kích thích cô ta, cũng không nghĩ muốn lý luận gì với cô ta, nhưng cái người này thật sự quá quá ba chấm quá không biết liêm sỉ quá vô lương tâm,

“Tập Vi Lam, bao năm nay là ai nuôi cô lớn bằng ngần này! Cô đục khoét từng đó của cải rồi không đủ sao, còn nói ba tôi khinh người quá đáng! Rốt cuộc là ai khinh người quá đáng?? Người ta nói, sói con không thể thuần dưỡng, hôm nay tôi coi như được chứng kiến, chính là dạng người như cô!”

Tập Vi Lam tức đến mức cả người kịch liệt run rẩy, tức đến độ đầu óc một trận hôn mê suýt nữa đứng không vững, mà tức nhất chính là, Tần Cảnh nói mỗi một câu, không câu nào cô ta có thể có cách nào mà phản bác.

Hỗn đản, hỗn đản!

Nguyên lai, Tần Cảnh đó vẫn xem thường cô ta như vậy sao? Cho rằng cô ta chỉ là kí sinh trùng ăn bám nhà cô ta?

Cô ta làm sao có thể khoan dung với loại nhục mạ này được?

Tập Vi Lam lúc này cặp mắt đỏ bừng vì hận, hận không thể nhào lên đánh nhau với Tần Cảnh, vì, ở Tinh Nguyệt góc nào cũng có webcam. Cô ta nếu xông lên đánh Tần Cảnh trước, lập tức hình tượng trước giờ gây dựng của cô ta đều bị hủy hoại hết!

Cô ta còn có thể làm thế nào nữa, ở lại đây thì có cái tác dụng gì! Hơn nữa, còn việc khẩn cấp trước mắt, cô ta phải đi tìm Tập Quyên bàn bạc lại, nhất định sẽ có biện pháp có thể vãn hồi.

Nhất định có thể được chia càng nhiều tiền hơn!

Tập Vi Lam giận dữ xoay người, xông ra khỏi phòng của Tần Cảnh.

Tác giả có chuyện muốn nói: tốt rồi, từ giờ trở đi, tần suất lên sàn của Tập Vi Lam so với trước kia sẽ thường xuyên hơn một chút, chỉ một chút thôi…

Chương 26

Tần Cảnh vừa chỉnh sửa xong bản kế hoạch của Trâu Manh liền nhận được điện thoại của phòng quản lý vật tư của khu chung cư Duyệt Thủy, nói là họ cần kiểm tra ống dẫn khí ga, nhờ cô về mở cửa.

Tần Cảnh đặt điện thoại xuống, có chút chột dạ nhìn ra bên ngoài, tổ chuyên mục "Chuyện ngôi sao" mấy hôm nữa sẽ đổi phòng làm việc, Doãn Thiên Dã và Đường Quả đang nói chuyện với các công nhân.

Tần Cảnh ra đưa bản kế hoạch cho Trâu Manh, sau đó lấy cớ tìm Dương Tân nói chuyện chuồn đến nhà của Doãn Thiên Dã ở khu Duyệt Thủy.

Kỳ thật, Tần Cảnh từ sớm đã cảm thấy cô ở cùng chỗ với Doãn Thiên Dã không phải là hay, chỉ là vừa rồi nhiều việc, không có thời gian để ý; nhưng mà mấy ngày nay nhàn rỗi, ở nhà có nhiều thời gian, kết quả, không thể tránh rất nhiều vụ đụng độ vô cùng áo diệu mà khó xử vô cùng.

Sáng sớm ra, cô mơ mơ màng màng đi vào toilet, cửa đã tự động mở ra, cô không phản ứng kịp tông thẳng vào ngực một người nào đó vừa mới tắm xong vẫn còn tản luồng khí tươi mát của xà phòng.

Cô nháy mắt hết sạch cả buông ngủ, vẻ mắt vặn vẹo.

Người nào đó nhìn thấy cái biểu cảm đó của cô, vô thanh thắng

hữu thanh, giống như thể hoài nghi là cô cố ý nhảy vào lòng hắn vậy, rất muốn đấm.

Mặc lễ phục dạ hội bằng lụa tơ tằm đương nhiên là phải mặc quần chữ T (*).

Tần Cảnh đi ra ngoài toilet cầm theo quần lót đi phơi, Doãn Thiên Dã nhìn lướt qua một cái, vừa hay nhìn thấy cái thứ bé bé kiểu dáng rất rõ ràng trong tay cô, đôi mắt xinh đẹp chứa ý cười, trên mặt là một cái biểu cảm, tất nhiên là, cũng rất đặc sắc.

Tần Cảnh biết, đàn ông là một loại động vật có sức tưởng tượng vô cùng phong phú, càng không nói đến cái người kia, có tên là Doãn Thiên Dã.

Cô nghĩ, trong lúc cô ở trong phòng xấu hổ đỏ mặt đổi quần lót, chắc chắn hắn ở ngoài phòng khách trong đầu bắt đầu tưởng tượng ra hình ảnh cô chỉ mặc mỗi cái quần chữ T màu điều này. Chứ nếu không, lúc cô mặc xong lễ phục đi ra ánh mắt hắn đã không tự nhiên vội vàng cụp xuống như thế.

Cực kỳ ngứa đòn rồi đấy.

Buổi tối khi Tần Cảnh vừa đặt máy tính xách tay lên bàn trong phòng khách lên mạng, tự nhiên một website nhảy ra phát ra thanh âm kỳ kỳ quái quái, mọi người biết mà. Tần Cảnh tay chân luống cuống còn chưa kịp tắt, đã cảm nhận được một ánh mắt vô vung ý vị thâm trường, giống như kiểu một công tử nhà giàu đời sống mỹ mãn thông cảm vô hạn cho một ni cô nội tâm đói khát đã lâu, dạo này không bị đánh ngứa da à!

Cho nên, Tần Cảnh quyết định, tìm Doãn bá bá bảo bác ấy trả lại chìa khóa nhà của Doãn Thiên Dã ở Duyệt Thủy, dù thế nào chăng nữa cũng phải thanh lý được cái tên Doãn Thiên Dã này ra khỏi nhà, không thì không biết còn xảy ra được cái chuyện gì nữa!

Thế là, cô liền đi tìm Doãn Tùng.

Doãn Tùng rất sảng khoái, ngay lập tức cầm chìa khóa phòng Doãn Thiên Dã đưa cho cô, nhưng, ông bác còn nói một câu vô cùng đau đớn: "Bác tịch thu nhà của nó, chính là sợ nó mang con gái không đứng đắn đến nhà sống chung mà! Nhưng mà thôi, mang chìa khóa giao cho cháu, tùy cháu xử lí!"

Tần Cảnh:...

Cô rất xoắn xuýt:

Dù sao, chuyện người thừa kế này là không thể thay đổi. Nên giờ tính ra hắn không có đồng nào, vẫn sẽ có rất nhiều phụ nữ nhào vào hắn. Chỉ tính nhầm một bước, mất bao nhiêu công sức hắn mới có quy củ hơn một ít, cứ như vậy thả hắn đi tiêu dao. Chút thành quả từ bấy đến giờ lập tức thất bại trong gang tấc.

Cô suy tính rất lâu, cuối cùng vẫn là không để cho Doãn Thiên Dã biết về cái chìa khóa.

Cô nghĩ hiện tại chìa khóa còn trong tay cô, mới đến phòng quản lý đổi lại thông tin liên lạc người thuê nhà một chút. Để vạn nhất nơi đó có xảy ra chuyện gì, không cần phiền toái Doãn Tùng, cũng không cần kinh động Doãn Thiên Dã, để cô tự đi xử lý là được.

Không ngờ, vừa mới sửa đực một hai ngày, bên họ đã muốn sửa ống dẫn ga, Tần Cảnh đành lén lút đi qua đó.

Tần Cảnh lần đầu tiên đến nhà của Doãn Thiên Dã, hóa ra nhà của hắn so với tưởng tượng của cô quá không giống nhau.

Nhà hắn là một căn penthouse (mời các bạn GG) rất tuyệt, trang trí chủ đạo bằng hai màu đen trắng, phi thường tinh xảo cao

quý, khiến cho người xem có một cảm giác thanh tịnh sạch sẽ, ngay cả sofa cũng là một màu trắng như tuyết, không một hạt bụi.

Căn phòng tuy rằng cả tháng nay không có người ở, nhưng vẫn sạch sẽ bóng loáng, sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, không loạn chút nào, không hề giống như nơi ở của một người đàn ông độc thân, nhưng cũng không hề giống như nơi có phụ nữ ở qua.

Bởi vì Tần Cảnh đi một vòng, cũng không có phát hiện bất kỳ thứ gì liên quan đến phụ nữ, ngay cả trên giá rửa mặt cũng không có đồ trang điểm linh tinh.

Công nhân kiểm tra khe hở đường ống dẫn ga, Tần Cảnh không có việc gì cần tham gia, nhìn thấy trên tủ TV có một vài băng ghi hình xếp ở đó, trong đó có một cái ghi dòng chữ tiếng Ý "Turandot Turandot" (**).

Tần Cảnh lòng chấn động, cư nhiên còn có nhạc kịch để xem.

Kết quả, không giống như cô nghĩ, đây cũng không phải nhạc kịch, mà là mấy màn opera do nhóm lưu học sinh Trung Quốc ở Học viện Opera tự cải biên ra. Càng khiến cho cô không tin được là, vai nam chính do Doãn Thiên Dã thủ vai kĩ thuật diễn xuất vô cùng thuần thục.

Hắn biểu diễn cực kỳ rung động, đem hết nhân vật hoàng tử Mông Cổ, từ si tình, cơ trí, thông minh, bá đạo, ôn nhu đều biểu hiện rất tinh tế.

Điều này làm cho Tần Cảnh có chút hổ thẹn, hổ thẹn buổi tối hôm ấy khi hắn nói hắn học hai năm rưỡi Opera, cô còn cho rằng hắn đại bộ phận thời gian là chơi bời đàn đúm mà thôi.

Bộ Opera này của hắn lại khiến cô rất cảm động, đến tận khi băng ghi hình đã chạy hết rồi, cô còn thật lâu không thể hoàn

hồn.

Xem xong vở Opera thì công nhân cũng kiểm tra xong.

Tần Cảnh đem băng ghi hình cất lại vào trong hộp, lại đột nhiên phát hiện bên trong còn có một cái gì đó, rút ra xem, giấy trắng mực đen "Ti Amo".

Tần Cảnh sửng sốt, loại cảm xúc này phải là…

Lật qua, quả nhiên là tấm hình chính diện.

Trước thánh đường Tòa thánh Ba Ngôi(***) ở Roma, trên bậc thềm Tây Ban Nha cổ xưa rộng lớn, Doãn Thiên Dã ngồi trên bậc thang, cánh tay tùy ý đặt trên bắp đùi thon dài, những ngón tay dài dễ nhìn như thể đó là bàn tay của một nhạc công piano vậy.

Hắn mỉm cười đạm đạm, lại mê người đến mức khiến người ta không dời được mắt.

Thế nhưng, chỉ cần dời được một chút nhìn lên trên sẽ thấy, một cô gái ngồi ở bậc trên, từ phía sau bám vào cổ hắn, tươi cười xán lạn như hoa.

Nàng rất đẹp, hắn cũng rất đẹp, nhìn qua giống như trời đất tạo nên một đôi!

Trong lòng Tần Cảnh nổi lên một tia tình tự là lạ, hẳn không phải là thư thái.

Cô chưa từng gặp qua cô gái trong bức ảnh, nhưng cô nhận ra, đây là nữ diễn viên đóng vai công chúa Turandot trong băng cô vừa xem, một nữ diễn viên đẹp không tưởng tượng nổi.

Tần Cảnh yên lặng nhét tấm hình lại, không biết có chuyện gì mà lòng mình lại thấy không thoải mái. Cô mới không thích

Doãn tiểu cặn bã đâu, nhất định là do cảm xúc Tần Cảnh-trước lại quấy phá!

Có lẽ chút nữa sẽ đỡ hơn!

Chuẩn bị đi, vừa muốn mở cửa lại nghe thấy chuông cửa vang.

Vừa mở cửa, Tần Cảnh phát hiện ngay, cái loại tình tự là lạ kia, sẽ không đỡ được! Bởi vì, cô gái mỹ lệ trong băng hình và trong tấm ảnh, đang đứng ngay trước mặt cô đây.

Tần Cảnh là giật mình kinh ngạc, mỹ nữ đối diện cũng giống hệt là biểu cảm kinh ngạc giật mình.

Nói một cách chính xác là, trong một cái nháy mắt cánh cửa mở ra, nhãn thần kích động thấp thỏm của nàng nháy mắt đổi thành kinh ngạc. Nàng sững sờ nhìn chòng chọc Tần Cảnh hồi lâu, lại nhìn lại số nhà ghi trên cửa, mới hỏi một cách nghi ngờ: "Đây không phải là Doãn… A, xin hỏi, đây là nhà Doãn Thiên Dã sao?"

Tần Cảnh lần này hoàn toàn không biết trong lòng là cái cảm tưởng gì, đờ đẫn cười cười: "A, phải, nhưng mà, dạo gần đây anh ấy không sống ở đây!"

Cô gái nghe cô nói vậy có chút thất vọng, nhưng hiển nhiên, nàng tương đối quan tâm hơn về một vấn đề khác, "Thế, cô là?"

"Bạn thường thôi!" Ngay lúc này, Tần Cảnh có phần muốn bịa chuyện, nhưng mà, cô áp chế đươc được cái mong muốn không thể tưởng tượng được kia, ăn ngay nói thật, "Trong thời gian anh ấy không sống ở đây, Doãn bá bá nhờ tôi trông nhà cho anh ấy!"

Chẳng qua, cô yên lặng che dấu rằng cô biết Doãn Thiên Dã hiện tại ở chỗ nào!

Thực kỳ quái!

Trong đầu tựa hồ có hai người đang tranh cãi:

—— Tần Cảnh, mày phát thần kinh cái gì?

—— tôi chính là không muốn nói chuyện, thế thôi chứ có làm sao?

“A, vậy à?” Cô gái nhìn Tần Cảnh mặt hoàn toàn bình tĩnh, cũng thu lại nụ cười, vội lấy từ trong túi Gucci ra một tấm danh thiếp đưa cho cô, “Uhm, đây là danh thiếp của tôi, nếu như cô có gặp anh ấy, phiền cô bảo anh ấy liên lạc cho tôi, được không??”

Tần Cảnh gật gật đầu, nhận lấy danh thiếp nhìn thoáng qua, “Tô Mạn, diễn viên cấp B của Thịnh Hạ “.

Tô Man, cái tên rất phù hợp khí chất nàng, mà nàng không thể nghi ngờ là rất lợi hại, không có bỏ học, hẳn là học đủ bốn năm mới về nước.

Vừa mới trở về liền có thể trở thành diễn viên hạng B cho công ty quản lý hạng nhất trong nước Thịnh Hạ, chắc hẳn tài diễn xuất cũng như hậu phương đều là lợi hại.

Mà vào Thịnh Hạ, về sau đường đi hẳn là thuận buồm xuôi gió!

“Tôi sẽ chuyển lời!” Tần Cảnh cất kỹ danh thiếp, đóng cửa.

Tô Mạn rất vui vẻ, trong khi cùng Tần Cảnh xuống lầu, trong lúc lơ đãng nói rất nhiều lời, chỉ toàn là những chuyện hay ho của nàng và Doãn Thiên Dã xưa kia khi học cùng nhau ở Ý.

Gần đến giờ chia tay, Tô Mạn mới đột nhiên nghĩ tới: “A, ngại quá, tôi còn chưa hỏi tên cô là gì nhỉ?”

“Tần Cảnh!” Cô đạm đạm mỉm cười.

Tô Mạn lúm đồng tiền như hoa trên mặt liền trong một khắc có một chút cứng lại, nhưng chỉ một chút thôi, Tần Cảnh còn chưa kịp phát hiện ra. Tô Mạn kinh ngạc một giây đồng hồ, phục hồi tinh thần lại, tươi cười ngược lại biến thành càng tự tin mà thoải mái!

Trên đường Tần Cảnh trở về phòng làm việc, cứ cảm thấy có chỗ nào là lạ, trong lòng cứ như có một khối sương mù mờ mịt khó miêu tả. Kỳ quái, cô suy nghĩ rất lâu, mới nghĩ chắc là do sắp tới tổ chuyên mục đổi phòng làm việc, phiền lòng!

Đến lúc vào phòng làm việc thì nhìn thấy Doãn Thiên Dã đang cầm giẻ lau lau nhà.

Cô đột nhiên phát hiện, cách cô sử dụng tên trợ lý này, hình như có chút không phải. Nghĩ lại cẩn thận một chút, hơn nửa tháng nay, hắn lái xe, mua cà phê, giặt ủi quần áo, chạy đến studio, đương nhiệm quay phim, kiêm cửu vạn khuân vác, còn phụ thêm công năng quét tước phòng làm việc. (anh Dã thật đảm đang)

Đương nhiên, mấy cái này không có ai yêu cầu hắn làm hết.

Hắn vô cùng mẫn cảm với nơi sống, cho nên, không cần ai nhắc nhờ, cứ đúng giờ tự động quét tước.

Tần Cảnh nhìn hắn cần cù chăm chỉ di di đẩy đẩy cây lau nhà trên sàn, khiến phòng làm việc như thể phát ra ánh sáng lấp lánh, người khác không nỡ lòng nào giẫm giày lên.

Nghĩ lại, cô nhớ đến băng hình đó, cảm thấy có chút đại tài tiểu dụng.(lấy người tài bắt làm việc vớ vẩn – dùng người không thỏa đáng)

Sau khi cô hỏi lại Trâu Manh, biết được Trung tâm quản lý huấn luyện diễn viên của công ty năm nay tuyển lần đầu tiên vừa vặn sắp bắt đầu. Thế là,cô bảo Doãn Thiên Dã vào phòng mình, đưa cho hắn tờ mẫu đơn đăng ký báo danh, chỉ chỉ: “Này, báo danh đi!”

Doãn Thiên Dã cầm lấy nhìn thoáng qua: “Vì sao?”

Tần Cảnh ngồi ở trên ghế, cảm thấy tư thế cúi người của hắn khiến khoảng cách có phần hơi gần quá, không thấy tự nhiên xê dịch về phía sau, cười: “Anh không phải từng nghĩ muốn làm diễn viên sao? Vì sao không thử xem? Nhân viên nội bộ của công ty báo danh, có thể vừa làm việc vừa học đó!”

“Từ đầu đã không hứng thú!” Doãn Thiên Dã không chút đếm xỉa nói.

Tần Cảnh nhíu mày, làm mà không hứng thú được? Không hứng thú mà anh còn để cái băng hình đó cất ở chỗ giơ tay lên là lấy được vậy à?

Rốt cuộc là cô vẫn tìm chống lại hắn, vẫn là hắn vẫn tìm cách chống lại cô?

Doãn thị là làm giải trí, Doãn Thiên Dã về sau muốn tiếp nhận thì tất nhiên trước hết phải hiểu rõ hoạt động bên trong ngành giải trí đã.

Hôm nay không phải dễ dàng cô mới phát hiện ra, làm diễn viên ít nhất là một cái từ nước ngoài về, không nghĩ đến…

Tần Cảnh nháy mắt hạ mắt xuống, thương xót nói: “Doãn Thiên Dã, anh là một tên lừa đảo!”

Doãn Thiên Dã không biết cô thế nào đột nhiên như vậy, có chút

ngơ ngác: “Tôi lừa em lúc nào?”

Tần Cảnh nhớ lại nội dung nhật kí, ánh mắt u oán nhìn hắn: “Trước kia anh từng nói, nếu như tôi về sau làm đạo diễn, dám khẳng định là bởi vì kỹ thuật quá ngốc mà không ai muốn đóng vai nam chính, đến lúc đó anh sẽ hy sinh hình tượng tới giúp tôi!”

Doãn Thiên Dã giật mình, có chút hốt hoảng.

Sau một lúc lâu, hắn tỉnh táo lại, lông mày ưa nhìn run rẩy một chút: “Chính vì tôi nhớ câu nói đó nên mới không đồng ý! Tần Cảnh, em đàn áp tôi đến nghiện rồi hả? Về sau nếu em làm đạo diễn, tôi làm diễn viên, không phải sẽ bị em chỉnh chết!”

Tần Cảnh không phục: “Tôi đối xử với anh tệ đến vậy cơ à?”

Doãn Thiên Dã: “Hừ!”

Nói, quay đầu đi không thèm nhìn cô.

Tần Cảnh cười tít mắt dụ dỗ:

“Doãn Thiên Dã, làm diễn viên thực rất tốt, diễn kịch vui lắm nha!”

“…”

“Diễn kịch có thể hấp dẫn rất nhiều fan nữ nha!”

“…”

“Diễn kịch có thể kiếm rất nhiều tiền nha!”

“Lúc trước em liên thủ với bố tôi làm đủ trò, không phải là để cho tôi không tìm vui, không cho tôi dây dưa phụ nữ, không cho

tôi tiêu tiền sao?" Doãn Thiên Dã có lòng tốt nhắc nhở,

"Em trước sau mâu thuẫn! Cái tôi muốn là gì, trực tiếp phế bỏ khế ước của em với bố tôi là tốt rồi, không cần khổ cực đi diễn cái gì!"

Tên này sao tinh quái quá vậy, chuyên môn bẻ lại lời cô!

Tần Cảnh lầm bầm mắng mấy câu với cái gáy hắn, lại cười tít mắt dỗ dành: "Nếu anh đi báo danh, hơn nữa học tử tế một thời gian, thì tôi sẽ nói vài lời với bố anh, trả lại xe và nhà cho anh!"

Doãn Thiên Dã lập tức quét mắt tới: "Tôi không muốn 'nói vài lời' gì đó, tôi muốn bảo đảm chắc chắn!"

Tần Cảnh tiếp tục cười tít mắt gật đầu.

Chao ôi, cái chiêu dỗ dành cho các bạn nam này, trước giờ chưa từng gặp cản trở đáng kể!

———————————-

(*) hình quần lót chữ T

(**) Turadot là vở opera 3 hồi của Giaccomo Puccini, nhưng được hoàn thành bởi Franco Alfano, chuyển thể libretto tiếng Ý bởi Giuseppe Adami và Renato Simoni.

Turandot được dựa trên cốt truyện cổ tích CHUYỆN HOÀNG TỬ CALAP VÀ CÔNG CHÚA NƯỚC TRUNG HOA- truyện cổ tích A Rập, là truyện thứ 8 trong tập truyện Nghìn lẻ một ngày nếu bạn nào muốn tìm đọc. Truyện kể về Công chúa Turadot nước Trung Hoa xinh đẹp nhưng kiêu ngạo, yêu cầu những kẻ đến cầu hôn phải trả lời được 3 câu đố của cô, nếu không trả lời được thì chỉ có đường chết. Chàng hoàng tử Mông Cổ Calaf nghe lời đồn, tìm đến xin được thử.

Vị hoàng đế già Altoum, đang ngồi trên ngai vàng trong một cung điện nguy nga, tráng lệ, đề nghị Calàf từ bỏ lời thách thức đó nhưng vô ích. Ngay lúc đó, Turandot bước vào và kể câu chuyện về tổ tiên của mình là công chúa Lou-Ling, bà đã bị giết một cách hung bạo bởi chính hoàng tử đã chinh phục được bà, vì thế giờ đây để trả thù, Turandot chống lại tất cả đàn ông với quyết tâm không ai có thể chiếm hữu được mình. Rồi Turandot đặt câu hỏi đầu tiên : “Cái gì sinh ra vào mỗi buổi tối và chết vào lúc bình minh?” “Hy vọng” – Calàf đã trả lời đúng. Mất tự tin, Turandot tiếp tục đặt câu hỏi: “Cái gì ánh lên lung linh màu đỏ và ấm áp như lửa nhưng không phải lửa?” Sau một giây im lặng, Calàf trả lời: “Máu”. Dường như có phần nao núng trước câu trả lời của Calàf nhưng Turandot vẫn đặt tiếp câu hỏi thứ ba: “Cái gì giống như băng nhưng nó vẫn cháy?” Sự căng thẳng lan khắp không gian cho tời khi Calàf gào lên câu trả lời một cách đắc thắng: “Turandot!” Và khi đám đông đang vui vẻ chúc mừng chàng trai, công chúa van xin cha mình đừng bỏ rơi cô cho người khách lạ nhưng dù có van nài thế nào đi chăng nữa cũng không đem lại kết quả gì. Calàf đã rất rộng lượng đặt ra một câu hỏi cho Turandot, nếu Turandot có thể biết tên anh vào lúc bình minh thì anh sẽ chấp nhận hi sinh mạng sống của mình.

Sau đó, dù cho Turandot đã hạ lệnh bắt người cả thành Bắc Kinh không được ngủ để cô tìm tên của chàng,, nhưng Calaf thông minh đã lẩn tránh được điều đó, khiến cho cuối cùng nàng Turandot chỉ có thể chịu thua. Và họ sống happily ever after
~~~

Thực ra việc chú thích cho vở opera này cx không quá cần thiết nhỉ. Nhưng mà thôi.

(***)Trinità dei Monti, nhà thờ tiêu biểu cho kiến thức Phục hưng, nằm ở trung tâm thành phố Roma, Italia. Nó nổi tiếng với bậc thang Tây Ban Nha dẫn thẳng xuống Piazza di Spagna.
~~~

Chương 27

Buổi chiều, Doãn Thiên Dã quả nhiên ngoan ngoãn đi chuẩn bị các loại giấy tờ thủ tục đi báo danh. Tần Cảnh thì cùng với mọi người ở trong phòng làm việc nghe tài liệu, viết kịch bản gốc.

Cho đến tận khi giữa chừng Ethan gọi điện thoại tới, nói Tần ba ba vừa vào bệnh viện!

Ethan lúc này cũng chưa biết rõ tình huống ra sao, cho nên cũng không có cách nào thông báo được cho Tần Cảnh tình trạng của ba cô như thế nào.

Lòng Tần Cảnh trầm xuống, lập tức chạy thẳng đến bệnh viện.

Lái xe trên đường, gió lạnh từ cửa thổi vào, Tần Cảnh cảm giác được chân nhũn ra, không thể ấn được lên chân ga, trong đầu cô là một mảng trống rỗng, bất thình lình rút điện thoại ra gọi cho Ethan: “Gọi cho vệ sĩ của ba tôi bảo họ đến, đứng chắn ở hành lang trước phòng bệnh riêng của ba tôi, trong vòng 20m, không cho bất cứ nữ giới nào tới gần!”

Tắt máy rồi, Tần Cảnh lại ngậm ngùi nghĩ đến cảnh trong vườn hoa ngày hôm ấy, gò má ba cô thật hốc hác, tim, không thể kìm được nhói đau.

Tần ba ba sức khỏe vốn vẫn không tốt, có bệnh tim, nên bình thường không được phép chịu kích thích; còn có bệnh phong thấp, thường đôi chân vẫn sưng phù, chưa năm mươi đi lại đã khập khiễng cà nhắc.

Lần này đi bệnh viện, nhất định là bệnh tim tái phát. Lúc ông phát hiện chuyện Tập Quyên gián tiếp hại chết Cảnh Trường Ninh thời điểm cũng không bị bệnh, hôm nay, lại bị đưa đi bệnh viện!

Nhất định là do cái mụ đàn bà tham lam Tập Quyên kia, nhất định là trong lúc ba muốn đuổi bà ta đi, bà ta đã nói cái gì đó kích thích ba!

Tần Cảnh cắn răng chặt đến mức thấy đau, đôi tay cũng không tự giác nắm chặt tay lái!

Hỗn đản! Hỗn đản!

Tần Chính ở trong phòng bệnh riêng, trên cả tầng đó cũng không có bệnh nhân nào khác, bảo mật vô cùng tốt. Khi Tần Cảnh đến, vừa vặn nhìn thấy Tần Quyên bị nhóm vệ sĩ mặt lạnh te cản lại, không cho qua.

Tập Quyên lớn tiếng chửi đổng: "Các người hạng chó giữ nhà mà cả gan chặn ta? Lão gia tử tuyệt đối không nói là không gặp ta, đến cả ông ấy còn không có ý kiến, thế nào mấy người lại không cho ta vào trong? Làm phản hết cả rồi!"

Tiếng rống của mụ già chanh chua vang vọng cả hành lang vắng vẻ.

"Ta chỉ là nghĩ đi xem ông ấy thế nào rồi, các người đồ máu lạnh, chặn ta..."

Tần Cảnh đi qua, sắc mặt âm lãnh: "Dì Tập nếu thực muốn tốt cho ba ba, thì đừng ở cái chỗ này quỷ khóc sói gào. Người nào không biết còn tưởng bà khóc tang!"

Tập Quyên sửng sốt, không nghĩ đến Tần Cảnh đột nhiên đối với

bà ta không khách khí như vậy, có chút phản ứng không kịp: "Tần Cảnh, dù nói thế nào, dì cũng là trưởng bối, thế nào mà con lại nói với dì những lời như vậy?"

Tần Cảnh ánh mắt như dao liếc bà ta một cái, mặt lạnh tiếp tục nói: "Dì Tập, là tôi cho người chặn bà đấy! Còn nữa, tốt nhất là bà đừng có làm ầm ĩ nữa, bà không biết bệnh nhân cần nhất là yên tĩnh sao? Làm ầm lên như thế, có khác nào lời bà vừa nói muốn tốt cho ông ấy cũng là giả!"

Nói xong, Tần Cảnh cũng không để ý bà ta, nhanh chóng đi hướng phòng bệnh, thăm Tần Chính.

Tần Cảnh nhẹ nhàng đi vào phòng bệnh, liền thấy Tần Chính mặt mũi tiều tụy, lẳng lặng nằm ở trên giường. Ông vẫn còn đang ngủ, dung nhan già nua đến không tưởng nổi.

Cô vốn định ngồi xuống, nắm tay ba ba, nói với ông vài lời trấn an, nhưng lo lắng đến chỗ ghế dựa, mới nghĩ tay cô mát quá, tiếng nói lại to, sợ làm ông tỉnh.

Chỉ có thể không rên một tiếng đứng đó, chịu đựng nỗi chua xót.

Cho đến khi ngoài cửa lại truyền tới tiếng ồn ào của Tập Quyên, Tần Cảnh mới rời phòng bệnh, nhẹ nhàng khép lại cửa.

Cô hỏi Ethan đang ở bên ngoài: "Ba tôi đang bình thường, làm sao tự nhiên lại bị bệnh? Có phải là do bà ta không?"

Ethan sắc mặt cũng không phải rất tối, kể lại đại khái một chút tình huống khi đó.

Tần Chính nói chuyện muốn kiện bà ta, ly hôn, đồng thời đuổi bà ta ra khỏi cửa.Nhưng Tập Quyên sống chết không chịu đi, cũng không chịu ly hôn, liền làm ầm lên ở nhà, nói cái gì mà bà

ta vì nhà họ Tần dâng hiến cả đời, từ bỏ sự nghiệp diễn viên năm đó, không thể chỉ vì một cái kết cục như vậy, nhất định đòi Tần Chính cho một câu trả lời thỏa đáng.

Tần Chính liền nói ra chuyện năm đó bà ta hại chết Cảnh Trường Ninh, không ngờ Tập Quyên không hề hối hận, còn ngược lại chửi mắng Tần Chính và Cảnh Trường Ninh. Nói cái gì Cảnh Trường Ninh tâm cơ sâu nặng, áp chế chồng quá tốt, bằng không Tần Chính cũng sẽ không nửa đường đoạn tuyệt quan hệ với bà ta; còn nói thủ phạm chân chính là Tần Chính, nếu không phải lén lút phản bội vợ dan díu người ngoài thì làm sao rơi vào kết quả này được…

Tần Cảnh yên lặng nghe Ethan nói xong, chỉ hỏi: “Vậy bà ta giờ đã chuyển đi chưa?”

“Còn chưa!”

“Thế thì đuổi bà ta đi luôn đi!” Tần Cảnh bước trên hành lang vắng lặng, “Chẳng lẽ để ba tôi khỏi bệnh về nhà, lại bị bà ta kích thích lần nữa sao?”

Tập Quyên từ xa nhìn thấy Tần Cảnh đi tới, lập tức chan chứa quan tâm hỏi: “Tiểu Cảnh a, ba con tỉnh lại chưa? Ông ấy có muốn gặp ta không?”

“Ông ấy sẽ không muốn gặp bà, tôi cũng sẽ không để bà gặp ông ấy!” Tần Cảnh nhìn cũng không thèm nhìn, lập tức lướt qua, “Dì Tập, tôi đã nói với người giúp việc, tên Phi, thu dọn hết đồ của bà trong nhà rồi, một lát nữa toàn bộ sẽ để ở cửa lớn Tần gia! Tôi cho bà một tiếng đồng hồ, mang hết đồ đạc của bà rời đi cho tôi. Nếu không, tôi sẽ mang tất cả ném hết vào bãi rác giúp bà!”

Tần Cảnh quay đầu nhìn Tập Quyên lúc này còn chưa kịp phản ứng: “Nói thật nhé, hiệu quả cách âm của phòng bệnh rất tốt! Bà có đứng chỗ này gào thét rách cổ họng ba tôi cũng không biết

mà ra đâu! Còn nữa, tôi đã bảo Ethan gọi cho bảo vệ của bệnh viện rồi, hai, ba phút nữa họ sẽ đến đuổi bà đi. Tôi đi trước, chỉ biết ở nhà còn chờ bà về trong một giờ nữa! Về sau, bà vĩnh viễn không thể bước đến gần Tần gia!"

"Tần Cảnh, con làm sao có thể ác như vậy với dì con? Dù nói thế nào, dì cũng đã chăm sóc con suốt bao nhiêu năm!" Tập Quyên giờ phút này còn biết không thể trở mặt, vẫn như cũ giả vờ ủy khuất, "Có phải con lại hiểu lầm dì điều gì không?"

Tần Cảnh gạt tay bà ta ra, nhíu mày: "Hiểu lầm? Bà hại chết mẹ tôi, còn làm ba tôi tức giận đến độ vào bệnh viện, hiểu lầm cái gì? Giờ tôi nói thật cho bà biết, tôi trước giờ chưa bao giờ thích cái mẹ kế là bà! Bây giờ thật quá tốt! Bây giờ tôi còn phải về nhà dọn đồ cho bà! Bà cứ tự nhiên!"

Tần Cảnh làm như vậy cũng là bị bức không còn cách nào, để Tập Quyên tiếp tục ở chỗ này quát mắng, Tần Chính sớm muộn cũng sẽ bị bà ta gào rống đến tỉnh lại, chỉ có thể vừa gọi bảo vệ, vừa đốt lửa trong nhà, chuyển lực chú ý của Tập Quyên;

Thứ hai, hiện tại tình trạng của ba không tốt, nhiệm vụ đuổi Tập Quyên ra khỏi cửa chỉ có thể giao cho cô, nếu không, sau này không biết ba cô còn bị bà ta gây chuyện thành thế nào nữa!

Mà Tần Cảnh quyết định như vậy rất đúng, cô vừa chân trước tới nơi, chân sau Tập Quyên đã sau lưng đuổi đến. Tần Chính trong bệnh viện cuối cũng cũng được yên ổn!

Khi Tần Cảnh tới nơi, người hầu đã thu thập tốt đồ đạc của Tập Quyên, sắp xếp lại mười mấy cái rương lớn đủ bảy màu, xếp lại thành một hàng ở cửa biệt thự.

Tần Cảnh sắc mặt không tốt: "Để hết ở cái chỗ này làm gì? Kéo đến cửa lớn đi!"

Người hầu trong nhà sáng nay nghe đến Tần Chính và Tập Quyên cãi nhau, nói cái gì ly hôn kiện tụng rồi đuổi ra khỏi nhà linh tinh, nhưng nhất thời cũng không xác định được, tuy rằng là thu thập đồ đạc, lúc này vẫn là có chút do dự.

Hà quản gia vội từ trong nhà chạy ra, chỉ huy nói: "Tất cả nghe theo lời Đại tiểu thư, về sau, trong nhà chúng ta không có ai là phu nhân hay Nhị tiểu thư. Còn không mau chút!"

Một bầy người hầu tay chân lanh lẹ đẩy mười mấy cái rương lớn, men theo con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu hướng cửa lớn của viện, vừa mới đổ lên ngưỡng cửa, xe Tập Quyên đã tới nơi.

Tập Quyên xuống xe, vẻ mặt kinh ngạc: "Tần Cảnh, con làm thế này là làm cái gì?"

Người này không hiểu tiếng người a!!

"Khi nãy ở bệnh viện tôi đã nói rõ ràng với bà rồi!" Tần Cảnh mặt không biểu cảm nhìn bà ta một cái, "Dì Tập, việc ba tôi ly hôn với bà, hiện tại luật sư cũng đang xử lý. Mà ba tôi đã sớm không muốn nhìn thấy bà! Thế nào, bà muốn lưu lại chỗ này, chờ ông ấy khỏi bệnh lại chọc tức ông ấy lần nữa sao?"

"Tần Cảnh, ba con với dì làm náo ly hôn, đây chỉ là ông ấy nhất thời tức giận! Lại nói, đây là chuyện riêng của dì và ba con, con có quyền gì mà nhúng tay vào quản?" Tập Quyên ẩn nhẫn cũng đến cực hạn, "Có cái gì chờ ông ấy khỏi bệnh rồi nói, con đừng cho rằng dì sẽ ngoan ngoãn nghe lời con!"

Vừa nói, liền muốn đi vào bên trong.

Tần Cảnh khoanh tay, bước sang ngang một bước, ngăn trước mặt bà ta, lạnh lùng nói: "Nếu như tôi nói, việc này tôi nhất định phải quản! Cái nhà này, chính là tôi không cho bà vào! Bà còn định làm gì?"

“Tần Cảnh, con!” Tập Quyên không thể tin được nhìn chòng chọc cô, nhất thời cũng không hiểu được cái đứa con gái riêng của chồng luôn lễ phép với bà ta thế nào mà đột nhiên trở thành như vậy, bà ta dường như còn không chịu chấp nhận, “Làm sao con có thể đối xử với dì như thế? Dì…”

“Bà có thể dừng ngay cái màn kịch khổ tình của bà được không, đừng diễn trước mặt tôi!” Tần Cảnh hoàn toàn ngán đến tận cổ, trực tiếp không khách khí ngắt lời bà ta, “Dì Tập, tôi và ba tôi đều đã nhìn thấu bà rồi! Chút tình cảm của bà tôi không quản là bao nhiêu, nhưng tài sản là chuyện bà quan tâm nhất còn gì, có chuyện gì đi tìm luật sư liền đi được không? Bà còn định nói thêm cái gì nữa với tôi, cũng không có tác dụng gì đâu!”

“Tần Cảnh, chị làm sao có thể châm chọc mẹ tôi như vậy?” Tập Vi Lam không biết đến từ lúc nào, phía sau cư nhiên còn có An Nham.

Cô ta nhận được điện thoại của Tập Quyên, nói Tần Cảnh muốn đuổi bà ta ra khỏi nhà, cũng đã rất tức tối, bây giờ nhìn thấy Tần Cảnh không hề khách khí gì với Tập Quyên như vậy, càng tức hơn đến nỗi mặt nhỏ đỏ bừng, khiến cho An Nham đứng xem cũng đau lòng một trận, nhịn không được trách mắng:

“Tần Cảnh, sao cô lại ác độc như vậy? Dì Tập tốt xấu gì cũng là mẹ kế của cô, cô bất hiếu như vậy không sợ báo ứng sao?”

Tần Cảnh một trận ghê tởm, giọng nói đột nhiên nghiêm khắc khốc lạnh thêm mấy độ: “Chuyện của Tần gia chúng tôi từ bao giờ đến lượt người ngoài như anh đến đây nói leo?”

An Nham từ lần trước bị Tần Cảnh nhục nhã xong, cư nhiên còn rất tự kỷ thấy mình tốt đẹp, cho rằng hắn lần này phát uy, sẽ khiến Tần Cảnh nhận thức được giá trị của hắn.

Không đoán được, Tần Cảnh khí thế càng mạnh thêm một cậu mắng giận dữ đã khiến hắn hoàn toàn thất bại, ngược lại suýt tý nữa khí thương chính hắn.

Tập Vi Lam thấy An Nham vừa bị dọa đã rúm ró, càng xấu hổ càng nhục nhã, chỉ hận mẹ mình gọi điện thoại vừa vặn đúng lúc An Nham cũng ở đó, hắn sống chết muốn cùng tới đây, sợ cô ta bị khi phụ. Kết quả, vẫn là không tiền đồ như vậy!

Mà Tần Cảnh lời nói còn chưa nói xong: "Hay là, anh tự cho anh là con rể của dì Tập?" Vừa nói, cô vừa ý vị thâm trường liếc Tập Quyên một cái, người này vốn chướng mắt Anh Nham, lúc này chắc chắn sẽ không thể phản ứng gì.

Tập Vi Lam phát hiện Tập Quyên do dự, lập tức chuyển chủ đề, nước mắt lưng tròng nhìn Tần Cảnh: "Tỷ tỷ, rốt cuộc phát sinh chuyện gì, khiến cho chị đối xử với mẹ con em như vậy?"

Tần Cảnh mi tâm run run, cô này có bệnh à? Rõ ràng vừa mới cách đây một lúc cô ta còn ở trong phòng làm việc đòi cãi nhau đánh nhau với cô, bây giờ còn đến đây hỏi chuyện gì, gì cái gì!

Sau lưng người hầu bắt đầu xì xào bàn tán, Tần Cảnh không chút đếm xỉa xoay người: "Thế nào? Các người muốn rời khỏi đây với hai mẹ con họ sao? Nhớ báo lại trước cho quản gia rồi hẵng đi!"

Tất cả người lập tức ngậm miệng.

Chương 28

An Nham tức giận, hận không thể xông lên cho Tần Cảnh mấy bạt tai, trên đường anh ta đến đây, đã nghe được chuyện của Tập Vi Lam và Tần Cảnh, hóa ra hai người vốn không phải chị em ruột. Chỉ là Tập Vi Lam vẫn bị Tần Cảnh ức hiếp không thể ngẩng nổi đầu lên, cũng quá tự ti, không dám nói với người ngoài quan hệ của Vi Lam với Tần Cảnh. (Dip:WTF??)

Nghĩ đến đây, An Nham không khỏi đau lòng Vi Lam! Nhưng chính là, việc nhà của họ, anh ta chỉ là người ngoài quả thật không thể nhúng tay!

An Nham nháy mắt mơ mộng vô hạn: nếu như, nếu như có thể cưới được Vi Lam thì tốt rồi! Như vậy, về sau có thể càng thêm quang minh chính đại bảo vệ cô ấy!

Ba người đứng trước mặt Tần Cảnh, mẹ con Tập Quyên là một bộ nữ chính trong bi tình, trong mắt là ai oán lại mang hận, mà An Nham hoàn toàn là cái tên đầu óc hôn mệ tự cho là anh hùng hào kiệt aka chúa cứu thế.

Cô nhìn, không biết nói sao, mấy người này, có vẻ nói có đạo lý thì không thông được, cho nên,

Nên cay nghiệt thế nào thì cay nghiệt thế nấy đi!

“Dì Tập, bà nói vì Tần gia bỏ ra cả một đời, nhưng tôi chỉ thấy bà làm cả một đời phu nhân quyền quý, mỗi ngày dạo phố chơi mạt chược rồi shopping, càng không muốn nói giúp đỡ ba tôi gây

dựng sự nghiệp gì. Cho nên, Tần gia ủy khuất bà hay không, không cần bàn cãi nhiều!"

"Về phần bà hy sinh sự nghiệp diễn viên, tôi đã điều tra qua. Lúc trước bà mang theo Tập Vi Lam, thanh danh không tốt, kỹ xảo biểu diễn cũng không tốt, tiền đồ cũng bình thường! Bằng không, lại làm sao năm lần bảy lượt câu dẫn người có vợ, phá hoại gia đình người khác? Còn trong lúc người ta lãng tử quay đầu, lại chạy đến trước mặt gia đình vợ con người ta diễu võ dương oai? Ba tôi không có lỗi gì với bà hết, nhưng chuyện bà gây ra cho ông ấy, cả đời bà cũng không trả hết!"

Tập Vi Lam đứng một bên nghe, sắc mặt dần dần trắng bệch, năm đó, tuổi cô ta cũng không còn nhỏ, những chuyện đó, cũng có biết một chút. Nhưng là, Tần Cảnh thế nào cũng biết, sau này, cô ta trước mặt cô không phải càng thêm không thể ngẩng đầu được lên phản bác!

Cô ta có chút hối hận đã đuổi đến tận đây, Tần Cảnh gần đây hành vi y như người điên, cô ta vốn không thể ngăn nổi, chỉ có thể đành chịu chịu nhục. Vấn đề là, ở chỗ này không phải chỉ Tần Cảnh, còn có vệ sĩ, bảo vệ, quản gia, người hầu đều đủ cả.

Cô ta tốt xấu gì cũng là một người nổi tiếng, thân phận đặc thù, bất luận làm cái gì cũng phải suy xét hình tượng trước công chúng.

Bất quản trong người hỏa khí đã thành thế nào, cũng phải kịch liệt nhẫn nhịn.

Tần Cảnh tiếp tục: "Tôi đoán bà cố diễn cái cảnh này, chỉ quan trọng nhất là vì tiền thôi. Thật ngại quá, tiền của Tần gia hiện tại đều trong tay tôi, cho dù bà có tìm đến đây bao nhiêu luật sư lợi hại ra làm sao, tiêu tốn bao nhiêu thời gian, cũng không có cái đạo lý nào mà mẹ kế đã ly hôn rồi còn cố đòi chia tiền với con gái riêng của chồng cũ. Cho nên, tôi khuyên bà nên bỏ cuộc đi!

Huống hồ, Tập Vi Lam cũng có 30% rồi, đủ cho bà thỏa mãn!"

Tập Quyên nghe xong Tần Cảnh nói một câu thật dài, mặt nạ rốt cuộc không thể đeo nổi nữa, lúc này liền muốn bổ nhào qua: "Là mày, toàn bộ là tại con ranh chết tiệt mày phá rối!"

Hà quản gia nhanh chóng kêu người đi ngăn lại, Tập Quyên hoàn toàn mặt nhăn nhúm gào thét, "Đều là tại con ranh ác độc mày, chính là từ sau khi mày trở về, mọi sự mới thay đổi! Sao mày lại ác độc như vậy?"

Tập Vi Lam trong tích tắc nước mắt lưng tròng, giọng nói nhỏ nghe đến độ làm long người tan nát: "Mẹ ơi, thôi, chị đã có hiểu lầm với chúng ta, vẫn là đợi ba khỏe lại rồi nói sau!"

An Nham vừa rồi đã thấy lời của Tần Cảnh nghe không vào, cảm thấy người phụ nữ này chân chính là không biết liêm sỉ, cư nhiên ngậm máu phun người, nói chuyện với trưởng bối như vậy!!!

Thấy Tần Cảnh lãnh khốc như vậy, lại chứng tiến Tập Vi Lam ủy khuất như vậy, An Nham càng thêm chắc chắn Tần Cảnh đang ức hiếp Tập Vi Lam, thậm chí đến dì Tập Quyên của mình cũng không để vào mắt.

Anh ta tức giận đến mức mặt đã giống y như miếng gan lợn: "Tần Cảnh, tôi đúng là mắt mù, vẫn không nhìn ra cô là loại đàn bà đáng sợ vô tình như thế!"

Tần Cảnh dựng đứng lông mày: "Tự tiện!"

Nha, ai cần anh nhìn?

An Nham càng tức, anh ta nổi giận như vậy, thế mà cô ta lại không hề để vào mắt!

Mà Tập Vi Lam cũng chấn kinh, Tần Cảnh thực sự đối với An Nham một chút cảm tình cũng không có sao?

Tần Cảnh nói xong còn định nói tiếp, không có tâm trạng đôi co với bọn họ, không nóng không lạnh nói: "Dì Tập, bà lại chuẩn bị làm ầm ĩ ở chỗ này đó sao? Tất cả những chuyện vừa phát sinh đều bị truyền hình đứng thủ ở cửa chụp được rồ! Vì sự nghiệp của con gái bà, kiềm chế một chút đi!"

Cô thủy chung bình tĩnh tự nhiên: "Bà nghĩ muốn mọi người biết minh tinh Tập Vi Lam có mẹ là một bà điên, hay là muốn mọi người biết, mẹ minh tinh Tập Vi Lam không chịu ly hôn với người chồng giàu ngày xưa mình là tái giá mới lấy được, giờ bị đuổi ra khỏi nhà?"

Tập Vi Lam ngẩn ra, bấy giờ mới ý thức đến vấn đề này, một phần nào đó còn thấy vui mừng, may mắn vừa rồi nhịn xuống, vẫn sắm vai kiểu người yếu đuối, không có mắng chửi cũng không có động thủ, thậm chí đến tay chân khua khoắng phẫn nộ cũng không có.

Chính là, mẹ cô ta như vậy, quả thật làm cô ta mất mặt, đúng khi cô ta muốn khuyên nhủ Tập Quyên, An Nham lại nhịn không được, bước thêm mấy bước về phía Tần Cảnh: "Tần Cảnh, cô thật quá đáng!"

Nhưng bảo vệ Tần gia không phải ăn chay, bị các anh bảo vệ cao to cản lại, An Nham có muốn tới cũng không được.

"An đạo diễn còn chưa bình tĩnh được sao?" Tần Cảnh trợn trắng mắt, "Chê tôi lần trước lột trần vụ tai tiếng tình dục của các người không đủ cay sao? Chuyện dì Tập nhà tôi mà cũng đến phiên con rể anh xuất đầu lộ diện?"

Cô muốn đem hết các đoạn phim thu được còn chưa công bố đem tung cho truyền thông, để xem scandal của bọn họ có nổi

lên lần nữa không!

“Cô!” An Nham mắng cũng không dám mắng cô, vẻ bình tĩnh kia không hề có chút nào thay đổi.

Nhưng Tập Vi Lam vẫn rất nhạy cảm với truyền hình, đẩy Tập Quyên lên xe, nhỏ giọng nói: “Hiện giờ cũng không thể làm gì được nó, trước cứ trở về rồi hãy nói!”

Còn không quên quay đầu hướng Hà quản gia thương xót nói: “Hà thúc, phiền chú thay cháu hỏi thăm ba ba!”

Hà quản gia cười trừ, không nói tiếp.

Tần Cảnh cũng lười phải nhìn theo bọn họ, trực tiếp xoay người bước vào cổng, cũng không quên gọi điện thoại cho Ethan: “Chuyển phòng bệnh cho ba tôi, bảo đảm không để cho Tập Quyên biết!”

Tập Vi Lam đưa Tập Quyên trở lại nhà cô ta, bảo An Nham đi trước.

Hai mẹ con yên tĩnh không tiếng động bên đống hành lý, yên lặng nửa ngày, Tập Vi Lam rốt cục nhịn không được: “Sớm biết Tần Cảnh là cái dạng này, con đã không nên đi! Còn không biết nó có thể mang ảnh phim chuyện hôm nay công bố ra ngoài hay không! Nếu để cho người ta biết mẹ Tập Vi Lam này là…” Cô ta cắn chặt răng, không có nói hai chữ kế tiếp “Tiểu tam”.

Tập Quyên hạ thấp giọng: “Chắc là không, cô ta cũng không muốn người ngoài biết quan hệ của chúng ta với cô ta!”

Nhưng Tập Vi Lam vẫn có chỗ không thể hiểu được: “Mẹ, Tần Cảnh nó và cả ba ba mấy năm nay vẫn rất tốt với con cơ mà, thế nào nói trở mặt liền trở mặt?”

Tập Quyên không có vội trả lời, Tập Vi Lam chỉ biết bà ta là tiểu tam, mà không biết bà ta còn là tiểu tam hại chết vợ người ta.

Bà ta nghĩ nghĩ hồi lâu, quyết định lánh nặng tìm nhẹ: "Mẹ nghe nói ông ta tìm người điều tra con, phát hiện trong khi An Nham và Tần Cảnh còn chưa chia tay, con đã lén lút kết giao với thằng đó. Tần Cảnh là con gái duy nhất của ông ấy, con lại là con gái kế của ông ấy, ông ấy đương nhiên không thể khoan dung cho việc hai đứa con gái của mình tranh giành một tên đàn ông được! Con cũng không phải không biết, người có tiền có thế, kỵ nhất là chuyện này! Lúc đó mẹ đã nhắc con rồi, con không chịu nghe!"

Tập Vi Lam không thể tin được, khóe môi giật giật, cô ta cư nhiên vì An Nham mà hủy hoại hình tượng hoàn mỹ trước mặt Tần Chính cô ta khổ tâm nhiều năm đắp nặn, quả thực không thể tưởng tượng nổi!

Tập Vi Lam rất bất mãn: "Mẹ lúc trước như vậy là nhắc nhở con sao? Nguyên văn lời của mẹ là muốn nói, An Nham không tiền không thế cơ mà? Mẹ nói quan hệ của anh ta với Tần Cảnh sẽ ảnh hưởng con lúc nào?"

"Thế con không tự nghĩ được ra chắc!" Tập Quyên hung hăng cốc đầu cô ta một cái.

Tập Vi Lam không bình tĩnh ngăn tay bà ta, nổi giận đùng đùng nói, "Thôi, trở về không được thì trở về không được! Hiện tại cái chúng ta phải nghĩ là, làm thế nào tranh thủ thêm vài điểm ích lợi từ vụ ly hôn này! Bằng không, mẹ đau khổ cay đắng vì Tần gia cho đi nhiều như vậy, chẳng lẽ cứ để như vậy bị bọn họ cái gì cũng không cấp đá ra?"

Tập Quyên sửng sốt: "Con không phải có 30% cổ phần Trường Ninh sao?"

Vi Lam sắc mặt hoà hoãn: "Ý của con, không phải ba của Tần

Cảnh ông ấy cho con sao? Ông ấy cũng phải cho mẹ một phần chứ!"

Tập Quyên than thở: "Vừa rồi mẹ gọi điện thoại hỏi luật sư rồi, dù xem như kháng án tranh tài sản, cũng thắng không được!"

"Vì sao?" Tập Vi Lam không hiểu, "Ông ấy hiện tại đem tài sản toàn bộ chuyển cho Tần Cảnh, đây là chuyển đổi tài sản a, chúng ta có thể kiện cô ta!"

"Tần Chính hiện tại tất cả chứng khoán hòa bất động sản, đều là có từ trước khi Cảnh Trường Ninh. Năm đó, trước khi mẹ kết hôn với ông ấy, Tần Chính đã làm công chứng, đem quyền thừa kế toàn bộ bất động sản của ông ấy cấp cho Tần Cảnh. Hiện tại chẳng qua là cộng thêm hình thức chứng thực mà thôi."

"Về phần cổ phiếu, trong 60% của ông ấy, vốn đã có 30% là của Cảnh Trường Ninh, phải phân cho Tần Cảnh một nửa. Cho nên trên thực tế hẳn là, Tần Cảnh 15%, Tần Chính 45%. Nếu như thực sự muốn phân ra, mẹ và con, theo lý thuyết, chỉ có thể cầm đến 22. 5% hoặc ít hơn."

Tập Vi Lam sắc mặt trắng bệch, tức nghiến răng nghiến lợi: "Mẹ, chỉ có như vậy, mẹ chẳng lẽ cam tâm sao? Tài khoản ngân hàng của ba ba ít ra cũng có mấy trăm triệu! Lại còn ông ấy cấp quỹ kết hôn cho Tần Cảnh chín trăm ngàn, còn có cái xe mấy ngàn của nó, lại còn 5% Tần thị trọng kim, 5% Doãn thị. Bằng cái gì mà nó được hưởng nhiều như vậy?"

Tập Quyên tuy rằng cũng ghen tị, nhưng sinh khí thì sinh khí, nhưng cũng không thể khí: "Tài khoản Tần Chính đều là ngân hàng Thuỵ Sĩ, chừng này đó tiền cũng chỉ là con phán đoán, căn bản tra không được. Về phần Tần Cảnh, mẹ cũng không phải gả cho nó, mẹ làm sao có thể hưởng đến tiền của nó?"

Tập Vi Lam tức đến tận đầu, bị Tập Quyên một câu nói làm

nghẹn chết. Cô ta cũng biết chút tiền đó của Tần Cảnh cô ta động không được chứ đừng nói đến được chia, nhưng mà, cô ta hận a!

Bằng cái gì Tần Cảnh có thể có nhiều như vậy, cô ta lại chỉ có thể được đến vỏn vẹn 30% Trường Ninh!

Tập Quyên cũng không có cách nào: "Mẹ cũng không thể làm gì. Khi Tần Chính cấp cho Tần Cảnh tiền chuẩn bị kết hôn, mẹ cũng không thể nói không muốn ông ấy làm vậy được. Ngay từ lúc Tần Cảnh còn chưa đủ tuổi trưởng thành, mẹ đã khuyên ông Tần Chính đem 5% Tần thị của nó lấy danh nghĩa người giám hộ chuyển sang tên ông ấy. Có một lần ông ấy cũng định làm theo thật. Nhưng không nghĩ đến ông nội Tần Cảnh thế nào cũng không đồng ý, không phải nói đến chuyện cái cổ phần đó đến tận khi Tần Cảnh kết hôn mới có hiệu lực. Chuyện này, cũng đành bỏ qua như thế!"

"Về phần 5%Doãn thị, " Tập Quyên trừng mắt nhìn Tập Vi Lam, "Cũng chỉ tại con! Lúc trước nói cái gì quản giáo Doãn Thiên Dã, con còn ở một bên châm ngòi thổi gió làm cái gì?"

(Tần Cảnh gia gia thông minh lanh lợi đi, chương này quá dài, thừa lại 950 bổ vào tác giả lời muốn nói)

Tác giả có chuyện muốn nói: "Về phần 5% Doãn thị, " Tập Quyên trừng mắt nhìn Tập Vi Lam, "Cũng chỉ tại con! Lúc trước nói cái gì quản giáo Doãn Thiên Dã, con còn ở một bên châm ngòi thổi gió làm cái gì?"

"Mẹ cũng không phải không biết Doãn Thiên Dã người này, mấy năm nay tính tình càng lúc càng khó chiều, chán ghét nhất có người khác quản anh ta! Tần Cảnh lại là tính tình cứng rắn đến tự đâm đầu vào tường nam được đầu rơi máu chảy mới thôi! Không phải là con nghĩ khiến cho quan hệ của bọn họ chuyển biến xấu hơn sao!"

Tập Vi Lam nhắc tới vụ việc này, càng thêm bực bội, “Cũng không nghĩ đến, Doãn Thiên Dã cư nhiên còn ngoan ngoãn đi làm trợ lý cho nó!” Trong cơn tức giận, cô ta đem hết gối ôm trên sofa ném đi thật xa.

Tập Quyên than thở: “Bố thằng bé Doãn Thiên Dã nghe theo lời Tần Cảnh, không chỉ chặt đứt tất cả nguồn kinh tế của Doãn Thiên Dã, còn tịch thu tất cả xa xỉ phẩm của nó. Nghe nói thái độ thập phần cường ngạnh. Nó cũng là không có cách nào khác, trong vòng một đêm thành ra chán nản. Bằng không, loại đại nhân ngâm chân bằng mật như nó, thế nào lại đi làm trợ lý cho Tần Cảnh?”

“Bất quá!” Nói đến đây, Tập Quyên cười lạnh hai tiếng, “Phụ nữ bất kỳ thời điểm nào cũng không nên bức đàn ông đến bước đường cùng, cũng không được cho rằng có thể đem đàn ông giẫm dưới chân, bằng không, cô ta sẽ gây ra một bóng râm trong lòng người đàn ông kia. Người đàn ông kia cũng không bao giờ có thể thực lòng yêu cô ta!”

Tập Vi Lam nhíu mày nghe lời nói này của tập, suy nghĩ một chút, hình như quả thật là như vậy.

Sau một lúc lâu, cô ta yên lặng thở dài: “Bất quá, vụ việc này cũng có một chỗ tốt, con và Tần Cảnh không phải chị em gì nữa.” Cô ta lầm bầm lầu bầu, “Chủ nhật tuần sau không có việc gì, lại đến gặp Doãn nãi nãi!”

Tập Quyên không bình luận gì, ngược lại đột nhiên nghĩ đến An Nham: “Đúng rồi, vừa rồi cái thằng An Nham đó, mẹ vẫn là không thích. Bất quá, mấy ngày nay tin tức giải trí mới nhất nhìn thấy nó, nói là đang làm phó đạo diễn. Tài nguyên tốt như vậy, con cũng nên giữ chắc, đừng phóng đi.”

Tập Vi Lam một bên thu thập đồ đạc lung tung trên ghế sofa,

một bên thờ ơ không quan tâm nói: “Mẹ, mẹ tự giải quyết chuyện của mẹ đi. Chuyện của con, con tự có chừng mực!”

An Nham, cổ phần, Doãn gia, hết thảy đều có kế hoạch.

Hồi tưởng một màn ở cửa lớn Tần gia, Tần Cảnh đối với An Nham miệt thị căn bản không phải giả dối, điều này làm cho cảm giác thắng lợi của cô ta trước kia khi cướp đoạt An Nham giảm bớt.

Cô ta vốn cho rằng mượn năng lực của Tần Cảnh, thành công bồi dưỡng một tên đạo diễn ưu tú làm của riêng, cô ta còn cho rằng người cô ta cài vào đã được Tần Cảnh coi là người quan trọng nhất, người yêu nhất trong đời rồi;

Chính là, Tần Cảnh từ đầu đến cuối đều vân đạm phong khinh, khi nói về An Nham, vẻ xem thường lộ hết trên mặt.

Nói tới đây, cứ giống như là Tần Cảnh thoát khỏi một cái đàn ông thứ phẩm, còn cô ta Tập Vi Lam lại nhặt được một của nợ Tần Cảnh vứt đi!

Tất cả sự sung sướng và cảm giác về sự ưu việt trước đây, không còn lại dù chỉ một chút!

Cô ta nguyên còn tự mình an ủi cho rằng Tần Cảnh chỉ là thuận miệng nói cho thỏa cơn tức, giờ mới biết, Tần Cảnh thực sự nghĩ như vậy, nên giờ còn lôi được một cái vương tử chân chính huấn luyện thành ngoan ngoãn dễ bảo, còn chịu làm trợ lý!

Tập Vi Lam không khỏi lại nghĩ đến bộ dạng trước kia của An Nham, không có tiền không có thế lại không có ngoại hình, tài hoa thì, có một chút nhưng cũng không phải xuất chúng gì, cho nên khi còn ở bên Doãn Thiên Dã, Tần Cảnh căn bản cũng chưa từng liếc đến An Nham đến một cái!

Hiện tại Doãn Thiên Dã trở về, có hắn làm mốc, An Nham càng là nhìn cũng không nhìn nổi!

Tưởng tượng được, Tập Vi Lam càng lúc càng có một loại cảm giác bị lừa.

Chương 29

Doãn Thiên Dã ngồi tàu điện ngầm đi đến quán bar cao cấp Lam Huyền, tâm tình thập phân ngột ngạt.

Vốn, anh phải rất vui vẻ. Bởi vì gần đây "Chuyện ngôi sao" càng lúc càng náo nhiệt, mỗi người, bao gồm cả cái trợ lý bé nhỏ như anh, tiền thưởng cầm đến mỏi cả tay.

Đương nhiên, đây không phải là trọng điểm…

Trọng điểm là, "Chuyện ngôi sao" tiếp tục được gọt giũa thành một chương trình giải trí quy mô lớn, lập tức cũng có nhiều thay đổi lớn về điều động sắp xếp nhân sự. Mà vào lúc này, Tần Cảnh lại đem chức trách quản lý chủ yếu phân hết cho hội Trâu Manh Đường Quả. Bởi vì, công ty quản lý và sản xuất giải trí lớn nhất trong nước Thịnh Hạ, đột nhiên tổ chức một cuộc thi lớn tuyển lớp đạo diễn mới.

Tần Cảnh ban đầu chuẩn bị là làm thật tốt "Chuyện ngôi sao", sau đó chờ nước chảy thành sông (chuyện gì đến sẽ đến) được chuyển đi bộ phận điện ảnh và truyền hình, nhưng hiện tại, cô còn được một cái cơ hội tốt hơn nhiều.

Nếu như nói, truyền thông Tinh Nguyệt có điểm mạnh là truyền thông qua mạng; thì Thịnh Hạ có ưu thế là quay phim điện ảnh và chế tác chính kịch, nghệ sĩ dưới trướng bọn họ trong nước mức độ nổi tiếng cũng là hạng nhất hạng nhì, số lượng minh tinh hạng một so với các công ty cùng ngành càng là cao nhất. Không cần nói đến công ty có những đạo diễn và

biên kịch nổi tiếng thế nào!

Cho nên, một cái bộ phận điện ảnh và truyền hình vớ vẩn èo uột của Tinh Nguyệt VS cái thang dẫn thẳng tắp lên thiên đường của Thịnh Hạ, Tần Cảnh cũng không cần do dự mà chọn cái sau.

Kết quả trực tiếp là, mấy ngày nay, mỗi ngày cô trầm tư suy nghĩ đều là viết kịch bản, xem lại các tác phẩm kinh điển của điện ảnh, tìm trợ lý quay phim, liên hệ cho thuê trang bị các việc vặt linh tinh. Dù sao, hạn cuối báo danh cho cuộc thi làm phim kia, chỉ thừa lại một khoảng thời gian một tháng.

Đương nhiên, cái này cũng không phải trọng điểm…

Cái trọng điểm khiến Doãn Thiên Dã thực sự vui vẻ là, Tần Cảnh không có thời gian quản anh, không thời gian giáo huấn anh, không thời gian trừng anh, không thời gian mắng anh, cũng không thời gian chọc anh xù lông nổi khùng.

Mấy ngày nay, quả thực là là giống như cơn gió mát lành thổi qua, thật êm đềm.

Nhưng hôm nay tâm tình cực độ ngột ngạt, ngoại trừ bởi vì chịu không nổi đủ các loại người các loại mùi trên tàu điện ngầm, chủ yếu là vì, con chó nuôi trong Doãn trạch!

Doãn Thiên Dã căm giận cắn răng, sói con không nhận chủ nhà mày, có một ngày tao nhất định sẽ đem mày đi lột da!

Sự tình là như vậy ——

Doãn Thiên Dã dưới sự cưỡng bức và dụ dỗ của Tần Cảnh, quy quy củ củ đi làm hơn một tháng, lên lớp biểu diễn đi học rất chuyên cần, từ sáng đến tối bị cô canh phòng nghiêm ngặt muốn chết, chặt đứt đi tất cả hoạt động giải trí và cuộc sống về đêm trước đây.

Mấy ngày hôm trước, anh nhận được của điện thoại của bọn anh em Mộ Dực Thần, hỏi anh gần đây làm sao mất tích, đi chỗ nào cũng không tìm thấy được anh, lại nói cuối tuần này buổi tối mấy lão bằng hữu nhất định phải tụ tập.

Lúc Doãn Thiên Dã tiếp cú điện thoại này, nếu như Tần Cảnh ngẩng đầu nhìn anh một cái, cho dù là ánh mắt trống rỗng vô thần đảo qua, cậu bé đáng thương là anh đều sẽ cảm thấy thân thể chấn động, lập tức ngoan ngoãn cự tuyệt thoái thác;

Nhưng lúc đó, Tần Cảnh đang ngồi ở trong một đống giấy vụn, cắn bút chì sửa kịch bản, căn bản không phân tâm phản ứng đến anh. Khỉ hoang họ Doãn mất kim cô chú, hơn nữa bao lâu rồi không về Hoa Quả Sơn, đã sớm thấy ngưa ngứa chân tay, thế là, được, hẹn thì hẹn.

Để điện thoại xuống xong, Doãn Thiên Dã phát hiện một vấn đề rất nghiêm trọng, anh không có tiền!

Không thể tìm Tần Cảnh mà xin được, cũng không thể tìm người nhà để mượn được, không có cách nào, vậy cũng chỉ có trộm. Anh còn nhớ, ông già Doãn gia nhà anh trong phòng trên giá sách tại một tầng nào đó trong một quyển sách nào đó ở một trang nào đó, có kẹp một tấm thẻ vàng.

Cho nên, Doãn tiểu cặn bã căn chuẩn thời gian nghỉ trưa của Doãn ba ba, lén lút mò trở về nhà đi trộm thẻ tín dụng của ba anh ta.

Vốn là hết thảy thuận lợi, dưới ánh mặt trời lúc chính ngọ (12h trưa) Doãn Thiên Dã vung vẩy tấm thẻ lấp lánh ánh vàng, đắc ý ra khỏi biệt thự, không ngờ được con chó husky chính nhà mình nuôi ngu hơn cả heo cư nhiên không nhận ra mình, nhìn anh gầm gừ sủa rất to, rất hoành tráng.

Doãn Thiên Dã lập tức nổi điên, mắng nó con chó con mày, nhìn cho rõ đi, tao là Doãn Thiên Dã, ngày xưa người mua mày về chính là tao, bla bla.

Nhưng, con chó này không phân rõ phải trái, vẫn liều mạng nhìn anh điên cuồng sủa rất to, anh chính là tên trộm! Anh chính là tên trộm!

Doãn Thiên Dã nghĩ không khéo thế này bố mình lại bị đánh thức mất, chỉ sợ còn chưa chạy ra đến vườn hoa trước cổng đã bị bảo vệ nhà mình tóm mất, dứt khoát trót làm trộm thì làm nốt, co giò chạy như điên, dù sao ngày xưa anh đây cũng giỏi thể dục lắm đó.

Nhưng mà có giỏi, thì hai chân cũng không so được với bốn chân!

Doãn Thiên Dã vs husky thi chạy, ưu thế vẫn duy trì đến trước cửa lớn, cửa sắt còn chưa mở, husky đã đuổi tới.

Từ bé Doãn Thiên Dã phản ứng vẫn vô cùng nhanh nhạy, ba bước lấy đà nhảy phắt lên trên cửa sắt rất to. Vừa muốn nhảy xuống sang bên kia, không ngờ con chó điên cũng không từ bỏ, phi thân, ngoạm lấy ống quần Doãn Thiên Dã, cắn chặt, nửa treo giữa trời.

Bất quá cuối cùng nó cũng im…

Doãn Thiên Dã chân ngoài chân trong ngồi trên cửa sắt, trong lòng bi thống đến muốn rơi nước mắt, anh có thể nào lại lưu lạc đến mức này? Trộm thẻ vàng của chính nhà mình, trèo qua cửa chính nhà mình, trên ống quần còn treo lơ lửng một con chó béo ú trợn mắt trừng trừng…

Bảo vệ đại ca ngồi ở chòi gác nhìn thấy kỳ cảnh ngàn năm khó thấy, kinh ngạc đến cầm rơi xuống đất, cái đứa ngồi trên cổng

lớn kia, là thiếu gia nhà mình mà, làm thế nào con chó to nhà mình lại bám ống quần của thiếu gia thế kia!

Giờ phút này, anh quá khó xử, không biết cổng kia là phải mở, hay là không mở.

Bất quá, anh vẫn là một người rất có kinh nghiệm xã hội, quyết định ra vẻ cái gì cũng không nhìn thấy. Bằng không, một lát nữa, lửa giận của thiếu gia đảm bảo sẽ phun đến người anh.

Doãn Thiên Dã xùy con chó vài cái, vung chân mấy cái, không có động tĩnh.

Anh muốn điên, làm sao dạo này cái quái gì cũng muốn gây khó dễ cho anh là thế nào.

Anh, tóm lại, không thể trèo tường xuống dưới, kéo con chó này đi bar, sau đó tự giới thiệu nói: Hi, chào mọi người, đây là phụ kiện trang trí trên quần của tôi…

Doãn Thiên Dã ngồi trên cổng biệt viện cao cao, bi thống rung đùi, rung đến đùi cũng tê dại, mới miễn cưỡng coi như ném được con chó ngu si kia rời ra.

Anh thả người nhảy xuống, lần này mới triệt để tự do.

Nhưng càng bi kịch là, trên ống quần anh toàn là nước dãi và dấu răng của con chó chết kia, tuy rằng người khác nhìn không ra, nhưng đối với một cái người trọng sạch sẽ đến bị bệnh như anh, đây không thể nghi ngờ là một việc từng giờ từng phút khiêu chiến nhẫn nại và thần kinh tự chủ của anh.

Nhưng anh lại không thể về nhà đi thay quần áo tắm rửa, càng không thể về nhà Tần Cảnh, nơi đó so với ổ sói hang hùm còn đáng sợ hơn, đi một lần, chắc chắn bị nuốt đến xương cốt cũng không thừa lại.

Lại thêm đi các loại giao thông công cộng, bắt sai tuyến, đi ngược chiều, chen tàu điện ngầm, không chen được, lại chen tàu điện ngầm, lại đi bộ… Cuối cùng, tốn thời gian không biết bao nhiêu, Doãn Thiên Dã nặng trĩu một nỗi tâm tình vô cùng trầm thấp âm u, sống sót đi đến bar như đã hẹn.

Anh vừa đến đã mang áp suất thấp làm cho không khí trong phòng lạnh đi, không biết là bao nhiêu độ nữa. Một lúc sau bình tĩnh hơn, Doãn Thiên Dã lại cảm thấy mất hết hứng thú.

Nhóm bạn vẫn giống như trước đây, người không đổi, có đổi, chỉ là đổi nữ nhân hầu cạnh.

Bất quá lần này, Mộ Dực Thần cư nhiên sửa đổi khẩu vị thường ngày, mang theo một cô gái nhìn qua rất thanh cao, ít lời thiếu cười. Hắn hình như còn vô cùng để ý đến nàng, nhưng Doãn Thiên Dã không thể phủ nhận nhíu mắt, điều này làm cho hắn nghĩ đến loại phụ nữ thứ năm mà Tần Cảnh nói đến.

Chuyện là nữ nhiều nam ít, mỗi lần tụ họp, mấy người kia đến luôn giới thiệu một vài cô cho anh, xem, có thể anh thích mà giữ lại, không thì cũng nể tình là bạn bè cùa bọn họ mà đến nhờ anh giúp đỡ.

Giống như bình thường, nhóm diễn viên người mẫu này vừa gặp Doãn Thiên Dã, mắt đã sáng lên lấp lánh lấp lánh, hơn phân nửa là vì cái thân phận của anh, còn lại là vì cái mặt đập chai của anh.

Sau một hồi rụt rè thận trọng, đã có một người bắt đầu tới bắt chuyện cùng Doãn Thiên Dã.

Tuy nhiên, Doãn Thiên Dã cảm thấy, hôm nay anh giống như trúng tà.

Anh vừa không thèm quan tâm nghe câu gợi chuyện nào của cô nàng kia, vừa không thể khống chế được mà bắt tay phân loại nhóm nữ nhân này.

Cái người vừa rồi nói chuyện với anh là một minh tinh hết thời, tuổi đã khá lớn, tâm cơ nặng, muốn gả hào môn (nhà giàu); còn có hai người, từ trên mặt cũng đoán được là không có danh tiếng gì, muốn dựa vào mấy người anh để leo lên hạng cao hơn; ngôi sao vừa rồi anh có nói gì cô ta cũng đều mở miệng một câu khen ngợi không có nguyên tắc gì, thuộc loại hình người ngàn y trăm thuận, loại thứ ba; mặt khác hai người kia không hề tới đây nói chuyện cũng không ngừng liếc qua phía này, loại loại lạt mềm buộc chặt.

Nghĩ ngợi một hồi như vậy, Doãn Thiên Dã đột nhiên muốn cầm cái cốc thủy tinh lên ném, hứng thú của anh với phụ nữ hoàn toàn TMD bị cái người tên Tần Cảnh làm cho mất hết sạch!!!

Anh thật là điên rồi sao? Không có việc gì thì sao lại đem phân loại năm loại phụ nữ Tần Cảnh nói nhớ như in như khắc thế!!! Còn gặp được người nào cũng tự động thực hiện phân loại!!!

Anh không lẽ về sau không tán gái nữa à, ném!!!

Doãn Thiên Dã tâm tình không tốt, nhăn mi, sắc mặt cũng âm u dần. Lần này, toàn bộ phụ nữ độc thân không hiểu chuyện gì thở dài thật dài: xem ra, công tử Doãn thị này, rất khó chơi rồi!

Nhưng vì sao, mấy người đàn ông kia lại nói, anh ta rất thân thiện hiền hòa?

Đàn ông vừa có tiền lại có ngoại hình, đương nhiên phải phải có tính khiêu chiến chút, nhỉ? Sau một khoảng thời gian cân nhắc, mọi người đều có một khí thế nóng lòng muốn thử.

Mộ Dực Thần thấy Doãn Thiên Dã đầy sự chán chường, nghĩ đến

bộ dạng tự tại lúc trước, có chút kỳ quái: “Ây, anh làm sao đây? Có một tháng không gặp, sao đã khác hẳn thế này?”

Doãn Thiên Dã còn chưa trả lời, bên cạnh Cao Hàn liền cười: “Nghe nói, mày với Tần Cảnh hòa thuận lắm, không phải bị lão bà quản nghiêm quá chứ?”

“Quản cái đầu mày!” Doãn Thiên Dã trực tiếp không khách khí giơ tay hất cái mặt hắn ra.

Mộ Dực Thần nhìn phản ứng của anh, biết là không có, nhưng vẫn rất kỳ quái: “Này thế thì làm sao có mấy người đều nhìn thấy hai người ở với nhau, không phải anh lại bắt đầu theo đuổi cô ấy chứ?”

Doãn Thiên Dã:…

Anh làm trợ lý cho Tần Cảnh đó, chuyện bẽ mặt như thế anh có thể nói sao?

Anh thản nhiên nói: “Vẫn là bạn bè thôi!”

Mộ Dực Thần và Cao Hàn cũng không hỏi nhiều nữa, dù sao thế giao trong hai gia tộc từ nhỏ cùng nhau lớn lên, thanh mai trúc mã, rất khó nói chia tay liền tuyệt giao.

Doãn Thiên Dã ngồi một hồi, đi ra hít thở không khí, đi một vòng nhỏ, trong quán rượu này đầy những xa hoa truỵ lạc, tuấn nam mỹ nữ, chỉ là anh vẫn không thể gợi được cái gì là hưng phấn, hứng thú.

Đến lúc đi về, đột nhiên nghe thấy sau lưng một giọng nữ: “Anh còn chạy!”

Tần Cảnh?

Doãn Thiên Dã toàn thân nhảy dựng, lông tơ dựng đứng giống như bị chải ngược, tim đập đô suýt tý nữa ngừng luôn.

Trong nháy mắt đó, toàn thân run lên cảm giác y như ông chồng ở bên ngoài yêu đương vụng trộm bị bạch cốt trảo của lão bà sờ gáy.

Nhưng sau đó khẩn trương quay đầu, mới phát hiện, chỉ là tiếng nói có điểm tương tự Tần Cảnh mà thôi.

Doãn Thiên Dã sợ bóng sợ gió một hồi, chậm rãi trở về phòng bao, tim đập vẫn nhất lôi nhất cổ (một hồi sét một hồi trống), rầm rầm nổ tung ở bên tai. Anh cảm thấy, có chút ưu sầu! Anh cảm thấy, Tần Cảnh kia đã làm cho anh bị một cái bóng đen không thể phai nhạt

Anh trước kia đối với cuộc sống này hưởng thụ làm sao, vui sướng làm sao, cũng là vào tay cô mà hỏng hết!!!

Đời anh chính là cái bàn, trên mặt bị Tần Cảnh bày đầy bi kịch!!! (Dip: what a comparison?)

Doãn Thiên Dã vào trong phòng bao ngồi xuống rồi, cũng không phát hiện ra có cái gì khác thường, tận đến lúc Cao Hàn đẩy đẩy hắn: “Uy, vừa rồi có một tiểu muội đến muộn, sinh viên giỏi của trường điện ảnh, mới là năm thứ tư đã được Thạch Tiểu Thương chọn đi diễn rồi! Em này muốn nhờ tao giới thiệu để làm quen với bọn mày, tao mới dẫn nó đến, đừng có mà không nể mặt tao! Đảm bảo là loại mày thích!”

Cao Hàn đập đập vai anh, “Giới thiệu một chút, Doãn Thiên Dã, Quan Hân Hân!”

Doãn Thiên Dã quay đầu vừa nhìn, ngẩn người, đây không phải là người hôm đó gặp ở studio, cô diễn viên đóng Lý Mục phu nhân hay sao?

Chương 30

Quan Hân Hân ngay từ giây phút Doãn Thiên Dã tiến vào đã sững sờ rất lâu, thứ nhất là bởi vì nàng nghĩ rằng Doãn công tử tai to mặt lớn mà lại ưa nhìn như vậy; thứ hai là bởi vì nàng gặp anh một lần rồi, lại cho rằng anh vô danh tiểu tốt mà cự tuyệt cho anh số điện thoại.

Nếu không, có lẽ anh đã liên lạc nàng từ lâu rồi, còn chờ tới bây giờ làm gì?

Quan Hân Hân trong phút chốc đặc biệt hận cái cô nhà báo nói anh chỉ là trợ lý kia, hình như tên Tần Cảnh phải không!

Nhưng nàng rất nhanh phục hồi tinh thần, trái tim nai con đập loạn ngồi ở trên ghế, nhìn anh ta càng ngày càng gần đến ngồi bên cạnh mình, nhưng nàng ngượng ngùng nửa ngày, Doãn Thiên Dã cũng không có chú ý đến nàng, cuối cùng vẫn là để Cao Hàn tới giới thiệu.

“Chào anh!” Quan Hân Hân phá lệ thẹn thùng, “Chúng ta, hình như đã từng gặp một lần!”

Doãn Thiên Dã không chút đếm xỉa “Ân” một tiếng, cũng không thể hiện gì khác.

Quan Hân Hân có điểm rất quẫn, chẳng lẽ nói vậy, lần trước cự tuyệt cho anh ấy số điện thoại, thực sự chọc giận anh ấy rồi? Cũng đúng, người ta là cậu ấm, nàng lần trước quả thật quá làm hắn mất mặt, chắc chắn đã lưu lại ấn tượng không tốt!

Nhưng trong lòng Doãn Thiên Dã nghĩ cũng là, chao ôi, không thể không thừa nhận, Tần Cảnh hôm đó ở studio phân tích cho anh như thế, quả thật là đúng. Nữ diễn viên tên kì quái này chính là thuộc loại thứ năm.

Ngay từ đầu còn ra vẻ kiêu căng, không cho anh điện thoại, chờ anh thực sự không thể chấp nhận được phải tự đi tìm, ngược lại nhờ bạn bè giới thiệu làm quen với bọn anh. Quá giả, thực quá giả!

Không hứng thú…

Doãn Thiên Dã thản nhiên xoay xoay ly rượu, thực hết sức khó có hứng thú, được chưa?

Không chỉ là không hứng thú, càng thêm cảm thấy bi ai, được chưa?

Vì cái gì anh, một cái đàn ông thanh niên thân thể cường tráng thủ hướng bình thường, nhìn thấy nữ nhân lộ ngực lộ đùi, không có hứng thú hả???

Càng nghĩ càng cảm thấy anh chính là bi kịch a! Shit!

Bên cạnh Cao Hàn thấy Doãn Thiên Dã không nóng không lạnh, có chút kỳ quái, vội tới đây góp vui: “Ồ, nghe nói hai người trước đây đã từng gặp nhau rồi, rất có duyên a! Lưu số điện thoại không?”

Doãn Thiên Dã không mặn không nhạt nói “Không có”, kế tiếp, vẫn là không có biểu hiện gì.

Quan Hân Hân lập tức tương đối thông minh, ngại ngùng muốn xin số, sợ hắn không đồng ý, trực tiếp chuyển danh thiếp ra: “Tôi lần trước quên mang danh thiếp, lần này không quên!”

Doãn Thiên Dã cũng không đến mức nói thật mà cự tuyệt danh thiếp của nàng, nhận lấy rồi nhét vào trong túi quần, cũng không nói thêm gì nữa.

Quan Hân Hân khe khẽ mỉm cười, trong lòng thầm rất đắc ý, nếu bảo muốn số điện thoại của anh ta, chỉ cần tìm Cao Hàn là được, dù sao lần này cũng xem như đã quen biết.

Doãn Thiên Dã đem rượu trong cốc uống xong, không thấy có hứng gì nữa, quyết định đi về trước.

Mộ Dực Thần tiễn anh về.

Trên đường, Mộ Dực Thần buột miệng hỏi: "Thiên Dã, anh biến đổi nhiều quá!" Doãn Thiên Dã cũng không đáp hắn ngay, hắn lại thêm một câu, "Biến đổi như là, quay đầu trở lại vậy!"

Doãn Thiên Dã mặt âm trầm, vẫn không nói chuyện, sau một lúc lâu, quay đầu nhìn thoáng qua cô gái ngủ say nằm ở trên băng sau xe, có chút âm hiểm nói: "Cô ta không giống như gu của cậu!"

Thế là, vị trí người bị quây thay đổi.

Mộ Dực Thần cười có chút khổ: "Chính là khắc vào tim rồi, biết làm sao đây?"

Doãn Thiên Dã hơi hơi ngơ ngẩn, không nghĩ đến Mộ Dực Thần ở trên tình trường so với anh còn phong lưu hơn lại có thể nói ra một lời như vậy, càng không nghĩ đến người có thể khiến hắn để ý, là một cô gái yên tĩnh đến không tiếng động như thế.

Đến khi Mộ Dực Thần dừng xe trước cổng tiểu khu Tần Cảnh đang ở, hắn kinh ngạc: "Muộn như vậy anh còn đến tìm Tần Cảnh sao?" Nói xong, ý vị thâm trường cười: "Chỉ là bạn bè nha!"

Doãn Thiên Dã nhíu mày: “Lo chuyện của cậu đi!”

Lên lầu vào nhà, Tần Cảnh đã từ trong khung cảnh giấy lộn bừa bãi khắp nơi được duy trì từ lúc anh ra khỏi nhỏ, mặc một bộ đồ ngủ trắng trắng có tai thỏ, cười tít mắt ngồi ở trên ghế sofa, trên bàn trà bày một cái bánh ngọt hạch đào hoa quả lớn, có vẻ là đang chờ hắn.

Loại cười tít mắt này, là kiểu tươi cười âm hiểm đặc trưng của con hồ ly nhỏ Tần Cảnh kia.

Doãn Thiên Dã cảm giác không khí không đúng, một chút toàn thân đều căng thẳng, lòng thầm lặng lẽ nghiền ngẫm một chút, cảm thấy cô bình thường sẽ không tốt bụng làm bánh ngọt cho anh như thế này, nhất định là có âm mưu!

A! Khẳng định là việc anh trộm thẻ vàng của bố bị phát hiện rồi, cô chuẩn bị cho hắn một viên kẹo, sau đó là một gậy!

Chính là, cô dựa vào cái gì mà giáo huấn anh?

Anh hôm nay từ sáng đến tối bi thống như vậy—— sa vào bước đường làm trộm, bị chó cắn, đối với nữ nhân không hứng thú, dạo quán bar mà như làm chuyện đại nghịch bất đạo, là vì cái gì?

Còn không phải bị cô áp bách đến mức sớm ăn vào thần kinh rồi!

Nghĩ đến đây, Doãn Thiên Dã tâm tình càng thêm tối tăm, mặt tối sầm đi đến trước mặt cô ngồi xuống, nhìn thoáng qua cái bánh ngọt nọ, lạnh lùng nói: “Hôm sinh nhật bà nội, em biết vì sao tôi muốn em ăn miếng bánh của tôi cho em ăn không?”

“Ha?” Tần Cảnh có chút không phản ứng kịp, sau một lúc lâu,

nghĩ đến đúng là có chuyện như vậy.

Hình như là lúc đó Doãn Thiên Dã nói: “Tần Cảnh, ngon như vậy, chính em cũng nếm thử!” Nói còn chưa dứt lời, bị ai hung hăng đá một cước, kết quả ngột ngạt ngậm miệng.

“Vì sao?” Tần Cảnh rất ngây thơ hỏi.

Doãn Thiên Dã lần này ngược lại cười thật sự vui vẻ: “Bởi vì quá khó ăn, nhưng là bà nội không muốn đả kích em, cho nên không cho tất cả chúng tôi nói gì hết!”

Tần Cảnh:…

Mệt cho cô tiêu tốn bao nhiêu thời gian như thế, còn cho rằng đã học được thành thạo một nghề rồi, hôm nay còn đem cái này ra để dụ dỗ Doãn tiểu cặn bã, không ngờ…

Tần Cảnh nhìn thấy trong mắt Doãn Thiên Dã tràn đầy ánh sáng, giọng nói trong nháy mắt trầm thấp, gằn từng chữ: “Vậy anh cũng muốn đưa cái này cho tôi ăn hết!”

Doãn Thiên Dã gặp ánh mắt hung ác của cô, bỗng nhiên lưng một trận lạnh run. Doãn mẹ đã từng nói, vĩnh viễn không được nói phụ nữ làm thức ăn không ngon, cái này so với bảo người đàn ông của cô ta không tốt còn nghiêm trọng hơn.

Doãn Thiên Dã lòng còn sợ hãi vô ý thức rụt về phía sau, không nói tiếp.

Tần Cảnh thấy Doãn Thiên Dã mặt xám ngoét, cảm thấy mình vừa rồi hơi dữ quá, bất lợi cho việc bồi dưỡng cảm tình, thế là buông lỏng một chút bộ mặt dữ tợn, người cũng không tự giác cuộn tròn đến bên cạnh bàn trà, ngước nhìn anh, nói khẽ:

“Tôi nghe nói, anh… Anh hôm nay, hình như là… Bị chó cắn!”

Mẹ ơi, việc tốt không ra tới cửa chuyện xấu truyền ngàn dặm!

Doãn Thiên Dã giờ phút này bộ mặt biểu cảm âm đến mấy độ, quả thực có thể dùng không lời nghẹn họng để hình dung! Vì sao chuyện khủng khiếp kia, cô biết nhanh vậy? Cô với bố anh có bộ đàm truyền tin tức thời sao?

Nhưng hiện tại mấu chốt còn không phải vấn đề mất mặt, mà là cô biết hắn đi trộm tiền, còn không biết muốn thế nào oang oang răn dạy anh đây?

Nhưng Tần Cảnh không có biểu hiện ra cái gì là muốn dạy dỗ anh hết, mà là rất đồng cảm rất hổ thẹn than thở một hơi, thậm chí còn có hối hận nói: "Doãn Thiên Dã, kỳ thật, tôi cảm thấy, tôi rất có lỗi với anh!"

Doãn Thiên Dã nguyên bản còn chuẩn bị tâm lý đủ cả, vừa nghe thấy không đúng, phi thường kinh ngạc:

"Nói đi!"

Tần Cảnh làm như thể đau tim nhức óc: "Tôi cảm thấy tôi không nên cho bố anh cái chủ ý dở hơi đó, bức anh đến như vậy! Dù là ai cũng chịu không được. Dù sao, anh sống như thế kia nhiều quen rồi, không thể sửa đổi nhanh chóng như vậy! Hơn nữa, anh có nhiều bạn bè như thế, cần xã giao nhiều, mà tôi lại quản anh nghiêm như vậy, còn tịch thu tiền của anh. Cũng không nghĩ đến, làm vậy thì anh làm sao qua lại bình thường với bạn bè anh!"

Doãn Thiên Dã nhãn tình xinh đẹp sóng nước lấp lánh, cảm thấy thế giới bất chợt sáng bừng lên, cô thế nào bây giờ mới tỉnh ngộ! Bất quá, tuy rằng nói oán thán vậy, nhưng cô nói quá hay, anh kìm lòng không đậu gật đầu lia lịa:

“Sau đó thì, tiếp tục!”

Tần Cảnh ngoan ngoãn đáp: “Hơn nữa, gần đây anh làm ở bộ phận quản lý nghệ sĩ cũng rất tốt, tôi cảm thấy, anh không có tệ như trước đây tôi nghĩ. Lại nói, tôi cũng đáp ứng anh rồi, sẽ thay anh xin lại nhà và xe của anh về.”

Doãn Thiên Dã nháy mắt mâu quang chợt lóe, cơ hồ mắt lóe tinh quang ôn nhu và kích động.

Tần Cảnh cúi đầu, ngại ngùng ho hai tiếng: “Bất quá, trước mắt, tôi chỉ giúp anh lấy lại xe. Về phần nhà, có thể phải chờ anh bắt đầu ký hợp động rồi nói sau!”

Thế Doãn Thiên Dã đã cảm thấy vạn hạnh rồi a! Hôm nay về nhà còn phải để Mộ Dực Thần đưa về, thật sự là quá bực đúng không!

“Em nói thật?”

“Ừm!” Tần Cảnh từ trong túi áo tìm ra chìa khóa xe đưa anh, “Này, Ferrari của anh! Tôi đã để nó xuống hầm xe giúp anh!”

Doãn Thiên Dã nhận chìa khóa, cảm nhận một loại cảm giác vừa vui sướng vừa chua xót, giống như phú ông bị trộm đi tài sản lớn rốt cục tìm về vật bị mất đầu tiên.

Tần Cảnh lúm đồng tiền như hoa nhìn anh, đẩy bánh ngọt đến trước mặt anh, ôn nhu lại biết điều : “Lần này làm với lần trước có chút không giống nhau! Anh nếm thử, xem như biểu đạt áy náy của tôi đối với anh!”

Doãn Thiên Dã hiện đang tâm tình tốt, đương nhiên cái gì cũng tốt, cầm lấy thìa xắn một miếng bỏ vào trong miệng, quả nhiên so với lần trước ngon hơn, thế là vừa lòng ăn miếng thứ N.

Tần Cảnh ngẩng đầu, giọng điệu từ đầu đến cuối đều rất ôn nhu;

mà Doãn Thiên Dã ăn bánh ngọt, bất kỳ lúc nào phát âm cũng rất ú ớ:

“Ngon sao?”

“Ngô!”

“Đúng rồi, tôi đã nghĩ kĩ kịch bản phim rồi!”

“Ân!”

“Còn có, Trâu Manh giới thiệu phó đạo diễn, đạo diễn bối cảnh, đạo diễn ánh sáng còn có rất nhiều nhân viên khác cho tôi, tôi đã sàng lọc rất lâu, cuối cùng cũng chọn được!”

“Ngô!”

“Chỉ còn việc gửi một bộ phim thật ấn tượng cho giám khảo, sau đó tham gia cuộc thi đạo diễn đó. Mà tôi đã nghiên cứu hoàn cảnh mấy giám khảo lần này rồi, có lẽ vẫn có thể có chỗ lợi dụng được! Lần này nhất định phải cố gắng!”

“Ân!”

“Nga, đúng rồi, vừa mới bắt đầu nghĩ có rất nhiều ý tưởng, nhưng chuyện quá phức tạp, quay lên phim không biểu hiện hết. Quá ngắn, lại không thể đánh động lòng người! Cuối cùng, vẫn là chuyện trong nhà gần đây gợi ý cho tôi! Hơn nữa, thời gian bình chọn vừa vặn là tuần đầu tháng sáu!”

“… Ân!”

“Cho nên, kịch bản của tôi là nói về tình cha con! Kể về một đứa con trai phản nghịch với lão ba đau tim nhức óc, mâu thuẫn chiến tranh rồi làm hòa!”

“… Ân…”

“Thiếu vai nam chính, anh đến diễn đi!”

“…”

Anh biết mà, cô đâu có tốt bụng như vậy!!! Shit!

Chương 31

Doãn Thiên Dã liên tục kháng nghị suốt mấy ngày, nhưng bao nhiêu lần đều bị Tần Cảnh không chút lưu tình bác bỏ, lại bác bỏ!

Tần Cảnh cho lý do rất đơn giản, kịch bản này của cô chính là vì nhu cầu của những người cha đáng thương như Doãn Tùng mà làm theo, hình mẫu bại gia tử trong kịch bản chính là Doãn Thiên Dã.

Tuy rằng diễn viên khác có lẽ cũng sẽ diễn được tốt, nhưng Doãn Thiên Dã hoàn toàn có thể cứ bê nguyên chính mình lên diễn, như vậy sẽ nhanh chóng khơi thông cảm xúc cho Tần Cảnh và diễn viên khác các loại.

Tần Cảnh thành tâm thành ý nói: “Thực sự, anh chính là vai nam chính hoàn mỹ trong lòng tôi!”

Doãn Thiên Dã:…

Anh cảm thấy câu nói này vốn thật lãng mạn mà nghe ra thế nào cũng giống mắng người!

Mặt anh tối sầm, kiên quyết cự tuyệt!

Tần Cảnh ủy khuất cúi đầu, đầy lo lắng thở dài: “Tôi sợ diễn viên khác diễn không tốt, sẽ khiến tôi bốc hoả! Studio có nhiều người xem như vậy, mọi người khẳng định cho rằng tôi là một đạo diễn vô cùng hung dữ. Mà tôi vừa mới vào nghề, phải xây dựng

hình tượng tốt đẹp chứ!”

Doãn Thiên Dã chịu không nổi nhất là cái dạng này của cô, mắt cụp xuống đầu cúi đúng 45 độ, trông y như một cô bé chịu ủy khuất bằng trời, đáng thương đến nỗi tim người khác thót lại một hồi.

Nha đầu này so với trước kia càng cần phải bảo vệ nha, haiz!

Lòng Doãn Thiên Dã đã mềm ra rối tinh rối mù, mà ngoài mặt hừ một tiếng thở hổn hển gắt: “Thôi, đã không có ai muốn diễn, tôi đành cố gắng vượt khó mà giúp em vậy!”

Nhưng Doãn Thiên Dã không lâu sau liền phát hiện ra, anh đã lên nhầm thuyền cướp biển, mà lúc trước mấy lời giả mù sa mưa của Tần Cảnh, chỉ là, Cái! Rắm!

Tần Cảnh ngày thường là một người làm việc vô cùng nghiêm túc, đến studio, lập tức biến thân thành ác ma.

Mũ lưỡi trai, áo pinky, giầy thể thao, duyên dáng yêu kiều, nhìn qua so với ai cũng tinh thần phấn chấn hơn. Nhưng cô gái này đã động vào công việc thì không hề thích cười, một ánh mắt xẹt qua cũng đủ khiến người ta trong nháy mắt khẩn trương gấp mấy lần. Mấy chục người phân công cùng làm việc trong studio, mà cô, một câu nói liền có thể khiến cho tất cả mọi người lặng lặng ngắt như tờ.

Một cô gái nhỏ bé như vậy, mà chỉ cần mở miệng, thanh âm vô cùng lớn, nghe ra thì trong vắt mà đầy ôn nhu, vậy mà làm sao cái giọng điệu chậm rãi nhẹ nhàng vậy lại nói ra những lời dọa người chết khiếp được?

“Ánh đèn là ai phụ trách? Trước đây anh quay phim kinh dị đấy à?”

“Đạo diễn hình ảnh là ai? Từ góc độ này của tôi không thể xem được mặt diễn viên nào hét, chỉ có thể thấy… Đạo diễn hình ảnh, tay anh, rất cool, đút túi quần… Học Long Kỳ hả?…”

“Ánh sáng kiểu gì đây? Tại sao tường của bối cảnh sáng long lanh, mà mặt diễn viên thì đen thui như đống phân thế này?”

“Doãn Thiên Dã, anh là ngại ngùng hả? Bình thường anh hoang dã, đẹp trai, lạnh lùng, khí thế ép người đi đâu hết rồi? Anh diễn như vậy, người nào không biết cũng không thể nhận ra anh ngày thường là cái dạng này đâu, đừng căng thẳng thế, thả lỏng đi được không?”

“Doãn Thiên Dã, tôi cảm thấy, trong loại tình huống này, phải cười một chút mới càng có ý châm chọc đi?… Thôi, anh vẫn là khóc đi… Đúng, chính là kiểu cười không ra tiếng mà đau đớn đó!”

Mấy ngày nay, Doãn Thiên Dã ở trong lòng mặc niệm nhiều nhất là một câu này: con bà nó anh về sau mà còn tin một câu nào của Tần Cảnh nữa thì anh cũng tự đập đầu vào tường mà chết luôn!!!

Người được/bị Trâu Manh giới thiệu tới đây, chỉ nghe Trâu Manh nói cô gái này cứ làm việc là rất dọa người, nhưng cũng không ngờ dọa người lại đến mức đó;

Còn có vài người tạm thời tới đây giúp đỡ, vốn chính là nhân viên quản lý từ Trung tâm điện ảnh hiện đại và truyền hình của Doãn thị. Trong đó còn có cả quản lý cao cấp, vậy mà suốt ngày bị Doãn Tùng sai tới đây toàn tâm toàn ý phục vụ Tần Cảnh.

Mấy ngày nay quay phim, đối với mấy người quản lý cao cấp như họ, ấn tượng vô cùng lớn.

Các quan lớn trầm mặc nghi ngờ, cái “Doãn Thiên Dã” trong

miệng nữ đạo diễn này có phải chỉ có ngoại hình vô cùng giống người thừa kế công ty bọn họ không, mà diễn nhập vai không ai bì nổi, bộ dáng cao quý không thể chạm đến, trừ chính người kia, nào có người có thể khắc họa được như thế, ăn vào gỗ sâu ba phân đây?

Nhất định chính là Doãn cặn bã không sai!

Nhưng mấu chốt là, công tử nhà bọn họ không ai quản nổi, thế nào lại bị nữ đạo diễn trẻ măng này hô tới gọi đi?

Tuy rằng đây là công việc, nhưng là, nhìn qua vẫn là quá quái dị!

Nhóm "tai mắt" truyền tin đến Doãn Tùng, đúng lúc ông đang ngồi trong hoa viên của Tần gia cạnh chiếc bàn đã, cùng với bệnh nhân vừa ra viện Tần Chính chơi cờ.

Hai chiến hữu từ thời trong quân ngũ đã thích chơi cờ, nhiều năm như vậy trôi qua, thói quen hầu cờ lão bằng hữu vẫn không thay đổi.

Doãn Tùng đẩy con tốt về phía trước một bước, nói: "Cảnh nha đầu hình như quay phim cũng xong rồi! May có ông cho tôi cái chủ ý, bảo tôi nói với Cảnh nhi, muốn Thiên Dã đến diễn!"

Tần Chính cười ha ha nói: "Cũng tính cái lần ngã bệnh này của tôi coi như cho cái nhạc đệm, không ngờ con bé lại có lòng như thế, nói muốn quay phim về tình yêu của cha. Tôi lại nghĩ, thuận tiện giáo dục thằng nhóc Thiên Dã cho ông, cũng không sai. Chính là, Cảnh nhi nha đầu này rất nhạy cảm, tôi mà nói với nó, chắc chắn nó sẽ cho là trong lòng tôi có quỷ, tuyệt đối không theo. Ông thì không giống thế, hiện tại nó coi ông là cấp trên của nó, ông giao cho nó mỗi cái nhiệm vụ thay đổi Thiên Dã, nó đều sẽ nghiêm túc chấp hành!"

"Ông ấy à!" Doãn Tùng giơ tay chỉ chỉ Tần lão ba, "Tính toán gì

mà tính đến tận trên chính con gái mình!"

"Ông thì không tính toán chắc?" Tần Chính lắc đầu, "Ông nói cái gì con bé phải giúp ông quản Thiên Dã cho tốt, liền giao cho nó 5% cổ phần Doãn thị. Ai, đừng cho là tôi không biết trong lòng ông nghĩ cái gì! Muốn chúng nó có không gian bồi dưỡng tình cảm hả? Càng tiện đúng không, ông vẫn cho Cảnh nhi là người nhà họ Doãn các ông, ông cho nó nhiều hay ít, cuối cùng còn không phải đều là của nhà ông?"

"Ôi ~ Ôi ~ Ôi ~" Doãn Tùng duỗi tay ngăn lại tay chơi cờ của Tần Chính, nhất định phải đem lời này nói cho rõ ràng,

"Để bọn nó bồi dưỡng tình cảm, đây là tâm tư bao lâu nay của tôi, bất quá, ông cũng giúp đỡ châm ngòi thổi gió nha! Hơn nữa 5% này, là tôi thật lòng cho mà! Tuy rằng Tiểu Cảnh từ bé chính là con dâu độc nhất vô nhị trong lòng tôi rồi, nhưng tôi cũng không thể không xem trong hồi môn của nó có gì. Nếu ông không tin, tôi có thể đi công chứng! Hoặc giả như, ông có bảo quản hộ con bé cũng được!"

Tần Chính ha ha cười: "Tôi biết thế nào ông cũng quýnh lên mà, ha ha! Tôi thuận miệng nói, ông nghiêm túc như vậy làm gì? Ha ha!"

Doãn Tùng:...

Tần Chính cười xong, lại nói: "Ngắm Cảnh nhi như hiện tại, tôi còn sợ mấy người bắt nạt nó sao? Ai, nó không bắt nạt Thiên Dã, là rất tốt rồi!"

"Tiểu tử nó nên bị như vậy!" Doãn Tùng nói về con trai, không chút lưu tình, "Nó mà một ngày không có ai quản thể nào cũng ngứa đòn!"

"Bất quá, ông chẳng lẽ thực tính cho nó đi vào giới giải trí à?"

Tần Chính hỏi.

Doãn Tùng than thở: “Không muốn cũng không biết làm thế nào, thực ra nó rất thích cái nghề này. Tuy là tôi hi vọng nó có thể tiếp quản Doãn thị, nhưng cũng hi vọng nó được phát huy sở trường ở lĩnh vực nó có hứng thú.”

Tần Chính không lên tiếng, trầm mặc thật lâu rồi mới nói: “Chúng ta a, đều sế không dạy dỗ được con cái. Trước kia, tôi chỉ để cho Cảnh nhi nhìn thấy mặt cưng chiều của tôi thôi, sủng nó đến độ tính tình vô pháp vô thiên; ông thì, chỉ làm cho Thiên Dã nhìn thấy mặt khắc nghiệt của ông, khiến cho hai bố con vừa chạm mặt đã mâu thuẫn! Haizz!”

Nhưng Tần Chính vẫn là vui mừng, qua bốn năm, con gái thay đổi rất nhiều, vừa nhu vừa cương, có thể tiến có thể lui. Ông cảm thấy, như vậy, rất tốt!

So với Tần Chính, càng thêm cảm thấy Tần Cảnh bốn năm nay thay đổi rất nhiều, vẫn là người cùng cô sớm chiều chung sống, Doãn Thiên Dã.

Doãn Thiên Dã cảm thấy, Tần Cảnh hiện tại, rất kỳ quái.

Nói thế nào nhỉ?

Khi thì giảo hoạt mà lại rất thông minh, khi thì cứng cỏi lại rất nhu nhược, khi thì to gan lại rất ngượng ngùng, khi thì lải nhải lại rất thờ ơ, khi thì đối với anh xem thường đả kích lại rất khó hiểu quan tâm.

Khi thì khiến anh cảm thấy rất ấm áp, nhưng càng nhiều thời điểm, phải…

Hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nói thí dụ như, hôm đó cắt nối biên tập lại phim.

Bởi vì không có tham tuyển trước, tác phẩm phải giữ bí mật, cho nên Tần Cảnh và nhạc sĩ phối khí, biên tập viên đơn độc cùng nhau tăng ca gần một tuần, mới đem sản phẩm quay mấy ngày trước nhiều lúc tiếng được tiếng mất trau chuốt gia âm, cắt nối biên tập thành một bộ phim 18 phút.

Làm tốt rồi, Tần Cảnh phải mang đĩa CD phim đến công ty Thịnh Hạ.

Tình lý đương nhiên, cô nghĩ đến Doãn Thiên Dã làm tài xế.

Tần Cảnh lên tầng 13 ban huấn luyện diễn viên tìm Doãn Thiên Dã, nhưng ngoài ý muốn phát hiện anh không có ở đây, hỏi một chút, mới biết, anh đã tốt nghiệp rồi!

Nhưng lần này, chính anh tự thành lập một đội ngũ thiết kế hình ảnh, môi giới và quan hệ công chúng, nghe nói đến giờ, anh đã bắt đầu nhận được lời mời đóng phim linh tinh.

Tần Cảnh nghe thầy giáo biểu diễn nói một hồi, cảm thấy không tin nổi, chờ đến lúc cô bước đến cửa phòng làm việc của chính Doãn Thiên Dã, mới không thể không kinh ngạc bội phục.

Dạo này cô bận quá, không có chú ý lo lắng cho anh, không nghĩ đến một tuần mà anh triệu tập được nhiều nhân viên chuyên nghiệp như vậy, chuẩn bị sắp xếp xong tiến quân vào giới diễn viên nghệ sĩ?

Thế nào có thể nhanh như vậy? (thực sự đoạn kể trên Dip k hiểu @@, so lên so xuống vẫn chết ngáp vì một đống thuật ngữ)

Lúc đó, Doãn Thiên Dã đang ngồi trước bàn dài, cùng người đại diện của anh thương lượng chuyện nhận phim.

Bên ngoài cửa sổ thủy tinh ánh mặt trời chiếu xuống khuôn mặt thanh tuấn của anh, có một chút kiên nghị, lại không giống như cái tiểu tử hư hỏng bình thường suốt ngày xù lông với cô!

Thế nào, nhanh như vậy, liền biến thành người như vậy?

Trong lòng Tần Cảnh, trong khoảnh khắc trở nên yên tĩnh không gợn sóng, cứ như vậy đứng từ xa nhìn anh, cách một gian ánh sáng chói lòa.

Đến một lúc, Doãn Thiên Dã hình như cảm giác được ánh mắt của cô, đột nhiên ngẩng đầu, ánh mặt trời vụn ra xuyên qua tóc rơi trên trán anh, nhảy nhót trong đôi mắt sâu thẳm của anh.

Anh tự nhiên mà mỉm cười với cô như vậy, đẹp đến khiến người mê muội.

Tần Cảnh cảm nhận lòng mình có gì đó khó hiểu bị kìm hãm, có một tia khẩn trương kỳ quái, nghĩ vẫn là mình đi đi, vừa mới chuẩn bị xoay người, Doãn Thiên Dã đã đi tới.

Anh quét mắt một vòng CD trong tay cô, hỏi: “Hậu kỳ, chế tác, xong rồi?”

Tần Cảnh gật gật đầu, cũng hỏi anh: “Nghe nói anh đã hoàn thành khóa rồi!”

Doãn Thiên Dã cong cong khóe môi, tự tin mà ngạo khí nâng mi: “Mấy ông thầy cỡ này, tôi cũng có thể dạy được họ ấy chứ!”

Tần Cảnh từ chối cho ý kiến mím miệng, lại hất cằm về phía người bên trong phòng làm việc: “Này, có đủ cả hệ thống nhân viên như vậy, anh làm thế nào mà nhanh như thế đã xong được? Mới một tuần không gặp, đã làm được nhiều vậy sao!”

“Không phải một tuần đâu, là một tháng đó!”

Tần Cảnh kinh ngạc, sớm như vậy đã bắt đầu chuẩn bị?

Anh nhìn cũng biết cô nghi ngờ gì, cười thật sự tự mãn: “Đúng, từ lúc báo danh cái ban biểu diễn gì gì đó này đã bắt đầu phải tính rồi! Biết là sớm muộn cũng phải làm những việc này, tại sao không làm sớm hơn một chút?”

Tiểu tử này cư nhiên đã sớm bắt đầu tính toán như vậy? Thì ra nghiêm túc lên quả thật là ra dáng lắm đấy!

Tần Cảnh nghiêng đầu, nhìn nhìn anh, nhẹ nhàng cười: “Vậy được rồi! Lần này anh được giải phóng rồi, rốt cuộc không cần làm trợ lý cho tôi, đại minh tinh tương lai!”

Doãn Thiên Dã hơi hơi ngẩn người, câu nói này giống như ném vào lòng anh một hòn đá nhỏ, làm nổi lên một đợt sóng dịu dàng.

Anh nhìn cô, trong phút chốc thất thần, cảm thấy tư thế nghiêng đầu này, thật hài hước đáng yêu, có lẽ là thói quen mới của cô mấy năm nay, nhiều năm trước đây anh chưa từng thấy.

Anh đột nhiên, có một cỗ xúc động kỳ quái, muốn duỗi tay, nâng chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Nhưng,

Anh ổn định lại nhịp tim có chút rối loạn, mắt nhìn xuống CD trong tay cô: “Em tìm tôi có việc gì? Mang phim cho tôi xem sao?”

“Nào có?” Đang nửa dựa vào khung cửa Tần Cảnh đứng thẳng người lên, liếc anh một cái, “Giữ bí mật, tạm thời không thể cho anh xem! Tôi tới tìm anh, vốn là, khụ khụ, là muốn gọi anh đưa tôi đi Thịnh Hạ!”

Doãn Thiên Dã vừa bực vừa buồn cười: “Lại nghĩ nô dịch tôi!!”

Tần Cảnh nghĩ người ta sắp tới cũng thành ngôi sao rồi, lấy lòng chút, thế là nuốt một ngụm nước bọt, rất dịu dàng ngoan ngoãn kiếm cớ: “Không phải, anh biết đấy, cái xe bảo bối của tôi vẫn niêm phong ở trong kho, mà đến giờ tan tầm lên cái xe đang dùng kia lại quá tầm thường, vẫn là Ferrari của anh phong cách nhất! Tôi nghĩ sờ sờ nó chút, tự mãn tự mãn!”

Cô nói chưa dứt lời!

Vừa mới dứt lời, Doãn Thiên Dã sắc mặt thanh tú nhàn nhã liền đen thui!

Anh lúc ấy nghĩ Tần Cảnh giúp anh đòi lại xe từ chỗ bố anh, mới kích động rồi vạn phần cảm động đến rơi nước mắt nghiêm túc diễn phim của cô để báo ân!

Anh bị nữ ác ma ở studio vênh mặt hất hàm sai khiến nô dịch gần nửa tháng xong, mới đột nhiên hiểu rõ, vì sao cô không có nói muốn trả nhà hay thẻ tín dụng cho anh!

Vì sao lại phải là cái xe kia???

Bởi vì chiếc xe kia hàng tháng tiền bảo dưỡng tiền xăng các loại tiền đã N vạn, anh căn bản muốn dùng cũng không dám!!!

Cô nàng này chính là hồ ly đáng chết!!!

Chương 32

Doãn Thiên Dã vẫn chịu làm tài xế cho Tần Cảnh một lần, đưa cô đến công ty quản lý Thịnh Hạ nộp tác phẩm dự thi.

Phòng đạo diễn ở Thịnh Hạ nằm trên tầng 21, ra khỏi thang máy, Tần Cảnh trực tiếp đi vào phòng làm việc công cộng, mà Doãn Thiên Dã nghĩ ra Thịnh Hạ có mấy đạo diễn là bạn của bố anh, nói muốn đi gặp chào hỏi vài câu.

Hai người tách ra, hẹn nửa giờ sau gặp ở bãi đỗ xe.

Tần Cảnh đem CD nộp cho ban tổ chức cuộc thi, một lần nữa nghiêm túc hỏi thăm một chút tình hình cuộc thi này.

Hôm nay vừa vặn là ngày hết hạn nộp tác phẩm, cho nên, nửa tháng sau, kết quả bình chọn sẽ công bố trên trang web chính thức. Ban giám khảo gồm các đạo diễn sẽ chọn từ tất cả các tác phẩm trúng tuyển ra 10 tân đạo diễn có thực lực nhất.

10 tân đạo diễn này được nhận 2000 vạn tiền quỹ để làm phim, ekip quay đúng tiêu chuẩn, thiết bị quay phim tân tiến, và diễn viên trợ giúp các đạo diễn do Thịnh Hạ mời đến, sau đó làm một bộ phim điện ảnh chân chính.

Đương nhiên, những phim này bản quyền đều thuộc về Thịnh Hạ.

Ban tổ chức căn cứ doanh số phòng vé, danh tiếng, bỏ phiếu trên website, giám định chuyên nghiệp, đánh giá kỹ thuật chia

thành 10 hạng tiêu chuẩn chọn ra ba giải cao nhất, trở thành đạo diễn làm việc cho Thịnh Hạ.

Tần Cảnh vốn là mang tâm lí thi thử mà tới, không được nhận thì cũng vào bộ điện ảnh và truyền hình của Tinh Nguyệt, tuy rằng vòng vèo hơn một chút, nhưng chỉ cần chính mình nỗ lực, nơi nào cũng có thể thành công.

Cho nên, ban đầu tâm lý của cô vẫn rất bình thản, chính là đến Thịnh Hạ rồi, mới phát hiện, thiên đường cho cô mới thực là đây.

Phân công rõ ràng các lĩnh vực của đạo diễn, biên kịch, diễn viên hợp đồng dài hạn, trên màn hình thông báo không lúc nào không chiếu những tin tức liên quan đến chuyên ngành, nhân viên đi lại bận rộn… Không chố nào không thể hiện rõ ràng một không khí làm việc chặt chẽ cẩn thận lại khí thế.

Nơi này mới chân chính là nơi làm việc mà cô mong muốn!

Lòng vốn bình tĩnh không một gợn sóng tựa hồ vì không khí chung quanh với cô như cá với nước làm khuấy động, chỉ là đi lòng vòng xung quanh thôi, Tần Cảnh đã cảm thấy cả người dị thường hưng phấn kích động, dâng trào một niềm hi vọng bức thiết trước giờ chưa từng có rằng mình sẽ được tuyển vào đây.

Tần Cảnh hít mấy hơi thật sâu, vẫn không có cách nào làm nội tâm đột nhiên kích động bình tĩnh lại, thế là vào toilet rửa mặt, thả lỏng tinh thần một chút.

Rửa mặt xong, phát hiện áo lót bị tuột móc, lại chạy vào trong khoang vệ sinh chỉnh lại.

Đang cởi quần áo ra lại nghe thấy bên ngoài truyền tới thanh âm quen thuộc: “Cuối tuần sau tôi sẽ đến casting, “Minh tinh treo đầu tường” của đạo diễn Thạch Tiểu Thương, hôm nay tới đây

cầm về một chút tư liệu!"

Ách, gần một tháng nay ở Tinh Nguyệt cô không tình cờ gặp Tập Vi Lam lần nào, mà vừa đến Thịnh Hạ đã gặp rồi?

Đáp lại là một giọng nữ xa lạ, : "Vi Lam à, cô bảo trợ lý đến cầm về là được, còn tự mình đi đến làm gì?"

Chắc người nọ là fan, Tập Vi Lam nói chuyện giọng nói phi thường nhu hòa nhẹ nhàng: "Vừa vặn tôi có vài vấn đề về biểu diễn muốn thỉnh giáo Thạch đạo diễn một chút!"

"Vi Lam quả nhiên thật nghiêm túc, cố gắng lên nhé, tôi có việc phải đi trước đây!"

"Ân, cám ơn!"

Cô gái kia vừa giậm giày cao gót cạch cạch cạch rời đi, điện thoại Tập Vi Lam cũng đúng lúc đinh đinh thùng thùng vang lên. Cùng lúc đó, Tần Cảnh đã chỉnh xong áo lót, tinh thần trong sáng vô tư vừa mới chuẩn bị đẩy cửa ra ngoài, lại nghe thấy giọng nói cô ta không chút biểu cảm:

"Mẹ, chỗ cổ phần đó đương nhiên con muốn bán, nhưng là, có vài việc không phải về chuyện tiền nong."

Tần Cảnh bước chân lập tức khựng lại.

Yên lặng một chút, Tập Vi Lam lại nói tiếp, giọng nói không đồng tình: "Con đã có tính toán của con, mẹ đừng quan tâm! Hiện tại, quan trọng nhất, vẫn là phim lần này của đạo diễn Thạch Tiểu Thương."

Đúng a, Thạch Tiểu Thương đạo diễn phim nào phim nấy đều hay lại ăn khách, nếu có thể được ông ấy để vào mắt, hợp tác được với ông ấy, một đường lên thẳng hạng sao không phải là

chuyện đùa.

“Ân, con biết, trước như vậy đã!”

Tập Vi Lam để điện thoại xuống, có chút không an tâm, tuy rằng cô ta diễn qua rất nhiều vai nữ chính, nhưng đều là chính mình đầu tư, nửa mặn nửa nhạt, thâm nhập lòng người không sâu, so với những ngôi sao nữ khác, vẫn còn tầm thường lắm.

Bất quá,

Tập Vi Lam nghĩ đến chuyện rồi sự, không nhịn được cười lạnh: từ rất lâu đến nay, những gì cô ta muốn làm, đều chưa bao giờ thất bại, có gì mà sợ.

Cho dù lần này mà hỏng, cùng lắm cô ta về sau chính mình đầu tư là được, bán đi 30% Trường Ninh, cô ta muốn làm hẳn phim bom tấn, cũng chỉ là một bữa ăn sáng!

Chẳng qua, bán cổ phần, cũng phải suy xét kĩ một chút, nếu có thể đem Trường Ninh giao cho công ty khác có dã tâm thì tốt. Trở thành người phụ thuộc người khác, Tần gia nhất định sẽ nuốt không trôi được chuyện nhục nhã này đâu!

Buồng Tần Cảnh đang ở trong, vừa vặn cửa hỏng, cửa có khóa rồi, cũng vẫn hiện biển xanh ở ngoài. Cho nên, Tập Vi Lam chẳng hề biết trong toilet còn có người khác, chỉnh lại son phấn, trang phục, cầm túi đầm đi ra.

Tần Cảnh từ bên trong ra, liền gọi cho Tô Hiền nói một chút chuyện Tập Vi Lam muốn bán cổ phần. Tô Hiền nói: “Nếu như đúng là như thế, chúng ta có thể thu mua trở về từ tay cô ta!”

“Chỉ sợ không đơn giản như vậy, Tô Hiền!” Tần Cảnh than thở, “Tôi với cô ta không phải cái quan hệ chị em thân thiết gì hết, cho nên, sắp tới nhờ anh quan sát cô ta cẩn thận giúp tôi. Phải

rồi, còn có chú ý một chút đến tình hình cổ phần còn rải rác, tôi vẫn cảm thấy chuyện này không phải đơn giản đâu!"

"Tôi biết, có chuyện gì lại thông báo cho cô sau!"

Tần Cảnh để điện thoại xuống, thấy thời gian cũng không còn sớm, chuẩn bị đi xuống nhà đợi Doãn Thiên Dã.

Lúc đi lướt qua một người nào đó, lại cảm giác người kia nhìn theo mình. Tần Cảnh chần chừ một chút, nhìn lại, người này cũng mỉm cười chào cô, hình như đó là, Toàn Mộ. Chính là Toàn Mộ tham gia kỳ đầu tiên của "Chuyện ngôi sao" bản mới.

Từ sau khi chương trình được phát, mức độ nổi tiếng của Toàn Mộ gia tăng mãnh liệt, hiện tại, không thể nói cô là ngôi sao hạng ba nữa.

"Chào cô!" Toàn Mộ trên khuôn mặt xinh đẹp tươi cười tràn đầy, "Dạo này bận quá, vẫn không có cơ hội tự mình đến cảm ơn cô!"

Tần Cảnh sửng sốt, không hiểu gì cả.

Toàn Mộ giải thích nói: "Kỳ thứ nhất của "Chuyện ngôi sao" đó, thật ra, chuyện tôi kể so với phong cách của chuyên mục rất không phù hợp đúng không? A, tôi cũng chưa từng là cái dạng người thú vị gì, nhưng là, cô lại chọn chuyện của tôi, còn kì công như thế tìm bằng chứng cho tôi. Rất cảm ơn cô!"

Tần Cảnh cười nói: "Không cần, đó đều là chuyện tôi phải làm, tôi cũng là làm tốt coong việc của mình thôi!"

"Cho nên tôi cảm ơn không phải cái này!" Toàn Mộ nháy mắt mấy cái, "Tôi biết cô trước giờ không bao giờ đưa tin không chính xác này nọ, tôi cảm ơn, là cô tin tưởng tôi!"

Tần Cảnh hơi hơi chút giật mình, Toàn Mộ lại đưa cho cô một

tấm danh thiếp: “Tần Cảnh, nếu như về sau có cái gì cần giúp đỡ, nhất định tìm tôi, được chứ?”

Tần Cảnh nhận lấy, lại nghĩ đến việc Tập Vi Lam nói lúc này, hỏi thêm: “Cô tới đây, là muốn tham gia phim mới của đạo diễn Thạch Tiểu Thương sao?”

Toàn Mộ gật gật đầu, thuận thuận vén tóc rơi bên tai: “Bất quá, có chút khẩn trương! Thạch đạo diễn đối với diễn viên rất hà khắc!”

“Tôi cũng nghe nói qua đại khái nội dung “Minh tinh treo đầu tường” rồi, tôi thấy rất phù hợp khí chất của cô! Hơn nữa, nghe nói ấn tượng của Thạch đạo diễn đối với cô rất tốt, cho nên, cứ biểu hiện cho tốt, cố lên nhé!”

Toàn Mộ trong mắt lấp lánh sáng: “Ân, cám ơn!”

Tần Cảnh thực hi vọng Toàn Mộ tâm tư đơn thuần này có khả năng thành công, vừa đi ra thang máy vừa yên lặng cầu chúc cho cô ấy. Đi đường bị phân tâm như thế, cho nên không có chú ý đến một người khác chuẩn bị tới đây chào cô.

Cô đang đứng ngắm cảnh trong thang máy, nhìn bên ngoài cửa sổ thủy tinh chói lọi ánh mặt trời, lòng một phiến khoái lạc yên tĩnh.

Mà cách thang máy này vài thước, vừa mới đi ra thang máy, lướt qua cô là Tô Mạn, đứng nghiêng người, nhìn từ xa như thể đang tắm trong ánh nắng vàng.

Tô Mạn có chút chán nản, lúc đó nàng phải hỏi cái cô gái tên Tần Cảnh này để lại số điện thoại, thật không dễ dàng mới tìm được người có liên quan đến Doãn Thiên Dã, hi vọng liên hệ được anh, kết quả lại đoạn tin.

Sau gần một tháng, không ngờ nàng cư nhiên ở trong công ty lại gặp Tần Cảnh.

Nhưng dòng người xô đẩy, nàng còn chưa kịp phản ứng, Tần Cảnh cũng không để ý xung quanh, không chú ý đến nàng, cứ thế chen vào trong thang máy đi xuống.

Trước lúc cửa thang máy khép lại, Tô Mạn còn đang nghĩ, có nên đuổi theo không, nhưng trợ lý đứng cạnh đã nhắc: "Tô tiểu thư, người đại diện của tiểu thư đã gọi điện thoại thúc giục rồi!"

Tô Mạn có chút tiếc nuối, chỉ đành xoay người.

Đến khi Tần Cảnh xuống đến bãi đỗ xe, Doãn Thiên Dã đã đến, còn rất kinh ngạc nhìn cô một hồi: "Giao cái tài liệu mà thôi, sao lâu thế?"

Tần Cảnh vẻ chán chường: "Không có cách nào, nhìn thấy mấy nam diễn viên nổi tiếng, nổi cơn hoa si một hồi!"

Doãn Thiên Dã vừa mở cửa xe cho cô, vừa cúi đầu tiến đến trước mặt cô cười: "Phải không? Chờ bao giờ tôi thành siêu sao, ngày nào cũng để em xem được không?"

"Có biết xấu hổ hay không?" Tần Cảnh nhỏ giọng mắng, không chút khách khí đẩy mặt anh ra, chui vào trong xe.

Chẳng qua, ngồi vào xe, mới phát hiện không ổn! Cái này, cái áo lót đáng chết, lại tuột rồi, lần này, ngay cả nút thắt phía sau cũng mạc danh kỳ diệu tuột ra rồi.

Cả áo lót chỉ còn đúng một sợi dây bên trái để miễn cưỡng níu vào, tất cả các bộ phận khác đều ở trạng thái phất phơ, cô có muốn vào toilet trên tầng chỉnh lại cũng khó có thể.

Doãn Thiên Dã sang đến bên kia lên xe, lại nhìn thấy Tần Cảnh

tư thế cổ quái, cực kỳ cứng ngắc ngồi ở vị trí ghế lái phụ, vẫn không nhúc nhích, mặt có chút hồng.

“Em sao vậy?” Doãn Thiên Dã hiếu kỳ nhìn cô, gặp cô sắc mặt xoắn xuýt, biểu tình rất thống khổ đến không nói được một lời, anh không nhịn được mi vừa nhíu, “Không phải là viêm ruột thừa đi?”

… Ở đâu ra lắm viêm ruột thừa thế!!!

Tần Cảnh thương xót tức tối trợn mắt nhìn anh.

Doãn Thiên Dã nhìn cô vừa thẹn thùng vừa lúng túng đáng thương, nhịn không được cười thành tiếng: “Em, em không phải lại gặp cái đó chứ?” Nói xong, mang chút khí thế báo thù rửa nhục, “Em lần trước lừa tôi, lần này liền xem như có thật, tôi cũng không mua giúp em đâu!”

Tần Cảnh bất lực than thở, cúi thấp đầu, nói vo ve như muỗi: “Cái này, cái này, ” cô quẫn bách đến độ muốn kiếm lỗ dưới đất mà chui xuống, “Áo ngực của tôi, hình như, tung ra rồi!”

“Tung ra???”

Doãn Thiên Dã phản ứng đầu tiên là, khóe môi giật giật, cảm thấy cái từ này cô dùng thực sự là nói quá rồi: “Ngực em nhỏ như vậy, làm sao mà làm cho áo ngực tung ra mà hỏng được?”

Chương 33

Tần Cảnh quắc mắt sắc như dao hung dữ nói: “Tôi có cần cởi ra cho anh xem không?”

“Có a!” Doãn Thiên Dã rất tranh thủ toét miệng, cười nhăn nhở.

Sau đó lại thấy Tần Cảnh cơ hồ chuẩn bị nhào lên cắn người rồi, Doãn Thiên Dã mới vội vàng đổi mặt nghiêm túc, hết sức thành khẩn nói: “Vậy em vào toilet đi, tôi chờ em!”

Nhưng Tần Cảnh cũng không động đậy, trong lòng vô cùng bối rối hiện cả lên mặt, ai, những việc này, bảo cô làm sao mà nói ra miệng được đây?

Doãn Thiên Dã thấy cô cúi đầu vẻ mặt rất khổ sở, mặt hình như có xu hướng càng lúc càng đỏ, buồn bực nói:

“Này, em làm sao vậy?”

Tần Cảnh muốn khóc lên được, ủy khuất nói: “Cả nút buộc và móc đằng sau đều tuột ra rồi, tôi không nhúc nhích được!”

Vạn nhất đi được nửa đường, áo lót từ trong quần áo rơi ra, thì bảo cô biết xử lý thế nào?

Doãn Thiên Dã ngẩn người, lần này, đến cả anh cũng đỏ mặt, không tự nhiên lắm mà hạ giọng: “Vậy phải làm sao? Thế thì làm luôn việc đấy trong xe sao?”

Mặt Tần Cảnh mặt đã nóng như có lửa thiêu, coi như cô có vén hết áo lên, cũng chỉ miễn cưỡng có thể sửa lại được chỗ nút áo, nhưng cái móc nhỏ sau lưng thì thế nào cũng không móc lên được. Trừ phi cô cởi áo ra, đem áo lót lấy xuống mà sửa.

Lúc này Tần Cảnh đã xấu hổ đến mức mắt không biết nhìn đi đâu, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng thấu, giọng nói nhỏ như muỗi: "Có thể giúp tôi một chút được không, sau lưng tôi không với được tay đến!"

Doãn Thiên Dã sửng sốt, lần này không chỉ mặt đỏ, mà cả đến lỗ tai cũng đỏ bừng.

Anh yên lặng, một hồi lâu sau, mới không nói lời nào cởi dây an toàn vừa mới đeo kỹ, dịch sang bên cô một chút, thấy cô vẫn cúi đầu không tự nhiên chút nào, lại thấp giọng chỉ thị: "Sát lại đây!"

Tần Cảnh ngoan ngoãn nghiêng người sang, hướng về phía ngực anh.

Tay cầm điều khiển giữa xe ngăn lại chân cô, cô không còn cách nào khác đành quỳ gối lên ghế, xê dịch sang phía anh, thấy vừa đủ rồi, lại cúi đầu, tay có chút run rẩy cởi từng khuy trên áo.

Không gian trong xe chật hẹp mà riêng biệt.

Tròng mắt của Doãn Thiên Dã đặt trên khuôn mặc hồng hồng của Tần Cảnh, ánh mắt như bị keo dán vào, kéo thế nào cũng không rời ra được.

Trong khoảnh khắc anh đột nhiên nảy ra một vài ý nghĩ kỳ quái.

Nếu như, sờ nhẹ lên đó, lúc này mặt cô ấy nhất định là mịn mịn, đúng rồi, còn là nóng nóng, thế nhưng, thế nào cũng không

nóng hơn nhiệt độ của bàn tay anh bây giờ.

Trời ạ, sao đột nhiên nóng như vậy?

Cổ họng anh khô khốc, cảm thấy khoảng cách không nên gần như vậy, nhưng lại không chút kiêng kỵ ngắm nhìn cô.

Nhưng thấp thoáng thấy tay cô đang cởi áo ra, tim của anh không thể kìm được mà đập mạnh, ánh mắt cũng không khống chế được, dần dần đi xuống, nhìn thấy, cô đã cởi đến cúc áo thứ ba.

Áo sơ mi càng lúc càng mở rộng, cũng không thể giấu được nữa da thịt nhẵn nhụi trên ngực cô, và cả độ cong nhô lên mềm mại. Ánh sáng bên ngoài và bên trong xe thật vừa vặn, chiếu trên khuon ngực của cô, thành một đường thẳng ám ảnh động lòng người.

Hô hấp của anh càng lúc càng nặng nề hơn!

Không thể nhìn tiếp!

Doãn Thiên Dã cố hết sức quay đầu đi chỗ khác, bất động thanh sắc chật vật hít thật sâu mấy hơi, cũng không thể ổn định nổi tim đập điên cuồng.

Còn có chút nhàn nhạt tự giễu:

Kỳ quái, lần trước đến bar, thấy mấy người kia so với cô còn lộ nhiều hơn, thậm chí bọn họ còn giả vờ như vô ý mà đụng chạm, còn làm trò cọ cọ, anh cũng đều không có chút phản ứng gì.

Không lẽ không phải là cô phá hủy hết hứng thú với phụ nữ của anh sao?

(Dip:kỳ lạ, nói vậy không lẽ chị làm cho anh có hứng thú với đàn

ông?)

Không thể nào, vậy mà lại có phản ứng với cô sao>

Năm ấy dù thật tiếc nuối, nhưng anh cũng đã rất chắc chắn tình cảm của anh với cô đã biến thành tình cảm giữa bạn bè thân thiết, mà anh và cô cũng chỉ là bạn bè thanh mai trúc mã thôi!

Làm sao có thể, bây giờ, anh lại cảm thấy muốn hôn cô?

Cũng không phải chỉ có bây giờ, hình như trước, cũng từng có những đợt sóng gợn gợn rung động?

Như một lần, cô nhào vào trong ngực anh rơi nước mắt không thành tiếng; như rất nhiều lần, cô giả vờ làm bộ dạng nhu thuận rồi thừa cơ lừa anh; còn như nhiều lần hơn nữa, cô đứng phân tích rõ ràng vạch ra cho anh chỗ tốt chỗ không tốt;

Còn có rất nhiều buổi tối, anh ngồi trên ghế salon xem tivi, cô ngồi trên thảm sàn cạnh bàn cà phê dùng máy tính, thỉnh thoảng anh ngẫu nhiên quay đầu nhìn cô, cảm thấy cô cứ yên tĩnh như vậy lại trông thật đáng yêu, ai có nhìn cũng đều thấy thích…

Thật quá nhiều những lúc như vậy, khi ấy, thì tưởng rằng tự nhiên phải thế, nhưng sau này nghĩ lại, cũng không thể giải thích nổi!

Mà trước mặt anh, Tần Cảnh bây giờ cũng vậy, đầu óc đột nhiên mất khống chế, đột nhiên hồi tưởng những chuyện của anh và cô, vì vậy, tim đập ầm ầm như đánh trống.

Anh cứ nghiêng người hướng sang phía cô như thế, khí tức ôn nhu mà sắc bén từ cả người anh đập vào mặt cô, sắp bao quanh hết người cô.

Anh đúng là thay đổi rồi, khí tức mãnh liệt không hề có gì giống với tên con trai ngày thường cãi nhau với cô, mà giống một người đàn ông tự tin mà kiên nghị.

Mùi hương trên người anh, cho dù là mùi xà phòng thơm mát mỗi buổi sáng, hay là mùi Eau de Cologne thường ngày, kì thật cô đều thích.

Tần Cảnh nhắm mắt ại, dừng lại những suy nghĩ lan man, đưa tay kéo cổ áo nhấc lên, càng làm cho chiếc áo từ trên bả vãi hạ xuống, không dám nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Được rồi!”

Hai người tim đều loạn mà trầm mặc, cố gắng hết sức giảm bớt nói chuyện, giống như nếu không làm vậy thì sẽ không giấu nổi những suy nghĩ thật trong lòng.

Doãn Thiên Dã dường như không sao thở ra hơi, đem cơ thể mảnh khảnh của cô kéo vào trong ngực.

Cằm của Tần Cảnh khẽ chạm vào vai anh, sợ anh nghẹt thở, càng cuống hơn kéo áo.

Doãn Thiên Dã một tay cẩn thận từng chút một nhặt lại phần áo lót rơi xuống, tay kia chuẩn bị tiến vào trong áo tìm phần áo còn lại, nhưng là, cái áo ngoài căng quá.

Thanh âm có chút khàn khàn, hơi khó khăn nói: “Ân… Có thể, phải cởi thêm một nút nữa.”

Tần Cảnh lại cởi ra một nút áo tiếp theo.

Doãn Thiên Dã nhìn chăm chăm bờ vai hoàn toàn lộ ra của cô, lần thứ hai thất thần trong chốc lát, cô áo đã cởi ra một nửa, an tĩnh mà ôn nhu như thế núp trong ngực anh, có trời mới biết anh cần phải có tự chủ mạnh đến mức nào!

Áo của cô vừa rơi ra thêm một chút.

Tay Doãn Thiên Dã có phần vụng về, người cũng dị thượng khẩn trương, đùa dai một hồi lâu, mới đem được cái móc nhỏ màu hồng kia xuyên vào trên áo.

Kế tiếp là hàng nút gài kia.

Cái bra này hình như có hơi chật, muốn đem cài nút được nó, Doãn Thiên Dã không thể tránh khỏi đụng chạm tới phần da thịt mềm mịn trơn trượt kia của Tần Cảnh, nam với nữ trời sinh nhiệt độ cơ thể chênh lệch rất vừa vặn, cả hai trong đầu đều xẹt qua một tia run rẩy.

Anh cảm giác được Tần Cảnh trong ngực mình từ nãy giờ yên lặng hình như vừa cực kì khẽ mà run lên một cái, trong nháy mắt ấy, tim anh cũng run lên theo.

Kết quả, lại càng hồi hộp, làm sao cũng gài không đúng.

Tốc độ của anh lại chậm hơn,

Tần Cảnh bị anh ôm vào trong ngực, nửa quỳ nghiêng vẹo như vậy, dần dần cảm thấy thấy người ê ẩm, mỏi chân a!

Có một khắc, cô cảm thấy hơi thở của anh quá mức nhẹ nhàng, (Dip: người ta đang nín thở mà chị) cả người đều lơ đãng buông lỏng ra, thật muốn ghé vào người anh, đầu dựa vào vai anh, ngoan ngoãn, không nhúc nhích, yên tâm để ngón tay của anh xử lý toàn bộ chuyện sau lưng cô.

Nếu không thì, dựa sát lại chút đi, hẳn là, cũng chẳng làm sao!

Doãn Thiên Dã còn đang chăm chỉ mà trong lòng thì vô cùng sốt sắng gài một hàng nút gài bé bé vô cùng mệt đầu kia, đột nhiên cảm thấy trên vai và trong ngực mình hình như chịu một lực

nặng quen thuộc,

Cô yên lặng mà ghé vào ngực anh.

Anh liền không muốn đem cái nút gài này cài lại chút nào, có được không?

Một khắc đó, anh hơi giật mình, khóe môi mỏng chợt lén lút cong lên vui vẻ.

Chỉ có điều, tuy rằng anh cố ý hết sức làm chậm lại, nhưng một hàng nút kia cũng không phải để cho anh được như ý, cuối cùng, vẫn đại công cáo thành.

Anh nhẹ nhàng chậm rãi đeo áo cô kéo lại, ngón tay như có như không xẹt qua da thịt trên vai cô, sửa sang lại áo quần cho cô, nhìn qua, ngón tay xinh đẹp tinh tế như đang chơi piano vậy, một khuy, lại một khuy từ dưới lên trên đóng lại, cài chắc chắn cúc áo của cô.

Khóe môi trước sau vẫn treo một nụ cười thành thật mà dịu dàng.

Tần Cảnh cũng không phản kháng, vẫn đỏ mặt, quy củ chờ anh cài lại khuy áo cho mình xong xuôi, mới ngồi thẳng lên, đeo dây an toàn.

Dọc đường đi, hai người đều không nói chuyện.

Bầu không khí trong xe huyền bí mà kỳ diệu, nhưng không có xấu hổ hay lúng túng, dường như hai người tự ngầm cho phép những chuyện đó là bình thường.

Không biết qua bao lâu, ô tô mới lái vào hầm để xe của trung tâm mua sắm Trường Ninh.

Tần Cảnh khó hiểu: “Đến đây làm gì?”

Doãn Thiên Dã không có nhìn cô, không có ý gì tốt sờ sờ mũi, giọng nói mơ hồ: “Tôi thấy, tuy là ngực em nhỏ đi, nhưng mà, áo trong của em hình như, thật sự có hơi chật. Nếu đã bị như vậy, cứ dứt khoát đi mua luôn cái mới đi! Với lại, trên tầng cao nhất có một nhà hàng xoay tròn, mua xong quần áo thì lên ăn tối, vừa hay!”

(nhà hàng xoay tròn là nhà hàng thường ở trên cao, có trục xoay để thực khách vừa ăn vừa ngắm cảnh, không phải nhà hàng có bàn xoay tròn được đâu nhé)

Tần Cảnh cũng không thèm quấn lấy câu hỏi ban đầu của mình nữa, mà lập tức lộ ra nụ cười hồ ly: “Anh muốn mời tôi ăn tối sao? Đại minh tinh đã giàu rồi hả?”

Doãn Thiên Dã trợn mắt nhìn cô ba giây, đến lúc ánh mắt cố tình âm trầm xuống, làm cô hơi hoảng, anh rất hài lòng hưởng thụ thú vui trêu chọc cô xong, mới đột nhiên cười một tiếng: “Nói thật cho em biết, vì ký được hợp đồng với công ty, tôi giờ là người có tiền a! Tuy rằng không đủ mua xe cho em, nhưng mời em ăn cơm hay mua cho em vài cái áo lót, vẫn là dư sức thừa!”

Tần Cảnh trong lòng vui vẻ cảm động, ngoài miệng lại nói: “Cũng đúng, tôi tốt với anh như vậy, anh đến tận bây giờ cũng chưa từng mời tôi ăn cơm mà được sao!”

Doãn Thiên Dã nhíu mày, xoa xoa một nắm tóc trên đầu cô: “Tần Cảnh, em thật không biết xấu hổ nhỉ?”

Tòa nhà trung tâm mua sắm này trên tầng hai chính là chuyên trang phục nữ và trang sức.

Hai người đi đến trước một cửa hàng đồ lót, nhân viên bán hàng ** vừa thấy hai người này cả nam và nữ đều nhìn rất giống người

có tiền, lập tức cười sáng lạn chào đón: “Tiên sinh, ngài đến mua đồ lót cho bạn gái phải không ạ?”bla bla.

Doãn Thiên Dã: …

Tần Cảnh:…

Nhưng kì lạ là, hai người cũng không cố thanh minh làm gì.

Doãn Thiên Dã gật đầu một cái, đem Tần Cảnh kéo vào trong.

Nhân viên ** thái độ phục vụ rất niềm nở: “Vậy, tiên sinh là muốn mua đồ lót gợi cảm, hay là mua loại đồ lót tình thú ạ?”

Doãn Thiên Dã:…

Tần Cảnh:…

Cô cảm thấy để cho Doãn Thiên Dã đi cùng mua đồ lót, đúng là một lựa chọn sai lầm! Còn nữa, một giây tiếp theo lại càng cảm thấy hối hận!

Bởi vì giây tiếp theo, Doãn Thiên Dã giảo hoạt nhìn Tần Cảnh một cái, nhàn nhạt mở miệng: “Là vậy, cô ấy dáng người không đẹp, mặc đồ lót tình thú sẽ khó coi!”

Nhân viên bán hàng sững sờ một chút, vội vàng cười: “Tiên sinh, người này vóc dáng rõ ràng đúng là rất tốt a!”

Tần Cảnh nhất thời không phản ứng nổi, cũng có chút không phục: “Ai nói tôi mặc trông sẽ khó coi?”

Doãn Thiên Dã mắt lấp lánh: “Thật là không phải sao?”

Anh chỉ chỉ con ma-nơ-canh, đang mặc một bộ quần áo lót tình-thú màu hồng mỏng như cánh ve, nói: “Vậy em thử bộ đó một

chút, cho tôi xem!"

Tần Cảnh thế mới biết hắn có âm mưu, mặt đỏ lên, nhìn lại, cái vải lụa kia căn bản là không thể che được cái quái gì cả!

Doãn Thiên Dã vẻ mặt sung sường cười xấu xa, vô cùng đắc ý.

Nhân viên bán hàng ** vẫn tự cho là thức thời đứng một bên thêm dầu vào lửa: " Tiên sinh thật tinh tường, đó là mẫu mới nhất của cửa hàng chúng tôi! Nếu cô gái này mặc, nhất định vô cùng gợi cảm! Chúng tôi có phòng thử đồ, chi bằng, tiên sinh cùng bạn gái vào thử xem, thay vào nhìn một chút?"

(ôi cái cửa hàng, tiện thật, còn cho dùng thử)

Doãn Thiên Dã cúi xuống, xích vào gần gò má đỏ bừng của Tần Cảnh, thanh âm trầm thấp như phủ màu đen: "Có muốn tôi theo em đi thử đồ một chút, cho em vài ý kiến?"

"Thử cái đầu anh!" Tần Cảnh nghiến răng nghiến lợi, hung hăng liếc mắt trừng anh, mới xoay người tự chọn vài chiếc áo lót.

Khi nhân viên bán hàng vào trong phòng thử đồ giúp cô chỉnh lại đồ, vẫn còn liên tục khen: "Bạn trai em thật là đẹp trai a, nhưng là, em cũng rất đẹp a! Sao lại đẹp đôi như vậy được chứ?"

Tần Cảnh cười đối phó, không trả lời. Một khắc đó trong lòng đột nhiên xẹt qua một ý nghĩ kì quái, có lẽ, thật sự xứng đôi chăng?

Cô lắc đầu một cái, cảm thấy hôm nay hình như thật bất thường, vì vậy rất nhanh tự ép buộc chính mình bỏ đi ý nghĩ kia.

Chọn xong đồ lót phù hợp, Doãn Thiên Dã thanh toán, cùng cô ra khỏi cửa hàng.

Lúc đi đến thang máy, đi ngang qua một cửa hàng trang sức. Tần Cảnh vô ý nhìn qua, cư nhiên lại nhìn thấy An Nham.

Chương 34

Từ sau lần trước Tập Vi Lam bị Tần Cảnh làm cho hết cả mặt mũi trước cửa lớn Tần gia, An Nham vẫn canh cánh trong lòng, nghĩ vô số thứ chán nản, nếu như anh ta là ông xã của Vi Lam, hoặc sợ là vị hôn phu của cô ấy, lúc đó anh ta có thể danh chính ngôn thuận giáo huấn Tần Cảnh, thay Vi Lam anh ta yêu nhất trút giận.

Thế là, xoắn xuýt rất nhiều ngày, xong, anh ta rốt cục quyết định muốn cầu hôn Tập Vi Lam.

Tuy rằng trước mắt anh ta không có nhiều tiền như vậy đi mua kim cương to bằng trứng bồ câu, nhưng trước mua 1 ca-ra rồi về sau đổi lại cũng được, chỉ cần làm Vi Lam nhận được thâm tình và quyết tâm bảo hộ nàng của anh ta là đủ rồi!

An Nham chọn nhẫn được một nửa, đột nhiên nhận được điện thoại công việc, liền cầm di động ra ngoài cửa hàng nói chuyện.

Tần Cảnh cùng Doãn Thiên Dã đi qua, xa xa nhìn thấy bóng lưng anh ta, bỗng nhiên nhãn châu xoay động, nghĩ có chuyện vui đây, thế là vội vàng quay sang bảo Doãn Thiên Dã: “Tôi vào có vài câu nói với người phục vụ trong này, anh đứng ở ngoài canh, bao giờ thấy An Nham đi qua đây, thì gọi vào di động của tôi!”

Doãn Thiên Dã không hiểu mô tê gì, nhìn nhìn Tần Cảnh, rõ ràng một bộ dáng nham hiểm nhiều mưu mô, hỏi: “Em lại muốn làm chuyện xấu xa gì?”

“Nào có? Tôi là người tốt đi!” Tần Cảnh cầm trong túi shopping tay nhét vào trong tay anh, “Lát nữa sẽ nói cho anh!” Nói xong, chạy xẹt khói khói xông vào tiệm trang sức.

Doãn Thiên Dã chặn nàng không được, vô lực lắc lắc đầu, chỉ đành đứng gác cẩn thận.

Đầu nhịn không nổi thấy kỳ quái, nhiều năm không gặp, Tần Cảnh tính tình có phải rộng rãi hơn chút hay không, không chỉ là với anh, hay là với An Nham, tuy rằng có chút nghịch ác, nhưng cũng không phải giữ ở trong lòng mài ra oán hận.

Ai, con người hẳn luôn luôn thay đổi!

Chỉ là, có thể hay không thay đổi như thế, ngược lại so với trước kia càng phù hợp hơn?

Anh quay đầu nhìn thoáng hướng tiệm trang sức, Tần Cảnh đang nằm bò ở trên quầy, nghiêng đầu, bộ dạng quỷ tinh quái, hình như đang nói gì đó với nhân viên bán hàng.

Hai người cư nhiên còn trò chuyện với nhau thật vui.

Doãn Thiên Dã khóe môi cười khẽ, nhìn cô một lúc lâu, phát hiện An Nham đã đi tới đây.

Anh lại nhìn Tần Cảnh trong tiệm, gọi điện thoại. Không quá 3 giây, đã thấy cô cầm điện thoại lên, vẫy vẫy tay với nhân viên cửa hàng, sau đó như con thỏ nhỏ chạy từ trong cửa hàng ra.

Doãn Thiên Dã đang nghe tiếng nhạc chờ hào hứng trong điện thoại di động, liền như thế, ngắm Tần Cảnh tươi cười sáng lạn như bông hoa hướng dương, từ trong cửa hàng đèn sáng rõ chạy như bay ra, liền như vậy, chạy thẳng, giống như sắp chạy thẳng sà vào lòng anh.

Ngực anh dường như bị thứ gì đó thật ấm áp va vào một chút, không trốn tránh, cứ như vậy, đầu óc trống rỗng nhìn bóng dáng vui vẻ của cô.

Tầm mắt dường như không thể nhìn được thấy người khác, chỉ có nụ cười vui vẻ kia mà thôi.

Cô rốt cục chạy đến trước mặt anh, lại không có đụng vào anh, mà là đột nhiên khoác lấy tay anh, kéo anh chạy trốn.

Doãn Thiên Dã như có ma xui quỷ khiến cùng cô giữa đại sảnh sầm uất hàng hóa ánh đèn chạy thẳng một đường, nghe tiếng cười sung sướng của cô, khóe môi cũng vô ý thức cong lên thật rộng.

Hai người cứ như vậy chạy đến thang máy, một đường cười vui vẻ, lên tầng thượng vào nhà hàng xoay tròn.

Ngồi xuống rồi, Tần Cảnh gọi món, chỉ liên tục lên menu, bít tết, súp nấm, lasagna, linh tinh đủ loại.

Doãn Thiên Dã kinh ngạc: " Nhiều như vậy, em ăn hết được sao?"

Tần Cảnh rất thành thật: "Đã là anh trả tiền mà, tôi đương nhiên phải ăn nhiều một chút! Nếu không thì phí quá!"

Doãn Thiên Dã bất mãn nâng mi, "Em trực tiếp ngoan ngoãn nói 'Ăn được hết', không được sao? Nhất định phải khích tôi là sao?"

Tần Cảnh thành thật nói theo: "Nha, ăn được hết!"

Cô quả thật là ăn được hết, còn ăn thật sự thưởng thức, vừa ăn vừa không quên khen ngợi Doãn Thiên Dã: "Tôi thấy ở đây họ làm lasagna không ngon bằng của anh làm đâu!"

Doãn Thiên Dã không bị bộ dạng này của cô làm mất tỉnh táo: “Em khen ngợi là có mục đích, lại nghĩ bắt tôi làm đầu bếp cho em, hả?”

Tần Cảnh âm mưu tán thưởng thất bại, lập tức chuyển sang chế độ van nài khổ sở: “Ôi, nhưng đúng là tôi rất thích lasagna anh làm a? Hay là, có thể dùng bánh quai chèo rượu nếp trao đổi được không?”

Bánh quai chèo rượu nếp làm mất có mấy phút, lasagna mấy tiếng đồng hồ, so thế mà cũng là so sao?

Doãn Thiên Dã mi run rẩy lo sợ, biết cái dạng đáng thương tội nghiệp này là cố ý giả vờ, nhưng trời ạ, sao anh lại bị cái trò xiếc này của cô làm cho không thể không mềm lòng được thế này?

Doãn Thiên Dã nhìn chòng chọc cô nửa buổi, ánh mắt cũng dần dần nhu hòa, nói: “Đến lúc nào em muốn ăn, thì nói với tôi!”

Tần Cảnh rất vừa lòng cười gật gật đầu. Vừa muốn nói cái gì đó, lại nhìn thấy đối diện đi tới, Quan Hân Hân?

Tần Cảnh không biết từ sau lần gặp ở studio đó, Quan Hân Hân và Doãn Thiên Dã đã gặp mặt ở chỗ khác rồi, càng không biết cô ta đã biết Doãn Thiên Dã chính là Doãn Thiên Dã thật. Cho nên lúc nhìn thấy cô ta, cô cũng chỉ cười cười một chút từ ca, xem như ngầm gọi nàng đến đây.

Nhưng Quan Hân Hân tươi cười thì không chân thật như vậy, lúc trước Tần Cảnh người này bịa đặt hại thảm nàng, trực tiếp làm cho cô ta lưu lại ấn tượng xấu không thể nhạt phai trong Doãn Thiên Dã.

Sau khi cô ta đưa danh thiếp cho Doãn Thiên Dã, không hề nhận được bất kỳ cuộc điện thoại nào, cô ta vốn chuẩn bị tìm Cao Hàn xin số, nhưng lại bị từ chối, nói là Doãn Thiên Dã ghét nhất

người khác đem số của anh cho người khác.

Kết quả, từ đó về sau cũng chẳng tin tức gì nữa!

Lần này cô ta nhìn thấy Tần Cảnh, tính cười một cái rồi lướt qua, không ngờ ngồi đối diện cô, không phải là Doãn Thiên Dã sao? Đúng lúc, Doãn Thiên Dã đang rất chăm chú đổ sốt salad cho Tần Cảnh.

Chẳng lẽ bọn họ là người yêu?

Không thể a! Hôm đó, Doãn Thiên Dã rõ ràng còn ra bắt chuyện với cô ta! Quan Hân Hân đầu óc nghĩ một vòng, lập tức ra được kết luận, Tần Cảnh đang theo đuổi Doãn Thiên Dã, nên nửa đường phải sử rất nhiều mưu kế.

Nghĩ vậy, Quan Hân Hân liền không chịu phục, liền cười tít mắt đi qua chào hỏi, còn rất thân mật: "Thiên Dã, thật hay quá, ở chỗ này cũng gặp anh!"

Tần Cảnh:...

Ách, nàng biết thân phận thực của Doãn Thiên Dã rồi sao? A, chết rồi! Tần Cảnh thế là nhanh chóng cúi đầu ăn súp, ra vẻ cái gì cũng không biết!

Doãn Thiên Dã không kịp phản ứng nhíu mày, anh không thích người không thân thuộc xưng hô với mình thân mật như vậy. Anh ngẩng đầu, nhìn Quan Hân Hân, mặt không biểu cảm nói: "Ừ!"

Một chữ, sau đó im bặt!

Quan Hân Hân có chút tức giận, càng thêm khó hiểu, tới cùng thế là thế nào, rõ ràng lần đầu tiên gặp anh ấy còn rất có hứng thú nói chuyện với mình, làm sao mà sau đó mỗi lần gặp, đều là

không nóng không lạnh như vậy?

Nghĩ đến đây, Quan Hân Hân hung hăng trừng mắt nhìn Tần Cảnh.

Tần Cảnh cảm nhận được ánh mắt oán hận của cô ta, càng bảo trì im lặng.

Quan Hân Hân thấy Tần Cảnh cũng không chủ động phản ứng cô ta, cho là Tần Cảnh chột dạ, chỉ cần cô ta chọc thủng được thủ đoạn nham hiểm của Tần Cảnh, cô ta không tin Doãn Thiên Dã còn xem trọng được Tần Cảnh nữa. Thế là, cô ta rất tự tin cười khẽ nói: "Thiên Dã, đây là bạn gái của anh phải không? Lần trước ở studio, cô ấy còn đùa nói là anh chỉ là trợ lý của cô ấy cơ đấy!"

Tần Cảnh run lên, hận không thể đem đầu nhét xuống dưới bàn!

Khó trách!!! Biết ngay mà!!!

Hôm đó cô còn làm bộ làm tịch phân tích cho hắn cái gì loại nữ nhân thứ năm!!!

Hồ ly giảo hoạt mà!!!

Doãn Thiên Dã nhướng mắt lên, ánh nhìn sâu thẳm, ý vị thâm trường nhìn chằm chằm Tần Cảnh đủ ba giây, người nó bị bắt bài, cúi đầu chăm chỉ ăn súp, đầu chỉ kém rớt vào trong bát súp.

Thực bi thống, anh ta sẽ không báo thù đi, sẽ không đi, sẽ không đi?

Quan Hân Hân thấy thế, trong lòng liền thập phân đắc ý.

Không ngờ, Doãn Thiên Dã liếc cô ta một cái, thản nhiên nói: "Bạn gái tôi chính là tính hay thích đùa mà! Còn có, 'Thiên Dã' là

xưng hô cho người quen, về sau đừng dùng nữa!”

Tần Cảnh đang cúi đầu ăn canh đột nhiên ngẩn ra.

Quan Hân Hân cũng sửng sốt, a, chẳng lẽ đoán sai rồi sao, Tần Cảnh nhanh như vậy đã chộp hết tâm tư người này rồi, đáng hận, lại đáng giận, nhưng cũng không thể làm khó hơn. Quan Hân Hân vừa oán vừa hận, lại chỉ có thể lúng túng cười mấy tiếng, nhanh chóng rời đi.

Tần Cảnh vẫn cúi đầu, suýt tý nữa nhìn cái khay đến thủng luôn, nhưng vẫn không chịu nổi ánh mắt sáng quắc của Doãn Thiên Dã, cẩn thận dè dặt ngẩng đầu, không thừa nhận sai lầm, ngược lại đổi lại bộ dạng chân chó, cười hì hì nói: “Cám ơn anh vừa rồi giải vây cho tôi nha! Lấy ơn báo oán, đúng là người tốt mà!”

Doãn Thiên Dã ánh mắt thâm trầm nhìn cô một hồi lâu, sắc mặt rất không tốt, rốt cục, nghiến răng nghiến lợi phun ra mấy chữ:

“Tai to mặt lớn, ha?”

Tần Cảnh toàn thân run lên: tiểu tử thúi, loại chuyện như vậy thì nhớ rõ thế!

Cơm nước xong về nhà, Tần Cảnh đột nhiên muốn ăn nho, lại rẽ qua siêu thị mua một chút.

Về nhà, hai người vừa xem tivi vừa ăn bồ đào, Doãn Thiên Dã nửa nằm trên ghế sofa, Tần Cảnh ngồi trên thảm trải sàn. Bình an vô sự.

Xem, đổi kênh, vừa vặn nhìn thấy Tập Vi Lam trong một phim truyền hình thần tượng.

Doãn Thiên Dã tự nhiên nghĩ đến chuyện buổi sáng nay, hỏi:

“Đúng rồi, lúc An Nham không ở đó, em nói cái gì với nhân viên bán hàng vậy?”

Tần Cảnh đầu cũng không quay lại, nhét quả nho vào trong miệng, lẩm bẩm nói: “Không có gì nha, tôi chỉ nói người anh ta sắp cầu hôn là bạn thân tôi, vì tôi biết cô gái đó đối với chuyện cầu hôn này rất trông đợi, nhưng chàng trai này lại không lãng mạn! Tôi chỉ đem suy nghĩ của tôi thuật lại cho nhân viên bán hàng, muốn nhân viên đó gợi ý cho An Nham thôi!”

Doãn Thiên Dã hứng thú, giơ chân cọ người cô: “Em lại làm trò quỷ gì vậy?”

Tần Cảnh nghiêng đầu nhìn anh một cái, mím môi, cười thật sự giảo hoạt: “Cách đây không lâu, đại minh tinh Uông Nhất Thành không phải dùng quảng cáo trên tàu điện ngầm để cầu hôn bạn giá người mẫu sao? Tôi nói, An Nham có thể học tập, trên màn hình lớn của quảng trường thời đại quay lại cảnh cầu hôn! Để tất cả mọi người đều biết hạnh phúc của bọn họ!”

Doãn Thiên Dã hơi hơi ngẩn người, bất lực cười lắc lắc đầu: “Em quá hư hỏng!”

“Nghe nói Tập Vi Lam không phải đối với ai cũng giấu giếm quan hệ với An Nham sao? Em dạy An Nham làm như vậy, không phải làm cho toàn thế giới biết chuyện của bọn họ?”

Tần Cảnh nhún nhún vai: “Dù sao chuyện anh ta cầu hôn không phải là tôi nói anh ta làm, sớm muộn không phải mọi người cũng đều biết. Phải nói, An Nham khả năng mơ mộng vô cùng phong phú, anh ta chắc chắn sẽ tưởng tượng ra Tập Vi Lam chan chứa hi vọng toàn thế giới chia sẻ niềm vui sướng. Tôi ấy mà, chỉ là hơi hiếu kỳ thôi!”

Mắt cô chợt lóe sáng, “Anh nói xem, Tập Vi Lam bị anh ta kéo đến quảng trường thời đại cầu hôn, cô ta có đồng ý không?”

Doãn Thiên Dã cốc trán cô, lại không có trách cứ cô gì cả.

Tần Cảnh tiếp tục ăn nho, đột nhiên một khắc, trong đầu đột nhiên xẹt qua một tia sáng, đột nhiên xoay người nằm bò trên ghế sofa, cười tít mắt nhìn Doãn Thiên Dã.

Người kia bị ánh mắt không có ý gì tốt đẹp của cô làm cho sợ hãi, cảnh giác nhìn cô nằm bò trên đầu ghế sofa: "Em lại định làm gì?"

Tần Cảnh tâm địa lương thiện an ủi: "Này, anh nói đi, An Nham nếu cầu hôn Tập Vi Lam anh có phải sẽ ghen không?"

Doãn Thiên Dã bị cô nói đến khóe môi nhếch lên: "Em cho rằng cô ta và tôi có quan hệ gì?"

Tần Cảnh nhún nhún vai: "Quan hệ gì không phải rõ sao! Tuy rằng hiện tại không quan hệ, nhưng là, trước kia có quan hệ!"

"Không có quan hệ!" Doãn Thiên Dã đột nhiên lạnh hẳn xuống, giọng điệu cũng dị thường bình tĩnh, mất một nửa khí thế vui đùa ầm ĩ, "Sau này, hiện tại, hay trước đây, đều không có quan hệ!"

Không thể! Bịa chuyện!

"Không tin!" Tần Cảnh mím miệng, cũng không biết mình là bị làm sao, trong lòng một hồi cảm thấy hết sức không vừa ý, câu nói kế tiếp cũng nhịn không được, "Anh trước kia rõ ràng từng cùng đi thuê phòng với cô ta!"

Lời nói đột ngột phát ra muốn thu lại cũng không kịp, phòng khách nhất thời một mảnh yên tĩnh, chỉ có tiếng quảng cáo quang quác trên tivi.

Tần Cảnh nhìn thấy, tất cả cảm xúc trên mặt Doãn Thiên Dã trong khoảnh khắc rút lui sạch sẽ bóng loáng, đạm đạm, trống rỗng, giống như bị nước rửa qua.

Ánh mắt anh không tiếng động khóa lại trên mặt Tần Cảnh, yên tĩnh mà lại trầm mặc, xem không ra một chút cảm xúc.

Nhưng, Tần Cảnh lại có chút hồi hộp, thậm chí có điểm sợ hãi, giống như, tới nay đã lâu như vậy, rốt cục, lần đầu tiên, chọc đến anh!

Tần Cảnh thân thể cứng ngắc, bị loại ánh mắt trầm tĩnh này nhìn không biết bao lâu. Hình như cả thế kỷ đã trôi qua, rốt cục, anh trầm giọng mở miệng: “Cho nên, đến hôm nay, em muốn cùng tôi thảo luận chuyện trước kia sao?”

Chương 35

Tần Cảnh mồm há hốc, nói không ra lời, cứ thế xoay người, đành chịu ngồi trở lại trên thảm trải sàn, tiếp tục xem tivi, cũng rốt cuộc tẩy được hết tâm tình khi nãy.

Cô cũng không biết rốt cuộc là làm sao, trước đây, cô còn lâu mới thèm quan tâm anh ta có quan hệ gì gì với ai ai nha!

Vậy mà hiện giờ lại quan tâm, sao lại như vậy?

Doãn Thiên Dã ánh mắt như cũ dán trên người cô, thấy cô phờ phạc rũ rượi cúi thấp đầu, gò má cũng vì buồn chán phình lên, nhìn qua trông quá chật vật.

Lần này hình như là thật!

Anh nhắm mắt lại, khó hiểu thật, lại cảm thấy đau lòng nhìn cô chật vật như vậy, nhịn không được duỗi tay vò rối tóc cô, thấp giọng nói: “Đúng, tôi đúng là từng ở cùng phòng với cô ta, nhưng là, tôi và cô ta cái gì cũng chưa phát sinh!”

Tần Cảnh lập tức quay đầu lại, trong ánh mắt không thể tự ức chế được hiện lên một tia ánh sáng trong trẻo, nhưng lời nói ra thì, tràn đầy hiếu kỳ: “Vì sao?”

Doãn Thiên Dã:…

Này cái mặt tò mò này là gì đây? Cứ nhìn cái trạng thái thất thần đạm đạm của cô khi nãy, lúc này, cô phải là biểu cảm trút được

gánh nặng chứ? Sao lại thành thuần túy hiếu kỳ? Doãn Thiên Dã muốn điên!

Doãn Thiên Dã lần này sắc mặt không tốt : “Cái gì vì sao?”

“Tập Vi Lam xinh đẹp như vậy, vóc người lại đẹp, người ta tự động dâng lên tận cửa, thế nào mà lại cái gì cũng không phát sinh?” Tần Cảnh một lần nữa nằm bò ở trên ghế sofa, tay nâng cằm, “Quá không thể nào nói nổi!”

Doãn Thiên Dã thực nghĩ sút cô một cước, trách mắng: “Không phát sinh chính là không phát sinh, em đang nghĩ lung tung gì vậy?”

Tần Cảnh sớm không nhìn anh, nghiêng đầu lầm bầm: “Chẳng lẽ, là Tập Vi Lam quá thận trọng?”

Nhìn không giống nha!

Nói vậy là có ý gì?

Doãn Thiên Dã hận đến nghiến răng, anh trông giống dạng đàn ông cần cầu xin đàn bà lên giường hay sao?

Cô bình bình đạm đạm mấy câu nói suýt tý nữa bức anh điên, rốt cục nhẫn không được hừ một tiếng: “Thận trọng? Tôi chỉ chưa thấy qua cô ta cởi mở vậy đâu!”

Tần Cảnh rất nghiêm túc nhíu mi, tiếp tục tiến hành suy luận logic: “Tập Vi Lam đã rất cởi mở, mà kết quả là cái gì cũng không có phát sinh, chẳng lẽ…”

Tần Cảnh hồ nghi soi từ trên xuống dưới đánh giá Doãn Thiên Dã, kinh ngạc nói: “Doãn Thiên Dã, là anh, kỳ thật không làm được phải không?”

Doãn Thiên Dã bị cô kích, lần đầu trong đầu sinh ra một ý nghĩ vô cùng tà ác, anh đột nhiên thực hết sức muốn hung hăng chà đạp cô, chà đạp đến khi cô ngoan ngoãn cầu xin tha thứ, có được không nhỉ?

Anh trầm mặc đầy đủ ba giây, hơi hơi co lại, ánh mắt có chút âm u, cả người vươn hướng phía bên cô thêm một chút, nhẹ nhàng nắm cằm cô, ngón cái còn như vô ý mà có ý nhẹ nhàng vuốt ve: "Về phần, được hay không, vấn đề này..."

"Bây giờ, em có muốn thử xem sao?"

"Không muốn!" Tần Cảnh rất nhanh lui về sau trốn tránh, chỉ tội anh tay dài quá, vừa lui ra đã bị tóm lại.

Người nào đó níu chặt cổ áo cô, giống như xách một con mèo nhỏ nhẹ nhàng thoải mái nâng cô đến trên ghế sofa, Tần Cảnh "A" một tiếng nhỏ kêu lên, bị anh lập tức không biết làm như thế nào áp dưới thân mình.

Ghế sofa rất mềm, Tần Cảnh cơ hồ lún hẳn chìm trong đệm nhung nhung mềm mại, còn trên người là Doãn Thiên Dã như một tảng đá ép chặt.

Anh nhìn chằm chằm cô không biết đặt mắt vào đâu, nhẹ nhàng hừ một tiếng:

"Chính là bị em nói như vậy, tôi lại muốn thử xem, làm sao bây giờ?"

"Cái gì làm sao?" Tần Cảnh vừa thẹn vừa cáu, đẩy hắn, "Anh tránh ra!!"

Anh không động, kệ nắm tay bé nhỏ của cô không có chút lực nào đập bụp bụp trên ngực mình.

Anh cúi người xuống, kề sát lỗ tai cô, như có như không thổi hơi: “Tôi gần đây luôn nghe lời, ngoan như vậy, chẳng lẽ em không nên thưởng cho tôi một chút?”

A!!! Đàn ông đàn ang cư nhiên làm nũng!! Tần Cảnh nhịn không được toàn thân giật mình một cái, lỗ tai tê tê dại dại, cảm giác rùng mình thẳng tắp truyền vào tận tim.

Nhưng cô biết Doãn Thiên Dã kỳ thật là doạ nạt thôi, cho nên, cô cũng không có sợ hãi, cũng không có lo lắng lắm.

Chỉ là, anh rõ ràng đã làm gì đâu, làm sao cô lại cảm thấy, trong lòng hình như có cái gì ngứa ngứa?

Tần Cảnh đang đỏ mặt nghĩ ngợi, đột nhiên toàn thân như bị một luồng điện xẹt qua. Bởi vì, Doãn Thiên Dã tay không hề báo trước mò mẫm tiến vào trong áo cô, cô còn chưa phản ứng kịp, ngón tay thon dài của anh liền một đường thẳng băng không trở ngại xẹt qua sống lưng cô, như lúc đánh đàn nhẹ nhàng ra sao thì giờ cũng như vậy, khẽ động, lần này, khóa áo lót thực sự bị tháo ra…

Xong rồi, anh ta đến thật!

Tần Cảnh không khống chế được nữa kêu lên sợ hãi: “Doãn Thiên Dã, anh đang làm gì?”

Tròng mắt anh vẫn trong suốt, vân đạm phong khinh “A ~~” một, nghi ngờ : “Làm cái gì? Em chẳng lẽ còn không cảm giác được sao?” Vừa nói, một bàn tay khác từ dưới váy cô dò dẫm vào trong, lòng bàn tay vuốt ve theo đường cong của chân muốn hướng lên trên, không quá hai giây, tay duỗi tiến đến lớp vải bông mỏng manh, đem cặp mông bé nhỏ tinh tế mà mát lạnh nắm trong lòng bàn tay.

Tần Cảnh cảm giác mình giống như đang đặt mông ngồi trên

lòng bàn tay nóng bỏng của Doãn Thiên Dã, trong phút chốc bị dọa chết khiếp, liều mạng giãy dụa, ở trên ghế sofa loạn xoay loạn động: “Đồ hạ lưu, tránh tay anh ra chỗ khác!! Tránh ra!!”

Nhưng cô xoay tới lui thế nào cũng không lay chuyển được Doãn Thiên Dã.

Doãn Thiên Dã nhẹ nhàng mỉm cười: “Chao ôi, em thật là không ngoan chút nào!” Vừa nói, vừa làm như trừng phạt, đưa tay không nặng không nhẹ nhéo một chút trên ngực Tần Cảnh.

Tần Cảnh mặt đỏ đến muốn trích máu, cực kì gấp gáp: “Doãn Thiên Dã, tôi sai rồi, tôi vừa rồi nói bậy!”

Hai tay trên dưới xoa nắn hai nơi của anh giờ mới ngừng lại, nhướng mày, đạm đạm nhìn cái người không biết sống chết dưới thân.

Lần này cô biết quy củ, ngoan ngoãn cụp mắt không nhìn anh, lông mi dài còn nhẹ nhàng run rẩy, có chút thấp thỏm, có chút không yên tâm, khuông mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lại càng thêm xinh đẹp.

Cứ như vậy nhìn cô, Doãn Thiên Dã ánh mắt lại dần dần tối lại.

Xong rồi!

Vừa rồi chỉ là nghĩ đùa cô, lần này là thực nghĩ…

Anh sắc mặt âm trầm, đột nhiên vùng dậy, ngồi đến bên kia ghế sofa, yên tĩnh không tiếng động khắc chế, khắc chế, lại khắc chế. Tần Cảnh cũng nhanh chóng bò lên, rụt lại ở trên thảm trải sàn, chỉnh lại quần áo của chính mình, lại ra vẻ bình tĩnh ăn nho, không thèm nhìn anh.

Doãn Thiên Dã ngã ngồi ở trong ghế sofa, không biết qua bao

lâu, cuối cùng thầm thất bại than thở.

Lại qua rất lâu, mới yên lặng nói:

“Có khó nghĩ như vậy sao? Bởi vì cô ta là em gái của em a!”

Tần Cảnh nhất thời không phản ứng kịp, sửng sốt: “Có ý gì?”

Doãn Thiên Dã đứng dậy, cũng đến ngồi trên thảm trải sàn, vặt nho trên bàn bỏ vào miệng, không cảm xúc nói: “Tuy rằng cô ta và em không có quan hệ huyết thống, nhưng là, khi ấy, cũng xem như chị em trên phương diện luật pháp đi!”

“Cho nên?” Tần Cảnh lồng ngực có hơi ngưng trệ.

“Bởi vì nếu như tôi và cô ta có cái gì, thì tôi và em, liền vĩnh viễn không thể!” Doãn Thiên Dã dị thường thản nhiên, thật yên lặng giống như đang nói chuyện cũ của một người khác chứ không phải chuyện của mình, “Tuy rằng khi ấy, tôi đã không nghĩ răng tôi và em còn có tương lai gì nữa, cũng không tính toán sau này quay lại với em, nhưng là …”

Anh dừng một chút, khe khẽ mỉm cười, “Nhất định nếu phải nói cả đời này tuyệt đối vĩnh viễn không khả năng, tôi vẫn cảm thấy, không cam tâm!”

Tần Cảnh lồng ngực đột nhiên trào lên một luồng nước ấm áp, bao trùm từng ngóc ngách cơ thể cô. Anh ta làm sao có thể nói ra một mời bình thản mà lại uất ức như thế, anh ta là một người tốt đẹp đến vậy sao!

Cô cũng có lúc ghen tị với cô Tần Cảnh trước đó, khiến cho một người đàn ông khi đã không yêu nữa cũng không thể cầm lòng chặt đứt tất cả khả năng bắt đầu lại lần nữa.

Nhưng cô cũng có chút vui vẻ, nguyên lai từ thời điểm đó, Doãn

Thiên Dã đã không có nghĩ đến muốn cùng ở một chỗ với Tần Cảnh. Khoan, cô vui vẻ nhiệt tình cái gì? Những chuyện này thực ra là có liên quan gì đến cô đâu nhỉ?

Thôi, không nghĩ những thứ phức tạp đó nữa, vẫn là tiếp tục ăn nho đi!

Doãn Thiên Dã nhìn Tần Cảnh yên lặng ăn phùng mồm trợn má, nhẫn không được cười, anh hiểu ý cô mà.

Vụ việc kia, nếu cô không nhắc lại, anh cũng sớm quên rồi, những tâm tình khi đó, anh cũng không muốn tận lực nhớ lại.

Bất quá, vẫn là rất vui mừng.

May mắn! May mắn khi đó nghĩ như vậy, may mắn anh và Tập Vi Lam cái gì cũng không phát sinh!

Anh vốn quên hết thảy, không muốn so đo gì cả, chỉ nghĩ đó là cố tình làm bậy, quan trọng là có thể lại gặp mặt Tần Cảnh, tuy có hơi tiếc nuối một chút, nhưng cũng nhanh chóng tiêu tan đi, chỉ còn thản nhiên. Anh và Tần Cảnh, chỉ có tình nghĩa lão bằng hữu lâu năm.

Nhưng, có ai nghĩ tới, bốn năm không gặp, ngắn ngủn mấy tháng, anh dần dần phát hiện, rất nhiều chuyện hình như đều thay đổi, mà hôm nay, anh bỗng nhiễn xác định, anh không muốn chỉ là bạn bè thanh mai trúc mã..

Hiện tại anh, phải xem như là một Doãn Thiên Dã mới rồi!

Năm đo, anh sớm nên nghĩ đến rồi chứ, Tần Cảnh là hiểu lầm anh với Tập Vi Lam, cho nên khi đó anh với chuyện An Nham và Tần Cảnh, cũng là hiểu lầm! Chỉ là, hiện tại nghĩ tới chuyện buồn cười như vậy, người ta xem tivi một cách khách quan mà thấy một chuyện đơn giản như thế hoàn toàn có thể nói rõ ràng,

vậy mà thật sự có thể khiến hai người chia tay!

Giải thích vĩnh viễn không quan trong, câu nói này quả thực chính là chó má!

Càng là người mình coi trọng, càng phải giải thích!

Những cái Doãn Thiên Dã trước đây, tức nghẹn nhìn Tần Cảnh dây dưa An Nham, tức nghẹn mà không rên một tiếng rời đi. Đổi đến một hoàn cảnh xa lạ cô độc, đổi một trái tim khác tịch mịch lạnh băng, bất chấp hết thảy thả mình "bừa bãi" chơi đùa, giống như làm vậy sẽ không nhớ đến chuyện quá khứ nữa.

Loại cảm tính như mê cung này, một khi thành thói quen, sẽ rất khó sửa trở về!

Doãn Thiên Dã tựa như tự giễu cười, đạm đạm không nói.

######

Doãn Thiên Dã buổi sáng ra khỏi cửa, thấy Tần Cảnh cuộn tròn ở trên ghế sofa, hiếu kỳ hỏi: "Không đi làm sao?" Nói xong, mới thấy không đúng, Tần Cảnh hiện tại đem hết công việc trong tay giao cho Trâu Manh, cơ bản ở cấp cao rồi, vô cùng nhàn rỗi.

Tần Cảnh đầu cũng không ngẩng lên: "Anh nhớ lầm rồi, hôm nay là thứ bảy!" Nói xong, cũng thấy không đúng, Doãn Thiên Dã làm diễn viên rồi, rốt cuộc không có phân ra ngày làm việc hay ngày nghỉ.

Di, lúc trước luôn luôn là cô vội mà anh ta rảnh rỗi mà!

Hiện tại, đổi ngược lại, còn thực có chút không quen!

Tần Cảnh ngẩng đầu lên, nhìn anh mỉm cười: "Công tác thuận lợi!"

Doãn Thiên Dã "Ân" một tiếng, ngậm miếng bánh mì chạy đi, đến cửa, bước chân dừng lại, lui ra phía sau mấy bước, thăm dò nhìn cô: "Uy, giờ ngồi chờ kết quả Thịnh Hạ, chắc em rất rảnh rỗi đúng không?"

Tần Cảnh lại gục xuống, thở ra một hơi như không có, cô cảm thấy nhàm chán thật đấy. "Chuyện ngôi sao" đã giao cho Trâu Manh, cô cũng sẽ không có kiểu ích kỷ mà tùy tâm sở dục muốn trở về tìm việc làm.

Vừa không có việc gì để làm, đầu lại có nhiều thời gian rảnh rỗi nghĩ đến kết quả sơ tuyển, loạn không an tĩnh được.

"Cho nên sao?" Tần Cảnh bị anh hỏi tinh thần không phấn chấn được, "Anh có việc của anh, đừng quản việc của tôi!"

"Không phải!" Doãn Thiên Dã khóe môi giương lên, "Em đi làm trợ lý tạm thời cho tôi đi!"

Tần Cảnh sửng sốt, đầu óc kỳ thật rất hiếu kỳ lại rất muốn thử chơi xem, chỉ là, nhìn ánh sáng lõe lên trong đôi mắt xinh đẹp kia, cô hơi chần chừ, cảnh giác: "Làm gì? Anh không phải muốn trả đũa tôi chứ?"

Doãn Thiên Dã hừ nhẹ một tiếng: "Em không phải tự nhận đối xử với tôi rất tốt à? Chột dạ hả?"

Tần Cảnh lườm hắn một cái, một lần nữa làm tổ ở trong ghế sofa, co lại thành một cục.

"Tôi nói thật đấy, trợ lý mới tới chưa từng làm công việc này, còn chưa quen việc, nghĩ đi tìm người khác, nhưng giờ người đại diện vẫn con nhiều việc xem xét, nên thời gian này có phần không rảnh tay quan tâm. Dù sao em cũng không có việc gì, đi giúp đỡ một chút! Đến lúc có trợ lý mới, liền sẽ không tiếp tục ủy

khuất em nữa!”

Rảnh rỗi không có việc làm a! Tần Cảnh vui vẻ phấn khởi cùng đi!

Thế là, cô phát hiện, cô hình như có chút không quen Doãn Thiên Dã này!

Khi Doãn Thiên Dã chân chính ở trong trạng thái công việc, lập tức biến thân thành một người không nói cười tùy tiện, còn cực kỳ nghiêm túc làm việc điên cuồng tiến. Tuy rằng Doãn Thiên Dã trước kia làm trở lý trong tay Tần Cảnh sai vặt, bất kể công việc gì cô giao cho anh, anh cũng đều thận trọng cẩn thận hoàn thành. Nhưng những cái việc đó dù sao cũng chỉ là công việc râu ria vặt vãnh, nên anh tổng kết lại vẫn là rất cà lơ phất phơ, nhẹ nhàng thoải mái hoàn thành công việc.

Nhưng bây giờ, anh trở thành trung tâm, xương sống cho một nhóm người như thế này, tất cả mọi người làm việc đều là xoay quanh cái trục là chính anh mà làm việc, có lẽ, anh có thêm được chút ý thức trách nhiệm đi!

Cho nên, bất kỳ lúc nào, anh đều là tư thế quyết đoán rõ ràng chuẩn xác, chặt chẽ cẩn thận nghiêm túc.

Thêm cảm giác xa cách trời phú cho anh, với những người không quen thân, hoặc là chỉ là đồng nghiệp, không thích nói giỡn, cũng không thích nói cái gì thích ý nhẹ nhàng gì cả.

Nhân viên cũng hầu hết cho là anh trời sinh lãnh đạm mà vô tình, cho nên, trong quá trình làm việc, cũng bị ảnh hưởng mà nghiêm túc lên, còn cho rằng anh rất phù hợp sau này theo đuổi hình tượng lãnh khốc.

Tần Cảnh từ đầu đến cuối đứng một bên xem, mười phần kinh ngạc.

Lúc đó, cô đã đi theo anh một ngày, từ trong nhà đến cửa hàng của stylist, đến công ty, đến studio, chịu đủ vất vả rồi.

Doãn Thiên Dã cũng không có giao cho cô quá nhiều công việc, hầu hết vẫn là giao cho trợ lý chính thức của anh, Tiếu Tiếu. Nhưng mà, nhìn Tiếu Tiếu vội vàng chân tay luống cuống, Tần Cảnh cũng xông vào giúp đỡ cô ấy rất nhiều.

Khi hơi nhàn rỗi một chút, cô liền nhìn thấy Doãn Thiên Dã đang chăm chỉ làm việc.

Cũng giống như hiện tại, sao khi cùng đạo diễn thảo luận rõ ràng một hồi, liền một mình một người ngồi ở trong góc yên lặng tuyệt đối xem kịch bản.

Đúng vậy, tính đến lúc này, anh đã nhận hai phim truyền hình một phim điện ảnh, đều là vai nam chính, còn có mấy cái vẫn còn đang quyết định.

Mạng lưới quan hệ của Doãn gia quá cường đại, anh mà thực sự muốn làm gì, thì không gì làm khó anh cả.

Huống chi, bản lĩnh diễn xuất của anh đâu cũng đâu phải là bỏ đi đâu!

Tần Cảnh nâng quai hàm, trống rỗng mờ mịt nhìn Doãn Thiên Dã một hồi, anh một bộ dạng một mình một người vô thanh vô tức, còn thật sự làm cho cô không thích ứng nổi đây.

Thế nào lại cảm thấy, vẫn là cái người trước kia toàn bị cô tính toán rồi chọc nổi khùng Doãn cặn bã tương đối khiến người an tâm nhỉ?

Tần Cảnh nhìn chằm chằm anh một hồi, lại bắt đầu lật xem lịch làm việc của Doãn Thiên Dã mấy ngày nay, toàn bộ là lịch đến

các studio, đầy ắp.

Đúng lúc đó, Tiếu Tiếu đi đến : “Tần Cảnh, người đại diện nói, chị biết Doãn Thiên Dã tiên sinh nhà ở chỗ nào, phải không?”

“Ân, làm sao?”

“Mấy ngày này có quay đuổi, chắc là phải ở lại luôn ở khách sạn gần studio. Chúng ta đến nhà anh ấy mang vài bộ quần áo đến đi!”

“A!”

Tần Cảnh lái xe chở Tiếu Tiếu về nhà mình, thẳng đến khi mở cửa, mới bắt đầu ngớ ra, a, Tiếu Tiếu sẽ không phát hiện hại người họ ở chung một chỗ đấy chứ!

Còn may trong nhà không có ảnh ọt gì treo linh tinh.

Tiếu Tiếu cô bé này đã sớm đem Doãn Thiên Dã thành ngôi sao tương lai rồi, cho nên vào cửa rồi, chỗ nào cũng muốn xem một chút, không sợ gì tán thưởng: “Nhà của Doãn Thiên Dã tiên sinh đẹp thật đấy, trang hoàng được rất tinh xảo nha! Tôi nghe người ta nói, anh ấy rất có bối cảnh, không biết có phải thật hay không!”

Tần Cảnh không trả lời, nói: “Mau thu dọn quần áo rồi đi thôi!”

“Được rồi!” Tiếu Tiếu lập tức hưng phấn xông vào phòng ngủ Doãn Thiên Dã. Tần Cảnh cũng cùng vào trong, phải nói, từ khi sau khi Doãn Thiên Dã dời đến, cô còn chưa vào phòng này lần nào!

Cũng giống như trong nhà anh vậy, rất đơn giản, rất sạch sẽ, giường xanh nước biển, ghế sofa màu gỗ nâu trầm.

Tần Cảnh mở tủ quần áo ra, chọn mấy bộ quần áo anh thương ngày thích mặc, tìm mấy đôi tất, lúc tìm thấy quần lót, do dự một chút, cô cũng không biết vì cái gì đột nhiên có chút ngại ngùng, mặt ửng đỏ chọn mấy cái.

Ra khỏi phòng ngủ, liền phát hiện Tiếu Tiếu không biết từ lúc nào chạy vào toilet. Khi Tần Cảnh vào gọi cô, Tiếu Tiếu chỉ đồ trang điểm của phụ nữ và hai cái bàn chải đánh răng trên giá rửa mặt, phá lệ kinh ngạc mà thất vọng nói: "Hóa ra Doãn Thiên Dã tiên sinh và một cô gái gái thần bí nào đó đang chung sống à?"

"Ách…" Tần Cảnh không nói gì.

Tiếu Tiếu vô cùng kích động: "Ôi chao, tôi còn tưởng làm trợ lý cho anh ấy, có thể một ngày giống như trong phim thần tượng mà bồi dưỡng phát sinh tình cảm cơ! Không ngờ, Doãn Thiên Dã tiên sinh đã là hoa có chủ."

Tần Cảnh:…

Thật sự không dám nói gì, chỉ là, thế nào còn có một chút cảm giác lén lút tự mãn?

Chương 36

Tần Cảnh cùng Doãn Thiên Dã quay phim liên tục mấy ngày cho kịp tiến độ, ngày nào cũng đi qua studio, công ty, về nhà, đột nhiên nhìn mấy người họ quay phim, đột nhiên phải chạy chỗ nọ chỗ kia, kể ra cũng vẫn rất vui sướng.

Người vội vàng, liền không còn cảm giác muốn đợi kết quả cuộc thi kia nữa, ngược lại nhẹ nhàng tự tại.

Doãn Thiên Dã hành trình ngày thứ tư, là đi quay một bộ phim chiếu hàng tuần. Đây là lần đầu trong nước dùng hình thức phim truyền hình quay cuốn chiếu thế này. Diễn viên một bên vẫn diễn, phim truyền hình một bên vẫn chiếu. (Dip:giống phim Hàn á)

Điểm tốt là, chu kỳ chế tác ngắn, bình thường phim truyền hình muốn đợi quay xong rồi hậu kỳ các việc cũng phải trên dưới nửa năm mới chiếu trên truyền hình, nhưng phim chiếu hàng tuần sau khi làm xong được mấy tập, đã có thể chuyển đến cho các đài truyền hình trình chiếu rồi.

Đây là phương pháp rất tốt để nhanh chóng lăng xê diễn viên mới. Hơn nữa, nếu như diễn viên có nhiều khán giả yêu thích, về sau đất diễn tương ứng sẽ được tăng lên.

Nói như vậy cũng có nghĩa là, điểm không tốt, chính là nếu như diễn viên diễn không tốt, có khả năng nửa đường sẽ bị biên kịch cho chết, sau đó đổi nhân vật khác.

Tần Cảnh cảm thấy loại phương thức này rất kích thích, trên đường đến studio, còn tâm huyết dâng trào, kích động cổ vũ Doãn Thiên Dã một phen, kêu anh cố lên, fighting. Nhưng người nọ hình như không quá cảm kích, mắt đúng quy chuẩn đại minh tinh nâng lên liếc một cái, đầy sức mạnh: "Lấy năng lực của tôi, không cần phải lo đâu!"

Sau khi tới, lại phát hiện một việc không khiến cho người khác vui vẻ cho lắm. Vai nữ chính được định trước đột nhiên dính scandal, bị tổ biên kịch loại bỏ, đổi thành Tập Vi Lam.

Tần Cảnh và Doãn Thiên Dã đều có chút không ngờ được, nhưng Tập Vi Lam không chút kinh ngạc, cư nhiên còn chạy đến chào hỏi Doãn Thiên Dã: "Thiên Dã, không ngờ bộ phim đầu tiên khán giả xem được của anh, lại cùng hợp tác với tôi, trùng hợp ghê!"

Doãn Thiên Dã ứng phó tính nói với nàng mấy câu nói.

Từ chỗ hở này nhìn, Tần Cảnh rất coi thường cái dạng ánh mắt có chút đắc ý này của Tập Vi Lam, đột nhiên nghĩ đến hôm trước hai người họ thảo luận chuyện thuê phòng trước kia, bây giờ nhịn không được tưởng tượng ra một đêm nhiều năm trước, Tập Vi Lam ra sức lấy hết vốn liếng hết sức cọ xát, cọ xát, lại cọ xát trên người Doãn Thiên Dã, kết quả, cũng chẳng cọ được ra cái gì.

Nghĩ đến đây, Tần Cảnh nhịn không được khóe môi cong cong.

Tập Vi Lam thấy cô lén lút cười trộm, có chút kỳ quái, lại đi đến bên cạnh cô, ôn nhu cười: "Tần Cảnh, nghe nói, hiện tại "Chuyện ngôi sao" quyền hành đều giao cho Trâu Manh? Khó khăn lắm mới phát triển được một chuyên mục lên tầm đó, cô lại hai tay dâng cho người khác? Thực đáng tiếc!"

Tuy nói như vậy, nhưng biểu cảm trên mặt của cô ta chính là

đang nói, tôi mới không tin cô lại đem giao cho người khác đâu, chắc chắn là bị người ta đá xuống ngựa phải không?

Tần Cảnh lén lút nhìn Doãn Thiên Dã, đoán anh chẳng không nghe thấy được, thế là cười hì hì với cô ta: "Tôi hiện tại còn muốn đi hẹn hò nói chuyện yêu đương, nào có nhiều tầm tư như thế mà quan tâm đến công việc bây giờ!"

"Nói chuyện yêu đương gì?" Tập Vi Lam sắc mặt cứng lại, "Với ai?"

"Cô nhìn không ra sao?" Tần Cảnh kinh ngạc, "Nếu không phải, cô nghĩ tôi vì sao ngày nào cũng cùng với người ta chạy đến studio làm gì?"

Tập Vi Lam cười mà nghiến răng: "Phải không? A, có lẽ, trước kia tôi và anh ta cũng từng phát sinh một vài chuyện đó, cô có thể đi hỏi một chút."

"Có phải là chuyện cô giống như thuốc cao bôi trên da chó mò mẫm sờ soạng người anh ấy rồi sau đó bị anh ấy đẩy ra không?" Tần Cảnh nhãn tình trong suốt, sáng long lanh, "Tập Vi Lam, chuyện bẽ mặt như vậy, cô còn thật không biết ngượng nhắc lại nha?"

"Cô!" Tập Vi Lam trong cổ nghẹn ứ, cô ta vốn cũng chỉ nghĩ làm cho Tần Cảnh khó chịu một chút, cũng không ngờ Doãn Thiên Dã cư nhiên giải thích chuyện đó với Tần Cảnh.

Chuyện tối hôm ấy, mặc dù đã qua nhiều năm như thế, mỗi khi nghĩ đến, trong lòng liền bị ngàn vạn cái gai xuyên quá. Vừa đau đớn vừa nhục nhã.

Một giây đó, cô ta còn oán hận lắm, vốn còn định bịa đựt nói đúng là đã phát sinh gì rồi, nhưng trước đó không có chuẩn bị tâm lý, nên bỏ qua cơ hội phản ứng tốt nhất.

Mà phản ứng tức thời của cô ta hơi bị rõ ràng quá, giờ có định bịa cái gì, cũng chẳng có ích gì cả.

Mà Tần Cảnh cũng lười phải nhiều lời với cô ta, trực tiếp đi tìm Doãn Thiên Dã, còn ra vẻ rất thân mật đưa tay kéo kéo chỉnh chỉnh lại cổ áo của anh.

Doãn Thiên Dã tùy ý cho móng vuốt của cô sờ loạn trên cổ áo của chính mình, mắt liếc thấy cô ta, rất nản: "Lại lôi tôi vào làm bia đỡ cho em!"

Tần Cảnh há mồm: "A? Anh có lỗ tai chó à, vậy mà cũng nghe thấy?"

Doãn Thiên Dã gõ nhẹ trán cô: "Có ý nghĩa gì không?"

"Có! Ý! Nghĩa!" Tần Cảnh gằn từng chữ, "Là cô ta khơi mào trước! Nói chuyện không phải đeo đao chính là có gai, khó chịu chết!"

Doãn Thiên Dã đuôi lông mày khẽ nâng, đột nhiên mỉm cười: "Tôi đang suy nghĩ, để khiến em càng cảm thấy có ý nghĩa, có tác dụng, có lẽ tôi nên vượt khó cố gắng hôn em một cái, như vậy càng rất giống!"

Tần Cảnh cảm thấy lồng ngực có cái gì không rõ ngưng trệ, ngây ngốc nhìn khuôn mặt anh dường như muốn tới gần, trong phút chốc đình chỉ hô hấp.

Đây là studio a!

Tần Cảnh cắn môi, níu chặt cổ áo anh hung hăng lắc lắc, lại đỏ mặt nói thầm: "Uy, anh chú ý hình tượng đi!"

Doãn Thiên Dã rất vô tội: "Tôi đùa với em thôi mà!"

… Đáng chết xú tiểu tử!

Tần Cảnh 囧 mặt, căm giận xoay người rời đi, lại không rõ ràng trong lòng mình thất vọng cái gì.

Doãn Thiên Dã ngắm bóng lưng cô rời đi, đạm đạm cười, tim lại giống như bị cái gì đông tây ôn nhu khuấy động. A, ấm ức a! Nếu như không phải diễn viên, nếu như vẫn là trước kia, nếu như nơi này không có người, anh thật muốn hôn cô đấy, liệu có được không?

######

Bộ phim chiếu hàng tuần này tên là “Khoa ngoại số 13”, là romance-comedy (hài tình cảm), nói về một nhóm bác sĩ, y tá và bệnh nhân trong một khoa ngoại của một bệnh viên, hoàn cảnh nghiêm túc, nhưng ngôn ngữ khôi hài, tạo ra hiệu quả hài kịch hài hước.

Tần Cảnh cũng lén lút xem một chút kịch bản, tình tiết rất không sai, giữa chỗ bình thường có chỗ gây cười, trong tiếng cười có chân lý.

Doãn Thiên Dã diễn vai bác sĩ khoa ngoại, rất đạt như thể chính anh là nhân vật đó vậy. Dáng anh cao, người thẳng tắp, đem áo blouse trắng của bác sĩ mặc lên vô cùng đẹp mắt. Một bộ áo khoác trắng, cả người toát ra một cảm giác sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi.

Hơn nữa, nguyên bản anh chính là như thế, nghiêm túc lên, biểu cảm rõ ràng là bình thản, lại khiến người cảm thấy từ trên xuống dưới uy nghiêm cùng xa cách; nhẹ nhàng, tuy là nghiêm túc, lại vẫn có một chút khí thế lưu manh đùa giỡn với đời.

Cho nên, phàm là tình huống đến anh xuất hiện, cơ bản quay một lần là xong, đạo diễn phim truyền hình cũng phi thường

vừa lòng.

Nhưng Tập Vi Lam không may mắn như vậy.

Vai nữ chính trong cảm nhận của đạo diễn là một y tá trong công việc nghiêm túc chặt chẽ cẩn thận, khi buông lỏng không mất dí dỏm rực rỡ; nhưng Tập Vi Lam diễn vẫn đều là loại tiểu muội thanh thuần muốn nhỏ nước.

Kết quả chính là, lúc cần nghiêm túc, cô ta quá cứng, thái độ cứng nhắc như đánh trận; lúc cần nhẹ nhàng, cô ta cũng đắn đo không chuẩn, tóm lại thành một kiểu ra vẻ rất lập dị.

Đạo diễn phim truyền hình này đã đạo diễn đến hơn mười bộ phim tỉ lệ người xem đạt kỉ lục, đối với diễn xuất của mỗi diễn viên thậm chí là mỗi một điểm biểu cảm đều cực độ tinh chuẩn đến hà khắc.

Cho nên, cứ là lúc Tập Vi Lam diễn, cơ bản đều là NG. (No Good: cảnh hỏng)

Tập Vi Lam cũng rất bất lực, cô ta thực không biết cái loại cảm giác đạo diễn nói là cái gì, nhưng cô ta biết phim này là đạo diễn nổi tiếng, biên kịch nổi tiếng, các ngôi sao kì cựu nổi tiếng tập hợp trong một phim truyền hình, cho nên thái độ của cô từ đầu đến cuối đều rất tốt. Mỗi lần NG đều xin lỗi, cúi đầu, sau đó lặp lại.

Như vậy, mọi người cũng không đến mức to tiếng quát mắng.

Có một đoạn hài, là quay vai nam chính vừa mới làm xong thủ thuật cho bệnh nhân, vừa vặn vai nữ chính trực ban đưa cho hắn một ly cà phê, kết quả hai người tay đụng tới cùng nhau, thế là, hờ hững tự nhiên lại gọn gàng ngăn nắp chậm rãi tránh ra.

Đây kỳ thật là một động tác rất phổ thông rất cơ bản.

Nhưng chính là cái động tác, đã là NG thứ 39!

Đạo diễn đối với Tập Vi Lam thái độ rất không hài lòng, cho rằng cô ta không phải tận lực, mà là không biểu hiện được ra ngoài.

Lúc này, đã là 2 giờ sáng, một lần lại một lần NG đày đọa sức chịu đựng của tất cả mọi người!

Tất cả ekip đều đang không tiếng động mà ẩn nhẫn phối hợp.

Liên tục mấy ngày tăng ca, cho dù là Tần Cảnh chuyên cuồng công việc, cũng có chút chịu không nổi.

Càng không nói là đến cái giờ này rồi!

Cô vẫn ngồi ở bên cạnh, mắt rất nhanh không mở ra được nữa, còn ngơ ngẩn nhìn Doãn Thiên Dã và Tập Vi Lam vẫn đang diễn. Tập Vi Lam vẻ mặt xấu hổ và giận dữ, Doãn Thiên Dã còn lại là mơ hồ trầm mặc.

Cho dù là ai tâm trạng cũng không thể tốt!

Sau không biết là lần thứ bao nhiêu, đạo diễn rốt cục nhẫn không được bùng nổ : “Cô tới cùng có thể diễn hay không hả? Cô biểu hiện ra ngoài cái gì cũng cứng ngắc! Không chân thật! Ra đường tóm bừa một người vào diễn cũng còn hay hơn so với cô!”

Xung quanh một mảnh trầm mặc, Tập Vi Lam, khóc!

Thế là, lại càng không thể làm việc được!

Tần Cảnh đối với nước mắt của cô ta một chút hứng thú không có, trực tiếp ngủ, ngủ gà ngủ gật không biết đến bao giờ, mơ mơ màng màng cảm thấy trên mặt thượng, giống như có con gì bò trên mặt.

Mở to mắt, liền nhìn thấy ánh mắt Doãn Thiên Dã mỏi mệt lại ôn nhu.

“Mệt mỏi lắm hả?” Anh nhẹ nhàng xoa xoa mặt cô, đôi mắt đẹp vẫn trong trẻo, bất quá tựa hồ có một tầng đạm đạm bóng râm.

Tần Cảnh có lẽ là ở trong giấc mộng, phản ứng trì độn, cư nhiên không có cảm thấy Doãn Thiên Dã xoa mặt mình như vậy có gì không đúng, trái lại mông lung cười cười: “Còn tốt lắm, anh thì sao?”

Anh cười cười, ôm cô lên: “Quay xong, về khách sạn đi!”

Tần Cảnh thật sự quá khốn, tùy tâm mong muốn nhắm mắt lại núp ở trong lòng anh, không hề ý thức bị anh ôm lấy, vừa đi vừa chạy đi ra.

Đương nhiên, cô càng không chú ý đến ánh mắt kinh ngạc của Tiếu Tiếu và Tập Vi Lam.

Chương 37

Tần Cảnh vẫn ngủ đến năm giờ chiều ngày hôm sau, khi tỉnh lại, nằm trên giường lớn rộng rãi của khách sạn, cô nghĩ lại cả nửa ngày cũng không nghĩ ra hôm qua làm thế nào mà về được đây.

Chạy đến mấy phòng cách vách xem một chút, Doãn Thiên Dã không ở đây, còn lại nhân viên cũng không ở đây.

Xem ra, mọi người đều đi làm việc rồi.

Tần Cảnh thu dọn một chút, mang theo vài thứ, chuẩn bị đến studio, vừa tranh thủ xem tivi, kết quả, vừa vặn nhìn thấy An Nham trên màn hình quảng trường thời đại nhiều lần cầu hôn Tập Vi Lam.

Chẳng qua, vai nữ chính giống như không đến, chỉ có An đạo diễn trẻ tuổi đau khổ chờ đợi.

Trên màn hình truyền hình trực tiếp, người trên quảng trường đã tập trung đến mức, nước không ngấm qua được. Màn hình LED lớn không chỉ phát đi phát lại đủ loại lời nói cầu hôn buồn nôn của An đạo diễn, thậm chí còn có các loại ảnh thân mật của bọn họ với nhau.

Tần Cảnh hơi hơi kinh ngạc, lúc đó cô chỉ là hiếu kỳ muốn xem náo nhiệt mà bày một trò khiêu khích, không nghĩ đến An đạo diễn ngây thơ như vậy cuồng dại như vậy, còn thực sự tạo ra chuyện lớn như vậy!

Cũng đúng, hắn luôn luôn tự mình cảm thấy rất tốt đẹp, chắc chắn cho rằng cầu hôn là tình thế bắt buộc. Dù sao về sau kết hôn truyền thông tất nhiên sẽ phát hiện, hiện tại, nhân thể mở rộng quy mô tạo thanh thế lớn, càng thể hiện đia vị của mỹ nhân trong lòng hắn!

Tần Cảnh tâm tình thật tốt, nhanh chóng chạy đến studio xem Tập Vi Lam đi.

Quả nhiên, hôm nay, Tập Vi Lam tâm tình cực độ không tốt, cô ta căn bản không nghĩ đến An Nham lại đột nhiên cầu hôn, lúc đó trực tiếp cự tuyệt trong điện thoại. Cũng không ngờ đến hắn cư nhiên làm tới như vậy, làm chấn động như thế không nói, còn đem ảnh của bọn họ với nhau lên, đây không phải bức hôn sao?

Tập Vi Lam trong lòng tức điên, có giải thích với bất cứ ai cũng không ai tin, chỉ đành bất lực nhận lời chúc mừng của các đồng nghiệp không biết chuyện ở studio, cũng như tán thưởng của mọi người với Tần Cảnh:

“Hóa ra bức ảnh Tần Cảnh đăng lên là thật! Tần Cảnh đúng là lợi hại! Quả nhiên, tin tức do cô ấy đưa, trước giờ không có giả!”

Tập Vi Lam tức không chịu được, mà mặt ngoài vẫn còn giả vờ bình tĩnh diễn.

Tần Cảnh từ đầu đến cuối cười tít mắt, còn không có ý gì tốt coi thường ánh mắt oán giận của Tập Vi Lam, cùng mọi người chúc mừng cô ta mấy câu.

Chỉ là, Tần Cảnh vui sướng không bao lâu, liền nhận được điện thoại của Tô Hiền, nói là cổ phiếu trôi nổi còn lại của Trường Ninh có xu thế bị người nào đó thu mua, tuy rằng trước mứt còn chưa vượt qua 10%, nhưng cũng không thể không cảnh giác.

Tần Cảnh lại truy hỏi người đó là ai.

Tô Hiền nói, là một công ty nhỏ không có danh tiếng gì, hình như chỉ là công ty tài chính.

Tần Cảnh tuy rằng không hiểu kinh tế, nhưng cũng rất rõ, công ty nhỏ này rất có khả năng chỉ là bảng quảng cáo, giai đoạn đầu chưa có ai chú ý thua mua một bộ phận nhỏ, đợi đến lúc thời cơ chín muồi, một đại tập đoàn sau lưng xuất hiện, tiến hành thu mua số lượng lớn. Cuối cùng, khống chế tối đa cổ phẩn, không thể biết trước là ai.

Tần Cảnh để điện thoại xuống, ưu sầu lo lắng, cảm thấy rất cần về nhà cùng Tần Chính thương lượng một chút.

Cô bảo với Tiếu Tiếu lát nữa nói lại vài câu với Doãn Thiên Dã, lập tức thu dọn đồ đạc túi xách của mình, ra khỏi phòng nghỉ. Không ngờ vừa vặn Doãn Thiên Dã đi quay phim trở về, cô cũng không chú ý đến, lướt qua luôn.

Kết quả, anh tay dài vươn ra, tóm trúng mũ sau áo cô kéo lại, giọng điệu bất mãn: “Này, em đi đâu đấy, ngủ cả ngày, vừa mới tới liền muốn đi à?”

Tần Cảnh bị ánh xách lên, cắn cắn môi: “Trường Ninh có khả năng có vài vấn đề!”

Doãn Thiên Dã buông cô ra, nửa dựa vào khung cửa: “Tôi đoán nhé, em hoài nghi cùng vai nữ chính của chúng ta có liên quan?”

Tần Cảnh gật gật đầu.

“Thế mà em còn đi tìm ba em? Không sợ lại khiến ông ấy kích động sao?”

Tần Cảnh sửng sốt, đúng vậy, chính mình cư nhiên không nghĩ đến, đảo mắt nghĩ nghĩ, có chút hồ nghi, “Lạ lắm nhé, từ bao giờ anh lại là người suy xét chu đáo thế nhỉ?”

Doãn Thiên Dã không trả lời, cũng không biểu hiện gì trên mặt xoa xoa đầu cô.

Một bên Tiếu Tiếu nhìn thấy mà trợn mắt há mồm, Doãn Thiên Dã tiên sinh của cô chẳng lẽ không phải rất không thích có tiếp xúc thân thể với người khác sao? Tại sao lại với trợ lý Tần Cảnh có đủ các loại vân vê đầu nhéo mặt ôm ôm sờ sờ?

Giống nhau đều là trợ lý, vì sao vận mệnh bất công như vậy?

Doãn Thiên Dã quay sang nhìn Tiếu Tiếu: “Nhớ thu dọn lại đồ đạc!” Vừa nói, vừa lôi kéo Tần Cảnh: “Đói bụng rồi, ăn cơm trước rồi nói!”

Tiếu Tiếu lệ ròng ròng: còn cầm tay, cầm tay! Bước tiếp theo là cái gì, là cái gì??

Doãn Thiên Dã lên xe, lại không có vội lái xe, ngược lại nghiêm túc quan tâm hỏi đến chuyện của Trường Ninh. Tần Cảnh tuy không biết anh có thể giải quyết không, nhưng vẫn một năm một mười nói ra lo lắng trong lòng mình.

Hiện tại có hai khả năng, một là chính Tập Vi Lam đang thu mua cổ phiếu trôi nổi của Trường Ninh, muốn trở thành cổ đông lớn nhất, về sau hướng đi của Trường Ninh sẽ dựa vào quyết định của cô ta.

Hai là Tập Vi Lam muốn đem cổ phiếu của Trường Ninh toàn bộ bán ra, nhưng còn nữa, cô ta có khả năng muốn bán cho công ty đang muốn gây bất lợi cho Trường Ninh. Nói thí dụ như, một công ty chỉ coi Trường Ninh là một đoạn đường để thâu tóm, âm mưu sau khi mua vào sẽ khai phá nó thành một công dụng

khác cho tập đoạn. Nói như vậy, cái tên Trường Ninh này sẽ hoàn toàn bị tiêu hoá, rốt cuộc sẽ không còn nữa.

Vậy tâm huyết cả đời của Tần Chính, trừ con số vô tri trên tài khoản ở ngân hàng cũng không còn gì cả.

Doãn Thiên Dã trầm mặc nghe cô nói xong, nghĩ một lát, nói: "Hẳn là khả năng thứ hai! Tập Vi Lam hiện tại căn bản không có nhiều tiền như vậy để thu mua cổ phiếu trôi nổi, hơn nữa cho dù cô ta có thu mua thành công, điều hành một tập đoàn lớn như vậy cũng nằm ngoài khả năng của cô ta. Cô ta sẽ không muốn gắn tiền đồ của mình với Trường Ninh, có lẽ, cô ta hiện tại chỉ là đơn thuần đang xem xét một công ty khác đang muốn mua lại Trường Ninh. Giống như em nghĩ vậy, cô ta sẽ chọn một công ty đả kích nhất với tính độc lập của Trường Ninh!"

"Cho nên, làm thế nào?" Tần Cảnh nhíu mày, "Tôi hiện tại cũng không có nhiều tiền như vậy đi thu mua cổ phiếu khác! Chỉ có đi tìm ba ba, ba ba có lẽ có..."

Lời nói phía sau không thể nói tiếp được, nếu như không đủ tiền thì, thế, chẳng phải là dùng cạn khô tiền dưỡng lão của ba ba sao?

Doãn Thiên Dã thấy cô đột nhiên ngừng lại, quay đầu lại vừa nhìn, liền thấy cô cúi thấp đầu, thật sâu nhíu mi, trong mắt có một chút mờ mịt và sợ hãi, nắm tay nắm chặt cũng run rẩy.

Trước giờ anh chưa từng thấy cô như vậy, cho du là lúc doanh thu của "Chuyện ngôi sao" thấp, bị người ta hắt cà phê, gặp khó khăn khi quay phim, cũng chưa từng như thế này.

Anh biết là cô vì ba ba mà đau xót, nên mới sợ hãi.

Trong lòng anh không hiểu sao có chút đau, nhưng càng nhiều là tức tối, rất tức giận kẻ nào bày trò làm cô sợ hãi.

Anh không tự chủ được duỗi tay qua, cầm thật chặt tay cô, nhấn từng chữ nói: “Em yên tâm, tôi sẽ nhanh chóng giải quyết được chuyện này!”

Tần Cảnh lập tức quay đầu nhìn anh, nhãn thần vẫn mê mang, rồi lại có một tia an tâm: “Anh có cách sao?”

“Ừ!” Doãn Thiên Dã nhắm mắt rồi lại mở mắt, trầm tĩnh, cài chặt dây an toàn cho cô, “Em chỉ cần hoàn toàn tin tưởng tôi là được!”

Trước khi khởi động xe, Doãn Thiên Dã gọi điện thoại cho ai đó:

“Lát nữa có thời gian không?”

…

“Đến Hoa Mộc Trù đi!”

…

“Có việc quan trọng!”

…

Khi hai người đến Hoa Mộc Trù, người trong điện thoại còn chưa tới. Lúc gọi món, Doãn Thiên Dã để cho Tần Cảnh chọn vài món, rồi chính mình cũng chọn vài món, sau đó liền đưa lại thực đơn cho phục vụ.

Tần Cảnh thấy thế, có chút buồn bực: “Không cần để khách chút nữa đến còn gọi món à?”

Doãn Thiên Dã sửng sốt, phút chốc bật cười: “Tên đó không phải khách!”

Người phục vụ đi chưa được bao lâu, cửa phòng bao lần nữa bị đẩy ra.

Dáng người thanh thanh, ánh mắt nhợt nhạt.

Tần Cảnh cứ như vậy, lại nhìn thấy, Việt Trạch.

Chương 38

Tần Cảnh đần ra đủ một hồi, còn Việt Trạch mười phần tự nhiên đến ghế bên cạnh Doãn Thiên Dã ngồi xuống, tựa tiếu phi tiếu liếc Tần Cảnh ở đối diện một cái, tiện đà nghiêng đầu hỏi Doãn Thiên Dã:

“Chuyện quan trọng gì? Anh sắp kết hôn à?”

Tần Cảnh:… Người này mỗi lần gặp mặt đều không giống lần trước, so với lần đầu tiên gặp cũng quá là không giống đi!

Bất quá, cũng đúng, con người đều như vậy, đối mặt với những người khác nhau, sẽ có những biểu hiện khác nhau. Nơi này chỉ có Doãn Thiên Dã cũng một cái người trầm mặc như tường làm nền là cô, Việt Trạch đương nhiên là ở trạng thái buông lỏng.

“Kết hôn thì sẽ không báo cho chú!” Doãn Thiên Dã cũng không phải dạng đứng đắn.

Việt Trạch cười cười, đột nhiên nhìn liếc sang Tần Cảnh, rõ ràng là cười, ánh mắt lại có cảm giác sắc nhọn: “Nghe nói cô muốn sang làm đạo diễn cho Thịnh Hạ?”

“Ừ!”

“Cố gắng nhé!”

Đây là cái loại đối thoại không dinh dưỡng gì thế này!

Tần Cảnh không còn từ gì để nói, bạn nhỏ Việt Trạch, lúc bạn nhìn Doãn Thiên Dã ánh mắt ôn nhu mà lưu luyến như thế, đến lúc nhìn tôi liền âm trầm ; nói chuyện với anh ta giọng điệu mềm nhẹ lại lười nhác như vậy, nói chuyện với tôi liền chuyển lạnh lùng không tự nhiên!

Tôi mới là nữ giới nhé, được chưa!

Hơn nữa, tôi cũng đâu có cướp đàn ông của anh!

Chả liên quan!

Tần Cảnh ngơ ngẩn, rất muốn nói: nếu không tôi tránh đi một chút trước nhé, cho các anh tự nhiên. Lời trong đầu còn chưa nói ra miệng, hai người này đã coi thường cô, bắt đầu tự nhiên luôn.

Đầu tiên là Doãn Thiên Dã đơn giản rõ ràng nắm điểm chính nói một chút tình huống hiện tại, sau đó Việt Trạch hỏi: “Anh nghĩ ra cách gì?”

“Chúng ta thu mua lại Trường Ninh!” Doãn tiểu cặn bã giọng điệu bình thản như là đang nói ‘Chúng ta đi mua cây kẹo que đi!’ vậy

“Chỉ là thu mua sao? Hừ, anh còn đang nghĩ chuyện khác đúng không?” Việt tiểu cặn bã giọng điệu cảm giác như là nói ‘Hóa ra trên đời còn có kẹo que vị xà phòng a!’

“…” Tần Cảnh không thể đỡ được, hai người này lòng có linh tê thế là muốn làm sao?

Doãn tiểu cặn bã giảo hoạt nhếch môi, trong tròng mắt tối đen hiện lên tia âm lãnh: “Khiến cổ phần trên tay cô ta biến thành giấy lộn hết thì thế nào?”

Việt tiểu cặn bã sờ sờ cằm, khóe môi cong lên một tia hứng thú dạt dào: “Anh là nói phá sập Trường Ninh hả?”

Trước lúc đó, Tần Cảnh còn không kìm được xuất thần, thầm than hai người trước mặt này dung nhan yên tĩnh mà sinh động có thể nói là hoàn mỹ. Mà câu nói nhẹ nhàng thoải mái này của Việt Trạch, khiến Tần Cảnh lập tức phục hồi tinh thần lại, khẩn trương nói: “Các người muốn làm gì?”

Lần này, hai người đàn ông đối diện đồng loạt quay sang nhìn cô, khóe môi đều ẩn chứa ý cười.

Tần Cảnh đột nhiên phát hiện, câu nói này tựa hồ có nghĩa khác, lập tức mặt đỏ đến tận mang tai.

May là bọn họ cũng không có định đùa cô.

Việt Trạch gõ ngón tay trên mặt bàn, chậm rì rì giải thích: “Thiên Dã vốn tính toán, có lẽ có thể sáng lập một công ty nhỏ, lập tức thu hết cổ phiếu trôi nổi còn lại, ra vẻ muốn thu lại Trường Ninh. Dẫn Tập Vi Lam mắc câu, đem cổ phần bán cho chúng ta. Đương nhiên, Tập Vi Lam cũng không phải đần độn, cô ta sẽ nghĩ muốn biết tập đoàn đứng sau lưng là ai. Cô ta biết Doãn thị, chắc chắn sẽ không bán; thế nhưng, nếu nói lấy danh nghĩa của nhà tôi để thu mua, sẽ không bị cô ta hoài nghi! Cho nên, Thiên Dã mới gọi tôi đến đây!”

“Bất quá, ” Doãn Thiên Dã lành lạnh nhếch môi, tiếp lời Việt Trạch, “Như vậy quá tiện nghi cho cô ta! Không bằng, đem cổ phần trên tay em cũng ném qua trước, một mặt thu mua cổ phiếu trôi nổi khác, một mặt tạo tin đồn, nói Tần gia buông tha cho Trường Ninh, chuyển đầu tư vào sản nghiệp khác. Đến lúc đó cổ phiếu sẽ xuống giá cực thấp, cổ phần trên tay em đều đổi chủ, cô ta nhất định cũng sẽ kinh hoảng thất thố mặc giá thấp bán tháo! Nếu lý tưởng, phần của cô ta, đều sẽ bị bọn anh thu lại, cuối cùng, trở lại trên tay em!”

Tần Cảnh nhịn không được chân run, hai người trước mặt này mà nổi cơn hung ác, quả thật đáng sợ a!

“Vậy…” Tần Cảnh nhíu mày, “Nếu như không lý tưởng?”

Hai người trước mặt giống như đồng thời nhướng mày, trăm miệng một lời: “Sẽ không có chuyện không lý tưởng!”

“A!” Cô vẫn có chút do dự, “Nếu nói làm như vậy, sẽ tổn hại đến ích lợi của các cổ đong khác a! Đối với hình tượng của Trường Ninh cũng không tốt, vạn nhất, giá sụt thấp thật thì làm thế nào?”

Doãn tiểu cặn bã giọng điệu trầm, tự tin không cho nghi ngờ: “Chúng ta trước cứ thu mua cổ phiếu của cổ đông bán tháo khi giá xuống, đợi xong hết mọi chuyện, lấy một nửa giá bán tháo lúc trước bán lại cho họ. Đối với bên ngoài chỉ cần giải thích, đây là chiêu bài tẩy trong nội bộ công ty.”

Việt tiểu cặn bã giọng điệu nhẹ nhàng, bình tĩnh mà đen tối bất minh: “Ngã giá càng thảm, Tập Vi Lam tổn thất càng nhiều. Hơn nữa, không quan tâm giá dìm xuống thế nào, có hai người chúng tôi chống đỡ cho cô, Trường Ninh tuyệt đối không sao!”

Hai người anh đến tôi đi, mỗi người một câu, phân công rõ ràng, nhẹ nhàng thoải mái.

Cuối cùng, Doãn Thiên Dã phong đạm vân khinh làm lời tổng kết: “Nguyên vẹn không sứt mẻ 60%, sẽ nguyên đai nguyên kiện trở lại trên tay em!”

Nhưng Tần Cảnh toàn thân có chút run rẩy rất nhỏ, cũng không phải bởi vì lo lắng hay sợ hãi, mà nhìn hai người đàn ông trước mặt ánh mắt bình bình đạm đạm lại dị thường kiên nghị, cô không thể không tin tưởng họ.

Chỉ là cô có chút kinh ngạc, thêm có chút giật mình.

Cô chưa từng nghĩ Doãn Thiên Dã có thể có một mặt mạnh mẽ như thế, không ngờ được anh cũng sẽ bất chấp hết thảy đả kích, bỏ qua tất cả bức đối thủ đến tuyệt cảnh.

Tần Cảnh còn đang nghĩ, điện thoại Doãn Thiên Dã vang lên, hình như là tổ biên kịch, anh đi ra ngoài nghe điện thoại, trong phòng được bao chỉ thừa lại Tần Cảnh và Việt Trạch.

Không khí nhất thời biến thành có chút quái dị.

Việt Trạch đương nhiên nội lực thâm hậu hơn cô, một phòng lúng túng thế này đối với y không có tạo thành xi nhê ảnh hưởng hay không thích.

Tần Cảnh thì cảm thấy mười phần khó chịu, cô nhìn chòng chọc giấy ăn một hồi lâu, cảm thấy này loại an tĩnh quỷ dị thực là *rape* 囧 chết người, mới nâng mắt nhìn y, nhỏ giọng nói: “Cám ơn anh!”

Việt Trạch đạm đạm cười: “Lần này không chỉ là vì Thiên Dã, hơn nữa, tôi không phải đã nói tôi thật sự xin lỗi hai người sao?”

“Hai người” là cái ý gì…

Tần Cảnh lúng túng cười cười, không có nói tiếp.

Không ngờ, Việt Trạch đột nhiên tâm huyết dâng trào: “Vì sao cô lại tin tưởng chúng tôi sẽ giúp cô nhỉ, hình như, hai người cũng đâu phải đang có hẹn hò đâu? Không sợ bọn tôi lừa hết cổ phần của cô sao?”

“Không buồn cười chỗ nào hết!” Tần Cảnh lườm y một cái, “Nếu như Doãn Thiên Dã lừa tôi, tôi sẽ giết anh ta; nếu là anh lừa tôi,

tôi vẫn là giết anh ta!”

Việt Trạch hừ ra một tiếng cười khinh đạm, không nói thêm gì nữa, nhưng cả người đều là thư giãn thích ý.

Sau cơm chiều là kèm với câu được câu chăng tán gẫu, nhàn nhạt, vui vẻ, đã xong.

Sau đó, Tần Cảnh dựa theo lời dặn của Doãn Thiên Dã, 30% Trường Ninh trong tay toàn bộ vứt cho cái công ty bất động sản mới Việt Trạch quản lý, mà cái công ty này đồng thời cũng đang thu mua cổ phiếu trôi nổi của Trường Ninh với số lượng lớn, ngay cả 10% trên tay Tô Hiền 10% cũng bị hút sang. Một thời gian sau thì bịa xôn xao tin đồn nhảm Trường Ninh đổi chủ.

Cái công ty tài chính lúc trước thu mua Trường Ninh cũng biết đối thủ lai lịch không nhỏ, lập tức từ bỏ thu mua, lấy giá thấp ném ra, giá cổ phiếu dìm xuống đáy, giảm đến hơn 50%.

Tin tức công ty sắp phá sản cũng không chân mà chạy.

Đến khi Tập Vi Lam nghe nói, đã là một mảnh hỗn loạn. Cũng giống như dự đoán của Doãn Thiên Dã và Việt Trạch, Tập Vi Lam không có bất kỳ đầu óc buôn bán đến khi đó liền hoảng loạn, vội vàng tìm đến công ty trong tay Việt Trạch muốn bán cổ phần.

Nhưng cái công ty này chỉ chịu lấy 30% giá gốc thu về, nói cách khác là nhẹ nhàng thoải mái bốc hơi hơn trăm triệu a!

Tập Vi Lam đương nhiên không chịu, nhưng cổ phần trên tay cô ta quá nhiều, trong tình trạng thị trường hỗn loạn như thế, căn bản bán ra không được. Sau cũng chỉ có thể lần nữa tìm tới đây.

Nhưng lần này, công ty ra giá là 20% giá gốc.

Tập Vi Lam choáng váng mặt mày, còn chuẩn bị đi tìm đường khác, người giao dịch nói: lầu sau cô mà đến, thì chỉ còn 10%, mà đến lúc công ty phá sản, 1% cũng không còn.

Tập Vi Lam không hiểu nổi: chẳng lẽ các người muốn đánh sập Trường Ninh, thu mua cổ phần trên tay Tần Cảnh cũng là lấy của các ngươi một số lớn tiền mà!

Người giao dịch giải thích nói: ân oán hào môn, có người nguyện ý mất mấy tỉ đánh sập Tần gia, chúng tôi cái công ty vô danh tiểu tốt này còn không phải chỉ có thể làm cây đứng chắn đỡ đạn cho sao?

Tập Vi Lam triệt để tuyệt vọng, lại liên hệ cho Tần Chính không được, chỉ có thể nhịn đau đem 30% Trường Ninh lấy 20% giá gốc vô cùng vô cùng ít bán đi.

Trận phong ba này duy trì không đến một tuần lễ, đã trở lại bình tĩnh.

Mấy ngày qua, Tần Cảnh tận lực tránh Tập Vi Lam, cho nên ngày nào cũng ở trong nhà.

Mãi cho đến một ngày nào đó, Doãn Thiên Dã trở về sớm hơn bình thường, vừa vào cửa, đã đưa cho cô một tập văn kiện, cười sung sướng mà thỏa mãn: “Tần Cảnh, đáp ứng với em rồi nhé, 60%, nguyên đai nguyên kiện, trở về!”

Tần Cảnh lập tức từ trên ghế sofa bò lên, nhận lấy tập văn kiện mở ra xem, các loại văn kiện khế ước chứng minh, quả nhiên là 60% Trường Ninh, không thừa không thiếu.

Ngày nào cũng nhốt trong nhà, muốn nói không lo lắng, là không thể.

Cô lo lắng Tập Vi Lam gắt gao nắm không chịu buông tay, sợ

Trường Ninh như vậy sẽ đi xuống rồi sụp đổ mất. Chính là, Việt Trạch và Doãn Thiên Dã chọn dùng tư thế mưa rền gió cuốn như thế, đến ngay cả thương nhân bình thường thương cũng sợ, càng không nói Tập Vi Lam này là người không rành thương trường, phòng tuyến tâm lý đương nhiên sẽ sụp đổ trong gang tấc.

Sau một thời gian ngắn, sấm rền gió cuốn, suýt tý nữa Trường Ninh đến sập, lại làm nó khởi tử hồi sinh, cổ phần đổi chủ, hai người này thật lợi hại đến đâu a!

Tần Cảnh gắt gao ôm lấy xấp giấy tờ hơi mỏng, rốt cục an tâm. 60%, thật tốt, Trường Ninh vĩnh viễn đều là của ba ba, vĩnh viễn sẽ không bị người ta cướp đi!

“Đúng rồi, cổ đông khác thì sao?”

Doãn Thiên Dã nhìn cô vui vẻ như vậy, nụ cười cũng tự nhiên ôn nhu: “Yên tâm, 10% của Tô Hiền trở về như cũ. Về phần những người khác, chắc muốn đợi ‘lời đồn’ lắng xuống, giá cổ phiếu tăng trở lại, mọi người mới mua vào lần nữa đi! Cho dù như thế, chúng ta cũng sẽ không bạc đãi cổ đông trước kia.”

“Thế thì tốt!” Tần Cảnh khoa trương áp mặt cọ xát văn kiện, giống như con chó nhỏ đáng yêu.

Lúc đó, Doãn Thiên Dã ngồi ở trên ghế sofa gần đó, nhìn cô, đột nhiên động lòng, buồn rầu mà nói: “Nó là chết, tôi mới là sống, em chẳng lẽ không sang cọ tôi sao?”

Trong lòng Tần Cảnh tràn đầy hưng phấn và cảm kích, đang rất vui mừng, lúc này liền ngoan ngoãn bổ nhào qua, quỳ ở trên thảm trải sàn trước ghế sofa, tiến đến bên mặt Doãn Thiên Dã, cọ xát qua lại trên gò má anh.

Anh vừa từ bên ngoài vào, gò má ấm ấm, nóng nóng; mà cô vẫn

ở trong phòng điều hòa, gò má lành lạnh, mềm mại ; vuốt ve qua lại nhẹ nhàng, độ âm của người nay với người kia đều khắc vào lòng.

Doãn Thiên Dã lòng khẽ động, không thể kiềm chế đón lấy cô, nhẹ nhàng quay đầu sang, thế là, môi anh, vừa vặn gặp phải môi cô.

Chương 39

Đôi môi của hai người, như có như không xẹt qua nhau, rất nhẹ nhàng, như chuồn chuồn lướt nước thôi. Lại vẫn đầy đủ dẫn tới động đất tâm lý.

Tần Cảnh lập tức mở to hai mắt, đần ra đủ hai giây, mới như bị điện giật nhảy ra góc bàn, kéo dài khoảng cách với anh. Trong đầu như có tiếng thứ gì nổ tung vang ầm ầm, không biết là vui hay buồn, chỉ biết, mặt nóng lên muốn nổ mạnh.

Doãn Thiên Dã là có dự tính, nên không có phản ứng mãnh liệt như vậy, nhưng vẫn có một chút đắm chìm trong tiếp xúc thân mật khi nãy, còn không tự kiềm chế hồi tưởng hương thơm trên môi cô.

Anh nhìn cô đang quỳ trước bàn cà phê, cúi đầu không nói, mặt đỏ như quả cà chua (nguyên văn là như cây cải đỏ, nhưng Dip đổi một chút nhé, chắc không ảnh hưởng lắm?), đôi mắt đen nhánh còn bất an xoay tròn liên tục, trong lòng nhất thời mềm mại không thể nói thành lời.

Giờ phút này, anh cũng không muốn tiếp tục đùa cô, ngược lại có hứng thú, muốn đợi xem cô định thẹn thùng đến khi nào.

Tần Cảnh không dễ dàng lắm mới hơi hơi bình phục một chút, cũng không có thấy tim đập mạnh nữa, lại cảm thấy hình như vừa rồi trầm mặc lâu quá, không khí thật lúng túng, vậy là nhanh chóng chuyển chủ đề: “Đúng rồi, anh giúp tôi những chuyện này, có phải là tốn rất nhiều tiền đúng không?”

“Không sao hết!” Doãn Thiên Dã vốn còn định nói đùa vài câu, đại loại nếu em vẫn còn ngại [chuyện tôi giúp], vậy lấy thân báo đáp đi, nhưng do dự một chút, vẫn là không nói.

Có vẻ, không cần phải nói!

“Tần Cảnh!” Anh thu lại tươi cười trên mặt, đột nhiên nghe ra có chút nghiêm túc.

Tần Cảnh ngẩng đầu, “Ân?”

Trong mắt anh kỳ thật vẫn có vài tia trêu đùa : “Thời gian này, làm trợ lý cho tôi, kỳ thật rất tốt đúng không?”

Tần Cảnh không biết anh vì làm sao đột nhiên hỏi vậy, thành thật gật gật đầu: “Ân, rất tốt!”

Anh tiếp tục: “Bình thường, là bạn tôi, cũng rất tốt đi?”

Tần Cảnh nghĩ đến lần này anh tận tâm tận lực giúp mình như thế, cảm động gật gật đầu tiếp: “Ân, rất tốt!”

“Thế!” Anh dừng một chút, ý cười trong mắt dần dần dày đặc, “Kỳ thật, làm …”

Tần Cảnh nghiêng đầu, lẳng lặng nhìn anh chăm chú, nhìn thấy bóng dáng trong suốt của chính mình phản chiếu trên con ngươi màu hổ phách của anh, đột nhiên có một loại dự cảm kỳ quái, chẳng lẽ…

(wait, xin lỗi ngắt cảm hứng, nhưng mà ‘con ngươi màu hổ phách’? chẳng lẽ anh Dã là người lai, hay là thích đeo lens? Hay *lảm nhảm* anh Dã là vampire?)

Tim cô nhất thời nhảy vọt lên cổ họng…

“Reng reng reng reng”. Điện thoại muôn đời luôn chọn thời điểm không phù hợp mà vang lên, ngắt luôn lời nói dở dang của Doãn Thiên Dã.

Tần Cảnh không biết là chán nản hay là vui mừng, tâm tình phức tạp đi nghe điện thoại, lại không ngờ là ban tổ chức cuộc thi đạo diễn của Thịnh Hạ gọi đến, nói bộ phim “Thời gian xin dừng một chút!” của cô đã thông qua vòng tuyển chọn, bảo Tần Cảnh giờ đi đăng ký điền thông tin, nhận tư liệu, chuẩn bị thi đấu vòng tiếp theo.

Tần Cảnh đặt điện thoại xuống, nhảy lên nhảy xuống trong phòng, vui vẻ thét chói tai: “Thông qua, thông qua, rốt cục thông qua!” Không chỉ là tác phẩm của cô được khẳng định, quan trọng hơn là sau đó cô sẽ phải một bộ phim điện ảnh chân chính!

Cô hưng phấn đến nóng hết cả người mới dừng lại, cực kỳ hứng thú nhìn lại Doãn Thiên Dã cũng cùng một vẻ mặt tươi cười, hỏi: “Đúng rồi, vừa rồi anh định nói gì ấy nhỉ?”

Doãn Thiên Dã kéo cô: “Đi, trước tiên lại đi làm tài xế cho em một lần, chuyện quan trọng đó, để tối nói tiếp!”

Tiếp theo cũng rất thuận lợi, Tần Cảnh đi đến Thịnh Hạ, điền các loại đơn từ thông tin, lại cầm tư liệu các loại của vòng tiếp theo. Trong khi đó, Doãn Thiên Dã một mình đứng dưới sảnh chờ cô.

Chờ lâu rất nhàm chán. Anh đùa nghịch một chút cây thông tin tự động cho khách trong đại sảnh, trang nhảy ra lại vừa vặn là các tác phẩm được lựa chọn trong cuộc thi lớn lần này.

(bạn nghĩ cái máy này giống như mấy cây ‘Tourist Information’ rải rác quanh bờ hồ Hoàn Kiếm, Hà Nội ý, đại loại là một cái màn

hình cảm ứng / một dạng máy tính có các thông tin hướng dẫn hoặc quảng cáo, làm việc tự động a => giờ mấy cái máy quanh hồ hỏng hết rồi)

Anh vừa vặn nhìn thấy phim "Thời gian xin dừng một chút!" của Tần Cảnh, nghĩ mới nhớ, phim quay đã lâu như thế, anh là diễn viên chính lại chưa từng được xem.

Nghĩ vậy, liền mang tai nghe vào, chăm chú xem.

Lúc trước khi quay phim, cảnh quay rải rác mà phức tạp, cho nên đường đường là diễn viên Doãn Thiên Dã cũng không có nhiều cảm giác gì to lớn lắm.

Hiện tại bày ra tại trước mặt anh là thành phẩm, hoàn toàn là một cảm giác khác, trải qua chắt lọc cắt nối biên tập, từ cảnh này đến cảnh khác, lưu loát tự nhiên, xúc động. Hiệu quả hình ảnh rất tốt, âm nhạc dịu dàng đi vào lòng người.

Kỳ thật, kịch bản này nói cho cùng rất đơn giản, không bằng nói, hết sức bình thường.

Lúc còn nhỏ, con trai luôn cảm thấy cha mình là núi cao, luôn thấy được ngồi trên vai cha là việc vui sướng nhất; đến tuổi lớn hơn một chút, con trai càng lúc càng phản nghịch với cha, luôn tranh cãi với cha; đến khi trưởng thành, con trai ra ở riêng cũng dần dần ít liên hệ với cha mình, gọi điện thoại về nhà cũng hơn phân nửa là mẹ anh ta nhận. Sau đó con trai cũng có con, cha lại đổ bệnh nặng, vậy mà còn nói trong điện thoại dối con này nọ, rằng ở viện điều dưỡng vui lắm.

Người cha đột nhiên ly thế, khi con trai đến thăm mộ, đường mưa lầy lội, anh ta đặt con trai ngồi trên vai, nghe thấy giọng con non nớt hoan hô: "Ba ba giống như núi, thật là cao!"

Thế là, bước chân trong mưa phùn đột nhiên ngừng lại.

Trên màn ảnh xuất hiện từng màn, sau khi cha con cãi nhau người chan sầu não rơi nước mắt, dáng vẻ suy sụp, rồi đến khuông mặt già nua của ông trên giường bệnh, nói dối như thật sự như vậy…

“Luôn là tìm cha đòi hỏi, lại chưa từng nói cảm ơn cha… Thật muốn lại như ngày xưa, bàn tay cha ấm áp dắt con đi, nhưng mà cha không còn bên con nữa, nhờ gió mát đưa cha đến nơi cực lạc. Thời gian thời gian dừng lại một chút, không muốn cha lại già đi, con nguyện đổi hết tất cả của con, đổi lại cho cha tuổi dài bên con cháu… Con là niềm tự hào của cha sao, cha còn lo lắng cho con nữa sao, con trai cha vẫn nhớ thương, giờ đã trưởng thành đây rồi… Cảm tạ trời đất cho cha luôn bên cạnh con trên con đường ấy…”

Khi Tần Cảnh từ trong thang máy đi ra, đã trông thấy bên kia đại sảnh, một bên vách cửa sổ kính, tràn đầy ánh nắng vàng, Doãn Thiên Dã đứng một mình, giữa ánh sáng sáng ngời, sống lưng thẳng, an tĩnh mà trầm mặc.

Cô từ xa nhìn bóng lưng anh, lòng cũng đột nhiên im ắng, trong phút chốc thất thần.

Chỉ là, khi nãy thoáng nhìn lướt qua một người đi ra đại sảnh, phải… Đầu Tần Cảnh run lên, nhìn sang, cái dáng người này, hình như là người hôm đó cô gặp trước cửa nhà Doãn Thiên Dã, Tô Mạn.

Cách người đó hơi xa, Tần Cảnh cũng không xác định được có phải Tô Mạn không, nhưng, hiệu quả cũng vậy cả thôi —— cô đột nhiên nhận ra, mình vậy mà lại có thể quên đưa danh thiếp của Tô Man cho Doãn Thiên Dã rồi.

Trong lòng Tần Cảnh bất tri bất giác liền bị bịt kín một tầng sương mù không cách nào phá được.

Cô nhìn lại bóng lưng tuấn đỉnh của Doãn Thiên Dã, đôi chân năng như đeo chì, giống như trước giờ chưa từng cảm nhận được giữa bọn họ còn có một khoảng cách xa như vậy.

Rốt cục bước ra đi qua, anh cũng xoay người đi tới, lúc nhìn thấy cô, anh rõ ràng hơi giật mình, thần sắc có chút hoảng loạn, hốc mắt có chút hồng hồng.

Tần Cảnh nhìn Doãn Thiên Dã, anh đứng ngược sáng, thanh tuấn đến không chân thật, nhưng vệt nước mắt lấp lánh vừa rơi cũng hiện lên thật rõ ràng.

Gặp mặt rồi đúng không…

Cô không ý thức cúi đầu, đôi tay muốn ôm cô đã gần chạm đến, tâm tình lại rơi xuống đến đáy cốc.

Trên đường đi xe trở về, hai người đều tự cho là ăn ý không nói một lời.

Giữa đường gặp đèn đỏ.

Tần Cảnh thần sắc mệt mỏi ngẩng đầu, quay lại nhìn thấy màn hình LED của quảng trường trước mặt đang phát quảng cáo đồ trang điểm, mà cô gái trong đó, chính là Tô Mạn.

So với Tô Mạn canh suông mì sợi (trong cuộc sống thường ngày) ngày hôm đó thì khác hẳn, nàng trong quảng cáo, nùng trang diễm mạt (trang điểm xinh đẹp, kiều diễm), không mang chút bụi trần, ngược lại càng lộ vẻ quyến rũ cao quý.

Tần Cảnh xem đến mức ngẩn ngơ, mờ mịt quay đầu nhìn Doãn Thiên Dã một cái.

Lúc đó, anh cũng thấy bảng quảng cáo kia.

Ánh đèn LED chiếu vào đôi mắt đẹp của anh lóe sáng lên, trong bóng đêm mông lung, anh quay mặt lại, trầm tĩnh mà sâu sắc. Có một loại giật mình không thành tiếng.

Tần Cảnh thấy gió ngoài cửa sổ hơi lạnh, đột nhiên lại nghĩ đến tấm ảnh mà cô nhìn thấy trong nhà anh nửa tháng trước, hình ảnh Tô Man ôm anh, mỉm cười, vẫn thật rõ ràng như thế.

Hai người họ kỳ thật rất xứng đôi đúng không?

Tim cô bỗng nhiên như bị ai đâm một nhát, đau nhức lạnh buốt, cô cũng không rõ được cảm giác này là gì.

Chỉ là, lại nghĩ đến dòng chữ đằng sau bức ảnh "Ti Amo",

Ti Amo a!

Em yêu anh? Sao?

Cô quay đầu đi nơi khác nhìn ngắm ánh đèn neon ngoài cửa sổ, mũi có chút chua xót, cô giật mình nhận ra, thứ cảm giác khiến cô càng lúc càng chua xót này, hóa ra, chính là đau lòng!

Lòng Tần Cảnh lập tức bắt đầu chấn động dữ dội, lại vừa tĩnh lặng, vừa chua xót, vừa lạnh lẽo, trong lòng không thể yên nổi, chuyện này tới cùng là làm sao đây!

Vừa đến nhà, Tần Cảnh liền vọt vào nhà tắm khóa mình lại.

Doãn Thiên Dã đến hỏi han, cô cũng chỉ nói bên ngoài quá nóng, muốn tắm rửa trước!

Nước trong bồn tắm ào ào chảy, cô lại ngơ ngẩn đứng ở trước bồn rửa tay, nhìn chính mình trong gương, ánh mắt trống rỗng mà mờ mịt: Tần Cảnh a, mày rốt cuộc là làm sao? Vì sao mấy

ngày gần đây lại là lạ như thế? Vì sao trong lòng lại có những cảm xúc kì lạ thế này?

Vì sao đột nhiên đau xót?

Kỳ thật, rất đơn giản a, trong lòng cô đột nhiên có một tiếng nói gào thét: hi vọng Doãn Thiên Dã không muốn gặp lại Tô Mạn!!! Mà Tô Mạn đó không tồn tại có phải hơn không!!!

Giọng nói trong lòng vừa mới dứt, Tần Cảnh đột nhiên ngẩn ra, có chút kinh ngạc sờ sờ gò má nóng lên của chính mình, a, là bởi vì, Tần Cảnh, mày thích Doãn Thiên Dã rồi a!

Nhất thời, lại thấy cô đơn, lại vừa sáng tỏ.

Rốt cục việc này cũng đã biết rõ ràng a, nhưng mà, vì sao lại đúng thời điểm này phải có một Tô Mạn xuất hiện?

Cô lại càng sửng sốt, trời ơi, cô sao lại oán Tô Mạn đến vậy chứ?

Thật đáng sợ!

Cô nhìn cái bóng xa lạ của chính mình trong gương, thương xót cười: hi vọng Doãn Thiên Dã không muốn nhìn thấy Tô Mạn sao?? Hi vọng không có người tên Tô Mạn này sao??

A, Tần Cảnh, mày biến thành một người rất xấu xí rồi!

Bộ dạng xấu xa như vậy, không hi vọng Doãn Thiên Dã thấy được!

Cô có chút vô lực, chậm rãi ngồi xổm xuống, vùi đầu ôm chặt chính mình.

Cứ như vậy không biết bao lâu, cô mở cửa ra khỏi nhà tắm, đi vào phòng rút ra tấm danh thiếp của Tô Mạn.

Đi đến phòng khách, Doãn Thiên Dã khó hiểu : “Em đang làm cái gì? Làm trò gì nửa ngày cũng không có tắm rửa?”

Tần Cảnh không trả lời, nghiêm chỉnh ngồi trên thảm trải sàn, hai người cách nhau một bàn cà phê pha lê. Doãn Thiên Dã kinh ngạc nâng mi, rồi cầm điều khiển từ xa tắt tivi.

Một mảnh yên tĩnh quỷ dị.

Cô sắc mặt hơi tái, miết theo mặt thủy tinh, đem danh thiếp chậm rãi đưa cho anh:

“Hình như là, một hai tháng trước, tôi đã gặp Tô Mạn, cô ấy nhờ tôi cầm danh thiếp của cô ấy chuyển lại cho anh, chính là…” Cô cười có chút cay đắng,

“Tôi, tôi nói tôi quên mất, chắc là giống bịa chuyện lắm nhỉ?”

Doãn Thiên Dã cụp mắt nhìn thoáng qua danh thiếp trên bàn, đầy đủ ba giây sau, ngước mắt nhìn cô, biểu cảm sạch sẽ đến không có một tia cảm xúc, giọng nói dễ nghe cũng trong khoảnh khắc bình tĩnh không có chút dao động, thậm chí, có một chút đạm đạm mát mẻ:

“Cho nên?”

Tần Cảnh dần dần lạnh run, một bàn tay khác đưa ra trước mặt anh, thả ra một chùm chìa khóa: “Đây là chìa khóa nhà của anh, thật ra, tôi đã sớm muốn trả lại. Giờ trả cho anh!”

Anh vẫn là câu nói đó: “Cho nên?”

Cô ngước mắt nhìn anh, sắc mặt trắng bệch, đáy lòng hơi lạnh:

“Doãn Thiên Dã, anh chuyển về đó đi!”

Chương 40

Tần Cảnh nghĩ chính mình giấu diếm chuyện của Tô Mạn, cảm thấy thật không biết xấu hổ mới nhìn anh, mắt vẫn yên lặng cụp xuống.

Doãn Thiên Dã không có phản ứng gì nhìn cô một hồi, sau một lúc lâu, lại không thể tưởng tượng nổi cười thành tiếng: "Ôi! Nhìn em như vậy, về sau mà quay kịch cho TV, nhất định sẽ là một đôi cẩu huyết!"

Tần Cảnh ngơ ngác ngẩng đầu, vừa nhìn đã nhận thấy ý cười tràn đầy trong mắt anh, ngẩn ngơ, thế là thế nào?

Doãn Thiên Dã nhíu mày: "Cái loại không giải thích, hiểu lầm gì gì đó này, tôi chán ghét nhất, cho nên…"

Anh nghiêng người sang, thẳng tắp nhìn chòng chọc con ngươi trong trẻo của cô, giống như muốn nhìn thấu vào lòng cô, "Nói vài lời không rõ ràng ra đâu vào đâu, đã muốn đuổi tôi sao?"

"Hay là, " anh vuốt cằm nghĩ ngợi một lát, đột nhiên duỗi tay ra lướt qua bàn, bất mãn đẩy đẩy trán cô, "Em thực sự cho rằng tôi gọi thì đến đuổi thì đi a?"

Tần Cảnh vẫn là mông lung: "Nói, nói rõ ràng cái gì?"

Chẳng lẽ muốn cô khai ra vì sao lừa anh, vì sao không nhận lỗi, vì sao không đưa thông tin liên lạc của Tô Mạn cho anh sớm hơn một chút sao?

“Tần Cảnh, ” anh cong môi một chút, trong nhãn tình xinh đẹp là phong tình vạn chủng ôn nhu, “Em, không phải là thích tôi chứ?”

“Cút!” Tần Cảnh vừa tức vừa thẹn đến cực điểm, căm giận đứng dậy, “Tự luyến cuồng, mau mau từ trong nhà tôi chuyển ra ngoài đi!”

Đuôi lông mày anh khẽ nâng, nhìn qua có chút thất vọng, “A ~~~ ra là em không thích tôi!”

Tần Cảnh mặt nóng lên, xoay người đi thẳng.

Anh đứng dậy đuổi theo, xoải chân một bước, từ sau lưng ôm chặt cô, chặt chẽ nhốt chặt cô lại, không buông tay, thanh âm trầm thấp, mang ý cười nghiêm túc: “Em nghĩ nghĩ lại thật tử tế đi, thực không thích sao? Có phải em nhầm rồi không?”

(cứ cho là anh nói đúng, nhưng mà thực sự là tự luyến cuồng mà)

Anh cúi đầu, thở ra luồng khí nóng thổi trên cổ cô, bỏng chết người. Tần Cảnh không yên được, muốn giãy thoát khuỷu tay anh, lại không có sức lớn như vậy.

“Doãn Thiên Dã, anh buông ra!” Nội tâm cô run rẩy đến rối tinh rối mù, ra sức đẩy đẩy tay anh, người kia vẫn không nhúc nhích tí nào, ngược lại có xu thế càng lúc càng ôm chặt.

Anh nghiêng người sang, cằm dán trên gò má nóng lên của cô, thanh âm mềm nhẹ, nói không ra hết du dương: “Không muốn buông ra đấy, làm sao bây giờ?”

Tần Cảnh bỗng nhiên thân thể cứng đờ, sững sờ nhìn chòng chọc vào hư không.

“Thực sự muốn đuổi tôi đi sao?” Cằm anh cọ xát qua lại má cô, “Nhưng mà, tôi không muốn đi, làm sao bây giờ?”

Sau người, ngực anh lại càng chặt hơn một chút, ôm cô càng chặt chẽ hơn. Cô ngừng giãy dụa, ý thức dần dần buông lỏng, đầu óc trống rỗng, không có mâu thuẫn, chỉ có cảm giác ấm áp.

Cô nghĩ, cô vốn không tình nguyện giãy thoát ra.

Tần Cảnh không nói chuyện, bởi vì cổ họng có chút đau, nói không ra lời. Kỳ quái, mũi cũng có chút xót, trong đáy mắt trong suốt của cô nước sáng lấp lánh lay động. Thế giới trước mắt trở nên thật mơ hồ mà rực rỡ.

Anh càng sán vào cô, còn cứ thế nỉ non: “Làm sao bây giờ? Nghĩ muốn cùng em ngủ, ngày nào cũng ngủ cùng giường…”

Tần Cảnh:…

Lệ quang trong mắt nháy mắt bốc hơi.

Quả thật là phong cách của Doãn cặn bã! Trên đời có loại thổ lộ sắc – tình như vậy không?

Nhưng lời của anh còn chưa nói hết: “Còn muốn mỗi ngày mở mắt liền nhìn thấy em, cùng nhau rời giường. Cho đến tận, rất lâu, rất lâu về sau, ngủ đến vĩnh hằng đi, rốt cuộc không mở mắt ra được nữa, rốt cuộc không thể đứng lên được, cũng không có vấn đề gì nữa!”

Tần Cảnh cắn răng, cố gắng nháy mắt mấy cái:

Hỗn đản, lại còn giống như là đóng phim thế hả, nói lời ngon tiếng ngọt hại người như vậy!

Cứ ôm ấp như vậy, lại không biết đã qua bao lâu, anh ở bên tai cô, nặng nề mà than thở một hơi, có chút tự giễu dường như bất lực, nhưng càng kiên định nghiêm túc: “Tôi giống như, lại yêu em. Làm sao bây giờ?”

Tần Cảnh ngẩn ra, trợn tròn mắt thật to, nháy cũng không nháy, trong phút chốc, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào.

Dần dần, cảm giác nóng như lửa trên má chậm rãi tiêu tan, lòng sạch sẽ như trời xanh được nước rửa qua.

Như vậy sao?

Thực sự tốt, vừa mới tốt.

Làn môi cô khinh nhẹ run rẩy,

Tần Cảnh, mày thật đần a!

Tô Mạn không quan trọng, trước thấp thỏm không yên cũng không quan trọng, anh ấy đều không có để ý! Nhìn xem bây giờ, anh ấy chỉ nghĩ khiến cho mày biết anh ấy yêu mày thôi. Nhưng mày lại nghĩ nhiều thứ linh tinh như vậy.

Mày không phải rất quả quyết rất tiêu sái sao? Đến tình huống thế này, lại do dự nhát gan phạm hồ đồ sao?

Mày đúng là đần mà!

May mắn, may mắn anh ấy không chịu buông tay.

Đúng a, nói không có nói rõ ràng, thế nào có thể buông tay?

Anh hơi hơi nghiêng người, hơn phân nửa trọng lượng đều áp trên người cô, cô dần dần cảm thấy có chút nặng, có chút thở không nổi.

Kết quả này cô hoàn toàn chưa từng nghĩ đến.

Cô không nghĩ đến Doãn Thiên Dã đột nhiên lại thổ lộ tình cảm, càng không nghĩ đến anh sẽ dùng cái chữ "yêu" này. Cô tuy rằng an tâm lòng đầy hạnh phúc, lại càng sinh một cảm giác thấp thỏm cô đơn.

Cô xác định rồi, cô thích Doãn Thiên Dã, nhưng mà, rốt cuộc có đến mức yêu hay không, cô hoàn toàn không rõ. Nên, nên đáp lại anh thế nào đây?

Nói "Tôi cũng yêu anh", quá không có được như vậy, nếu như bị anh phát hiện, ngược lại càng thương tổn anh nhiều hơn;

Nói "Tôi cũng thích anh", quá không đủ thành ý, lời nói bất bình đẳng như vậy, nói ra cũng chỉ giống như miễn cưỡng mà uyển chuyển cự tuyệt;

Trong phút đó, Tần Cảnh vô cùng bối rối.

Cô không biết chính mình phải chăng phải chuẩn bị kỹ càng tiếp nhận anh, chuẩn bị ở chung với anh; nhưng cô rất chắc chắn, cô không muốn cự tuyệt hắn, không muốn không còn khả năng nào ở bên anh.

Điên, vì cái gì vừa gặp chuyện tình cảm, cô liền trở nên rối rắm thế này.

Nhưng Doãn Thiên Dã dường như đoán ra được luồng suy nghĩ trong lòng cô, kề bên tai cô nhẹ nhàng cười một tiếng: "Em không cần trả lời ngay, từ từ mà nghĩ, nghĩ cho rõ ràng, nghĩ được rồi thì nói sau. Muốn suy xét bao lâu cũng được, tôi chờ em!"

Trong lòng Tần Cảnh lại ấm áp, hai gò má đỏ bừng, cúi đầu thật

thấp “Ân” một tiếng.

Doãn Thiên Dã như trút được gánh nặng thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Tần Cảnh giờ mới phát hiện, thì ra khi nãy, anh vẫn luôn khẩn trương mà thấp thỏm.

Cô hơi hơi xoay đầu, má chạm lên khuôn mặt anh thật dịu dàng, vẫn không nhúc nhích, cũng không nói được lời nào, cứ để cho anh ôm ấp thân mật như vậy, giờ phút này, cảm giác vui sướng mà hạnh phúc này, vẫn rõ ràng trước sau như một.

Không biết qua bao lâu, khi cô cảm thấy đùi mình có chút run rẩy rồi, Doãn Thiên Dã mới bình thản mở miệng : “Bất quá, anh thực sự phải chuyển đi!”

Tần Cảnh sửng sốt, đột nhiên xoay người: “Tại sao?”

Chóp mũi hai người lại vừa vặn, xẹt qua thật gần như cách chỉ một lớp sa mỏng.

Cô hơi hơi kinh ngạc, càng chột dạ hơn, phản ứng mãnh liệt như thế giống như là cô rất muốn sống chung với anh vậy. A, nữ nhân khẩu thị tâm phi!

Doãn Thiên Dã vẫn ôm lấy cô không buông tay, cứ cách nhau thật gần như vậy mà nhìn cô, trong mắt không giấu được ý cười, xem ra, phản ứng vừa rồi của cô khiến anh rất vui vẻ.

Sau một lúc lâu, anh hơi hơi thu lại tươi cười trên mặt, nói: “Phim chiếu hàng tuần từ cuối tuần sẽ phát sóng, quảng cáo tuyên truyền linh tinh các hoạt động cũng sẽ rất nhiều. Đến lúc đó tiếp xúc với truyền thông sẽ nhiều lên, chó săn bám theo cũng sẽ nhiều hơn.”

Tần Cảnh hơi hơi có điểm thất vọng, nhưng cũng có thể lý giải được.

Dù sao, nghệ sĩ mới xuất hiện vẫn là tránh các tai tiếng tình dục này nọ thì hơn. Nhất là Doãn Thiên Dã loại hình ảnh đẹp trai như thế này, cho dù khả năng diễn xuất có tốt hơn nữa, đầu tiên thu hút được người hâm mộ, cũng thường là do bề ngoài mà fan đều là tuổi học sinh. Nếu như có vụ tai tiếng tình dục, hay là có bạn gái, đối với sự nghiệp của anh kỳ thật đều rất bất lợi.

Tần Cảnh gật gật đầu: "Được!"

Doãn Thiên Dã trong ngày hôm đó liền dời về nhà trọ của chính mình, hơn nữa hai người trợ lý mới cũng đến, sau đó, anh liền vội vàng đi quay phim.

Trong căn nhà bỗng nhiên thiếu một người, Tần Cảnh ngay từ đầu cảm thấy rất không quen, nhưng là vòng hai cuộc thi đạo diễn của Thịnh Hạ đã bắt đầu, cô cũng dần dần vội lên, dần dần không có nhiều tinh lực đi nghĩ vấn đề này nữa.

Càng ngày càng bận rộn, ngày nào cũng phải liên lạc với ban tổ chức để tìm hiểu rõ tiến độ, tiến hành phổ biến cho ekip làm phim, và sứt đầu mẻ trán nhất, vẫn là tìm kịch bản.

Lĩnh vực cô am hiểu nhất vẫn là đạo diễn, tuy rằng cô cũng đã từng tưởng tượng trong đầu rất nhiều cốt truyện hoặc kinh thiên động địa, hoặc duy mỹ động lòng người, cũng từng nghĩ thử qua viết tiểu thuyết.

Nhưng kịch bản và tiểu thuyết hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, cốt truyện trong đầu bạn nghĩ ra rất hay, nhưng viết thành kịch bản chưa chắc đã hay. Nhất là kịch bản phim. Tính chuyên nghiệp của nó không phải người bình thường có thể trong một thời gian ngắn có thể nắm bắt được.

Đây cũng là lý do bình thường tác phẩm nổi tiếng thường không phải do một người tự viết kịch bản tự đạo diễn, nếu không, các biên kịch trên đời cũng không kiếm được cơm ăn! Giải Oscar cho biên kịch xuất sắc cũng không phải là để trang trí!

Tần Cảnh không có tự cho là đúng mà vọng tưởng người vừa mới tiến vào nghề đạo diễn như cô, lại có khả năng tự biên tự đạo như thế, nếu cô muốn trong cuộc thi đạo diễn lần này không chỉ chiến thắng mà còn tạp tiếng vang lớn, tìm được kịch bản tốt, chính là mở đầu mấu chốt!

Nhưng, ban tổ chức cho thời gian làm phim là nửa năm, quá gấp. Cô bây giờ mà đi tìm kịch bản có sẵn, thật sự rất khó. Nhưng nếu như hiện tại tìm người viết, giả mà viết ra một cái kịch bản không được như ý người, lại phải đi tìm người viết lại, thì thật lãng phí thời gian.

Nếu như, cô có khả năng cùng hợp tác với biên kịch đó thì tốt, cốt truyện đại khái theo ý cô, ngôn ngữ dàn cảnh theo biên kịch. Như vậy kịch bản viết ra chắc sẽ không có sơ hở gì nữa!

Chính là, biên kịch lớn nổi tiếng sẽ không tự hạ thấp bản thân tới thuận theo ý tưởng của đạo diễn vô danh như cô, mà biên kịch nhỏ, năng lực lại không thể tin tưởng được.

Tần Cảnh nghĩ đau cả đầu rồi, mới quyết định gọi điện thoại hỏi ba ba, xem xem ba ba có biết một biên kịch nào không quá nổi tiếng mà thực lực lại xuất sắc không, nói xong câu đó, Tần Cảnh cũng cảm thấy không thể được.

Thực lực xuất sắc làm sao mà không quá nổi tiếng được?

Cũng không ngờ đáp lại vậy mà lại có thật.

Hơn nữa, lúc ấy Tần Chính nghe cô nói, còn có vẻ rất nghi ngờ: “Con nói không phải là có con gái lớn Nghê gia Già Già sao? Quái,

lúc còn học trường sân khấu điện ảnh, con học hệ đạo diễn, nó học hệ biên kịch, quan hệ còn tốt lắm mà, không phải là lâu rồi không liên lạc chứ? Ba có thể tìm Nghê nãi nãi hỏi số nó cho!"

Tần Cảnh sửng sốt, nghĩ đến cái điện thoại này trong address book (danh bạ) hình như đúng là có mấy người lạ họ Nghê thật, vội nói: "Có số cô ấy rồi ạ, tại con ngay lúc đấy không nhớ ra, cám ơn ba nhớ!"

Cúp điện thoại, Tần Cảnh lật qua lật lại address book trong di động, quả nhiên tìm được một cái tên là "Nghê Già", mà chân dung của cô ấy trong đó vẫn là tấm ảnh sticker chụp cùng Tần Cảnh từ thời đại học, tươi cười xán lạn mà vui vẻ.

Khuôn mặt này rất quen thuộc.

Tần Cảnh xem cái tên và bức ảnh này, có chút kinh ngạc.

"Nghê Già", ở trong đời thực, lớp bên cạnh của Tần Cảnh quả thật có một bạn nữ tên là Nghê Già, gia tộc rất hiển hách, nhưng mà, cô ấy là hệ diễn viên mà, hơn nữa, không phải khuôn mặt này a; Nghê Già trong ảnh ở điện thoại, rõ ràng là một cô gái học biên kịch nghèo rớt mùng tơi nhưng cũng rất xinh xắn, gọi là gì gì đó Phỉ Phỉ.

Có lẽ là Viên Tử viết tiểu thuyết này tính sai rồi!

Tần Cảnh cũng không biết trong tiểu thuyết cái Tần Cảnh trước kia và Nghê Già quan hệ như thế nào, thế là thăm dò gửi một tin nhắn thật dài, lễ phép mà khách khí ân cần thăm hỏi một chút, lại nghĩ thế nào viết hết ý tưởng muốn cùng viết kịch bản từ đầu chí cuối báo cho cô nàng.

Không bao lâu sau, có tin ngắn gửi lại :

"Ừ được. Gần đây vừa vặn có thời gian. Tối nay 7:30 tới đó tìm

cậu, tiện không?"

Tần Cảnh gửi lại một dòng tin ngắn: "Được, cám ơn!"

Đặt điện thoại xuống, Tần Cảnh thở phào thật dài, chuẩn bị tắm rửa một cái trước, không nghĩ tiếng chuông tin nhắn lại vang, là ban tổ chức gửi danh sách diễn viên hợp tác ——

"Nam diễn viên Long Kỳ, nữ diễn viên Tập Vi Lam."

Ách, đây gọi là nửa vui nửa buồn phải không?

Chương 41

Nghê Già rất đúng giờ, 7:30 nhấn vang chuông cửa.

Tần Cảnh mở cửa nhìn thấy cô nàng, có một loại kinh diễm nhàn nhạt, giống như lúc bắt đầu xuyên tới đâu, đứng trong thang máy, kinh diễm khi nhìn thấy bóng mình trên mặt thủy tinh.

Nghê Già rất xinh đẹp, thuộc về loại ngũ quan tinh xảo, hợp lại cùng một chỗ càng thêm không thể bới móc gì nữa, hơn nữa, trên khuôn mặt của cô hàm chứa một chút thanh nhã, vừa nhu hòa lại vừa xa cách, hoàn toàn khống chế khuôn mặt đẹp trời sinh. Không khiến người ta có cảm giác giống bình hoa, ngược lại khiến người ta thầm than, đây chính là danh môn thục nữ a!

Đương nhiên, Tần Cảnh cũng là một cái mỹ nhân, nhưng cô đã sớm đổi kiểu trang điểm phong cách cứng nhắc kia rồi, ngược lại trở nên càng thêm hoạt bát tự nhiên, lại dạt dào sức sống.

Cho nên, Nghê Già nhìn thấy Tần Cảnh tóc buộc tùy ý, mặc áo thể thao, cũng hơi hơi ngẩn ra: “Nhiều năm không gặp, phong cách của cậu cũng thay đổi nhiều thật!”

Nói là nhiều năm không gặp, giọng điệu cũng tự nhiên mà tùy ý.

Tần Cảnh phỏng đoán hai người này quan hệ hẳn là rất tốt, trong lòng thầm thở thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười nói: “Người lúc nào chẳng thay đổi! Vào đi đã rồi nói tiếp!”

Nghê Già tiến vào rồi, cũng không có ôn chuyện nhiều, nói mấy câu nói liền trở lại vấn đề kịch bản: "Đúng rồi, tớ nghe nói cuộc thi lần này của các cậu, là có định trước vai nam nữ chính sao?"

Tần Cảnh đưa điện thoại cho cô xem: "Này, Long Kỳ, Tập Vi Lam!"

Nghê Già hơi hơi nhíu mi: "Long Kỳ nghe nói, rất có thực lực, diễn cái gì được thành cái đó. Nhưng mà, nói đến Tập Vi Lam, khả năng diễn không được phong phú lắm. Cái "Khoa ngoại số 13" đó hình như là, a, hôm nay chiếu đấy!"

Tần Cảnh vừa nghe, nhanh chóng cầm điều khiển chuyển đến kênh đó, trên TV dòng chữ vàng hiện lên "Tập 1".

Hai người tập trung xem hết mười mười phút, Tần Cảnh thầm nghĩ, Doãn Thiên Dã diễn được thực sự rất rất tốt, cảm giác thổi vào nhân vật rất mạnh, khiến cô một lần nữa có cảm giác bị vị bác sĩ này mê hoặc.

Lời kịch rất chặt chẽ, đối thoại vừa thông minh lại khôi hài, diễn viên lớn tuổi với những người mới hòa hợp tung hứng cũng tương đối, quả thật là tác phẩm của cây bút kì cựu.

Chỗ khiếm khuyết duy nhất trong cái tốt đẹp đó là ——

"Vai nữ chính không hợp!"

"Vai nữ chính không hợp!"

Hai người cơ hồ trăm miệng một lời, nói xong, quay mặt nhìn nhau, nhịn không được cười phá lên.

Tần Cảnh nghiêm túc phân tích: "Kiểu nhân vật này cô ta khống chế không tới, vai nữ chính chỉ có thể coi như diễn rất quy củ thôi, nhưng những người xung quanh diễn các nhân vật khác

quá hoàn mỹ, đứng giữa họ mà so sánh, cô ta liền có vẻ rất vụng về!"

"Đúng!" Nghê Già gật gật đầu, "Long Kỳ cũng là một diễn viên kỹ thuật diễn xuất có thể nói là hoàn mỹ, nếu như hợp tác với Tập Vi Lam, mà kiểu nhân vật Tập Vi Lam diễn không phải kiểu cô ta vẫn am hiểu, rất có khả năng khi so sánh, sẽ xuất hiện hiệu quả giống như thế này!" Nghê Già chỉ chỉ Tập Vi Lam trên TV.

"Cứ tiếp tục phát triển như thế này, kịch bản "Khoa ngoại số 13" chắc chắn sẽ giảm bớt đất diễn của Tập Vi Lam đi, thậm chí đổi vai nữ chính. Trong tình huống đó, phim hàng tuần này sẽ trở nên rất kì lạ. Nhưng mà…" Nghê Già chần chừ.

Tần Cảnh biết cô muốn nói gì, khẽ cười nói: "Nhưng mà, thời gian làm phim của tớ ngắn hơn nhiều, chỉ có thể một búa định âm (một nhát chết ruồi), hoặc thành công, hoặc thất bại!"

Nghê Già cũng có chút tiếc nuối: "Chỉ là, vai nam nữ chính bị chỉ định thế này là không thể thay đổi a!"

Tần Cảnh nhún nhún vai, tận lực nhìn mọi việc tích cực một chút: "Thôi, cứ cho là luyện tập đi! Sau này khi quay phim có nhà đầu tư, lúc đầu thế nào cũng bị phía đầu tư gây sức ép, phải chọn diễn viên theo ý họ. Vai nam nữ chính cũng không thể tự mình chọn được! Cho nên…"

Tần Cảnh trầm mặc một hồi, vẫn không cam tâm, lại nói, "Lần này chọn sở trường của Tập Vi Lam để viết kịch bản đi!"

Nghê Già hơi hơi ngẩn người, có chút kinh ngạc thái độ co được dãn được này của cô, sau một lúc lâu, an ủi cười cười: "Cậu thật không giống ngày xưa, lúc trước đúng là loại cố chấp đâm tường nam mà chết cũng không quay đầu!"

Tần Cảnh khe khẽ mỉm cười, tiếp tục xem TV, phim tình cảm hài

“Khoa ngoại số 13” này vẫn rất hấp dẫn mà.

Nghê Già nâng quai hàm, nhìn chòng chọc Doãn Thiên Dã và Tập Vi Lam trên TV một hồi lâu, đột nhiên quay đầu hỏi Tần Cảnh: “Nhưng cậu có nghĩ đến không, câu nhân nhượng Tập Vi Lam như thế, đến lúc đó, cô ta lại tìm cậu yêu sách này nọ thì sao? Tớ nghe nói, hai người hình như không hợp nhau!”

Điểm này Tần Cảnh cũng nghĩ đến, khi xem bộ phim này, nghĩ đến những chuyện ở studio, Tập Vi Lam rõ ràng đối với Doãn Thiên Dã không chết tâm, đối với cô càng thêm oán hận.

Lại cộng thêm, gần đây nhất cô ta bị vụ xì căng đan với An Nham làm hao tổn hình tượng, còn mất đi cổ phần Trường Ninh. Hiện tại nhìn thấy Tần Cảnh thuận buồm xuôi gió làm đạo diễn, nhất định sẽ giở trò xấu.

Tần Cảnh ngả ra sau, ngồi hẳn trong ghế sofa, lẳng lặng nói: “Tuy rằng không thể đổi diễn viên, nhưng nếu như có cách nào mà đuổi được cô ta đi thì tốt rồi!”

Nghê Già nghĩ một lát, lại hỏi: “Cậu đã đại khái nghĩ ra muốn quay phim cốt truyện thế nào rồi hả!”

“Ừ! Nửa năm nữa, khi phim được chiếu, cũng vừa đúng là lễ mừng năm mới. Tớ vốn muốn làm phim chiến tranh sử thi, nhưng mà, xét đến nhân tố Tập Vi Lam này, vậy cũng chỉ có thể làm phim tình cảm chúc mừng năm mới vậy!”

Nghê Già nhẹ nhàng nâng mày, cười nói: “Loại phim chiến tranh sử thi, tớ còn chưa từng khiêu chiến lần nào! Cậu nói vậy làm tớ hăng máu rồi đó! Nếu không, làm cả hai đi!”

Tần Cảnh sửng sốt, bỗng nhiên hiểu ý Nghê Già: “Trước cứ theo kế hoạch, quay cái phim tình cảm này, nếu Tập Vi Lam diễn tốt, không gây phiền toái cho tớ, thì không sao cả. Phim chiến tranh

để lần sau lại làm!"

Nghê Già gật gật đầu: "Nhưng, nếu như cô ta bới móc, liền nghĩ cách làm cho vấn đề đó thành chuyện lớn, đuổi cô ta ra khỏi ekip. Hoặc giả không cần đuổi, cô ta cũng sẽ nghĩ cách giữa đường rời đi, kịch bạn của cậu là làm theo yêu cầu khả năng của cô ta, cô ta đương nhiên sẽ cho là công việc của cậu sẽ thất bại trong gang tấc, có lại đi tìm kịch bản cũng không kịp."

"Sau đó, chúng ta liền lập tức chuẩn bị quay kịch bản thứ hai!"

Tần Cảnh và Nghê Già hai người thương lượng xong, lập tức bắt đầu giành giật từng phút từng giây mà hành động. Hai người ngồi bên cạnh bàn trà, bưng cà phê, cầm giấy bút, phác thảo vẽ vời thêm thắt cả đêm, đại thể đã miêu tả ra khung sườn hoàn chỉnh cho cái phim tình cảm này:

Cô gái một lần đi qua sân bóng rổ, bị học trưởng nện trúng bóng rổ vào đầu, lại không ngờ vừa nhìn đã yêu hắn. Nàng vốn nhát gan chỉ biết hàng ngày đi theo bóng dáng hắn, lén lút nhặt về bài tập cũ hắn làm, nhìn chữ viết tiêu sái của hắn mà cười ngây ngô vui vẻ; lén lút cầm điện thoại gọi cho hắn, nghe được giọng nói của hắn, lập tức cúp điện thoại vui vẻ hét chói tai.

Tuy rằng thầm mến rất ngọt ngào, nhưng càng là thống khổ và rầu rĩ, nàng cảm thấy chính mình không đủ hoàn mỹ, bắt đầu chăm chỉ đọc sách, bắt đầu dùng sản phẩm dưỡng da, nghĩ muốn đợi khi chính mình thay đổi trở nên xinh đẹp, liền tìm học trưởng thổ lộ.

Đến ngày nổi lên đủ dũng khí, lại nhìn thấy dưới gốc anh đào, học trưởng ôm bạn thân nàng, khẽ hôn cô ấy, cùng một chỗ với nhau. Sau khi học trưởng trở thành bạn trai của bạn thân, cơ hội gặp mặt gia tăng mãnh liệt, cô gái từ nay càng lâm vào thống khổ thầm mến.

Mấy năm sau, học trưởng và bạn thân kết hôn. Có lần, cô gái đến chơi nhà bạn, học trưởng xuống dưới đón nàng, khi lên tầng, thang máy mắc kẹt.

Học trưởng có chứng sợ bị giam cầm ngất xỉu, cô gái nhìn người đàn ông mình thầm yêu suốt bảy năm, rốt cục đối diện với khuôn mặt tái nhợt của hắn, khóc rống mà thú nhận.

Chỉ đáng tiếc, học trưởng không có nghe thấy.

Nhưng thổ lộ xong, cô gái vốn nhát gan lòng phát sinh biến hóa, nàng bức thiết hi vọng học trưởng biết phần tình cảm này, một lần nữa thổ lộ. Học trưởng vô cùng chấn kinh, cũng có chút tiếc nuối, vốn là, lúc trước nện bóng rổ vào đầu nàng, là cố ý. Bởi vì học trưởng rất có hảo cảm với nàng.

Chỉ đáng tiếc, nàng trước mặt hắn vẫn đều là bộ dáng yên tĩnh không tiếng động. Học trưởng cho rằng cô gái không thích hắn, cảm tình trong lòng liền chậm rãi đặt xuống. Ngược lại cô bạn thân to gan hoạt bát xâm nhập tầm nhìn của hắn.

Học trưởng tuy rằng tiếc nuối năm đỏ đã bỏ qua chuyện kia, lại cũng không muốn thương tổn người vợ yêu sâu đậm hôm nay, cự tuyệt cô gái.

Nhưng cô gái biết được chuyện năm đó, càng thêm không cam tâm bỏ qua tình yêu đau khổ của chính mình suốt bao năm, thế là bắt đầu điên cuồng theo đuổi học trưởng, cũng lợi dụng lòng tin của bạn thân với mình, ra sức nỗ lực bịa đặt, châm ngòi đả kích tín nhiệm giữa học trưởng và bạn thân.

Cuối cùng, khi học trưởng và bạn thân thể xác và tinh thần đều mệt, tuy rằng không ly hôn, nhưng cũng ở trạng thái chia tay nửa phần.

Cô gái được như ước nguyện chiếm được học trưởng, cho dù là

danh không chính ngôn bất thuận, là tiểu tam, nàng cũng cho rằng đây chính là hạnh phúc, cho rằng nàng bỏ ra nhiều năm như thế, rốt cục có kết quả!

Cho đến có một ngày, bạn thân đổ bệnh, học trưởng cả đêm từ trên giường của cô gái chạy đi, đến bệnh viện thăm nàng. Đêm trời mưa, cô gái trốn ở góc phòng, nhìn học trưởng đưa bạn thân về nhà.

Nàng cảm thấy tư thế cầm ô của hắn, vô cùng xa lạ.

Lúc ấy, học trưởng bởi vì chiến tranh lạnh với bạn thân, cho nên, hắn cũng không có ôm nàng, nhưng là, ô trong tay hắn từ đầu đến cuối đều nghiêng lệch về phía vợ mình. Trên bả vai rộng của hắn, một mảnh ẩm ướt.

Mà cô gái nghĩ đến, trước kia khi trời đổ mưa, học trưởng đều đem nàng ôm thật chặt, nhưng ô trong tay hắn chưa từng nghiêng lệch.

Nàng này mới rõ ràng, hiện tại bọn hắn, là thân thiết da thịt, lại không có thân thiết nội tâm. Cảm tình của hắn với nàng, thực sự từ bảy năm trước đã bỏ qua rồi. Cho dù nàng nỗ lực cái gì, cũng trở về không được.

Thế là, chìm trong tuyệt vọng nàng quyết định từ bỏ can thiệp tình cảm của học trưởng và bạn thân, triệt để nhận thua, triệt để rời khỏi.

Tần Cảnh và Nghê Già đem tình tiết đại khái và các cảnh quan trọng phác thảo một lần xong, Nghê Già đi, trước khi đi còn nói với cô: “Yên tâm, hai ngày hai đêm, tuyệt đối giao cho cậu một cái kịch bản hoàn mỹ!”

Tần Cảnh tiễn Nghê Già đi xong, nặng nề ngủ một giấc.

Tỉnh lại hậu, mới phát hiện trong điện thoại đang ở chế độ im lặng, có 3 cuộc gọi nhỡ của Doãn Thiên Dã.

Chính là gọi đến mà không ai nhận.

Cũng đúng, hai người họ giờ thời gian làm việc trái ngược vô cùng.

Tần Cảnh có chút mất mát, bò lên giường xem tin tức, không ngờ trong tin tức giải trí tất cả đều nói về "Khoa ngoại số 13" hôm qua lên sóng.

Truyền thông đối với hài kịch hàng tuần này của nhà sản xuất trong nước đều hầu hết là tán thưởng, quốc nội sáng tạo chu bá tình cảnh hài kịch đô là đại gia tán thưởng, ngôn từ quá sức khen ngợi cũng biểu lộ hết mức độ ái một rồi. Từ đạo diễn đến diễn viên đến biên kịch đến các loại, đều là một tràng lời khen.

Mà nhận được hết danh tiếng, vẫn là vai nam chính Doãn Thiên Dã. Bởi vì bộ phim sitcom này diễn viên dùng tên thật mà diễn, cho nên, bác sĩ Doãn lập tức trở thành nhân vật được khán giả yêu thích và mong đợi nhất, đẹp trai giàu có, phóng khoáng hài hước, chặt chẽ cẩn thận nghiêm túc.

Người dẫn chương trình giải trí thậm chí thét chói tai: "Nếu như bệnh viện thực sự có một bác sĩ Doãn tốt như vậy, mọi người chắc chắn sẽ xếp hàng đi phẫu thuật!"

Tần Cảnh vui vẻ cười, vừa mới chuẩn bị tắt TV, lại nghe dẫn chương trình nói: "Theo nguồn tin đáng tin cậy của chúng tôi, bắt đầu từ tập ba, khoa ngoại số 13 sẽ đón một vị nữ bác sĩ mới tới! Đây là quyết định của ban biên kịch bộ phim từ trưa ngày hôm nay, nhân vật mới tham gia, nghe nói, chính là do diễn viên mới của Thịnh Hạ Tô Mạn! Không biết, bác sĩ Tô Mạn có thể cùng y tá Tập chiến tranh giành tình cảm hay không? Ha ha, đùa một chút, theo lời ban biên kịch, bác sĩ Tô Mạn chỉ là nhân

vật phụ thôi, cho nên nhóm fan của y tá Tập cũng không cần lo lắng!"

Tần Cảnh hơi hơi nâng mày, ban biên kịch nói như vậy, chỉ là trấn an dư luận mà thôi. Nếu như Tô Mạn diễn tốt hơn, vị trí nữ chính của Tập Vi Lam, tất nhiên không giữ được.

Chỉ là, Tần Cảnh a, Tần Cảnh, mày hi vọng Tập Vi Lam làm nữ chủ, hay là Tô Mạn làm nữ chủ?

Chao ôi, ai bảo mày không phải diễn viên chứ?

Chương 42

Ngày thứ ba, Tần Cảnh nhận được kịch bản "Bỏ lỡ một tình yêu" hoàn chỉnh từ Nghê Già, xem xong, Tần Cảnh cảm thán, quả nhiên có biên kịch đào tạo chính quy nhúng tay, lời kịch được viết ra so với dàn cảnh chính là không giống nhau.

Tần Cảnh gọi trợ lý đạo diễn mang kịch bản phát cho thành viên trong ekip, triệu tập mọi người đến họp.

Tất cả mọi người đều đúng giờ đến, kể cả đại minh tinh Long Kỳ. Khi gặp mặt mọi người, anh ta thậm chí còn nho nhã lễ độ nịnh hót Tần Cảnh một câu: " 'Thời gian xin dừng một chút!' thật quá quá hay, còn được hợp tác với đạo diễn xinh đẹp như vậy, thật là vinh hạnh của tôi!"

Tần Cảnh không có ý tốt cười cười: "Kỳ thật, từ khi "Chuyện ngôi sao" chỉnh sửa format cho đến cách đây mấy kì, tôi vẫn là đạo diễn chương trình, cho nên, phải xem là đã từng gián tiếp hợp tác rồi!"

Long Kỳ ý vị thâm trường "Nha" một tiếng, lại cười : "Hợp tác vui vẻ!"

Bất quá, Tập Vi Lam đến muộn.

Cô ta lấy cớ rất đơn giản, cũng rất dễ dàng khiến mọi người thông cảm: "Tôi vừa mới từ studio của "Khoa ngoại số 13" chạy tới, tới muộn, ngại quá!"

“Khoa ngoại số 13” mới phát được một tập, đã thu hút được sự chú ý của mọi người, bởi vì thật sự quá thành công, tần suất chiếu của phim vốn là mỗi lần chiếu hai tập thành mỗi lẫn chiếu bốn tập. Vai nữ chính là cô ta cũng là phong quang vô hạn.

Tần Cảnh không quá để ý, sắp xếp các nhân viên vào các vị trí nhiệm vụ xong, lại trình bày đơn giản một chút hiệu quả và chủ đề cô muốn đạt được từ kịch bản này.

Mọi người không có dị nghị gì cả, chỉ có sau khi họp xong, Tập Vi Lam đi tới, không quá hòa hảo cười cười: “Tần Cảnh, đối với cái kịch bản này, có điểm kiến nghị muốn nói cho cô!”

Tần Cảnh gật đầu: “Nói đi!”

“Trong kịch bản này, vai nữ chính cuối cùng không thể ở bên nam chính, có phải là quá không hợp lẽ thường hay không. Hơn nữa, vì cái gì vai nam chính phải thích cô bạn gái kia? Tôi cảm thấy, nếu như sửa thành người bạn thân ở giữa làm khó dễ, phá hoại tình yêu của nữ chủ và nam chủ, tạo thành hiểu lầm lâu dài giữa họ, như vậy sẽ càng hợp lý hơn đi!”

Tần Cảnh không cho là đúng: “Đây chính là cốt truyện tôi nghĩ đến! Hơn nữa, cái kịch bản này là có hai nữ chính, nhân vật bạn gái đó cũng coi như là một vai nữ chính khác đi!”

Tập Vi Lam cười nhạo một tiếng: “Cho dù là có hai vai nữ chính, cũng có chủ yếu và thứ yếu chứ. Cốt truyện này của cô không ổn, cô sắp xếp vai nữ chính thứ nhất này không ổn. Đã là vai nữ chính, nam chính vì cái gì yêu cô ấy một thời gian, rồi lại ngược lại yêu bạn thân cô ấy?”

“Cho nên mới gọi là bỏ lỡ a!” Tần Cảnh vội thu dọn túi tắm, nhàn nhạt trả lời.

Tập Vi Lam cắn chặt răng, rốt cục nói ra vấn đề cô ta quan tâm

nhất: “Vì sao nữ chính lại là tiểu tam?”

Tần Cảnh ngẩng đầu, rất thản nhiên: “Hiện ở trong xã hội tiểu tam có rất nhiều, kịch bản này của tôi chính là muốn truyền đạt tới người xem, làm tiểu tam không tốt đẹp đến thế, sẽ không được kết quả tốt, cũng không nhận được tình yêu thật sự! Bất quá, đối với tiểu tam trong kịch bản này, tôi vẫn cảm thấy tha thứ được với cô ấy, ít nhất, lúc đầu cô ấy cũng là một cô gái thật thà ngây thơ, hơn nữa, trong bao năm cô ấy cũng bỏ ra không ít tình cảm. Chẳng qua, về sau cô ấy trở nên ghê tởm mà tà ác. So với những tiểu tam chỉ tham lam tiền tài trong xã hội, vai nữ chính này cũng xem như trong đáng hận, càng nhiều đáng thương…”

“Tần Cảnh, cô có ý gì?” Tập Vi Lam giận không kềm được, “Cô đang cố ý đá xoáy ai?”

Tần Cảnh ngẩn người, không hiểu cô ta làm sao đột nhiên kích động như vậy, sau một hồi lâu, phục hồi tinh thần lại: “Cô không phải cho rằng, tôi đang châm chọc cô, hay là bà mẹ của cô chứ?”

Tập Vi Lam thừa nhận cũng không được, phủ nhận cũng không xong, mặt đỏ muốn trích được máu: “Cô dám nói không có sao?”

Cô ta trợn mắt trừng cô, nhưng, một giây sau, Tần Cảnh liền phong đạm vân khinh nói: “Không có!” Cuối cùng, lại nhàn nhạt bỏ thêm một câu, “Vốn thì không có. Nhưng mà, chính cô muốn nhận vào người, tôi cũng không có cách nào!”

“Hơn nữa, ” Tần Cảnh nghĩ nghĩ, bổ sung câu nữa, “Đến lúc phim chiếu lên cần tuyên truyền, cái đề tài “tiểu tam” này, tất nhiên sẽ trở thành điểm quan trọng trong thông điệp tuyên truyền! Cho nên, cô nên bình tĩnh hơn một chút thì hơn!”

“Cô!” Tập Vi Lam tức mắt hạnh trừng trừng.

Tần Cảnh cũng không vòng vo: “Tập Vi Lam, cô cũng xem qua kịch bản này rồi, phải biết nó là một tác phẩm hay hiếm có. Mà tôi cũng tin tưởng, tất cả nhân viên hậu trường nếu có thể đồng tâm hiệp lực, tôi chắc chắn có thể đem tác phẩm này biểu đạt một cách hoàn mỹ nhất. Nếu thành công, đối với cô hay đối với tôi, đều là chỉ có lợi mà không có hại. Cho nên, đừng tức giận trẻ con như thế, chuyên nghiệp một chút, hoàn thành thật tốt công việc của mình, được không?”

Tập Vi Lam không thể tin được, cô ta nói rõ ràng như thế, Tần Cảnh còn làm một bộ mặt không thẹn với lương tâm, không thể nào nén được giận dữ: “Cô nói tôi tức giận trẻ con? Nói tôi không chuyên nghiệp?”

“Diễn viên làm việc chuyên nghiệp chí ít sẽ không có ngay từ đầu đã phản bác kịch bản đạo diễn lựa chọn!” Tần Cảnh đạm mạc nhìn cô ta,

“Tôi biết cô không thích tôi, nhưng tôi cũng không phải vì thích cô mới hợp tác với cô. Đây là công việc, cũng là việc tôi muốn làm thành công. Với cô, cũng cùng đạo lý như thế. Cho nên, chuyên nghiệp đi, giống như nghệ sĩ thật sự, có được không?”

Tập Vi Lam cũng biết cùng cô tranh cãi đấu không lại được, nên trầm mặc suy nghĩ một hồi xong, đột nhiên tao nhã cười : “Vậy được rồi, hợp tác vui vẻ!”

Xoay người muốn đi trước, lại nghĩ đến một vấn đề: “Đúng rồi, cô lúc trước vì sao lại đem bán cổ phần Trường Ninh? Ba ba biết chuyện này không?”

Cổ phần Trường Ninh hiện tại đã thong thả tung tăng trở lại trên tay cô rồi, Tần Cảnh cũng không tuyên bố hay giải thích rõ ràng gì, bởi vì, theo lý thuyết, Tập Vi Lam hiện tại còn chưa biết cổ phần đều trở lại trên tay cô.

Cho nên, Tần Cảnh còn đang châm chước, bây giờ có cần báo cho cô ta chuyện đã xảy ra?

Tập Vi Lam mắt tối sầm lại, lại hỏi: “Lúc trước cô bán tháo cổ phần, không phải là làm đảo loạn thị trường, hại tôi bị thiệt hại chứ?”

Tần Cảnh nghĩ nghĩ, vừa mới chuẩn bị khai thật ra hết thì, Nghê Già gọi điện thoại tới, nói là nếu như có thời gian thì nói chuyện một chút về kịch bản thứ hai định làm đi.

Bởi vì là phim chiến tranh, cô có khả năng phải làm chuẩn bị từ sớm.

Chuyện đang nói với Tập Vi Lam cũng đương nhiên là bị gạt ra, Tần Cảnh cũng vội vàng rời khỏi.

Hai tuần đầu quay phim, vẫn hết sức thuận lợi.

Đoạn đầu câu chuyện là xảy ra trong vườn trường đại học, cũng không biết là bởi vì Tập Vi Lam bản thân thích hợp nhân vật ngây thơ thế này, hay là bởi vì khi đến trường đại học quay phim, xung quanh fan vây xem quá nhiều, biểu hiện của cô ta tương đối tốt. Không chỉ thái độ rất tốt, ngay cả số lần NG (no good – cảnh hỏng) cũng ít hơn rất nhiều.

Nói thật, Tần Cảnh đối với cô ta cũng rất vừa lòng, nếu như mang bộ phim này đi thi, Tần Cảnh vẫn rất tự tin. Cô đã nghe ngóng, bởi vì kinh phí hữu hạn, đạo diễn khác quay phim, phần lớn là phim hài mừng năm mới hoặc phim tình cảm lãng mạn.

Kịch bản này của cô nội dung thoải mái, có vui có buồn, so với thuần ấm áp lãng mạn, có chút khác biệt; hơn nữa, còn động chạm tới vấn đề nóng tiểu tam này. Thêm thủ phá quay phim của cô phong phú hay thay đổi, hình ảnh vườn trường duy mỹ giống phong cách phim Âu Mỹ, tin tưởng đến lúc đó, nhất định

sẽ cho người xem một cảm giác mới cả nghe và nhìn.

Ekip từ trên xuống dưới đều hài hoà mà đoàn kết.

Có một hôm, quay phim vô cùng thuận lợi, kết thúc công việc thật sự sớm.

Tần Cảnh đi qua vườn trường, ngoài ý muốn gặp được ekip "Khoa ngoại số 13" đang quay, cảnh trưởng khoa ngoại bệnh viện đến khoa y trường đại học giảng bài.

Tần Cảnh xúm lại xem một hồi, cũng không nhìn thấy bóng dáng Doãn Thiên Dã. Nhân viên trong ekip nói, phần quay của anh đã quay xong rồi, hình như về nhà ngủ bù rồi thì phải.

Tần Cảnh giờ mới nghĩ đến, vội vàng suốt hai tuần qua, hai người đến điện thoại cũng không nghe gọi, cả hai đều vội đến độ thời gian gửi một cái tin cũng không có.

Được này hôm nay mọi người đều làm xong việc sớm như vậy, không bằng, đến xem anh thế nào đi!

Ý nghĩ này khiến Tần Cảnh hơi hơi tim đập rộn lên. Chỉ là đi nhìn xem anh mà thôi, sao lại rối rắm y như là đang làm chuyện xấu vậy, vừa kích động lại vừa thấp thỏm, thật kỳ quái!

Cô rất nhanh trèo lên xe, đến Duyệt Thủy.

Trên đường đi, tâm tình bay nhảy thế nào cũng áp chế không nổi, ngừng xe, lên thang máy, đi đến ngưỡng cửa nhà anh, tim như nổi trống nhấn chuông.

Trong thời gian chờ đợi, càng lúc càng khẩn trương. Giờ cô mới phát hiện, một thời gian không gặp mặt, nhàn rỗi, cảm tình trong lòng với anh vậy mà lại ấm áp hơn rất nhiều.

Câu đầu tiên nên nói gì đây? Nhẹ nhàng một chút, hay là nghiêm túc một chút?

“Đại minh tinh, ký giúp cái tên đi?”

Không được!

“Một đêm thành danh, không phải nên mời cơm sao?”

Không được!

“Tôi muốn ăn lasagna!”

Vẫn là không được!

Tần Cảnh xoắn xuýt, không đứng yên được trước cửa, trong phút chốc cánh cửa mở ra, các thứ hỗn loạn trong đầu trong khoảnh khắc tan hết, cô phản xạ có điều kiện tự nhiên nở nụ cười:

“Doãn…”

Chỉ là, tươi cười sáng lạn trên mặt nháy mắt ngưng trệ:

“Tô Mạn?”

Tô Mạn mặc áo ngủ, tóc vẫn ướt đẫm, khi nhìn thấy cô, khuôn mặt xinh đẹp cũng xẹt qua một tia kinh ngạch, nhưng xẹt qua rồi biến mất, rất nhanh cười nói: “Tần Cảnh, cô đến tìm Thiên Dã phải không? Mau vào!”

Cho dù lúc trước đã bỏ qua hoài nghi Doãn Thiên Dã với Tô Mạn có cái gì, hiện tại gặp được Tô Mạn trong nhà Doãn Thiên Dã tắm rửa như thế này, Tần Cảnh vẫn không thoải mái nổi.

Cô hơi lộ ra lúng túng cười cười, bước vào nhà, lại không nhìn

thấy Doãn Thiên Dã.

Không biết vì sao, trong lòng trái lại mềm ra một chút: “Doãn Thiên Dã anh ấy không ở nhà sao?”

Nhưng, cảm giác may mắn rất nhanh bị phá hỏng.

“A, anh ấy đang ngủ!” Tô Man không chú ý hạ thấp giọng nói, giống như sợ tiếng người nói chuyện ở dưới sẽ đánh thức người nào đó trong phòng ngủ trên tầng.

Thanh âm của nàng rất nhẹ rất dịu dàng, lại giống như một cú đấm mạnh vào tim Tần Cảnh.

Tần Cảnh cảm thấy mặt chính mình có chút cứng lại, vẫn là khổ cực cười : “Vậy sao? Anh ấy, gần đấy chắc rất mệt mỏi đúng không?”

“Vâng!” Tô Man gật gật đầu, lại nói, “Cái này, tóc tôi vẫn còn ướt, tôi đi trước sấy tóc một chút, cô cứ tạm ngồi đây xem TV được không?”

Tần Cảnh gật gật đầu, có lẽ thời khắc này, đáng ra cô phải nói, tôi chỉ là tới nhìn xem một chút thôi, đi trước đây. Nhưng cô không cam tâm nói câu ấy, cô chẳng hề muốn rời khỏi đây.

Cô ngây ngốc nhìn góc khuất ở tầng trên, thật sự, cô rất muốn đi lên tầng, nhìn khuôn mặt Doãn Thiên Dã ngủ say, chỉ cần lẳng lặng nhìn một cái là được.

Cô thực sự đã rất nhiều ngày chưa nhìn thấy anh!

Trên truyền hình, không tính!

Nếu Tô Mạn không ở đây có phải hơn không!

Cô chắc chắn sẽ lập tức chạy lên bổ nhào vào giường anh, thật yên tĩnh ôm anh ngủ một giấc!

Tần Cảnh nghĩ đến đây, mặt ửng hồng, không cái gì tâm trạng nhìn chòng chọc màn hình TV, theo quán tính chuyển đến kênh giải trí.

Tin tức giải trí tin tức vẫn đang đưa tin "Khoa ngoại số 13". Mấy tuần qua, tuy rằng mới chiếu được chín tập, nhưng bộ phim truyền hình này dĩ nhiên đã trở thành tiêu điểm nóng bỏng tay trong lĩnh vực phim truyền hình.

Gần đây cô quá bận, trừ hôm đó cùng Nghê Già xem tập đầu tiên, sau đó cũng không xem được.

Hiện tại, trên truyền hình đang nói về việc biên tập các cảnh của bác sĩ Doãn Thiên Dã và bác sĩ Tô Man.

"Từ khi bác sĩ Tô Mạn xinh đẹp dí dỏm gia nhập liên minh ekip, người theo dõi trên mạng đều nhận xét, bác sĩ Tô và bác sĩ Doãn tung hứng lẫn nhau rõ ràng càng động lòng người. Suy xét đến ý kiến của người xem, biên kịch cũng có ý đem bác sĩ Tô cùng bác sĩ Doãn gom thành một đôi."

"Mặt khác, Tiểu Biên tôi còn phát hiện một cái chi tiết nhỏ, có một màn, trên kịch bản viết bác sĩ Doãn ngắm nhìn bác sĩ Tô một giây, nhưng thực tế khi quay, diễn viên tiếp theo vào chậm hai giây. Thế là, ánh mắt này biến thành ba giây đồng hồ. Đạo diễn khi đó cũng cảm thấy bác sĩ Doãn ánh mắt hiệu quả rất tốt, liền đâm lao phải theo lao để nguyên như vậy. Không nghĩ đến, người xem bị ánh mắt này đánh động, nhao nhao kích động, hi vọng bác sĩ Doãn và bác sĩ Tô cùng một chỗ. Điều này mới thúc đẩy việc đổi vai nữ chính của "khoa ngoại"."

"Đối với việc này, chúng ta không thể không cảm thán, Doãn Thiên Dã tuy là người mới diễn có thể nói rất kỹ càng a! Hiện tại,

xin phép cho Tiểu Biên mang các bạn xem ánh mắt mấu chốt thay đổi kịch bản!”

Màn hình TV ——

Trong phòng nghỉ của bệnh viện, Doãn Thiên Dã đi vào chuẩn bị ngủ một giấc, lại nhìn thấy Tô Mạn vừa mới làm xong thủ thuật cho bệnh nhân mệt mỏi được ngủ thật say. Thế là, liền như vậy không tiếng động, lẳng lặng, ôn nhu, quên hết thảy, nhìn nàng ngủ.

Đầy đủ ba giây đồng hồ sau, cửa phòng nghỉ bị người khác đẩy ra…

Trên màn hình đột nhiên có tiếng mở cửa, dọa Tần Cảnh trước TV nhảy dựng, tim cô, vắng vẻ run lên.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, phát hiện Tô Mạn không biết từ bao giờ, sấy xong tóc, không tiếng động, sớm đã ngồi tại bên cạnh cô.

Trong phòng nhất thời lúng túng mà yên tĩnh, chỉ có trong TV Doãn Thiên Dã và Tô Mạn đối thoại và tiếng cười làm nền.

Hai người cô không nhìn tôi, tôi không nhìn cô uống trà, mãi cho đến khi từ TV truyền ra một tin tức giải trí khác:

“Gần đây có tin đồn Doãn Thiên Dã Tô Mạn phim giả tình thật, rốt cục đã có người đưa ra được chứng cứ xác thực. Theo đó, Doãn Thiên Dã và Tô Mạn khi du học ở nước ngoài, từng là một đôi mẫu mực trong lớp. Tuy rằng sau đó chia tay, nhưng sau khi về nước gặp nhau lại châm lại một thời lửa tình yêu. Tô Man gia nhập ekip “khoa ngoại” càng là nhờ Doãn Thiên Dã tiến cử. Còn có phóng viên gần đây chụp được hai người đêm khuya cùng ra vào khu nhà Duyệt Thủy, phải chăng họ đang sống chung?”

Bức ảnh trên truyền hình tuy rằng mơ hồ, nhưng Tần Cảnh vừa nhìn đã có thể nhận ra, trong đêm người đàn ông đội mũ lưỡi trai chính xác là Doãn Thiên Dã, còn người phụ nữ đi bên cạnh, đương nhiên là Tô Mạn.

“Tuy rằng người đại diện hai bên đều không có phản hồi, nhưng cư dân mạng đều rất kích động với tin tức này. Trên microblog của chúng tôi bạn ‘Cỏ thích ăn thỏ’ nói, ‘Doãn Thiên Dã Tô Mạn trai tài gái sắc, quá sức đẹp đôi. Hi vọng sự ăn ý và tình cảm tốt đẹp của họ trên phim có thể lan tràn ra cuộc sống bên ngoài. Mọi người đều ủng hộ các bạn nha! Phóng viên đừng đến quấy rầy bọn họ nữa!’ đã được mọi người chúc phúc như thế, cá nhân Tiểu Biên tôi là một người rất thích “khoa ngoại”, cũng muốn nói, xứng đôi như thế, mà không cùng một chỗ, thì thật đáng tiếc!”

Tần Cảnh tim từng chút từng chút tắc nghẹn, bên ngoài mặt lại vẫn là phong đạm vân khinh uống trà.

Về chuyện phim giả tình thật của Doãn Thiên Dã và Tô Mạn, lúc trước ở studio cô đã nghe phong thanh rồi, nhưng cô vẫn tưởng fan “khoa ngoại” đang nói về tình cảm của Doãn Thiên Dã và Tô Mạn trong phim, cho nên, cũng không có để ý.

Hiện tại, đột nhiên nghe đến tin tức chấn động như thế, một chốc có chút ăn không tiêu.

Cô cũng rất rõ ràng, có lẽ là giả, có lẽ chỉ là vì tuyên truyền tạo ra thế.

Nhưng, đối tượng của scandal này lại là Tô Mạn, điều này làm cho cô không khỏi cảm thấy khó chịu. Hơn nữa, còn có tấm hình đó, và dòng chữ “Em yêu anh” đó. Lòng Tần Cảnh lúc này, ấm ức lại tối tăm, giống như là trời sắp đổ mưa.

Tô Man ngay từ đầu cũng không có nói chuyện, lông mày nhỏ

nhắn xinh xắn chỉ nhíu rất nhẹ, tựa hồ châm chước rất lâu, mới chậm rãi mở miệng, chỉ nói một câu: “Tin giải trí, lúc nào cũng nói lung tung!”

Câu nói này hiệu quả an ủi đối với Tần Cảnh cơ bản bằng không.

Cô đạm đạm cười cười, “Nga” một tiếng, không biết kế tiếp phải nói cái gì.

Thế là, lại là trầm mặc quỷ dị.

Lúc lâu sau, Tô Mạn lại hỏi: “Cô tìm Doãn Thiên Dã có việc gì sao? Nếu không, tôi đi gọi anh ấy dậy!” Nàng nói, định đứng dậy.

Tần Cảnh bị câu nói này tổn thương!

Cô muốn gặp mặt Doãn Thiên Dã, mà lại cần một phụ nữ khác đi gọi anh rời giường sao?

Thân phận và quan hệ hiện tại mà nói thì, thực là lúng túng mà khó xử lắm!

“Không cần!” Tần Cảnh đứng dậy, đi ra ngoài, “Tôi chỉ là thuận đường đi qua xem chút thôi, tìm anh ấy cũng không có việc gì đâu. Tôi còn có việc, đi trước!”

Tô Mạn gật gật đầu, nhìn theo cô ra ngoài.

Chương 43

Tần Cảnh một đêm ngủ không ngon.

Ngẫu nhiên ý tưởng đột phát, liên tưởng đến tình tiết phim truyền hình, trong não liền hiện ra hình ảnh Tô Mạn câu dẫn Doãn Thiên Dã. Tuy rằng loại ý nghĩ này thường xuyên nhảy ra, nhưng cô cũng không có quá nhiều xoắn xuýt.

Nghĩ đến hôm đó, Doãn Thiên Dã ôm cô, thổ lộ tình cảm với cô như thế nào, cô liền yên tâm đến kì lạ.

Cô không biết sức mạnh này đến từ đâu, không hề có căn cứ mà lại tin chắc, Doãn Thiên Dã sẽ không làm chuyện có lỗi với cô. Tuy rằng, hiện tại cô còn chưa phải bạn gái anh, làm cái gì cũng không thể nói là có lỗi gì cả.

Tần Cảnh quay qua quay lại cả buổi tối trên giường như rán bánh! Cô nghĩ, nếu như cô là bạn gái Doãn Thiên Dã có phải hơn không, nói thế nào thì nói, có nhiều việc vẫn cần danh chính ngôn thuận!

Như thế cô liền có thể không cho phép phụ nữ khác vào nhà anh, càng đừng nói đến tắm rửa trong nhà anh; như thế cô liền có thể không cho anh quá phận thân mật với phụ nữ khác, còn có thể yêu cầu anh về sau không được nhận phim có cảnh hôn; đúng rồi, gặp phải tình huống như hôm này, cô có thể trực tiếp chạy vội lên lầu, lật chăn mền của anh, lôi anh xuống giường;

Có lẽ anh không biết chuyện gì cả, vậy cô có thể lại dỗ anh, sau

đó ôm anh ngủ thật ngoan!

A!!! Nếu như là bạn gái Doãn Thiên Dã thì tốt!

Tần Cảnh càng nghĩ nội tâm càng biến chuyển dữ dội, một mình làm tổ trong chăn mà đỏ mặt, đạp ván giường rầm rầm.

Kỳ thật, vẫn đều muốn được ở bên anh. Do dự lúc trước không phải là không yêu, chỉ là, không dám.

Lấy quan hệ hai người bọn họ hiện tại mà nói, thế giao gia tộc, thanh mai trúc mã, người yêu cũ, quá nhiều quá nhiều, nếu như lần thứ hai yêu nhau mà lại thất bại mà chấm dứt, những người trong nhà, đều sẽ có sự khó chịu và lúng túng.

Cho nên, cô mới không yên tâm, mới thấp thỏm, mới do dự.

Chính là, hiện tại, là thực sự muốn trở lại bên nhau a!

Nếu không, thương lượng với Doãn Thiên Dã một chút, trước hẹn hò, không thông báo cho phụ huynh hai bên, đợi về sau phát triển đến lúc chuẩn bị kết hôn rồi nói. Nếu như nửa đường đứt gánh, vậy làm như chưa xảy ra chuyện gì cả, cũng không làm ảnh hưởng tâm tình của trưởng bối.

Nhưng mà, vừa mới thổ lộ đã nói những chuyện đứng đắn như kết hôn này khác, quá ngại ngùng đi, hơn nữa, có khi còn hù sợ Doãn cặn bã.

Tôi chỉ là muốn in relationship thôi, sao phiền toái quá thế!

Tần Cảnh chui đầu vào trong chăn, ấp úng thét chói tai!

Nghĩ muốn gọi điện thoại cho Doãn Thiên Dã, lại đau lòng anh quá mệt mỏi, không nhẫn tâm làm phiền anh; không gọi điện thoại đi, lại tức giận chính mình ngồi đây một mình xoắn xuýt

tình cảm đầy bụng không chỗ nói hết, anh lại đang ngáy ò ó o!

Một Tần Cảnh ngoài đời thực chưa từng yêu đương gì, bị chính cảm xúc bùng phát đầy đầu làm cho một đêm chưa ngủ.

May là, bởi vì thời gian biểu của Long Kỳ và Tập Vi Lam có chút xung đột, ngày hôm sau theo kế hoạch lưu lại làm ngày nghỉ. Cho nên, trằn trọc trăn trở đến trời tờ mờ sáng, Tần Cảnh mới mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi.

Bất quá, sự tình trong lòng chưa giải quyết, vẫn là ngủ không an ổn, buổi sáng mười giờ rưỡi, cô liền tỉnh lại.

Vén rèm, nhìn thấy ánh mặt trời chói lóa của mùa hè, trong lòng Tần Cảnh đột nhiên một mảnh sáng tỏ thông suốt, giống như trăn trở loạn thất bát tao đêm qua đều bay hết, cô rất xác định, hôm nay phải đi tìm Doãn Thiên Dã để nói rõ ràng hết thảy.

Bởi vì không xác định được Doãn Thiên Dã hiện tại thời gian làm việc và nghỉ ngơi ra sao, không biết anh hiện tại là đang làm việc hay là ngủ bù, cho nên trước gửi cái tin nhắn, hỏi hôm nay có thời gian gặp mặt hay không.

Tin nhắn vừa mới gửi đi, cùng lắm mười giây, điện thoại đã gọi đến.

Cô trong nháy mắt an tâm hẳn.

Rất lâu không được nghe giọng nói của Doãn Thiên Dã, tựa hồ so với trong ấn tượng thấp hơn nhu hòa hơn rất nhiều: “Hai giờ chiều nay anh đến Thịnh Hạ gặp biên kịch, chắc sẽ mất khoảng bốn năm mươi phút! Sau đó thì không có việc bận gì cả!”

Tần Cảnh ngăn nắp thứ tự trả lời: “Vâng, vậy chúng ta ba giờ hơn gặp ở Thịnh Hạ đi!”

Vừa dứt lời, truyền tới giọng nói tươi sáng của Tô Mạn: “Thiên Dã, bữa sáng được rồi đây!”

Tần Cảnh trầm mặc.

Ách, đêm qua, Tô Mạn không trở về sao?

Đầu bên kia điện thoại, Doãn Thiên Dã cũng đần ra một chút, vài giây sau, nhẹ giọng gọi khẽ: “Tần Cảnh!”

“Vâng?”

“Không nên hiểu lầm anh, được chứ?”

“Được!”

Cô không chút suy nghĩ, chém đinh chặt sắt trả lời. Không biết vì sao, một khắc này, cô không hề do dự tin tưởng anh, tin tưởng một cách rất thân thiết rất an tâm.

Bên này Doãn Thiên Dã tựa hồ mang một tia cười rất mỏng rất nhẹ, nói: “Buổi chiều gặp!”

“Vâng, buổi chiều gặp!”

Để điện thoại xuống, Tần Cảnh tinh thần phấn chấn, đáng tiếc, không có việc gì để làm. Thế là, nghe nhạc, lôi chổi giẻ ra quét tước nhà từ trên xuống dưới một lượt. Vừa sung sướng lau dọn, vừa lại nghĩ, trước kia có Doãn Thiên Dã ở đây, đều để anh làm. Ân, quả nhiên vẫn là lôi được Doãn Thiên Dã về đây thì thật tốt bao nhiêu!

Trời nóng làm việc, trời lạnh chui vào chăn, thật tốt nha!

Bận việc nửa ngày, ngẩng đầu lên cũng đã một giờ rưỡi.

Tần Cảnh thu thập xong xuôi, chuẩn bị ra cửa, vừa muốn tắt TV, lại bị một tin tức hình ảnh giật gân trên TV làm cho chấn động đến thừ người —— dưới hầm để xe, ánh đèn sáng tối mù mịt, một đôi nam nữ thân mật ôm nhau.

Tất cả dường như trở lại lúc bắt đầu, khi cô cho truyền tin cảnh thân mật dưới bãi đỗ xe của Tập Vi Lam và An Nham.

Chỉ là hiện tại, trong ảnh này nam chính đổi thành Doãn Thiên Dã, mà cô gái cơ hồ nửa-khỏa-thân trong lòng anh, không phải là cô sao?

Tần Cảnh không thể tin được nhìn chòng chọc tấm hình này, trong lòng từng chút từng chút lạnh buốt, cảnh tượng Doãn Thiên Dã cài lại áo lót giúp cô, vậy mà lại bị máy camera theo dõi an ninh quay được hay sao?

Hiện tại đang là lúc tin đồn tình cảm của anh với Tô Mạn được truyền bá đến mức cao nhất, lúc này mà khơi ra chuyện này, chắc chắn sẽ có ảnh hưởng tiêu cực! Sớm biết, hôm đó cô đã không nhờ anh giúp!

Nhưng lời nói của người dẫn chương trình, rất nhanh loại bỏ lo lắng của Tần Cảnh, bởi vì tất cả nước bẩn đều hắt lên người cô.

Một tấm lại một tấm hình được đưa lên, Tần Cảnh là tự mình cởi áo, mà sau đó, Doãn Thiên Dã lại lôi kéo áo cô. Đoạn giữa Doãn Thiên Dã giúp cô chỉnh lại áo trong, lại một cách rất ảo diệu bị cắt đi.

Phối hợp với tấm ảnh này kia chẳng có nguyên nhân kết quả gì, lời của người dẫn, liền rất thuyết phục người xem.

Chỉ chính là, người của truyền thông Tần Cảnh bị tổ chuyên mục của “Chuyện ngôi sao” xua đuổi, giữa giới giải trí này dường như không có chỗ dừng chân, gần đây tham gia cuộc thi

đạo diễn của Thịnh Hạ. Thực lực bất tài không làm được, ngược lại đi cửa sau, sử dụng thủ đoạn hạ lưu vô cùng □ Doãn Thiên Dã, nhưng người kia đối mặt sắc đẹp, không bị ảnh hưởng.

Đồng thời, cái chương trình này lại còn tiết lộ kì thật diễn viên mới Doãn Thiên Dã là người thừa kế một tập đoàn đầu não trong ngành. Tần Cảnh chính là bởi vì nghe được cái tin tức □ này, cho nên mới tìm mọi cách câu dẫn Doãn Thiên Dã, còn mang chính mình đưa lên cửa. Lại không ngờ một màn không đỡ được như thế, còn bị camera an ninh thu được.

Tần Cảnh bình tĩnh xem xong mẩu tin tức này, ngược lại không còn có tâm trạng gì đặc biệt.

Kỳ quái, giống như là có người đang cố ý chèn ép cô, nhưng nhưng lại không muốn làm ảnh hưởng đến Doãn Thiên Dã vậy. Cho nên, tấm ảnh Doãn Thiên Dã chỉnh áo cho cô không được đưa ra, và cũng vì vậy thân phận hiển hách của Doãn Thiên Dã và tình hình "chán nản" của cô "gần đây" được tô lên thuyết phục như thế.

Tiếp theo chương trình đó còn đưa lên bình luận trên microblog, nghìn bài một điệu chửi mắng Tần Cảnh, nói cô chuyên môn phá hoại tình cảm của người khác, nói cái gì mà kiên quyết ủng hộ Tô Mạn.

Tần Cảnh cảm thấy rất ba chấm, nhưng càng ba chấm hơn nữa là, lại có người trên mạng còn nói là Tần Cảnh giỏi nhất là làm tiểu tam.

Nói cái gì mà năm đó, cô chen chân vào giữa An Nham với Tập Vi Lam, khiến cho bọn họ tình duyên lãng mạn vừa mới bị tuồn tin ra liền hư hư thực thực phải thảm đạm chia tay; mà hiện tại, cô lại chen vào giữa Doãn Thiên Dã và Tô Man một đôi hoàn mỹ như thế, quả thực là quá không biết xấu hổ.

Tần Cảnh nhìn ngắm điện thoại một hồi, không biết là Doãn Thiên Dã có nghe được mẩu tin này không? Ở trong tòa nhà của Thịnh Hạ, tùy tiện chỗ nào cũng có màn hình cập nhật tình hình giới giải trí, không biết cũng khó đi!

Chỉ là, anh còn chưa gọi điện thoại cho cô, cô do dự ấn số rồi gọi, cũng không có ai nghe máy.

Chắc là, hiện giờ anh cũng đang gặp mặt biên kịch rồi, điện thoại để yên lặng đi!

Tần Cảnh tắt TV, ra khỏi cửa tâm trạng không mấy thoải mái.

Đến khi đến được hầm để xe ở Thịnh Hạ, vừa vặn là hai giờ rưỡi.

Vào thang máy, trên màn hình truyền tin, vẫn là tin cô "chen chân" tình cảm lưu luyến của Doãn Thiên Dã với Tô Mạn. Tần Cảnh ánh mắt trống rỗng nhìn chòng chọc màn hình, ánh mắt càng lúc càng âm u.

Xem ra, người trong giới bất mãn với cô, quả nhiên rất nhiều. Cho nên, mỗi lần chỉ lộ ra hơi chút sơ suất, cũng sẽ bị tóm lấy đại tác thành văn chương khiến người ta ném đá.

Tuy tâm trạng cô không đến nỗi tệ, nhưng mạc danh kỳ diệu bị oan uổng, vẫn có chút ấm ức, quan trọng nhất là, cô vốn nỗ lực muốn triển khai một cuộc sống và sự nghiệp hoàn toàn mới.

Cô không hi vọng trở thành một nữ đạo diễn mà tin đồn còn có thanh thế lớn hơn cả tác phẩm điện ảnh.

Nhưng hiện tại làm cô lo lắng nhất, vẫn là Doãn Thiên Dã. Bởi vì cô biết, tính cách của Doãn Thiên Dã cũng là như vậy, nếu như thực sự lưu tâm với việc nào đó, thì sẽ không mong bị quấy nhiễu.

Cho nên vụ tai tiếng tình dục này quấy nhiễu anh cũng không ít đâu, nhất là bây giờ người xem đều ghép đôi anh với Tô Man thành một đôi tình nhân hoàn mỹ.

Người mới bắt đầu sự nghiệp, đã bị một vụ tin đồn về tình cảm, chắc hẳn Doãn Thiên Dã cũng khó chịu trong lòng.

Tần Cảnh cau mày, giữa cô và anh, tại sao đột nhiên lại có nhiều chuyện ngoài ý muốn như vậy?

Hôm nay đâu phải dễ dàng mới có thể hẹn gặp được một lần, có lẽ sẽ tranh thủ xử lý hết những nguy cơ liên quan đến truyền thông, nói không chừng có thể có cả những người đại diện các đơn vị truyền thông được sắp xếp ở đây.

Giờ không có nhiều thời gian, không khéo những lời thực sự cần nói với anh, lại không thể có cơ hội nói ra!

Trong đầu Tần Cảnh suy nghĩ hàng vạn hàng nghìn, đến khi phục hồi tinh thần lại, mới thấy mình đã bước đến đại sảnh tầng một, còn vô thức đi đến trước cửa thang máy.

Từ vị trí này, vừa vặn có thể nhìn thấy cánh cửa lớn bằng thủy tinh, dòng người bắt đầu chuyển động, mấy bảo vệ của Thịnh Hạ căn bản không ngăn được.

Tần Cảnh kinh ngạc, vậy mà có nhiều phóng viên đến thế sao?

Cũng đúng, Tô Mạn là người của Thịnh Hạ, Tần Cảnh đang tham gia cuộc thi lớn cho đạo diễn của Thịnh Hạ, mà "khoa ngoại" là tác phẩm của biên kịch từ Thịnh Hạ, Doãn Thiên Dã thời gian này thường xuyên phải chạy đến Thịnh Hạ, thủ ở chỗ này phỏng vấn nghệ sĩ hoặc là nhân viên công tác có liên quan, là đường nhanh nhất.

Tần Cảnh nghĩ nghĩ, quyết định né ra trước, bằng không bị

phóng viên bò lên, chắc chắn không ổn.

Vừa muốn xoay người, lại nghe thấy giữa một bầy phóng viên ôm cây đợi thỏ phát ra một tiếng thét kinh hãi: “Doãn Thiên Dã!”

Tần Cảnh sống lưng run lên, phản xạ có điều kiện liếc nhìn một vòng đại sảnh, không có bóng dáng của anh. Lại nhìn lại, mới thấy anh là từ bên ngoài đi vào, phóng viên vừa thấy, tất cả ùa lên, nhao nhao ồn ào.

Giữa một đám tiếng ồn, Tần Cảnh chẳng thể nghe rõ được một vấn đề gì, nhưng chỉ cần dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng đoán được, còn không phải “Với Tô Mạn là quan hệ gì ” “Tần Cảnh có phải đúng là cố quyến rũ anh không ” linh tinh.

Lúc đó, thậm chí còn có một phóng viên kêu gào rõ to: “Nghe nói anh trước kia là khách quen của quán ăn đêm phải không?”

Tim Tần Cảnh chợt nhói một cái, lần nữa thất thần.

Vệ sĩ người đại diện và trợ lý vô cùng khó khăn giúp Doãn Thiên Dã đi tiếp. Tuy rằng hiện trường hỗn loạn lại chật chội, nhưng cô vẫn có thể nhìn thật rõ khuôn mặt của anh.

Bởi vì anh dáng quá cao, rất khó bị người ta che khuất.

Anh mang kính râm, biểu tình lãnh khốc mà mát mẻ, môi mỏng nhẹ nhàng mím lại, cô biết, đây là dấu hiệu cho biết anh đang rất không bình tĩnh. Chỉ là, anh đúng là thay đổi, trước mặt công chúng, sẽ không tùy hứng cũng sẽ không phát khùng.

Tần Cảnh cách anh một khoảng, từ xa nhìn anh, cảm thấy tim có chút đau đớn xa lạ, còn có áy náy. Tuy rằng sự tình không phải vì cô mà thành như thế, nhưng, không thể nghi ngờ, cô không trợ giúp được gì cho sự nghiệp diễn viên của anh, ngược

lại còn liên luỵ anh.

Doãn Thiên Dã giữa sự giúp đỡ của các nhân viên, không nói một lời nào xuyên qua đám đông phóng viên vây xem, tiến vào đại sảnh. Chỉ là, anh không nhìn thấy cô, mà cùng với những người khác, tùy ý đi đến một thang máy khác còn chưa mở cửa ở bên kia sảnh.

Tần Cảnh cũng sẽ không đần đến mức trước mặt nhiều phóng viên như vạy đi tìm anh, thế là, quyết định đi lên bằng thang máy ngắm cảnh.

Cũng không ngờ, ngoài cửa có một phóng viên mắt tinh, đột nhiên chỉ về phía cô kêu to: "Tần Cảnh! Tần Cảnh ở đằng kia!"

Tần Cảnh cơ hồ là phản xạ có điều kiện xoay người nhằm hướng thang máy ngắm cảnh chạy đi, nhưng mấy cái ký giả này rất nhanh thoát khỏi vòng bảo vệ trị an, xông tới cô.

Mà Tần Cảnh hôm nay đặc ý tỉ mỉ trang điểm một lần, còn, đi giày cao gót…

Kết quả, phải chạy trốn ký giả, chân không đứng vững, nghiêng ngả, người liền đụng vào một cái độc bình trang trí, cái bình hoa nọ lại theo hiệu ứng domino va vào bể cá cảnh nhiệt đới treo tường.

Bùm bùm lốp bốp, tiếng đổ vỡ, cơ hồ vang vọng khắp cả đại sảnh…

Pha lê vỡ thành tiếng động rất lớn, nước bể cá lâu ngày không cọ xanh lè đổ xuống.

Trong nháy mắt, nước bể cá xanh lè, tảo biển xanh mướt, bùn lắng xám đen, thêm cá cảnh nhiệt đới đủ bảy màu tất cả đổ lên Tần Cảnh từ đỉnh đầu đến chân.

Chỉ vài giây, Tần Cảnh liền toàn thân ướt đẫm, trên người đầy mùi nước sát trùng cùng mùi cá hỗn tạp, khó ngửi đến mức buồn nôn.

Nhưng hiện giờ cô thấy xấu hổ nhất là, hi vọng Doãn Thiên Dã với mấy người đó đã vào thang máy rồi.

Cô không muốn lâu như vậy mới gặp lại, nhìn anh phong quang vô hạn, còn cô lại là bộ dạng chật vật lôi thôi thế này! Trong phút chốc, Tần Cảnh vừa ngượng vừa xấu mặt, mặt đỏ lên đến mức không tìm được cái lỗ nẻ mà chui.

Mà mấy cái người này lại vẫn cố bám lấy cô không buông,

Nhóm lớn phóng viên ngoài cửa nhìn thấy cảnh tượng này, càng chen chúc nhau mà lên;

Nhân viên vệ sinh, nhân viên bảo vệ cũng chạy tới chỗ này, xô đẩy phóng viên đang chen lấn thành một đám;

Không ít người giẫm phải đá dính rêu xanh ngã sấp xuống;

Trên sàn nhà nước lênh láng, đám người tàn sát bừa bãi những chú cá nhỏ nhảy nhót "póc póc";

Lúc sau, đại sảnh hoàn toàn hỗn loạn;

Phóng viên thấy Tần Cảnh toàn thân ướt đẫm tóc ướt rối dính trên mặt, trên áo dính đầy cỏ xanh rồi bùn rồi cả những viên sỏi nhỏ, vô cùng chật vật, còn không thương tình, chứ đừng nói buông tha, càng chụp ảnh lia lịa điên cuồng, liên túc nói: "Tần tiểu thư có xem tin tức hôm nay không?"

"Có tấm ảnh làm chứng, không thể phản đối được phải không?"

“Nghe nói cô chen chân An Nham và Tập Vi Lam xong, lại tới phá hoại Doãn Thiên Dã và Tô Mạn sao?”

“Các người đã đủ chưa?” Từ bên ngoài đám người truyền tới một tiếng quát.

Giọng nói này quá mức quen thuộc.

Tần Cảnh mắt lập tức cay cay, nhanh chóng quay mặt đi, không dám nhìn người đó.

Đám phóng viên như ong vỡ tổ lập tức thay đổi tầm mắt: “Xin hỏi Doãn Thiên Dã là đúng có quan hệ gì với Tần Cảnh sao? Vậy chuyện với Tô Mạn rốt cuộc là thật hay giả?”

Tần Cảnh không cần soi gương cũng có thể tưởng tượng được hiện tại trông cô lôi thôi đến mức nào, mũi cay xè, giờ chỉ còn đúng một ý nghĩ: chạy! Thừa dịp mọi người đều dồn chú ý vào người đang đi tới kia, cô cực lực đẩy ra đám người hai bên, nhằm thang máy gần nhất thẳng tiến.

Nhưng phóng viên cũng đâu tha cho cô dễ như vậy.

Ngay khi cô vừa chạy đến được thang máy, đã bị một phóng viên nam nào đó tóm vai: “Doãn Thiên Dã đến đây giải vây cho cô, tiểu thư Tần Cảnh, chẳng lẽ không có cái gì cần nói sao?”

Những người còn lại cũng nhào lên, như quỷ hút máu kìm chặt cô.

Tần Cảnh không còn sức rút tay lại được, người cũng không đứng vững được, giống như trong phim kinh dị, vô số cánh tay vươn tới kéo cô ra khỏi thang máy.

Chương 44

Những câu hỏi lộn xộn điên cuồng vang lên bên tai cô:

“Trong hình thì lẳng lơ như vậy kia mà, vì sao hiện tại phải giả vờ thận trọng?”

“Tần tiểu thư còn trước mặt người khác thoát y sao…”

Lời còn chưa dứt, đã là một tiếng hét thảm.

Trong nháy mắt đó, vô số cánh tay quấn trên người Tần Cảnh toàn bộ buông ra. Tần Cảnh đang giãy dụa, theo quán tính lảo đảo lùi vào thang máy, suýt nữa đụng vào vách thủy tinh.

Đại sảnh im lặng như tờ, đến đèn flash cũng dừng lóe đô đình chỉ lóe ra.

Tần Cảnh kinh ngạc quay đầu, đã thấy nam phóng viên kia khóe miệng vương vết máu, thống khổ khom người trên mặt đất. Mà người vừa động thủ Doãn Thiên Dã không có vẻ gì là đã giải hận, lại bồi cho anh ta một cước.

Người đại diện bị dọa đần thộn, liều mạng xông tới, gắt gao ngăn lại Doãn Thiên Dã, thấp giọng nói: “Không thể đánh phóng viên giải trí!”

Tiếu Tiếu cũng nhanh chóng kêu những phóng viên ở đó nhanh chóng kéo người bị đánh ra xa.

Một mảnh yên lặng như người chết hết, Doãn Thiên Dã chậm rãi quay đầu nhìn vào trong thang máy.

Tần Cảnh hiện giờ vừa bẩn thỉu vừa lôi thôi, cuống quít cúi đầu, hận không thể tàng hình. Cô núp trong một góc thang máy, rất muốn bảo anh đừng tới đây, lại không mở miệng được, chỉ có thể trơ mắt nghe anh bước từng bước trầm ổn mà kiên định, giống như từng tiếng búa tạ dồn xuống tim cô.

Anh đứng lại trước mặt cô, hơi hơi cúi đầu xuống, ánh mắt thâm trầm, nâng tay lên, nghiêm túc mà tao nhã, muốn chạm đến những thứ bẩn thỉu dính trên gò má cô.

Tần Cảnh không còn chỗ thối lui, vội quay mặt qua chỗ khác, vừa gấp vừa hoảng, thấp giọng nói: “Không được làm vậy!”

Bên cạnh đều có phóng viên, không làm vậy!

“Không được làm gì?” Giọng nói của anh có chút buốt lạnh.

Một giây sau, anh tiến lên một bước, ở trước mặt mọi người, kéo chặt tay cô, kéo cô vào trong ngực.

Tần Cảnh kinh ngạc đến ngây người, nghĩ đến đẩy anh ra đã không còn kịp, cái khoang thang máy bé tí đã bị đèn flash lóe lên sáng trưng, nhân viên công tác và phóng viên như một cơn sóng ùa tới.

“Doãn Thiên Dã tiên sinh có ý là, anh và Tần Cảnh mới là thực sao?”

“Vậy quan hệ với Tô Mạn là thế nào?”

“Là vì Tần Cảnh chen chân mới thay lòng đổi dạ sao? Hay là với Tô Mạn lúc trước vẫn là là giả?”

Từ góc thang máy Doãn Thiên Dã quay lưng về tất cả bọn họ, chỉ toàn tâm toàn ý làm một việc duy nhất, đó là ôm Tần Cảnh thật chặt. Anh không nói một lời nào, chỉ cúi đầu thật sau, cằm tự trên gò má ướt dầm dề bẩn thỉu của cô, khóe môi cười thật nhẹ.

Tần Cảnh biết là không tránh thoát, nhưng lúc này, cô cũng không nghĩ đến tránh ra.

Trong thang máy chật chội lại ầm ĩ tranh cãi, nhưng mà, có Doãn Thiên Dã chắn trước mặt cô, trong lòng anh là một thế giới hoàn toàn trái ngược, giống như có một tấm chắn chắn hết mưa gió bão bùng, ấm áp mà an toàn.

Ánh đèn sáng trắng lóe ra trên đầu vai anh, thế giới dường như được chìm trong một màn bong bóng xà phòng.

Tần Cảnh nháy mắt, nước mắt liền chảy xuống. Cô dịu dàng vươn tay, ôm anh nghẹn ngào nói: “Thiên Dã, em không sao, thật sự, không cần anh làm như vậy!”

Anh nhìn chòng chọc giọt nước mắt trượt đến khóe môi cô, đau lòng thương tiếc, thế là, càng cúi đầu sâu hơn, chóp mũi chạm nhẹ chóp mũi cô, triền miên:

“Anh còn tưởng em đã nghĩ rõ ràng, đến trả lời anh! Không ngờ, lại bị bọn chó con này làm phiền! Anh đợi lâu như vậy, giờ em mới đến. Không cần biết em định nói gì, yêu anh hay là không yêu anh! Nhưng lần này, tốt rồi, giờ cả thế giới đều biết em là của anh! Em muốn phản kháng, cũng không còn kịp nữa!”

Anh nói với giọng thấp mà ổn định, lại trong suốt, thật dễ nghe, thật khiến cho Tần Cảnh hoàn toàn bị cách biệt với nhao nhao ầm ĩ của phóng viên bát quái và nhân viên công tác đứng ngay sau anh.

Tần Cảnh vừa khóc vừa cười, nhéo anh một cái.

Cô vùi đầu vào cổ anh, thấp giọng nói: “Thực xin lỗi!”

“Nếu như là chuyện vụ bê bối tình cảm kia, không phải là lỗi của em; nếu như là chuyện khiến tôi đợi lâu như vậy, thì em phải bồi thường cho tôi đi!” Anh hình như thực sự coi nơi này là vườn hoa bí mật, chỗ tâm sự, không có vẻ gì để ý tới hỗn loạn sau lưng.

Người đại diện và vệ sĩ khó khăn lắm mới lôi được hết phóng viên ra khỏi thang máy, chỉ để cho hai người họ ôm nhau trong đó, chậm rãi thang máy đi lên.

Thang máy đến tầng 16, Doãn Thiên Dã mang Tần Cảnh đến phòng làm việc của Tô Mạn, vừa vào cửa liền hỏi: “Chỗ này của em có phòng tắm đúng không?”

Tô Mạn lúc ấy đanh cùng trợ lý chọn trang phục, nhìn thấy Doãn Thiên Dã kéo theo Tần Cảnh toàn thân ướt sũng còn thoang thoảng mùi khó ngửi xông vào, không kịp phản ứng, chậm chạp chỉ chỉ bên tay phải, hỏi: “Tần Cảnh sao vậy?”

Doãn Thiên Dã đạm đạm : “Đụng vào bể cá! Phải giúp cô ấy làm sạch một chút!”

“Nga, được!” Tô Mạn vội buông ra áo quần trong tay, mang Tần Cảnh đi tới phòng tắm.

Nàng vốn có ý chuẩn bị vào giúp Tần Cảnh xử lý một chút.

Không ngờ, Doãn Thiên Dã cũng vào trong, nói cho đúng là, anh kéo theo Tần Cảnh còn ngơ ngác vào trong, rồi trực tiếp đẩy Tô Mạn ra ngoài, còn khóa cửa lại.

Tô Mạn yên lặng đứng trước ngưỡng cửa phòng tắm, không biết phải làm sao, lòng thấy, dị thường mất mát.

Trợ lý đi tới, nhỏ giọng kinh ngạc nói: “Buổi sáng hôm nay nhìn thấy cái tấm ảnh cởi quần áo kia, tôi còn thấy kì quái chứ? Bất quá, nhìn cái dạng này, thế mà một chút cũng không kiêng dè! Hai người họ chẳng lẹ thật sự là người yêu sao?”

Tô Man không nói chuyện, sắc mặt không tốt lắm, tiếp tục quay lại chọn trang phục, cũng không còn tâm trạng tốt khi nãy.

Mà trong phòng tắm, Tần Cảnh cũng là trăm vạn phần không yên tâm được.

Doãn Thiên Dã không chút do dự khóa cửa, cái động tác này khiến cô nháy mắt cảnh giác. Anh không cho người khác vào, lại còn chính anh thì vẫn ở đây. Thế này là thế nào!

Người cô vừa thối vừa bẩn, tất nhiên là phải rửa hết toàn thân.

Còn anh đứng lỳ ở đây làm gì?

Tần Cảnh vừa vào đã bị anh thả vào bồn tắm, bây giờ không có ai ở đây, nếu muốn chạy, chắc chắn anh không tốn chút sức nào cũng tóm được cô lại. Ngọ nguậy không cần thiết, càng miễn đi.

Trong khi cô đấu tranh tư tưởng, Doãn Thiên Dã lại nhàn nhã ngồi cạnh bồn tắm, ngón tay thon dài đùa bỡn vòi hoa sen, chú tâm xả nước ấm vào bồn.

Tần Cảnh thấy anh chậm chạp không mở miệng, trên mặt thoạt đỏ thoạt trắng, rốt cục nhỏ giọng kêu gào: “Uy, Doãn Thiên Dã, tự em rửa là được rồi, anh còn chạy vào làm gì? Bên ngoài, bên ngoài còn có người mà!”

“Yên tâm, khóa cửa rồi!” Anh tựa tiếu phi tiếu nhìn cô một cái.

Tần Cảnh phát điên: “Em không yên tâm là anh ý!!!”

Anh ngẩng đầu, mắt cười cong cong: “Vì sao lại không yên tâm anh?” Vừa nói, tay vừa huơ huơ vòi hoa sen, trúng đầu cô!

“A!” Tần Cảnh bị phun một đầu nước, phản xạ có điều kiện thét chói tai.

Doãn Thiên Dã cũng đứng vào trong bồn tắm, thừa dịp cô lau đi nước trên mặt, một tay vòng ôm lấy eo cô, một tay kia cầm vòi hoa sen lại dựa vào cổ cô, nước mềm mại nhẹ nhàng trong suốt chảy dọc theo người cô.

Khi nãy cô bị gió thổi vào người, hơi lạnh, giờ, lại bị vây trong vòng tay Doãn Thiên Dã và nước ấm, thân thể ấm áp như muốn hòa tan.

Doãn Thiên Dã cúi đầu cười: “Em thét chói tai như vậy, biết bên ngoài người ta sẽ nghĩ chúng ta đang làm gì không?”

Tần Cảnh vừa xấu hổ vừa tức giận, muốn đẩy anh ra, không nghĩ đến vừa dùng lực, chân trượt, cuống quít lại một lần nữa luống cuống tay chân ôm chặt anh. Nhưng anh thật quá giảo hoạt, rõ ràng là đứng vững được, mà còn dứt khoát theo đà, ôm cô ngã xuống, đè ngã cô trong bồn tắm.

Một giây sau, môi anh liền chụp lên môi cô.

Không hề giống với lần chuồn chuồn lướt nước lúc trước, hôm nay anh, dị thường bá đạo mà mãnh liệt, phảng phất cảm xúc kiềm chế rất lâu rốt cục đến lúc này bất ngờ bùng nổ vậy, hoàn toàn trút vào nụ hôn này.

Cô bất ngờ không phòng ngự “Ô” một tiếng, môi, miệng, đầu lưỡi đều chịu trong sự khống chế của anh.

Vòi hoa sen chảy đến trên vai hai người, dòng nước ái muội ấm

áp ma sát nhẹ nhàng chen giữa cơ thể họ, giống như nhựa cao su khiến cơ thể nhẹ nhàng mà chặt chẽ dán vào nhau.

Tần Cảnh cơ hồ không thể hô hấp, giữa môi răng đều là hơi thở đàn ông mạnh mẽ mà không hề bị cản trở cô anh, tiếng tim đập ầm ầm bên tai, giống như muốn từ trong đầu nhảy ra vậy.

Có một khắc, cô khẩn trương đến toàn thân đều căng thẳng lên, lại không muốn đẩy anh ra.

Giờ phút này, nằm giữa một làn nước ấm áp, mặt nước phẳng như từng chút từng chút lay động vào người cô, khiến cô cả người dần buông lỏng; hết lần này đến lần khác Doãn Thiên Dã áp trên người cô, triền miên mà thâm tình hôn lại khiến cô ngừng không được một trận lại một trận run rẩy.

Hai người chỉ cách nhau một tầng nước rất mỏng, trên người Doãn Thiên Dã là độ ấm vừa nóng vừa nhu hòa, dần dần, Tần Cảnh mất hết năng lực suy nghĩ, hoàn toàn đắm chìm vào đó.

Cô không tự chủ được ôm lên cần cổ anh, phối hợp nhẹ nhàng cắn lên môi anh.

Nếu như thời gian ngừng ở một khắc này, thì cũng thật tuyệt vời!

Nhưng, người nguyên đang hoàn toàn đắm chìm giữa một trời hoa đào, Tần Cảnh, đột nhiên cảm giác thân thể người ở trên nơi nào đó biến hóa, kinh hãi đột nhiên đẩy anh ra: “Doãn Thiên Dã, đừng kích động!”

Doãn Thiên Dã nâng người dậy, nhẹ nhàng cắn môi, có chút vẫn chưa thỏa mãn nhìn cô.

Anh đương nhiên biết cô đột nhiên phản ứng như vậy là vì sao, lại cũng không chút lúng túng, ngược lại cười khẽ hỏi: “Em nghĩ

xem, anh kế tiếp định làm gì?"

Lần này đến phiên Tần Cảnh đỏ mặt, bộ phận nào đó của người nào đó liền đặt trong đùi cô, cô động cũng không được, không động cũng không ổn, nhắc anh thì không được, mà không nhắc nhở cũng không xong.

Người này là cố ý đùa cô đi!

Ánh mắt anh vẫn ôn nhu, đạm đạm đặt trên khuôn mặt cô. Lúc này cô, mái tóc đen nhánh giống như hoa sen trong nước đột ngột nở ra, nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắt trắng nõn đang đỏ bừng, mê người đến kì lạ.

Cứ tiếp tục như thế, hôm nay thế nào cũng có chuyện!

Anh đột nhiên ngồi dậy, cũng kéo cô lên, cười như tự giễu một tiếng: "Cái chỗ này vừa không quen vừa bẩn thỉu!"

Tần Cảnh ngồi dậy, tim đập còn vì nụ hôn khi nãy mà cuồng loạn, ngoài mặt lại ra vẻ ngây thơ nhìn lại toàn cảnh xung quanh, rõ ràng là rất sạch mà.

Nhưng câu nói này chỉ có thể nghĩ trong đầu, nói ra chỉ sợ lại trêu chọc ra tai họa.

Doãn Thiên Dã ngồi đối diện cô, một tay cầm vòi hoa sen, một tay giúp cô vừa nhặt vừa rửa đám vật thể bẩn thỉu trên người.

Tần Cảnh cúi đầu, mặt đỏ được muốn trích máu, lại vẫn ngoan ngoãn tùy ý anh xử lý. Cô nhìn chòng chọc ngón tay thon dài của anh, thầm nghĩ, thật đẹp a! Hơn nữa, rõ ràng là động tác lượm bùn, mà lại giống như chơi đàn vừa nghiêm túc, trang trọng mà lãng mạn!

Tay anh theo nước ấm áp xẹt qua cổ cô mềm mại, vừa cực kì

nghiêm túc rửa sạch, vừa không lộ biểu cảm gì nói: “Em không có việc gì muốn hỏi anh sao?”

Nếu như là ngày hôm qua, Tần Cảnh còn nghĩ hỏi chuyện của Tô Man, nhưng, đến sáng hôm nay cô tỉnh táo lại, phân tích logic một hồi, trong lòng đại khái có chút rõ ràng rồi.

Lại cộng thêm những chuyện phát sinh hôm nay, từ chuyện bảo vệ cô trong thang máy, rồi vào phòng tắm khóa cửa, cô đã rất rõ ràng, trong lòng anh chỉ có cô, chỉ cô mà thôi.

Cho nên, cô khe khẽ mỉm cười: “Không có muốn hỏi!”

Anh còn đang nhặt một cọng rong trên xương quai xanh của cô, nghe cô nói, ngước mắt, thâm thúy mà yên tĩnh, lại hỏi: “Vậy, em không có chuyện gì muốn nói với anh sao?”

Tần Cảnh tự nhiên biết anh có ý tứ gì, mặt có chút hồng hồng, nhìn thẳng tròng mắt anh, nhỏ giọng hỏi: “Ưm, anh có cần bạn gái không?”

Không chờ anh trả lời, lại khẩng khái nói: “Em cảm thấy thế này, sau khi anh tiến vào giới giải trí, scandal như thế sẽ đặc biệt nhiều. Nếu anh có bạn gái, nhất định hoa đào nát sẽ ít hẳn đi. Như vậy là trợ giúp anh xây dựng một hình tượng đẹp, vừa mạnh mẽ vừa chuyên nhất một lòng, em sẽ hy sinh chính mình, nghĩ cho anh!”

Doãn Thiên Dã bị lời không biết xấu hổ của cô kích thích, mi tâm run rẩy.

Anh còn đang mong đợi cô nói nào ngọt ngào ôn nhu kia chứ, ít ra cũng được một câu “Em yêu anh” xem như được rồi, kết quả, cô chẳng nói được lời nào đẹp đẽ cả!

Nhưng, tuy rằng anh nghiêm mặt lại, nhưng ý cười từ sâu trong

đáy mắt có muốn giấu đi cũng không thể được.

Anh cười: “Đã là em thành tâm thành vì anh suy xét, thế thì anh có lòng từ bi miễn cưỡng đồng ý đi!”

Tần Cảnh lập tức trong lòng ấm áp, bổ nhào vào trong lòng anh, ngây ngô cười vui sướng.

Doãn Thiên Dã cụng nhẹ đầu cô, mỉm cười tiếp tục rửa sạch nước bùn trên lưng cô.

Tần Cảnh cười được một nửa, bỗng nhiên nghĩ đến việc chính sự, cuống quít hỏi: “Nhưng mà, truyền thông xử lý làm sao? Vừa rồi chuyện trong thang máy, nhất định bị thêm thắt thành tác phẩm văn học lớn cho xem!”

Doãn Thiên Dã cong cong khóe môi, rất ngang ngạnh: “Trước anh chuyển ra khỏi nhà em, không muốn bị lộ ra ngoài, chính là không muốn ảnh hưởng đến em. Bây giờ, kim trong bọc lòi ra, nên làm thế nào thì làm thế thôi! Người ngoài làm trò tới lui, cuối cùng cũng thành như thế cả! Chúng ta vui vẻ chuyện chúng ta, vậy là được rồi!”

Tần Cảnh hơi hơi ngẩn người, có chút xấu hổ, lúc trước cô cho rằng Doãn Thiên Dã chuyển ra là nghĩ cho sự nghiệp của anh, không nghĩ đến là vì cô: “Vậy, thành như thế này, đối với sự nghiệp của anh sẽ…”

“Không liên quan!” Anh xoa xoa mặt cô, “Anh vốn đã có tính toán, hoàn thành xong mấy cái hợp đồng còn trên tay, liền bỏ nghề này.” Anh dừng một chút, thật sâu nhìn cô, cố chấp mà kiên định, “Anh quyết định sẽ tiếp quản Doãn thị.”

Tần Cảnh ngẩn ra, cái chuyển biến này quá nhanh rồi, cô cũng không biết nên vui hay nên buồn đây:

“Này, thế, không phải anh thích diễn kịch sao?”

“Người ta không thể nào cũng làm theo ý mình được!” Anh đột nhiên phá lệ thành thục mà ổn trọng, “Hơn nữa, kế thừa sự nghiệp của bố anh, về sau lại truyền lại cho tiểu Doãn Thiên Dã, nghĩ như vậy, cũng rất tốt đẹp.”

“Nếu như là như vậy, về sau đối với người trong nhà, hạnh phúc càng nhiều hơn! Như vậy, anh càng thích! Dù sao, nếu còn ở lại giới giải trí này, áp lực rồi khổ sở của người thân, sẽ rất rất nhiều!”

Anh nhìn cô, đáy mắt là nói không hết nhu tình.

Trong lòng Tần Cảnh, nháy mắt toàn bộ bị một cảm giác ấm áp mềm nhẹ lấp đầy, ôn nhu đến cơ hồ rơi lệ.

Anh, vậy mà đã bắt đầu tính toán cho tương lai của họ rồi sao. Anh vậy mà vì cô làm bao nhiêu việc, hi sinh nhiều, thay đổi nhiều, càng hạnh phúc hơn, anh cam tâm tình nguyện cho rằng tất cả những việc đó, được hay mất cũng là hạnh phúc ngọt ngào.

Nguyên lai, cảm giác được người khác yêu chiều, là tốt đẹp như thế!

Chương 45

Khi Doãn Thiên Dã và Tần Cảnh ra khỏi phòng tắm, hai người từ đầu đến chân đều ướt, còn nữa, môi Tần Cảnh rõ mồn một vừa đỏ vừa sưng.

Người đần độn cũng nhìn ra được hai người họ rốt cuộc ở trong phòng tắm làm gì.

Cho nên, Tô Mạn trầm mặc, cả nửa ngày, cũng không nói một lời.

Tần Cảnh càng ngại ngùng không dám nói chuyện, vẫn là Doãn Thiên Dã nói với Tô Mạn: "Anh sang phòng làm việc của Long Kỳ mượn mấy bộ quần áo, còn Tần Cảnh, nhờ em giúp cô ấy nhé!"

Tô Mạn gật gật đầu, Doãn Thiên Dã liền đi trước.

Tô Mạn sắc mặt hơi tái, lúng ta lúng túng chỉ một giá treo quần áo ở bên: "Nếu không thì, vẫn là cô tự mình chọn đi, tôi cũng không biết cô muốn mặc như thế nào!"

"Ân, cám ơn!" Tần Cảnh vò vò tóc ướt bên tai, đi chọn quần áo.

Trợ lý mới của Tô Mạn không cảm ứng được điều bất thường, vừa rất nhiệt tình gợi ý chọn bộ này kia cho Tần Cảnh, vừa tranh thủ nghe ngóng tin tức nóng hổi: "Vậy là, chị đúng là bạn gái Doãn Thiên Dã sao?"

Tần Cảnh nghĩ nghĩ chuyện vừa rồi phát sinh trong phòng tắm,

gật đầu: “Ân!”

Trợ lý kêu lên sợ hãi, lại hỏi: “Thế anh ấy bình thường ở chung với chị, cũng là bộ dạng lạnh lùng muốn giết người như thế này à?”

Tần Cảnh nghĩ đến đủ các dạng xù lông nhím của Doãn Thiên Dã, lắc đầu: “Hoàn toàn tương phản đi!”

Trợ lý hoa si : “Oa, người ta vẫn nói con người có hai mặt, xa lạ và thân mật, thật muốn nhìn xem dạng kia của anh ấy là thế nào nha! Chị đúng là hạnh phúc mà!”

Tần Cảnh:… fan của Doãn Thiên Dã, bạn có muốn đổi chỗ với Tiếu Tiếu không?

Tần Cảnh chọn một chiếc áo dệt kim màu đỏ và quần bò, lại vào phòng tắm thay xong, khi ra thì trợ lý không ở đây nữa, chỉ có một mình Tô Mạn, sắc mặt không được tốt lắm ngồi cạnh bàn tròn bằng pha lê.

Doãn Thiên Dã còn chưa quay lại, Tần Cảnh dứt khoát cũng đi qua ngồi xuống, tự mình rót một cốc nước.

Tô Mạn đoán, vậy là quan hệ của Tần Cảnh và Doãn Thiên Dã đã xác định, thì hẳn là nhiều sự tình cũng đã thông suốt rõ ràng. Nàng không khỏi thấp thỏm không an tâm, cho rằng cô muốn tìm nàng nói gì, cho nên, vẫn ra vẻ trấn định đợi, không ngờ Tần Cảnh chỉ là bình tĩnh uống nước, không có vẻ gì là muốn mở miệng.

Nàng càng thêm lo âu, một hồi lâu, mới có chút xấu hổ nói:

“Kỳ thật, trước phóng viên chụp được tôi đến nhà Thiên Dã, là vì tôi bịa chuyện nói bị tiêu chảy, muốn mượn toilet nhà anh ấy. Đương nhiên, phóng viên cũng là do tôi gọi đến từ trước.”

Tần Cảnh vẫn là không có biểu cảm gì uống nước, không có nói tiếp.

Tô Mạn nhắm mắt, lại nói: “Hôm đó, chuyện tắm rửa trong nhà Thiên Dã đó, anh ấy kỳ thật cũng không biết. Là tôi chuẩn bị muốn rời khỏi đó, từ trong mắt kính trên cửa nhìn thấy cô ở bên ngoài do dự phát ngốc, mới chạy vào phòng tắm…”

Tần Cảnh kéo quai hàm, nhẹ nhàng nhíu mày: “Sau khi về nhà, tôi mới phục hồi bình tĩnh, Doãn Thiên Dã bình thường sẽ không cho người khác dùng chung phòng tắm.” Đương nhiên, trừ tôi! Cô thầm nghĩ, lại nói, “Cho nên, anh ấy trước giờ không mang phụ nữ về nhà, càng sẽ không cho ngủ lại!”

“Hơn nữa, ” Tần Cảnh nhìn nàng một cái, “Kể cả nếu như tôi không đoán ra, Thiên Dã cũng sẽ giải thích cho tôi!”

Vừa rồi, ở trong phòng tắm, Doãn Thiên Dã hỏi có có cái gì muốn hỏi không, chính là có ý này.

Nếu như cô có nghi ngờ, anh sẽ lập tức giải thích.

Nhưng, hạnh phúc chính là, cô rốt cục đã tỉnh táo rồi, cô chỉ cần tin tưởng Doãn Thiên Dã, còn lại hết thảy nghi ngờ, sẽ đều được giải quyết dễ dàng.

“Đúng a, anh ấy nhất định sẽ!” Tô Mạn đau khổ mà cười, có chút ghen tị, có chút bi thương, “Cho nên, anh ấy nhất định sẽ tra rõ ràng người đem tấm ảnh thoát y lần này cho truyền thông là ai, nhất định sẽ bảo vệ cô!”

Tần Cảnh đưa ngón tay nhẹ nhàng xoa trên thành ly thủy tinh, thanh âm đạm mạc mà tỉnh táo: “Cô, là sợ anh ấy tra ra, người khởi xướng là cô sao?”

Tô Mạn kinh hãi giật mình: “Cô…”

“Không khó đoán đâu! Chuyện từ lâu như vậy, đến bây giờ mới bị vạch ra, như vậy, không phải là do phóng viên. Địa điểm là hầm để xe của Thịnh Hạ, máy quay an ninh tất nhiên có cam kết phải giữ bí mất, cho nên, chỉ có thể là hôm đó ở Thịnh Hạ có ai đó tận mắt nhìn thấy, sau đó mới đi tìm băng ghi hình. Lần này tuyên bố ra, lại bỏ bớt đoạn giữa mấu chốt Doãn Thiên Dã giúp tôi chỉnh lại áo lót, chỉ thừa lại chính tôi cởi quần áo, Doãn Thiên Dã giúp tôi mặc lại mà thôi. Mũi nhọn hướng thẳng vào tôi, lại che chở cho Doãn Thiên Dã, nghĩ như vậy, hình như chỉ còn cô là có khả năng nhất!”

Tô Mạn sắc mặt trắng bệch, kinh ngạc trong khoảnh khắc, rốt cục tâm phục khẩu phục, thất bại cười cười, “A, tôi thật xấu phải không, làm ra bao nhiêu chuyện đến tôi cũng thấy là trơ trẽn, ngược lại các đẩy hai người lại với nhau! Không ngờ, cô tin tưởng anh ấy như vậy, phát sinh bao nhiêu chuyện, còn không hề quan tâm tới tìm anh ấy! Là tôi đã xem nhẹ cô rồi!”

Tần Cảnh cúi đầu, cười nhàn nhạt:

“Kỳ thật, cũng có lúc nghi ngờ đó chứ! Chỉ là cảm thấy, không giải thích rõ ràng, không hỏi rõ ràng, đã tiếp tục nghi ngờ như thế, cứ như vậy mà bỏ lỡ, có phải là đoạn tình cảm này buông như thế quá đáng tiếc không! Cho nên, nói sao chăng nữa cũng phải giáp mặt hỏi cho rõ ràng. Chính là, khi tâm buông lỏng, tự nhiên sẽ tương thông, đến khi gặp mặt, sẽ tự nhiên mà không hề chần chừ tin tưởng! Thật kỳ quái, đúng không!”

“Hôm đó nhìn thấy hai người trong bãi đỗ xe thân mật như vậy, tôi…” Tô Mạn thật sâu nhíu mày, thống khổ nhắm mắt lại, lời nói phía sau nói không được.

Tần Cảnh thấy thế, có chút hổ thẹn than thở: “Chuyện này thực ra tôi cũng có lỗi, cô đưa tôi danh thiếp, mà tận một tháng sau

tôi mới đưa cho Doãn Thiên Dã!"

"Chậm trễ, hoặc giả có sớm hơn, cũng như vậy cả!" Trên mặt Tô Mạn là vẻ cô đơn không nói nên lời, "Anh ấy cũng không liên lạc cho tôi đâu, tận đến khi tôi nghe nói nam chính của "khoa ngoại" là anh ấy, mà biên kịch thì vừa hay là bạn tôi, cho nên… Không nghĩ đến sau khi về nước, lần đầu gặp mặt lại là khi đi diễn."

Điều này làm cho trong lòng Tần Cảnh ngũ vị tạp trần, vừa kiêu ngạo, lại sầu não, vừa hạnh phúc, lại xấu hổ.

Tần Cảnh nghĩ ngợi một hồi, rốt cục vẫn là hỏi Tô Mạn, về chuyện của tấm ảnh trong băng hình Turandot và dòng chữ "Em yêu anh" phía sau.

Tô Mạn nhớ lại chuyện cũ, tiêu điều lạnh lẽo cười cười: "Ngay từ đầu lúc có tấm ảnh đó, tôi và Doãn Thiên Dã vẫn là anh em thân thiết. Chẳng qua, về sau tôi thích anh ấy, muốn trở thành bạn gái anh ấy. Đau khổ theo đuổi rất lâu, còn tự cho là lãng mạn huy động lực lượng dư luận quần chúng, làm động đến cả trường, còn có tất cả du học sinh Trung Quốc, ai cũng tưởng chúng tôi là một đôi. Tôi còn nghĩ phương thức oanh oanh liệt liệt như thế sẽ làm cho anh ấy cảm động chứ! Không ngờ rằng, lại bức anh ấy phải thôi học giữa đường!"

"Anh ấy là người trong mắt không dung được một hạt cát, tôi lại không hiểu được điều đó. A, cắt đứt liên hệ nhiều năm như thế, hiện tại mất bao công sức ra vẻ như bạn bè mà có bắt đầu mới, không dễ dàng gì kéo lại một chút tình bạn cũ, chỉ sợ, đến lúc anh ấy phát hiện ra chuyện tôi lắm, thì đời này đến bạn bè cũng không làm được!"

Tô Mạn cúi đầu, nước mắt rơi xuống, "Tôi làm sao lại có thể khiến mình trở nên xấu xí thế này?"

Tần Cảnh lẳng lặng nhìn Tô Mạn khóc lóc mà vai run rẩy, đột nhiên liền nghĩ đến buổi tối hôm ấy, cô cũng tự mình vòng tay ôm mình, ngồi trong gian rửa tay rơi lệ mà bi thương, xấu hổ và tuyệt vọng.

Vì sao lại khiến mình trở nên xấu xí ư?

“Bởi vì yêu anh ấy, cho nên có tư tâm a!” Tần Cảnh thì thào tự nói.

Tô Mạn bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn cô, lại thấy Tần Cảnh miệng cười dịu dàng: “Kỳ thật, cũng là chuyện bình thường mà thôi, không phải sao?”

Tô Mạn ngẩn ra, lần nữa có cảm giác tỉnh ngộ và thoải mái ập đến, nửa buổi, nàng lúng túng quay đầu đi chỗ khác, nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, nỗ lực chớp hết nước trên khóe mắt.

Tần Cảnh đứng lên, nói: “Cám ơn cô cho mượn quần áo, tôi đi trước!”

Tuy rằng hai người công bằng nói chuyện rồi, nhưng dù sao cũng là cùng yêu một người, cho nên, cứ thế lúng túng và khó chịu mãi là không thể tránh được.

Bất quản ra sao, về sau vẫn là ít chạm mặt, sống bình an vô sự là được!

Tần Cảnh nghĩ như vậy, sắc mặt bình tĩnh mà đạm mạc đi đến phòng làm việc của Long Kỳ.

Sau khi tới, lại không nhìn thấy Doãn Thiên Dã, ngược lại là Long Kỳ ở chỗ ấy kích tình vạn trượng chơi game.

Tần Cảnh không lời nào nói nổi: “Khó lắm được cho nghỉ một ngày, vậy mà không nghỉ ngơi, chạy đến phòng làm việc chơi

game sao? Người đại diện của cậu đâu không quản sao?"

Vừa nói xong, phát hiện trong góc khuất một người đàn ông bi thống không nói được gì ngẩng đầu, mắt ai oán, không phải Long Kỳ người đại diện thì là ai: "Cậu ta nói muốn ngủ một giấc, thoái thác mấy cái thông báo, kết quả..." Người đại diện nước mắt lưng tròng, "Tôi vốn không nên tin tưởng cậu ta!"

Tần Cảnh:...

"Đúng rồi, Doãn Thiên Dã không phải sang bên này mượn y phục của mấy anh sao?" Tần Cảnh nhìn xung quanh, "Thế nào không thấy bóng người vậy?"

Long Kỳ tay đang chơi trò chơi dừng lại, ngước mắt nhìn cô một cái, vô hạn hào hùng cười: "Anh ấy mở họp báo, chắc là về chị đó! Aww, hóa ra còn thực sự có người đàn ông lãng mạn có trách nhiệm như trong phim truyền hình vậy sao!"

Tần Cảnh giật mình.

Một bên người đại diện đột nhiên có khí lực, nhảy dựng lên chỉ Long Kỳ: "Cái loại ngưỡng mộ như thế là có ý gì hả? Cậu mà học anh ta tự hủy tiền đồ, tôi sẽ truy sát cậu đến chân trời góc biển!!!"

Long Kỳ khoát tay với anh ta, nở nụ cười như trẻ con tinh thần phấn chấn lại mê người: "Đừng kích động, đừng kích động!"

Tần Cảnh tuy rằng chấn kinh, nhưng cũng biết, việc gì Doãn Thiên Dã đã quyết định, sẽ không thay đổi. Hơn nữa, hoàn toàn ỷ lại cho anh giải quyết, loại cảm giác này, cũng rất không tệ.

Cô dứt khoát bình tĩnh ngồi xuống, an tâm đợi trận phong ba này kết thúc.

Long Kỳ còn nghĩ Tần Cảnh sẽ hỏi anh ta địa điểm là đâu, sau đó bất chấp đến ngăn cản Doãn Thiên Dã, nhất định sẽ thành phim tình cảm kinh thiên động địa.

Nhưng, cô chỉ phong đạm vân khinh lật xem tạp chí. Trên khuôn mặt thanh lệ, toàn bộ là bình tĩnh thong dong tín nhiệm cùng an tĩnh thản nhiên.

Long Kỳ mày tuấn khẽ nhếch, không thể không xem lại mà thở nhẹ một hơi: "Như vậy mà chung sống, quả nhiên thư thái a!"

Đến buổi tối hôm ấy, Doãn Thiên Dã quay phim, Tần Cảnh ngồi trên thảm trải sàn, một bên sắp hành lý của Doãn Thiên Dã, một bên xem tin tức giải trí đang tuyên bố về video.

Đoạn ngắn cắt ra rất đơn giản, chính là Doãn Thiên Dã nói, về Tô Mạn, tất cả là chuyện đồn thổi tầm phào, quan hệ chỉ dừng lại là bạn học cũ. Mà Tần Cảnh, mới thực sự là người anh yêu và trân trọng. Đối với vài tấm ảnh cởi quần cởi áo kia, Doãn Thiên Dã giải thích rất không biết sợ: "Kỳ thật, đoạn giữa đã có những tình tiết mấu chốt bị người nào đó tận lực bỏ bớt, có hứng thú các bạn truyền thông có thể tiếp tục đi đào móc!"

Cuối cùng, câu kết của anh rất muốn ăn đòn:

"Vô luận các vị chúc phúc hay không, chúng tôi vẫn rất hạnh phúc bên nhau!"

Ý tứ chính là, bất quản các ông các bà nói cái gì, we don't give a damn!

(câu tiếng anh của chị Hy, Dip không liên quan)

Tần Cảnh lại cố ý lên mạng xem một chút, tuy rằng có một bộ phận nhỏ nghi ngờ Doãn Thiên Dã lăng nhăng, có một bộ phận nhỏ nữa kiên trì cho rằng Tần Cảnh là người thứ ba thủ đoạn cao

siêu, nhưng đại bộ phận vẫn là hâm mộ với cảm động.

Dù sao, tin đồn với Tô Mạn, Doãn Thiên Dã trước giờ không quan tâm, mà việc của Tần Cảnh, buổi sáng mới tuôn ra, buổi chiều anh đã làm rùm beng rõ ràng đáp lại. Ai thật ai giả, người sáng suốt đều xem được ra.

Tần Cảnh cũng là một cô gái bình thường có lòng hư vinh và ôm ấp tình cảm lãng mạn, được người đàn ông thân thiết mà bảo vệ lại đúng lúc tất yếu đối với cả thế giới hào phóng thừa nhận, cô tâm tình thực là tốt đến trăm hoa đua nở, sáng lạn rực rỡ!

Ngày hôm sau tại studio, rất nhiều diễn viên và nhân viên công tác đều chúc mừng cô, Nghê Già cũng gửi tin nhắn, ngay cả Tần Chính cũng gọi điện thoại tới đây mắng cô một hồi, trách cô vẫn giấu giếm, cuối cùng mới lại thấm thía nói câu "Thực tốt!"

Duy nhất cảm thấy không tốt, chính là Tập Vi Lam.

Cô ta căn bản không có xuất hiện lại ở studio, tất cả mọi người đều chuẩn bị sắp xếp xong, khi Tần Cảnh cho rằng Tập Vi Lam lại đến muộn rồi, thì người đại diện tới, nói Tập Vi Lam trật chân, thêm nữa là gần đây cô chạy show quá mệt mỏi, thân thể thường có bệnh vặt, nghĩ qua nghĩ lại, quyết định rời khỏi ekip.

Tất cả những người ở đó đều giật mình, trừ Tần Cảnh.

Tập Vi Lam và Long Kỳ đều là minh tinh do ban tổ chức mời tới hợp tác, không nhận được thù lao, cũng không có hợp đồng hạn chế, cho nên, diễn viên nửa đường rời khỏi, cũng không có cách nào.

Lúc trước, có người dự thi cũng có ý kiến về vấn đề này, nhưng ban tổ chức nói, trong thực tế quá trình quay phim cũng sẽ như vậy, có thể có diễn viên chính vì nguyên nhân nào đó đột nhiên rời khỏi, cho nên, nếu như tình huống ngoài ý muốn như thế

phát sinh, cũng coi như tập dượt cho thí sinh.

Tuy là nói như thế, nhưng nhân viên công tác ở đây vẫn là tức giận : tuy rằng không có hợp đồng cũng không có mất tiền, cũng không thể có kẻ bịp bợm như vậy a! Đây là một cuộc thi, thời gian thì cấp bách, nếu cô không theo được, thì lúc trước đừng có nhận lời!

Nhất thời, cả trường quay tiếng bàn tán, chửi rủa hết đợt này đến đợt khác.

Người đại diện của Tập Vi Lam mặt đỏ đến tận cổ, nhanh chóng tìm lý do chạy trốn.

Tần Cảnh trước đã nghĩ đến Tập Vi Lam có thể gây ra các tình huống đột phát, cho nên, cô không phải kinh ngạc lắm, còn ngược lại, cô thậm chí có chút mong đợi loại tình huống này.

Về bộ kịch bản thứ hai của Nghê Già, cô đã xem qua sơ thảo, thập phần rung động. Chính là, gần 3000 vạn đầu tư đã là hạn chế nhất. Tuy rằng tự cô cũng có tiền, nhưng là, đây là đang thi! Cho dù cô thực sự làm ra tác phẩm bom tấn nổi tiếng đấy, cũng sẽ vì không tuân thủ quy tắc mà bị người ta chỉ trích.

Mặt khác, hiện tại chỉ thừa lại bốn tháng rưỡi, tái trừ khứ hậu kỳ chế tác, căn bản liền không kịp.

Cho nên, bộ phim chiến tranh kia, cô chỉ có thể đợi lần sau quay vậy.

Nguyên nhân chính là như thế, cô mới ngay từ đầu đem tất cả tâm tư đều đặt vào "Bỏ lỡ một tình yêu", đối với mỗi một cảnh phim đều yêu cầu đến mức phải gọi là bới lông tìm vết.

Cho tới bây giờ, cô vẫn có lòng tin rất lớn vào bộ phim này, cũng hy vọng dựa vào phim này mà thành danh, tiến vào Thịnh Hạ.

Nhưng đồng thời, nếu như bộ phim này làm được hoàn mỹ, thì đương nhiên vai nam nữ chính thậm chí vai phụ cũng có thể khiến người ta nói chuyện say sưa được.

Chính là, cô đối với Tập Vi Lam vẫn là có khúc mắc trong lòng.

Thứ nhất, phần nửa sau của phim, bảy năm sau nữ chính nội tâm cố chấp kiên định lại cứng cỏi, cô không cho là Tập Vi Lam có thể nắm chắc được ; thứ hai, cứ cho là Tập Vi Lam diễn thành công được, cô cũng không hi vọng đem một nhân vật phản diện lại khiêu chiến cực đại như thế giao cho Tập Vi Lam, một khi chiếu lên, phong quang vô hạn, có lẽ còn có thể làm nên bước ngoặt lớn cho sự nghiệp đang có xu hướng tắc nghẽn của Tập Vi Lam; thứ ba, cô không mong muốn, về sau mỗi khi nhắc tới tác phẩm đầu tay của mình, lại phải gắn chặt với cái tên Tập Vi Lam này.

Tần Cảnh cười nhạt, mình quả nhiên không lương thiện như vậy, cô tuy rằng sẽ không đi trêu chọc Tập Vi Lam, nhưng cũng càng thêm không mong muốn để cô ta dùng chính sức của mình làm tương lai cô ta trở nên càng tốt đẹp hơn.

Cho nên, cô kỳ thật là mong đợi loại kết quả này, vì vậy mà, đã sớm nghĩ hết đối sách.

Cô lặng im mỉm cười, vẫn chờ đến khi chung quanh tiếng bàn tán đều bình ổn, mới tự tin tràn đầy cong lên khóe môi: “Không quan trọng, vai nữ chính của chúng ta, đổi thành Toàn Mộ!”

Chương 46

Những cảnh đã quay được, trừ phần của Tập Vi Lam phải quay lại, các hình ảnh khác của các vai phụ vẫn có thể dùng được, cho nên, tóm lại là, tổn thất cũng không lớn lắm.

Tần Cảnh cho rằng, nếu chỉ cần thêm mấy lần quay nữa là được rồi. Nhưng vui mừng ngoài ý muốn là, Toàn Mộ tuy rằng gần đây mới nổi tiếng, nhưng diễn xuất hoàn toàn thuần thục, từng chi tiết nhỏ nhặt đều thập phân kinh diễm.

Vô luận là đoạn đầu ngây ngô hồ đồ, hay là thay đổi dần hắc ám, càng về sau thì tính toán mọi cách, nàng đều diễn tả thật sự xuất sắc.

Nàng là một diễn viên phi thường nghiêm khắc nghiêm túc diễn viên, khoảng trống nghỉ ngơi đều nghiêm túc nghiên cứu và luyện tập kịch bản, thậm chí đối với mỗi câu lời kịch mỗi cái biểu cảm tìm hiểu suy xét trước từ rất lâu, còn thường hay đến gặp Tần Cảnh nghiên cứu thảo luận giao lưu, hỏi ý kiến cô.

Kể từ đó, trong một khoảng thời gian rất ngắn, hai người cơ hồ đến cảnh giới lòng có linh tê, số lần NG (no good) càng ngày càng ít, về sau, thậm chí đến mức quay một lần đã hoàn mỹ.

Mà Long Kỳ, tuy rằng bình thường hi hi ha ha không nghiêm túc chút nào, nhưng chỉ cần đứng trước máy quay, lập tức từ trong ra ngoài biến chất, đối với mỗi một cái tình tiết cũng thức hiện chắc chắn hoàn mỹ vô khuyết.

Hai diễn viên chính đều tận tâm tận lực không thể bới móc được gì cho phim, các diễn viên khác đương nhiên cũng mang ra mười hai phần nghiêm túc nhiệt tình mà diễn.

Ngày lại ngày qua đi, ekip quay phim như mây bay nước chảy, tất cả mọi người muốn diễn được hết kịch bản này, cũng như tranh cuộn từng điểm từng điểm mà trải ra.

Sắp đến cuối năm, cũng chỉ còn hai tháng là đến ngày hết hạn, ekip của Tần Cảnh sớm đã hoàn thành nhiệm vụ quay phim, bắt đầu đi vào chế tác hậu kỳ.

Tần Cảnh tuy rằng phải vội vàng tham gia cắt nối biên tập, lựa chọn sử dụng âm nhạc linh tinh, nhưng thời gian vẫn thừa rất nhiều, so sánh với lúc trước cả đêm cả ngày đều ngâm tại studio, cô cũng xem như miễn cưỡng có thể coi là đang có thời gian nghỉ ngơi.

Tuy rằng, khụ khụ, bạn trai Doãn Thiên Dã đã chuyển lại về nhà cô sống, nhưng hai người vẫn rất khó chạm mặt, ngẫu nhiên cùng nhau ăn bữa cơm cũng có khi phải vội vàng. Dẫn đến hậu quả, sau buổi họp báo, truyền thông cũng không thể chụp được tấm ảnh nào của hai bọn họ với nhau, thế là lại bắt đầu nói hai người sương sớm tình duyên, hư hư thực thực chia tay.

Bởi vì cái chuyện này, ngày Trung thu đó, Doãn nãi nãi còn dọa chết hạ mệnh lệnh, bắt hai người về nhà ăn cơm, nói liên tục ba tiếng đồng hồ.

Nhưng cho dù như thế, Tần Cảnh vẫn cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Tuy rằng gặp mặt ít, nhưng hai người lại thành một thói quen dán giấy ghi nhớ trên tủ lạnh. Mấy câu dặn dò, mấy câu ân cần thăm hỏi, mấy câu kể chuyện, lãng mạn mà ấm áp.

Mỗi lần vừa về nhà, nhìn dòng chữ thanh dật mà sâu sắc anh lưu lại, nghĩ có lẽ cách đó một tiếng, anh ở đây ngủ say vô cùng

yên ổn, lòng lại có một luồng hơi ấm.

Hôm nay, tờ giấy trên tủ lạnh là: “Khoa ngoại season 1 kết thúc công việc, chờ em.”

Tần Cảnh dương dương tự đắc làm cơm chiều, đảm bảo hôm nay anh không nghĩ đến cô lại về sớm hơn anh đi! Ha ha, làm một bữa tối thịnh soạn có ánh nến thì sao nhỉ?

Trong đầu hiện ra Doãn Thiên Dã khuôn mặt tươi tắn, dưới lấp lánh ánh nến, mắt anh chắc chắn sẽ long lanh như ánh sao vậy.

Cô vừa đặt bít tết vừa ướp sốt vào lò nướng, đã nghe thấy chuông cửa vang lên.

Giờ này thì còn có ai đến?

Mở cửa, lại là Tập Vi Lam.

Tần Cảnh không chút che dấu cau mày, mấy tháng không gặp, cô ta vẫn như cũ, giả dối tươi cười không lấn át được đầy trời phẫn nộ.”Có chuyện gì sao?” Cô cũng không có vẻ có ý cho cô ta đi vào.

Tập Vi Lam nhìn biểu cảm chán ghét của Tần Cảnh, cũng không miễn cưỡng bưng khuôn mặt tươi tắn, nói: “Tôi có một vài việc cần nói chuyện với cô!”

Tần Cảnh mặt không biểu cảm xoay người, ngầm đồng ý.

Phải nói, Tập Vi Lam gần đây vô cùng không thuận lợi, bởi vì khả năng diễn xuất quá hạn chế, địa vị nữ chính của cô ta ở “Khoa ngoại” triệt để bị Tô Mạn, không chỉ như thế, phần diễn cũng càng ngày càng ít.

An Nham trên con đường đạo diễn cơ bản là đình trệ, ngày đêm

chỉ biết đứng sau lưng cô diễn khổ tình, hỏi cô vì sao không gả cho anh ta.

Trái lại Tần Cảnh, quá thuận buồm xuôi gió.

Từ khi Doãn Thiên Dã tổ chức họp báo tuyên bố xong, hai người đường hoàng thành đôi tình lữ đẹp nhất trong cảm nhận của quần chúng. Tập Vi Lam nhất thời tức lên không chịu được, muốn gây khó cho cô, mời rời khỏi ekip của Tần Cảnh. Cô ta nghĩ rằng thời gian khẩn cấp như vậy, Tần Cảnh sẽ sứt đầu mẻ trán thúc thủ vô sách, không ngờ Tần Cảnh ngày hôm sau liền tìm Toàn Mộ, thuận lợi trôi chảy tiếp tục quay.

Tần Cảnh gần đây tần suất xuất hiện trên truyền thông tăng mãnh liệt, thêm nữa là quan hệ trong giới truyền thông của cô vốn rộng, sức thu hút của Long Kỳ và Toàn Mộ cũng mạnh mẽ, vai nữ chính tiểu tam ác độc trong "Bỏ lỡ một tình yêu" cũng càng lúc càng thu hút sự chú ý của nhiều người. Giai đoạn trước lúc đang quay, đã có kha khá chương trình giải trí và đài truyền hình đến tham quan, chưa chiếu phim đã có nhiều người quan tâm.

Tập Vi Lam càng nghĩ càng chán nản, nếu như cô ta nghe lời Tần Cảnh sớm một chút, duy trì mặt ngoài hòa bình có tốt hơn không. Chính là, hiện tại, giờ so sánh thế nào chăng nữa, cô ta oán hận đến mức rốt cuộc quay đầu không được.

Tần Cảnh cứ mặc kệ cô ta đứng trong phòng bếp mở toang cửa bận rộn này nọ, còn Tập Vi Lam ngồi trên ghế cao, tự rót cho mình một cốc nước. Cô ta nhìn thoáng qua bộ đồ ăn tinh xảo và hoa tươi trên bàn ăn, khóe môi nhếch lên âm lãnh, thình lình hỏi: "Trường Ninh 60% đều đã chuyển về tay cô rồi nhỉ!"

Tần Cảnh tay cầm thìa dừng một chút, lúc trước, cô suy xét việc tin tức về mình đã có quá nhiều, cho nên việc ở Trường Ninh đều để Tô Hiền ra mặt, đối ngoại cũng nói Tô Hiền là đại cổ đông

lớn nhất.

Nhưng là, Tập Vi Lam không phải đần độn oa!

Tần Cảnh nếm một ngụm canh, như có như không "Ừm" một tiếng.

Cô thả vài hạt muối vào canh, không có vẻ gì kích động: "Là cô bức tôi. Nếu như không phải cô nghĩ hủy diệt Trường Ninh, tôi cũng sẽ không tính toán cô như vậy!"

Tập Vi Lam ngoài dự đoán không có lên cơn tâm thần, rất bình tĩnh: "Cô trông vậy lại còn có năng lực tìm người khác đến giúp cô lập kế hoạch đi qua cơn sóng gió lớn như thế, xem ra, không quan tâm là có chuyện gì, đều sẽ có người giải quyết tốt hậu quả cho cô!"

Tần Cảnh quay đầu nhìn cô ta một cái, cảm thấy cô ta nói câu này hình như có hơi kì lạ.

Tập Vi Lam trầm mặc ngồi một hồi, đứng dậy, vẻ mặt mờ mịt: "Tôi chỉ là đến hỏi cô vấn đề này thôi, tôi đi!"

Tần Cảnh nhìn cô ta bị bức tột cùng tuyệt vọng, trong lòng có chút không thoải mái: "Này, cô, cô làm sao vậy? Kể cả không có Trường Ninh, tự cô đóng phim cũng đủ nuôi sống mình a!"

Làm ra bộ dạng nản chí ngã lòng, giống như là sắp đi tự sát vậy, sốt ruột!

Tập Vi Lam nhẹ nhàng cười: "Vậy sao?" Nói xong, cũng không nói lời nào khác, liền đi ra cửa.

Tần Cảnh lần này là thực có chút lo lắng, Tập Vi Lam hôm nay thật sự quá kỳ quái, không có ghen ghét xấu hổ, giận dữ hoặc là hờn giận, chỉ có một loại từ trong ra ngoài tan tác mà vô lực.

Cô tuy rằng ghét cô ta, nhưng cũng không hi vọng cô ta thất hồn lạc phách đi làm cái chuyện ngu ngốc gì đâu!

Nhưng, Tần Cảnh cuối cùng quyết định là, xoay người tiếp tục nấu canh, cuộc đời của bản thân cô ta cũng không phải do cô phụ trách, không phải sao?

Vài giây sau, sau lưng truyền tới tiếng kêu gào thống khổ của Tập Vi Lam, Tần Cảnh quay đầu, đã thấy Tập Vi Lam mới đi được một chiếc giày che bụng, thống khổ ngã xuống đất, kêu lên đau đớn.

Tần Cảnh ngẩn người, làm cái gì? Sẽ không phải diễn cái gì bị hạ độc gì đó đi? Có phải tầm thường quá không?

“Cô thế nào?” Cô đi qua xem cô ta, không rõ nguyên do.

“Bụng tôi đau quá a!” Tập Vi Lam đột nhiên sắc mặt trắng bệch, trên trán toàn là mồ hôi rịn rịn lạnh toát.

Tần Cảnh bị cô ta dọa giật nảy mình, hình như thực sự không phải đau bụng bình thường.

Tập Vi Lam “A” lại là một tiếng hét thảm thiết: “Có lẽ, a, viêm ruột thừa!”

Điên à!

Tần Cảnh nhanh chóng kéo cô ta lên: “Quảng trường gần đây có một bệnh viện, cô chịu đựng một chút!” Vừa dìu Tập Vi Lam gào thét thảm thiết lên thang máy, vừa hận không thể đá cô ta một cước: nha, cô làm gì cứ phải chạy đến chỗ tôi mà phát bệnh cơ chứ!!!

Xuống đến bãi đỗ xe, Tần Cảnh mới phát hiện không mang chìa

khóa, lại hỏi: “Ngươi xe ở nơi nào?”

Tập Vi Lam thống khổ chỉ chỉ một chiếc SUV màu xanh ngọc đằng trước, hữu khí vô lực nói: “Tôi khó chịu lắm, cho tôi nằm ở ghế sau một chút đi, đau quá!”

Tần Cảnh cầm lấy chìa khóa xe trong tay cô ta, mở cửa sau xe.

Nhưng đúng lúc này, người đang đau đớn đến sắp lăn ra ngất Tập Vi Lam đột nhiên giằng lại chìa khóa trong tay cô, đẩy cả người Tần Cảnh lên xe, lách cách một tiếng đóng cửa xe.

Ngoài cửa kính xe, đứng được thẳng người còn nở nụ cười lạnh, Tập Vi Lam, còn đâu bộ dạng đau đớn đày đọa lúc nãy.

Tần Cảnh đồng tử mắt tối sầm lại, diễn xuất tốt như vậy sao không dùng lúc cô ở trường quay ý… Cô tức giận đẩy cửa xe.

Không nhúc nhích.

Bị khóa lại?

Tần Cảnh tim đột nhiên nhảy dựng, không phải cô ta nghĩa cho nổ bình xăng chết cháy cô đi?

Nhưng, trong khoang xe đột nhiên truyền tới tiếng một người trầm trọng mà tiếng thở hào hển, Tần Cảnh cứng ngắc quay đầu, tâm trạng kích động nhanh chóng đông cứng.

An Nham tư thế cổ quái, biểu tình cứng ngắc dán ở cửa xe bên kia, ánh sáng trắng sáng ngời ở bãi đỗ xe chiếu tới, trên mặt anh ta là một mảnh hồng sắc quỷ dị.

Tần Cảnh nhất thời cảm thấy một cỗ khí tức nguy hiểm, cố hết sức rụt lại về phía bên này: “Anh, anh sao vậy?”

An Nham đột nhiên phát ra một tiếng gầm giận dữ: “Cô ngậm miệng!” Lời còn chưa dứt, đã bắt đầu từng ngụm từng ngụm thở sâu.

Đứa ngốc cũng biết chuyện gì đang xảy ra!

Tần Cảnh hoảng, ra sức đập mạnh cửa kính xe, nhưng xe không nhúc nhích tí nào, bên ngoài Tập Vi Lam khoanh tay xem kịch hay, tươi cười ngược lại càng thêm rõ ràng lộ liễu.

Hiện tại mới sáu giờ, chỗ này là góc khuất hẻo lánh bãi đỗ xe cơ bản sẽ không có ai qua đây.

Tần Cảnh biết Tập Vi Lam chắc chắn không thả cô ra, chỉ đành quay đầu nói với An Nham: “Này, tốt nhất là anh kiềm chế a, nếu không, anh không lấy được Tập Vi Lam anh yêu nhất đâu!”

An Nham rất thống khổ nhẫn nhịn, hừ cười một tiếng: “Yêu nhất? Giờ cô cũng muốn tới cười nhạo tôi sao? Không ngờ được cô ấy, vậy mà lại…”

Tần Cảnh rèn sắt khi còn nóng: “Cho nên a, anh giờ biết cô ta là người thế nào rồi phải không? Cho nên, ngàn vạn không thể để cô ta đạt được ý muốn, được không?” Nói, Tần Cảnh rất nhanh lẻn đến ghế trước, cuối cùng là tận lực cách xa anh ta.

An Nham không có nói chuyện nữa, chỉ là ôm đầu, ngồi trên ghế sau, run rẩy từng đợt, mà Tần Cảnh từ trên xe tìm mấy miếng kim loại thử cạy khóa.

Đùa dai nửa ngày, cửa xe không có động tĩnh, Tần Cảnh trái lại vừa buồn bực vừa hoảng.

Một đợt lại một đợt cảm giác quái dị mà vi diệu từ tứ chi đâm vào ý thức của cô.

Trong lúc bất tri bất giác, Tần Cảnh cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, cô đột nhiên mạc danh kỳ diệu nghĩ đến Doãn Thiên Dã, đột nhiên rất muốn hôn anh, rất muốn cùng anh…

Lăn lộn cùng giường!

Tần Cảnh giật nảy mình, miếng kim loại trong tay đinh đinh đang đang rơi xuống, trời ơi, rốt cuộc là lúc nào? Tập Vi Lam bỏ thuốc cô sao? Trong canh sao? Hay là trong nước?

Thực muốn điên!

Cô hiện tại hận không thể xông ra đem nữ nhân đáng chết kia lóc từng miếng thịt!

Chính là, thế nào mới ra được đây! Tần Cảnh liều mạng đánh đấm cửa xe, nhưng bên ngoài Tập Vi Lam vẫn như cũ là thờ ơ, ngược lại ý cười trên khóe miệng càng lúc càng kích động.

Tần Cảnh tuyệt vọng dựa vào ghế, mắt thoáng đảo qua, trong xe chợt lóe chợt lóe, webcam.

Tần Cảnh giờ phút này, cả đời này lần đầu tiên, rất muốn giết người!!!

“Uy, An Nham, chỗ này có webcam đó!” Tần Cảnh lạnh lùng cười, ẩn ý là muốn anh quản chính mình, bằng không, mất hết danh dự.

An Nham hừ một tiếng, không quan tâm cô.

Tần Cảnh nhắm lại mắt, hiện tại lo lắng nhất vẫn là, nếu như thực xảy ra chuyện gì, băng ghi hình này chắc chắn sẽ được mang đến trước mặt Doãn Thiên Dã đầu tiên.

Phải khống chế được, Tần Cảnh nhịn những rung động trong

lòng, toàn thân run rẩy.

Thời gian từng phút từng giây qua đi, trong xe hình như càng lúc càng nóng, nóng đến không chịu được. Tần Cảnh cảm thấy chính mình tựa hồ có dấu hiệu mất nước, ý thức cũng mơ hồ. Cho dù như thế, cô vẫn là cố cắn chặt ngón tay, hi vọng đau đớn có khả năng kích thích cô tỉnh táo, bằng không, không chừng một giây sau cô sẽ lập tức đem quần áo cởi hết.

Trong đầu đột nhiên hiện lên một chuỗi một chuỗi văn tự, toàn là lúc trước khi xem quyển tiểu thuyết này, những đoạn miêu tả sắc-tình có chút chi tiết.

Cô thống khổ ôm mình thành một khối, cảm giác chơi vơi trong cơ thể một đợt tiếp một đợt, căn bản áp chế không nổi.

Muốn thở sâu khiến chính mình tỉnh táo, nhưng hít vào không khí giống như nước sôi, cô giống như rơi vào trong nước xà phòng ấm áp, toàn thân đều như có nhưng bọt xà phòng vụn mà thư thái!

Trong đầu tràn ngập những hình ảnh cấm kỵ và xa lạ, cảm giác nhục nhã và ý thức thực sự sắp tan rã!

Không thể như vậy a!

Ngón tay đã bị cắn ra máu, nhưng mùi máu tươi đậm đặc lại làm cô cảm thấy càng kích thích!

Tần Cảnh cơ hồ muốn khóc, vì cái gì dưới tác dụng của thuốc này, bản năng con người lại trở nên đáng sợ như thế!

Không muốn a!

Trong lòng cô đang khóc lớn, một giây sau, lại nghe thấy phía sau một tiếng động lớn. Tần Cảnh kinh ngạc quay đầu, liền gặp

An Nham bộ mặt nanh ác như ma quỷ bổ nhào về phía cô.

Cô thét chói tai muốn đẩy anh ta ra, nhưng ghế trước không gian quá nhỏ, anh ta cả người áp đi lên, cô căn bản không có được chỗ trống để thay đổi vị trí nữa. Chỉ trọng lượng của anh ta, thêm khí lực khi phẫn nộ, làm Tần Cảnh cảm thấy các khớp xương đều găm vào xe, không thể động đậy, thống khổ không chịu được.

An Nham giờ phút này hoàn toàn mất đi lý trí, trực tiếp kéo mở cổ áo Tần Cảnh hôn hít. Khoang xe nhỏ hẹp hạn chế hoạt động của Tần Cảnh, muốn đá anh ta, không có chỗ dùng lực; muốn đẩy anh ta, lại không thể so được sức mình với khí lực như thú dữ của anh ta lúc này.

Càng muốn chết là, dưới áo khoác lông của cô chỉ có một chiếc T-shirt dài hơi mỏng. Bàn tay anh ta giống như quả cầu lửa, xẹt qua người cô, Tần Cảnh không khống chế được mà run rẩy, như có điện giật, tê tê dại dại, thẳng đến đầu quả tim, thế nhưng còn có một tia khoái cảm không thể nói nên lời.

Thuốc hại người!

Cô thế mà lại có phản ứng với tiếp xúc của An Nham, cô vừa xấu hổ vừa giận dữ được muốn chết!

Tần Cảnh vừa tức vừa xấu hổ, dốc hết toàn lực ôm chặt quần áo của chính mình, không muốn để anh ta thực hiện được, nhưng thân thể lại không chịu khống chế được trong sự sờ soạng hôn hít điên cuồng của anh ta, càng lúc càng mẫn cảm.

Trong lòng là sốt ruột xao động càng lúc càng rõ ràng, phòng tuyến ý thức cũng càng lúc càng yếu ớt.

Cô biết, tiếp tục như vậy, không qua được bao lâu, cô sẽ mất hết lý trí, cùng với An Nham đàn ông cặn bã này hoan hoan hỉ hỉ

dây dưa cùng một chỗ.

Tần Cảnh bị An Nham nhấn áp ở trên cửa xe, không chỗ trốn, rốt cục tuyệt vọng, bi thương khóc gọi: “Doãn Thiên Dã!”

Lời còn chưa dứt, cửa xe sau lưng đột nhiên kéo ra, trọng tâm không ổn định cô nháy mắt rơi vào một vòng ôm quen thuộc mà ấm áp. Một giây sau, cô liền bị người đó bế ra khỏi ghế phụ lái.

Dưới màn nước mắt mờ mịt, cô trông thấy khuôn mặt Doãn Thiên Dã vừa gấp gáp vừa khẩn trương, anh nhíu mày thật sâu, con ngươi thâm thúy tràn ngập lo lắng: “Không sao chứ?”

Chỉ là, anh còn chưa nói hết, Tần Cảnh liền vươn tay chui vào áo gió của anh, kéo mở áo sơ mi bên trong.

Nếu như nói vừa rồi bởi vì là An Nham, Tần Cảnh còn có cảm giác nhục nhã mà kiệt lực khắc chế, hiện tại nhìn thấy Doãn Thiên Dã, Tần Cảnh tâm tình liền giống như là, ách,

Nhìn thấy giải dược…

Phảng phất, trong đầu cái dòng chữ “Cấm kỵ” đã vốn in sâu, một tiếng đứt đoạn.

Cô được anh bế lên, một tay duỗi tiến vào quần áo anh, một tay ôm trụ cần cổ anh, nhiệt liệt hôn lên. Doãn Thiên Dã tuy là bất ngờ không phòng ngự, bất lực hai tay đều ôm cô, không thể ngăn cản, chỉ có thể kệ cô ban ngày ban mặt cường hôn anh.

Doãn Thiên Dã có mấy vệ sĩ, hàng ngày nghề nghiệp rèn luyện siêu tốt, ra vẻ không nhìn thấy, sau đó theo ý ông chủ, đem Tập Vi Lam tuyệt vọng kêu thảm thiết ném vào trong xe, khóa lại cửa xe.

Chương 47

Tận dụng thời gian được Doãn Thiên Dã ôm lên nhà, Tần Cảnh đã kịp gỡ toàn bộ hàng khuy trên áo sơ mi của anh, hai bàn tay sờ loạn xạ dọc ngực cùng hai bên eo lưng anh, cái miệng nhỏ cũng không an phận, chọn bất cứ chỗ nào lộ ra mà hôn triền miên, từ khóe môi đến gò má, từ vành tai đến cổ.

Doãn Thiên Dã từ đầu đến cuối đều không nói một lời, nghiêm mặt trầm mặc.

Nếu không phải anh vẫn phái người lén lút đi theo Tần Cảnh để bảo vệ cô, nếu không phải vệ sĩ gọi điện cho anh kịp thời, hôm nay không biết đã xảy ra chuyện gì rồi!

Cảnh tượng đáng sợ như thế, có nghĩ anh cũng không dám nghĩ!

Nhưng trước mắt đau đầu nhất là, cái thuốc này, có vẻ rất mãnh liệt, làm sao đây a!!!

Thật không dễ dàng mới quay lại với nhau, nhưng anh không muốn lần đầu tiên của hai người sau khi quay lại, là do tác dụng của tình-dược!

Có điều, hình như là, bây giờ có nói gì với con mèo nhỏ trong ngực anh đây, cô cũng đều không để vào tai đâu!

Bước vào nhà, Doãn Thiên Dã lập tức ôm Tần Cảnh vào phòng tắm. Anh vừa đặt cô vào bồn tắm, cô đột nhiên nhào lên bám vào cổ anh, muốn kéo anh cùng ngã vào.

Nhưng Doãn Thiên Dã sớm dự liệu được, nhẹ nhàng trốn tránh lập tức, liền tránh qua được tầm với của cánh tay bám như bạch tuộc của cô.

Anh không nhìn cô, mặt cứng ngắc, không biết là ẩn nhẫn gì, hình như là tức giận. Cho nên, Tần Cảnh giống như trẻ con mắc lỗi, không dám lỗ mãng, ngoan ngoãn ngồi, để cho ngọn lửa trong đáy lòng đốt mình thành tro.

Anh cởi áo khoác cho cô, mở vòi nước lạnh, nhét vòi hoa sen vào tay cô, ý bảo cô tự mình làm, Tần Cảnh bị nước lạnh kích thích run người lên, lý trí mất đi trong khoảnh khắc quay lại.

Cô lén lút liếc nhìn Doãn Thiên Dã, người kia sắc mặt vẫn không tốt chút nào.

Tần Cảnh nghĩ đến một loạt động tác vừa rồi cô làm, mà anh không có vẻ gì là bị ảnh hưởng, lần này, thực nhục nhã rồi.

Cô cắn chặt răng, đem vòi hoa sen ôm vào trong ngực, mùa thu nước lạnh thấu xương, trên da thịt lập tức nổi từng đợt từng đợt run rẩy, cảm giác sốt ruột không yên, hình như có chút giảm bớt.

Cô nhỏ giọng ai oán than một câu: “Anh, có phải đang giận không?”

Doãn Thiên Dã khép mi lại nhìn cô, trong bồn tắm bằng sứ trắng tinh, tròng mắt Tần Cảnh ướt át mà trong suốt, mặt nhỏ nhắn trắng nõn phủ một tầng hồng sắc, xinh đẹp khó có thể nói thành lời.

Bờ vai mảnh khảnh nhẹ nhàng run rẩy, không biết là bởi vì lạnh, hay là bởi vì điều gì khác.

Cô ánh mắt vô tội lại mơ màng, còn có chút ủy khuất, giống như đứa bé bị người lớn trách mắng, bất lực mà ai oán.

Doãn Thiên Dã cảm thấy cổ họng có chút khô khốc, trầm giọng nói: “Anh không có!” Cuối cùng, lại thêm một câu, “Anh chỉ là lo lắng cho em!”

“Em khó chịu quá!” Cô bi thương cúi đầu, gắt gao ôm chặt chính mình, dòng nước lạnh buốt từ trên vai cô chảy xuống, giống như lớp lụa mỏng bao lấy thân thể yếu ớt, cả người cô kịch liệt run rẩy.

Đột nhiên anh tắt nước, kéo cô toàn thân ướt đẫm nàng đứng dậy: “Đi vào thay bộ quần áo khác đi, không là bị cảm đó!”

Tần Cảnh đứng lên, Doãn Thiên Dã giờ mới nhìn thấy áo T-shirt dài và quần bò cô hoàn toàn ướt đẫm, dán dính trên cơ thể cô, đường cong nổi bật mà mị hoặc.

Anh không tự nhiên dời ánh mắt.

Tần Cảnh mâu quang chợt lóe, duỗi tay muốn ôm anh chờ bế, nhưng anh có chút chật vật nhanh chóng đứng dậy, cách xa khỏi cô, trong mắt như có phòng bị.

Lần này, Tần Cảnh than thở một hơ, giống như bỏ cuộc, đi ra ban công lấy quần áo thay.

Cô kéo rèm cửa sổ đến sát đất bên ban công, cứ như vậy, tự nhiên mà bắt đầu cởi quần áo.

Doãn Thiên Dã giật mình, đối mặt với bóng lưng trần trụi của cô, anh không thể dời mắt đi được, đèn huỳnh quang trên ban công chiếu trên thân thể trắng nõn của cô, trong suốt, ướt át, đẹp như pho tường nữ thần Hy Lạp cổ đại.

Anh đột nhiên mơ hồ cảm thấy, cô là cố ý.

Cố ý này của cô, đã đạt hiệu quả. Doãn Thiên Dã cảm nhận được dục hỏa vốn không thế nào áp đi xuống lần nữa nóng lên, từng điểm từng điểm mà lan tràn toàn thân.

Cả người hình như càng nóng, bụng giống như đựng một đốm lửa, thiêu đốt khó chịu.

Doãn Thiên Dã kiệt lực quay mặt qua chỗ khác, không thể nhìn tiếp cái bóng dáng khiêu khích trên ban công kia.

Tần Cảnh cầm khăn lông lau khô thân thể, rất có âm mưu cầm sơ mi trắng của Doãn Thiên Dã khoác lên, sau đó chậm rãi đi đến trước mặt Doãn Thiên Dã, chịu đựng cảm giác nóng rực muốn đốt mình thành tro trong người kia, ngây ngô ngẩng đầu nhìn anh, con người trong suốt như mặt nước trong hồ.

Từ đầu đến cuối, trong đầu óc cô chỉ có duy nhất một ý nghĩ, phải câu dẫn người này thượng giường! Gục anh thống khoái lăn lộn với anh!

Doãn Thiên Dã ánh mắt mơ hồ bao quanh người cô, tinh thần cũng không yên, tròng mắt cô trong suốt, có vẻ như thuốc bị nước lạnh cuốn đi tác dụng rồi; nhưng bộ dạng này của cô khả nàng này bộ dáng đứng tại trước mặt hắn, hắn có chút nghĩ bậy nghĩ bạ, trong phút chốc cảm thấy đói khát khó nhịn.

Đúng a, cô chỉ mặc đúng một chiếc áo sơ mi trắng, không hơn.

Cái áo sơ mi rất mỏng, cho nên, Doãn Thiên Dã vừa nhìn đã có thể thấy, cô không có mặc áo ngực, cũng không có mặc quần lót, bộ vị mẫn cảm dưới lớp áo sơ mi trắng, như ẩn như hiện.

Trong lòng anh nổi một tia rung động kích thích, đầu đau có chút hỗn loạn, nhưng mắt thì làm thế nào cũng không chuyển

đi được.

Cái áo với anh rất vừa người, bọc trên cơ thể hết sức nhỏ nhắn của cô, thế nào cũng có vẻ quá rộng. Nhưng cô lại thân hình cao gầy, vạt áo cũng chỉ là vừa đủ che khoắt bắp đùi cô, lộ ra đôi chân thon dài mà mỹ lệ. Cúc áo phía trước cũng không có nghiêm túc cài, giống như cô đang mặc váy ngắn khoét cổ chữ V thật sâu mà thôi.

A, trời mới biết giờ phút này anh muốn tận tay lột cái áo sơ mi kia khỏi người cô đến mức nào a!

Nhưng, anh không làm vậy, cho nên, gian nan mà chắc chắn, lui về sau một bước, kiệt lực khắc chế, giọng điệu rất trầm, nói: "Em, đi ngủ một giấc đi!"

Tần Cảnh ánh mắt vẫn là sạch sẽ, không có một chút thất vọng, nghiêm túc mà gật đầu: "Được!" Nói xong, xoay người rời đi.

Doãn Thiên Dã nhìn bóng dáng mỏng manh đơn bạc bên dưới lớp áo sơ mi của cô, không chịu được khống chế ngẫm nghĩ, thuốc trong người cô rốt cuộc là hết tác dụng hay là chưa?

"A!" Tần Cảnh đột nhiên kinh hô một tiếng, ngã xuống đất, nhũn như con chi chi rụt thành một khối.

Doãn Thiên Dã sửng sốt, cuống quít đi qua đỡ cô: "Thế nào?"

Cô mềm mại vô lực ngã vào trong lòng anh, ủy khuất ngẩng mặt nhỏ, bi thương nói: "Không biết thế nào nữa, chân thật mềm!"

"Có lẽ là thuốc sắp tản đi!" Anh bế cô lên, đi vào phòng ngủ.

Lần này, Tần Cảnh trong ngực anh không có giương oai, chỉ là ngoan ngoãn để anh ôm, mềm nhũn, giống như mèo lười không xương trong lòng anh.

“Ngủ một giấc sẽ ổn thôi!” Anh nhẹ nhàng nói, giọng điệu ôn nhu mà sủng nịch, mất toàn bộ đề phòng.

Cho nên, trong khi anh đặt Tần Cảnh vào giường, anh hoàn toàn không đoán được, Tần Cảnh vừa mới trước đó một khắc còn mềm như không xương đột nhiên đu lên cần cổ anh, kéo anh đè lên giường.

Doãn Thiên Dã bất ngờ không phòng ngự, không thể kịp đứng vững, người liền ngã vào đệm chăn mềm mại. Một giây sau, Tần Cảnh liền như con báo vừa tóm được mồi, “phốc” nhào lên, cắn chặt môi anh.

Vừa rồi phải nhịn muốn lâu như thế, lần này, cô hoàn toàn phóng thích hết, thở ra hơi thở cực nóng như nước sôi trong người.

Doãn Thiên Dã chật vật muốn đẩy cô ra, không ngờ cô giống như bạch tuộc, gắt gao cuốn lấy anh. Anh không biết cô lại khỏe như thế chứ, gỡ thế nào cũng không gỡ được ra.

Anh gần như thất bại cười cười: “Tần Cảnh, em như vậy, là bởi vì uống thuốc!”

“Cho nên, anh là thuốc giải của em!” Mắt cô lấp lánh trong sáng, khóe môi xinh đẹp giảo hoạt cong lên, bàn tay bé nhỏ đã rất nhanh lật quần anh xuống, chui vào tìm kiếm.

Cô vừa mới đụng chạm đến nơi cứng rắn, cổ tay liền bị bàn tay ấm nóng của anh giữ lại, anh bình tĩnh nhìn cô, trong mắt là một sự hoàn toàn bất lực không biết làm thế nào với cô.

Đầu ngón tay của Tần Cảnh bị cái nóng phía dưới anh làm bỏng, trong lòng bỗng nhiên xẹt qua một tia cảm giác kỳ dị, vui sướng như muốn nở hoa.

Cô nghiêng đầu cười khẽ, như tiểu hồ ly: “Doãn Thiên Dã, chúng ta cũng không phải chưa từng làm vậy, hơn nữa, ” cô cúi người kề sát vào bên tai anh, thanh âm mị hoặc tận xương, “Anh cũng muốn, đúng hay không?”

Doãn Thiên Dã nhắm mắt lại, khả năng khắc chế của anh cơ hồ lần nữa đột phá cực hạn, anh tái nhợt cười cười: “Đúng, cũng không phải chưa từng làm! Nhưng, lần đầu tiên sau khi chúng ta yêu nhau lần nữa, anh không mong lại là trong tình huống thế này!”

Tần Cảnh ngẩn người, có cảm động trong phút chốc, nhưng, anh nói như vậy, càng thêm nhục cảm không phải sao! Tần Cảnh mắt sáng long lanh, một giây sau, sóng nhiệt trong cơ thể giống như cuồng phong bạo vũ thổi quét toàn thân.

Khống chế không nổi! Cô nhào vào Doãn Thiên Dã, trên cơ thể cường tráng của anh, đôi tay không kiêng nể gì dây dưa bên eo và bên bụng đã cứng ngắc của anh, cảm giác bứt rứt trong người rốt cuộc khống chế không nổi, cô chỉ nghĩ ăn anh!

Cô lần nữa cắn chặt môi Doãn Thiên Dã, lưỡi răng quấn giao, bất chấp hết thảy hôn anh.

Đập vào mặt là khí tức nam giới khiến cô triệt để mất đi lý trí, cô kéo mở áo sơ mi anh, từ trên xuống dưới dán sát vào cơ thể vạm vỡ của anh, bắp đùi cũng vô thức hướng vào anh chà xát.

Doãn Thiên Dã tựa hồ là bỏ cuộc, vẫn tùy ý cô phát điên.

Đến tận khi cô cho rằng Doãn Thiên Dã đầu hàng, yên tâm buông tay đang giữ chặt thân thể anh ra, anh đột nhiên nắm lấy bờ vai trần trụi của cô, đẩy người cô đang dán chạt vào người anh xuống, ấn vào giường.

Hai người đang dán sát cùng một chỗ, cũng kéo ra một cự ly.

Tần Cảnh khó khăn lắm mới hơi hơi giải khát, lại bị cái xú nam nhân này đánh gãy, muốn hỏng mất. Cô nổi giận, ở trên ga giường vặn vẹo lăn lộn, cáu kỉnh như trẻ con kêu la: “Doãn Thiên Dã, anh giết em đi! Cũng còn hơn bị lửa thiêu chết!!!”

Lời còn chưa dứt, đôi môi liền bị ngăn chặn, Doãn Thiên Dã cúi đầu, ôn nhu mà tinh tế hôn cô, trái tim khô cạn tim tựa hồ lại chảy qua một dòng nước mát, trong trẻo lại ngọt ngào.

Cái người vừa mới khóc rống lên là cô, lần này ổn định lại, ngoan ngoãn vòng tay ôm cổ anh, phối hợp hôn lên.

Tay anh cực nóng mà săn sóc, nhẹ nhàng xoa dịu cơ thể cô, từ từ đi qua bộ ngực của cô, Tần Cảnh không kìm được run lên, cúi đầu nức nở một tiếng. Thân thể không tự chủ được dán sát vào anh, như thể làm vậy có thể được an ủi chút nào.

Đầu ngón tay anh vẫn một đường hướng xuống, xẹt qua bụng bằng phẳng, hoạt nhập rừng rậm u kính, một chút lại một chút, dịu dàng mà mềm nhẹ, giữa cánh hoa của cô trêu chọc.

Tần Cảnh cảm thấy mình tựa hồ nằm gọn trong lòng bàn tay anh, cả người ấm áp như muốn hòa tan, ngón tay anh vẫn ở nơi tư mật của cô mà trêu chọc, dần dần, trong lòng cô ùn ùn kéo đến cơn ngứa kì dị, lại khác biết với cảm giác lúc trước trúng tình-dược. Lần này ngứa mang kỳ diệu khoái cảm, trước mắt phảng phất mở ra ngàn vạn gốc hoa đào nở hoa hồng sắc đầy trời.

Doãn Thiên Dã chống người dậy, ánh mắt thanh thiển, ngắm nhìn cô.

Anh từ đầu đến cuối đều là ôn nhu, dần dần, trán cô nổi lên những giọt mồ hôi tinh tế, nhưng tròng mắt vẫn là trong suốt

mà mơ màng, không có một nửa điểm thẹn thùng, chằm chằm nhìn anh, giống như đứa bé con không hiểu chuyện đời.

Doãn Thiên Dã cong cong khóe môi, ngón tay nhẹ nhàng chậm chạp thăm dò nơi sớm đã ướt át trên cơ thể trắng mịn.

Tần Cảnh hơi hơi nhíu mày, tròng mắt nửa khép, như đau mà như thích thú hừ một tiếng, cảm nhận ngón tay thon dài của anh trong cơ thể cô, âu yếm.

Cô lại giương mắt, yên lặng nhìn chòng chọc mắt anh, thời gian từng giây từng phút trôi qua, mãi cho đến khi sâu trong thân thể dần dần truyền tới một đợt run rẩy khác thường, cô như rớt xuống một đám mây, vui sướng đến mức không muốn đi xuống.

Mà anh vẫn trước sau như thế, chỉ nhìn vào con ngươi ướt át như hồ nước của cô, nhìn hai gò má càng lúc càng hồng, nhìn ánh mắt càng lúc càng mơ màng, cho đến tận khi từ môi cô tràn ra một tiếng triền miên.

Ngón tay nhẹ nhàng rút ra khỏi thân thể cô, sợi tóc rơi trên trán cô dĩ nhiên ướt đẫm, giống như đôi mắt đầy nước mà trong trẻo lúc này của cô.

“Doãn Thiên Dã!”

“Hửm?”

“Em yêu anh!”

Cô mỉm cười khe khẽ, rồi từ từ nhắm mắt lại.

Tần Cảnh một đêm ngủ yên.

Hôm sau tỉnh lại, vừa mở mắt, liền nhìn thấy con ngươi trầm

tĩnh mà bình yên của Doãn Thiên Dã, anh nằm nghiêng người, chống đầu trên tay, không chớp mắt nhìn chằm chằm cô.

Tần Cảnh là uống phải tình-dược, chứ không phải là vong tình thủy, cho nên, hết thảy phát sinh tối hôm qua, cô đều nhớ được rành mạch rõ ràng.

Bao gồm là tất cả các trò cô quyến rũ Doãn Thiên Dã, bao gồm cả anh dùng ngón tay giải quyết vấn đề cho cô, bao gồm, giờ này, hai người họ □ ngủ trên một cái giường. (mình đoán cái dấu đó là lõa, tức là, ngủ nude đó)

Tần Cảnh mở to đôi mắt vô tội, chớp chớp hai cái, tiêu hoá hết tất cả xong, xoay người liền muốn tháo chạy.

Nhưng Doãn Thiên Dã làm sao không nhìn ra quỷ kế của cô, vươn ngươi ra một cái, ôm lấy eo nhỏ nhắn của cô, kéo cô vào trong lòng. Hai người lần này là hai thân thể trần trụi dán vào nhau, không chỉ vậy, cô còn cảm giác rõ ràng giữa hai chân là cái phần gì đó cứng rắn thô to của người nào đấy.

Tần Cảnh mặt nháy mắt hồng thành củ cà rốt, vội vàng muốn đẩy anh ra: “Này, anh ôm em vội vàng thế làm gì?”

“Nhanh như vậy đã trở mặt rồi?” Doãn Thiên Dã hơi hơi nhướng mày lên, con ngươi tối đen sâu thẳm không thấy ánh sáng, giống như giếng sâu không đáy, “Đêm qua đày đọa người ta đến nghẹn chết được, bây giờ, có phải là nên bồi thường người ta không?”

“Em không nhớ được!” Tần Cảnh tràn đầy sức giãy dụa bịa chuyện.

Doãn Thiên Dã gật gật đầu: “À, hôm qua chúng ta kỳ thật đã làm rồi, hôm nay là ôn tập lại một lần, không quan trọng!”

“Anh nói bậy!”

“Không phải em nói không nhớ được sao?”

“Anh!!!”

Tần Cảnh mặt đỏ tai hồng: “Em không muốn, em không muốn, em không…”

Doãn Thiên Dã coi thường kháng nghị, trực tiếp chặn miệng cô.

Không quá mấy phút, Tần Cảnh toàn thân thượng hạ đều anh sờ qua lại mấy lần, hôn mấy lần. Tuy rằng tối hôm qua bởi vì tác dụng của tình-dược, cô phá lệ mẫn cảm; nhưng hiện tại ở trạng thái tỉnh táo, cảm giác, mới là thật rõ ràng.

Mỗi một tia rung động, mỗi một tia chấn động, mỗi một chút tim ngứa ngáy, đều khắc sâu trong lòng.

Chỉ chốc lát sau, trong đầu cô liền trống rỗng, cả người chỉ thiếu chút nữa mềm nhũn thành một mảnh bùn.

Cô cảm thấy chính mình bị anh trêu chọc được sắp chết cháy, vậy mà không biết thẹn bức thiết muốn được anh thực sự quấn lấy, giao hòa làm một.

Nhưng là, vẫn là gặp một chút vấn đề nhỏ, có lẽ là bởi vì Tần Cảnh bốn năm không cùng người nào gì kia qua, cho nên, khi Doãn Thiên Dã tiến vào, cô bất ngờ, đau thành một tiếng hét thảm.

Chỉ hận không thể lăn lộn khắp giường.

Hơn nữa, Tần Cảnh của hiện tại không có kinh nghiệm gì về phương diện này, thân thể đột nhiên có dị vật tiến vào, cô cảm thấy trăm vạn phần không thích, nhất là cái dị vật này vừa cứng

vừa thô, kích cỡ so với ngày hôm qua là ngón tay rõ ràng không phải hơn bình thường.

Tần Cảnh oa oa gào loạn lên, anh mới tiến vào một nửa, cô đã muốn đẩy anh ra.

Doãn Thiên Dã hoàn toàn không hiểu gì cả, phải biết khi học đại học hai người lần đầu tiên XXOO, cô cũng không có phản ứng kịch liệt đến vậy đâu!

Doãn Thiên Dã vỗ một cái vào mông cô: "Em cố ý chọc giận anh phải không!"

Tần Cảnh nước mắt lưng tròng, hai bàn chân nhỏ lung tung đá đá đạp đạp: "Thực sự đau lắm, đau chết em mất!"

"Cũng còn chưa vào trong hết mà!"

"Em không quan tâm, đau lắm, thực sự đau hu hu!"

"Ừ, em nghe anh, thả lỏng một chút đi!"

"… Ừm… A!… Anh còn dịch vào trong nữa, đau chết mất! Anh ra đi, ra đi!"

"…"

"Anh cầm chân em lên làm gì?"

"Nâng chân lên, đặt quanh eo anh, như vậy sẽ thoải mái hơn một chút."

"… Nga… Vẫn không có tác dụng gì!!! Anh vừa cử động lại đau!! Ô! Ra đi, ra đi!"

"…"

“Ra đi, ra đi mà! Ô!”

“Được được được! Ặc, quá chặt, ra không được. Em thả lỏng ra, sau đó anh liền ra ngay!”

“… Ưm… Ô…”

“…”

“Oa!!!!!!… Đồ lừa đảo, anh nói anh ra cơ mà!”

Chương 48

Đối với việc Tần Cảnh oa oa kêu đau, Doãn Thiên Dã lý giải là, thiếu rèn luyện.

Cho nên, bởi vì gần đây hai người có tương đối nhiều thời gian ở bên nhau, nên anh lại rất nhiệt tình nhận nhiệm vụ huấn luyện Tần Cảnh, mỗi ngày sớm tối mẫn cán tận tụy giúp cô luyện tập.

Đối với việc này, Tần Cảnh lý giải là, Doãn Thiên Dã kỳ thật là loại người thù dai khủng khiếp!

Bởi vì buổi tối hôm ấy cô hại anh thống khổ chịu đựng lửa dục một đêm, cho nên, anh ngày này cũng muốn một lần một lần trả đũa cô.

Bất quá, cách thức trả đũa này cũng thật thân mật, Tần Cảnh ngoác miệng, cười trong lén lút.

Một người khe khẽ cười nửa ngày, mới phát hiện hình như xung quanh không bình thường, vừa ngẩng đầu, phòng nghỉ một mảnh yên tĩnh, tất cả diễn viên không biết vì sao đều ngơ ra nhìn cô.

Bên cạnh Nghê Già đưa chân cọ cọ cô: “Này, nghĩ cái gì thế?”

Tần Cảnh nháy mắt mặt hồng, nhanh chóng nói: “À, nghĩ đến lễ công chiếu sắp bắt đầu rồi, có chút kích động!”

“Phải không?” Long Kỳ soi gương vuốt vuốt chiếc nơ đen, qua

gương nhìn Tần Cảnh, cười xấu xa, “Mỹ nữ đạo diễn gần đây là hay cười trộm lắm nhé! Tháng trước ghi âm lồng tiếng trong phòng kín, cũng như vậy đó!”

Hôm đó làm hậu kỳ, lồng tiếng, Tần Cảnh đúng là giống như hôm nay, đột nhiên thất thần, hơ hơ ngây ngô cười, so với cái người lúc trước ở studio lãnh khốc như sấm rền gió cuốn hoàn toàn bất đồng.

Những người khác nghe câu trêu chọc của Long Kỳ, nghĩ đến cô cười đùa trong phòng lồng tiếng, cũng nhao nhao che miệng cười khẽ lên.

Toàn Mộ một bộ váy dài mềm mại quyến rũ cũng nhảy vào tham gia: “Ái chà, nhìn đạo diễn ngày ngày đều là khuôn mặt hạnh phúc thế này, hẳn là, gần đây có chuyện tốt nha! Thực hâm mộ nha, cả đường tình cảm đường sự nghiệp đều được thuận lợi mà, thu hoạch lớn nha!”

“Phải rồi!” Diễn viên đóng vai nữ chính số hai cũng cười, “Lúc đó Doãn Thiên Dã mở họp báo, tôi còn tưởng đạo diễn ít lãng mạn lắm cơ! Không ngờ, ngay khi quay xong, mấy tháng liền trên báo chí toàn là tin tức của hai người chứ, ngọt ngào muốn nghẹn chết người mà! Đạo diễn à, chị không biết, công ty chúng tôi có mấy cái sư muội đều ước mơ được gặp cô cơ! Sự nghiệp tốt, bạn trai cũng tốt, làm thế nào mới được hạnh phúc như vậy chứ?”

Một lúc lâu, tất cả mọi người đều ồn ào.

Tần Cảnh cố ý nhíu mày, sẵng giọng: “Miệng lưỡi dẻo quẹo như thế, giữ lại tí nữa mà tuyên truyền phim trước mặt phóng viên nhà báo đi! Tài ăn nói như thế mà lại để nói về tôi, thật lãng phí lắm!”

Cả nhóm người hi hi ha ha cười.

Còn đang đùa, nhân viên sân khấu tiến tới nhắc nhở : “Các vị, có thể tiến vào!”

Mọi người nghe nói, nhao nhao giành champagne trên bàn: “”Bỏ lỡ một tình yêu”, phòng bán vé bội thu!”

Mọi người nâng ly lên cao, đem champagne trong ly uống một hơi cạn sạch, sau đó, từng người chuẩn bị vào hội trường dự lễ.

Trước khi Tần Cảnh đi ra khỏi phòng nghỉ, quay đầu nhìn thoáng qua gương, tóc búi cao kiểu Pháp cao nhã, vài sợi tóc lòa xòa tự nhiên, lễ phục dạ hội bằng lụa vàng sậm cổ chữ V, trước cao, sau thấp theo sau còn một cái đuôi váy, rất xinh đẹp!

Cô là người cuối cùng ra khỏi phòng nghỉ, lại nhìn thấy Doãn Thiên Dã, một thân âu phục tối màu tinh xảo, nửa dựa vào vách tường hành lang, nhìn cô mỉm cười.

Trên đỉnh đầu ánh đèn trắng chìm vào đôi mắt sâu thẳm của anh, như dội lại, lấp lóa, chói lọi như ánh sao.

“Em tưởng anh đã vào trong rồi!” Cô ngọt ngào cười đi qua, tự nhiên mà ôm lấy cánh tay anh.

Anh biết cô còn chưa quen đi giày cao gót, không chú ý liền chậm bước chân, cúi đầu nhìn cô: “Hồi hộp không?”

Cô cười tươi tắn sáng lạn, lắc đầu.

Vốn tưởng rằng sẽ hồi hộp, nhưng mấy ngày nay, lòng lại bình tĩnh kì lạ.

Giờ phút này, cũng là không buồn không vui.

Nửa năm này, những gì cô có thể làm được, cô đều đã cố gắng hết sức làm. Còn lại, cứ thuận theo tự nhiên thôi.

Anh như có như không “ừm” một tiếng, đến cuối hành lang, ngừng một chút, nghiêng người, nâng cằm cô, trên đôi môi đỏ thẫm của cô ấn lên một nụ hôn.

Tần Cảnh ngoan ngoãn bị anh hôn, cuối cùng, vẫn chưa thỏa mãn chậm rãi mở to mắt, không hài lòng chu môi: “Không quan tâm công chiếu gì hết, về nhà ngủ cùng lăn trên giường đi!”

Doãn Thiên Dã bật cười, suýt tý nữa sặc, mặt ửng đỏ sờ sờ mũi, lại nhéo nhéo mặt nhỏ của cô, nói: “Được a!”

Tần Cảnh hài lòng thoả dạ gắt gao ôm cánh tay anh, dụi dụi, bấy giờ mới thả lỏng ra, tao nhã tự nhiên dắt tay anh, mười ngón tay giao nhau, hít sâu một hơi, đẩy ra cánh cửa tiến vào hội trường.

Lúc đó, ánh đèn flash giống như bầu trời đầy sao dày đặc lóe lên, thế giới trở nên sáng lòa mà trong trẻo, giống như phủ trong tầng tầng giấy bạc sáng lấp lóa.

Ánh đèn khiến cô bất ngờ không mở ra được mắt, chính là, lòng bàn tay Doãn Thiên Dã ấm giống như thuốc an thần, ấm áp, an toàn, chảy khắp toàn thân.

Nụ cười của cô, cũng bởi vậy thoải mái.

Đêm nay, ở mười rạp hát của thành phố này, mười đạo diễn của vòng hai cùng đồng loạt tổ chức công chiếu bộ phim đầu tay. Tám giờ tối ngày tiếp theo, đồng thời chiếu phim, một tháng sau kết thúc.

Trong sỗ những đạo diễn mới, thu hút chú ý của dư luận nhất, đương nhiên là người từ truyền thông đổi nghề sang Tần Cảnh, khi phim vẫn còn đang trong quá trình quay, đã thu hút giới truyền thông mạnh mẽ với cốt truyện tình cảm khác biệt, ngọt ngào, khai thác góc nhìn độc đáo, mà người ta nói đến phim của

cô cũng đã khô cạn cả nước bọt.

Những ngày đầu công chiếu, doanh thu phòng vé chính là một đường thẳng tắp đồng biến, đi lên.

Mà khán giả xem phim xong đều là vừa khóc vừa cười, nói đây là một bộ phim khiến người xem vừa yêu lại vừa hận, làm sao có thể khiến người đồng thời cảm động thổn thức, lại làm người cảm thấy tức giận không thôi như vậy!

Giới phê bình cũng nhận xét, toàn bộ nội dung của phim đều rất mới mẻ, khác biệt với phim tình cảm thông thường, cho khán giả được thấy một hiện thực tàn khốc. Cảnh quay đạo diễn lựa chọn cho dù là đẹp đẽ hay đau buồn, đều khiến người ta muốn ngừng xem mà không được.

Mỗi diễn viên diễn xuất cũng rất tinh tế, nhất là vai nữ chính Toàn Mộ. Một nhân vật có sự chuyển biến lớn như thế về tính cách, vừa làm người thương tiếc, lại khiến người oán hận, kỹ thuật diễn xuất cao siêu như vậy, có thể nói đây là một thu hoạch bất ngờ của bộ phim này.

Không lâu sau, từ đạo diễn đến biên kịch, diễn viên chính, thậm chí là diễn viên phụ của bộ phim đều trở thành tiêu điểm của truyền thông, càng lúc càng nhiều người hăng hái lên trang web của rạp phim đánh giá bộ phim, giờ là với mức điểm 9.5 điểm.

Sau một tháng, một bộ phim khoản đầu tư thấp 3000 vạn này, đã thu về 4.7 trăm triệu doạnh thu phòng vé.

Tần Cảnh cũng bởi vậy chính thức trở thành đạo diễn của Thịnh Hạ, phong quang vô hạn.

Gần đây, cô tiếp tục bắt tay hợp tác với Nghê Già, chuẩn bị quay phim chiến tranh lịch sử, đây cũng là vị nữ đầu diễn đầu tiên của Trung Quốc đạo diễn một phim chiến tranh quy mô lớn.

Truyền thông đều cho rằng Tần Cảnh lần này đạo diễn, bạn trai Doãn Thiên Dã sẽ tham gia diễn xuất trong phim, nhưng Doãn Thiên Dã còn bận quay season thứ ba của "khoa ngoại", đừng nói diễn viên chính, ngay cả diễn viên khách mời cũng không tham gia.

Thế là, lại có kẻ bịa đặt đồn nhảm, nói hai người trước qua lại với nhau thật ra là để gây chú ý trước khi ra phim thôi.

Đối với tin đồn này, hai người cũng không buồn phản bác nữa, vẫn là một người đạo diễn, một người đóng phim.

Lời đồn đại nhảm nhí cứ như vậy, cho đến sau sự kiện trọng đại của điện ảnh Trung Quốc cuối năm, lễ trao giải thưởng Kim Diệp, triệt để tan thành mây khói.

Nguyên nhân chính là ——

Tần Cảnh tuy rằng quay phim vội vàng, nhưng "Bỏ lỡ một tình yêu" vẫn đạt được đề cử cho các hạng mục: đạo diễn mới xuất sắc nhất, vai nam, nữ chính xuất sắc nhất, biên kịch xuất sắc nhất, âm thanh xuất sắc nhất.

Do đó nhân buổi lễ long trọng này, nhóm bạn bè cùng ekip mấy tháng không gặp lại tụ tập với nhau.

Tần Cảnh hôm nay là cùng bước trên thảm đỏ với Long Kỳ, khách mời đọc tên trao giải thưởng là Doãn Thiên Dã và Tô Mạn đi cùng nhau.

Khi đi vào phòng nghỉ, Toàn Mộ nhìn thấy Tần Cảnh, còn kéo riêng cô sang một góc, quan tâm hỏi: "Chuyện này, cậu và Doãn Thiên Dã, không có chuyện gì chứ?"

Tần Cảnh kinh ngạc, bọn này lúc nào cũng ở với nhau mà, thế

nào mà có chuyện được, hơn nữa, bọn này vẫn đến đây cùng nhau đấy chứ, chẳng qua là lúc đi qua thảm đỏ, mới tách ra thôi.

“Không có a!”

“A!” Toàn Mộ thở phào, “Gần đây bên ngoài toàn nói hai người chia tay chứ, trước tớ cũng không tin đâu, nhưng mà đợt vừa rồi trao giải phim truyền hình Thu Phong ấy, lúc trao giải nam diễn viên chính phim truyền hình xuất sắc nhất, không thấy cậu đến cổ vũ, mà cũng không thấy Doãn Thiên Dã đi nhận giải, tớ cứ thấy là lạ.”

Kỳ thật là bởi vì, hôm đó, cô còn phải giúp Doãn Thiên Dã xử lý vài chuyện quyền kinh doanh của Doãn thị.

“Tại bận, cho nên rất ít khi xuất hiện cùng nhau thôi, nhưng là, ” Tần Cảnh tươi cười ngọt ngào giống như ngày thường, “Vẫn là giống như trước đây, rất tốt!”

Toàn Mộ nhún nhún vai: “Tớ biết ngay mà, nhà báo nói láo!”

Tần Cảnh ngồi vào chỗ, tay huých huých Doãn Thiên Dã ngồi cạnh: “Bây giờ, đến cả Toàn Mộ cũng lo lắng chúng ta tình cảm có vấn đề đấy, ” cô ra vẻ bất mãn chu môi, “Anh xem, làm bạn gái anh thực là đáng thương!”

“Đáng thương sao?” Doãn Thiên Dã nhìn cô từ trên xuống dưới rồi lại lên trên, khóe môi ẩn chứa ý cười , “Đêm qua ở trên giường, hình như không có nói như vậy nhỉ!”

Tần Cảnh mặt không đỏ, nói: “Chuyện nào đi chuyện đó!”

Doãn Thiên Dã vuốt ve cằm cô, nhẹ nhàng kéo mặt cô qua,, nhìn vào mắt cô, than nhẹ một câu: “Ồ, em đã muốn cho mọi người biết tình cảm của chúng mình không vấn đề gì thế thì, sao còn không nhân cơ hội, thừa dịp giờ có nhiều đèn nhiều người như

thế, hôn anh thêm vài cái đi!"

"Tốt thôi nha!" Cô nói cười ríu rít, ngoan ngoãn áp vào trong lòng anh, lại bất động thanh sắc há miệng trên vai và cổ anh hung hăng cắn một miếng.

Doãn Thiên Dã mắt chớp lên, bình tĩnh thong dong cười yếu ớt, để cô cắn.

Cho đến tận khi Long Kỳ ngồi xuống hàng ghế trước, thấy cái cảnh buồn nôn này, mới chặc chặc than trách: "Đi thuê phòng đi, có hơn không?"

Tần Cảnh giờ mới mặt không đỏ từ trong lòng Doãn Thiên Dã ngẩng đầu lên, cho Long Kỳ một cái trừng mắt.

Doãn Thiên Dã nhíu mày liếc Tần Cảnh một cái, thản nhiên nói: "Trở về xử lý em sau!" Ngữ khí nghe ra oán trách, nhưng thế nào cũng không giấu một sự sủng nịch không ra lời.

Chỉ chốc lát sau, buổi lễ trao giải bắt đầu.

"Bỏ lỡ một tình yêu" có thể sẽ được giải, có thể chỉ là được nhận đề cử, nhưng, không thể nghi ngờ, đây là bộ phim tỏa sáng nhất đêm nay.

Ca múa thịnh yến đã hết, trước khi công bố vai nam chính và vai nữ chính xuất sắc nhất, là giải đạo diễn xuất sắc nhất, và đạo diễn mới xuất sắc nhất.

Tần Cảnh vì là lần đầu tiên quay phim, cho nên chỉ được vào hạng mục đạo diễn mới xuất sắc nhất.

Nhưng, cho dù như thế, cô đã là vô cùng mong đợi rồi.

"Bỏ lỡ một tình yêu" đã được công chiếu từ cách đây nửa năm,

tuy rằng người xem và phê bình đều là tán thưởng, nhưng giải Kim Diệp tính chuyên nghiệp và giá trị của giải không phải là bình thường, có thể được nó chấp nhận, là mơ ước của mọi người làm phim.

Hơi hơi ngoài ý muốn là, khách mời trao giải, lại là Doãn Thiên Dã và Toàn Mộ.

Tần Cảnh có chút kinh ngạc, bởi vì Doãn Thiên Dã vừa cách đây không lâu đoạt giải nam diễn viên phim truyền hình xuất sắc nhất, cô còn tưởng ban tổ chức sẽ sắp xếp anh trao giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Doãn Thiên Dã cùng Toàn Mộ đứng ở trên sân khấu, còn lần lượt trêu chọc mấy lần các đạo diễn được đề cử.

Cuối cùng nói đến Tần Cảnh, Toàn Mộ trêu đùa: “May mắn tôi đã được hợp tác với nữ đạo diễn duy nhất hôm nay nằm trong danh sách đề cử! Nhìn xem đạo diễn của chúng ta đây ạ, dịu dàng thật, nhã nhặn lịch sự thật, thật thanh lịch cao quý đúng không ạ! Nhưng mà, ở trường quay thì, chặc chặc…” Toàn Mộ than thở, “Cũng đúng là đạo diễn ác ma chỉ biết đau lòng Doãn Thiên Dã!”

Cả hội trường cười vang.

Tần Cảnh trong công việc và đời sống là hai tác phong đối lập đến cực đoan, chuyện này ở trong giới cũng dần dần nhiều người thấu hiểu. Ai cũng biết chỉ cần cô bắt đầu làm việc, đáng sợ dọa người chết khiếp!

Doãn Thiên Dã cũng bị câu nói này của Toàn Mộ chọc cười, cười đến vai run lên, cuối cùng, ra vẻ bó tay lúc lắc đầu.

Mà Tần Cảnh bên dưới, xấu hổ đỏ bừng mặt, đưa mu bàn tay xoa xoa mũi.

Toàn Mộ lại nói: “Tôi vô cùng vui mừng, thời điểm quay phim “Bỏ lỡ một tình yêu”, là miễn phí diễn xuất, cho nên đạo diễn Tần Cảnh, đối với tôi hẳn là đã hạ thủ lưu tình. Bởi vậy, tôi hiện tại đặc biệt thông cảm cho Tống Nghiên Nhi, nhất là Long Kỳ.”

Tống Nghiên Nhi và Long Kỳ chính là nam nữ chính trong phim chiến tranh Tần Cảnh hiện tại đang quay, lần này thì không phải miễn phí.

Đợi mọi người cười xong, Toàn Mộ nghiêng người hỏi Doãn Thiên Dã đứng cạnh: “Trước khi tuyên bố kết quả, nam diễn viên chính xuất sắc nhất, chẳng lẽ không có lời nào nói với bạn gái sao?”

Lời còn chưa dứt, người xem bên dưới bắt đầu ồn ào.

Doãn Thiên Dã rất hào phóng hơi hơi nghiêng người, tiến đến micro phía trước, nhìn Tần Cảnh bên dưới, cười: “Nếu như đoạt giải, lên sân khấu tới hôn anh một cái, được không?”

Lời ngọt ngào như thế, làm người bên dưới ha ha cười vỗ tay ầm ầm.

Nhưng Doãn Thiên Dã nói còn chưa hết, “Đương nhiên, nếu như là nam đạo diễn khác, không cần đâu!”

Nhất trận bạo cười.

Toàn Mộ chậm rãi mở phong bì, thì thầm: “Đoạt được giải thưởng Kim Diệp dành cho đạo diễn mới xuất sắc nhất là “

Màn hình lớn sau lưng lập tức chiếu đến khuôn mặt của bốn nam đạo diễn một nữ đạo diễn ngồi dưới.

Cả hội trường một mảnh yên tĩnh, Toàn Mộ bỗng nhiên mỉm

cười, đưa giấy cho Doãn Thiên Dã: “Vẫn là để anh tuyên bố đi!”

Tần Cảnh sửng sốt, có dự cảm gì đó.

Một giây sau, Doãn Thiên Dã nhìn thoáng qua dòng chữ trên tờ giấy, lần nữa nghiêng người, cười rạng rỡ: “Tần Cảnh!”

Trong tiếng vỗ tay vang dội, Tần Cảnh cùng nhóm người Long Kỳ ôm ôm, sau đó, chầm chậm đi lên sân khấu. Trong ánh đèn rực rỡ, flash lóe sáng, Tần Cảnh vẫn ổn định bước chân, từng bước từng bước đến bên Doãn Thiên Dã và Toàn Mộ.

Theo kịch bản, Doãn Thiên Dã đưa tượng trao cho cô, cô lại nói vài lời cảm tưởng khi đạt giải, vậy là được rồi.

Thế nhưng, đúng lúc cô người mẫu bê phần thưởng lên xong, đứng ở một bên, Doãn Thiên Dã lại chỉ cầm bó hoa nhỏ trên khay đưa đến tay cô.

Lúc này, màn hình đang chiếu cận cảnh sân khấu chỗ họ đứng, tất cả mọi người ngồi dưới đều ngẩn người, ngơ ngác nhìn nhau, lặng ngắt như tờ.

Tần Cảnh cũng có chút lạ lẫm, ngước lên, lại nhìn thấy khuôn mặt Doãn Thiên Dã lộ ra vẻ thấp thỏm lại dịu dàng như trước.

Ngay sau đó, anh chậm rãi, một gối quỳ xuống.

Toàn bộ hội trường kinh ngạc hít sâu.

Kim cương trong tay anh, dưới ánh đèn, rạng rỡ phát sáng, nhưng, kim cương lấp lánh tựa hồ không sánh bằng đáy mắt sáng lạn như lưu ly của anh. Ánh mắt sâu thẳm mà triền miên, như một giếng sâu, khiến cho Tần Cảnh vào khoảnh khắc ấy tim hoàn toàn chìm đắm vào trong đó.

Anh nói: “Mỗi ngày tỉnh giấc, đều lần nữa yêu em. Tần Cảnh, hãy gả cho anh!”

Trên cổ áo anh gắn micro nhỏ, cho nên, một câu nói cầu hôn đầy yêu thương kia vang vọng cả hội trường.

Một màn này quá mức bất ngờ, tất cả người ở đó đều không phản ứng kịp, tất cả kinh ngạc đến ngây người. Ngay cả nhiếp ảnh một hồi lâu cũng quên luôn quay chụp.

Người đầu tiên phản ứng kịp, là Tần Cảnh.

Cô không có rơi nước mắt, mà hoàn toàn cười tươi, nghiêm túc đem tay trái đưa cho anh: “Được!”

Toàn hội trường lần nữa lặng im vài giây, bỗng nhiên bùng nổ ra tiếng vỗ tay rầm rầm, đèn flash lóe lên như tuyết rơi.

Trong một màn màu bạc như tuyết, chàng hoàng tử đeo nhẫn lên tay nàng công chúa chàng yêu, giữa tiếng chúc mừng hết đợt này đến đợt khác của mọi người, chàng hoàng tử hôn nàng công chúa.

Từ nay, họ sống hạnh phúc vui vẻ bên nhau, forever after!

Cảnh tượng đẹp huyền ảo như cổ tích ấy, vẫn hiện lên thật rõ ràng trong đầu Tần Cảnh, đẹp đến mức người ta say sưa.

Từ trên sân khấu đi xuống dưới, đến kết thúc lễ trao giải, trên đường về nhà, Tần Cảnh vẫn ngắm chiếc nhẫn bạch kim khắc hình trái tim gắn kim cương trên ngón áp út, cười ngây ngô.

Một màn Doãn Thiên Dã cầu hôn với cô kia, giống như là khắc vào trong đầu óc, bất cứ lúc nào cũng như hiển hiện ngay trước mắt.

Ngay cả buổi tối khi cùng anh ân ái triền miên, đầu cũng nhớ đến một màn kia.

Đêm nay cô, núp trong lòng Doãn Thiên Dã, ngủ phá lệ yên bình và ngọt ngào.

Ngày hôm sau, là bị mặt trời chiếu đến tỉnh.

Tần Cảnh mơ mơ màng màng mò mò bên cạnh, không có, chăn đệm lạnh lẽo.

“Thiên Dã!” Tần Cảnh sửng sốt, thình lình ngồi dậy.

Xung quanh, hình như, thay đổi???

Nhìn khung cảnh quen thuộc mà xa lạ, tim cô, từng chút một mà trầm xuống.

Đầu giường đồng hồ điện tử hiện lên, ngày 14 tháng 2, không phải chứ! Làm sao vẫn còn là đang nghỉ đông vậy?

Đây cũng không phải cái giường cô ngủ hôm qua, mà là phòng ngủ của Tần Cảnh trong đời thực.

Sao có thể?

Cô, vậy mà lại trở lại đời thực rồi!!!!

Sao có thể?

Cô cuống quít xông ra khỏi phòng, bên ngoài không phải nhà thuê, mà là căn nhà của gia đình cô, ma ma đang nấu bữa sáng, ba ba đang xem báo, cũng giống như buổi sáng mỗi ngày trước khi xuyên qua tiểu thuyết, ấm áp lại vui vẻ.

Thế nhưng, khí lạnh như máu độc truyền từ lòng bàn chân cô,

giờ phút này, cô chỉ có một sự sợ hãi thật sâu.

Thiên Dã đâu rồi? Doãn Thiên Dã đâu?

Cô rất nhanh xông về phòng, trên điện thoại di động còn giữ lại tiểu thuyết của Viên Tử.

Nguyên lai thời gian chỉ mới qua một buổi tối?

Không thể!

Ở thế giới kia, ký ức của hai năm đó, còn như vậy rõ ràng, mỗi một câu nói của anh, mỗi một nụ cười của anh, mỗi một hơi ấm trong lòng anh.

Hai người họ rõ ràng đêm qua còn ở bên nhau kia mà! Cô rõ ràng còn nhớ dược độ ấm của lồng ngực anh!

Làm thế nào vừa tỉnh dậy, cái gì cũng không còn?

Trên đời làm sao lại có thể có một giấc mộng tàn khốc như thế?

Đầu óc Tần Cảnh trống rỗng, đần người ngây ngốc ngồi trên mặt đất, nước mắt không biết vì sao mà trào ra, làm sao đây? Biết làm thế nào bây giờ? Cô rất muốn gặp Doãn Thiên Dã, phải làm thế nào đây?

Điện thoại di động reng reng vang lên, là Viên Tử.

“Cảnh nhi, cái tiểu thuyết đó ta lười phải sửa, nhưng là, ta dùng cái khác bù đắp cho nàng được không? Nàng đến Ánh Thủy đi, nhanh lên, có chuyện thần kỳ chờ nàng đó nhá!” Nói xong, liền cúp điện thoại.

Tần Cảnh nghĩ cái tiểu thuyết loạn hết chỗ nói này là Viên Tử viết, có lẽ, có cơ hội gì cũng không nói trước được, liền theo lời đi

đến Ánh Thủy gặp mặt. Mới đến ngưỡng cửa, liền gặp Viên Tử cực kỳ hứng thú phi tới khoác tay cô:

“Cảnh nhi, lần trước không phải cậu kêu oán hận bố mẹ cậu tìm đối tượng hẹn hò cho cậu, cậu không thích sao? Cho nên, hôm nay tớ giới thiệu cho cậu một người! Lỡ mà thành, về sau, bố mẹ cậu sẽ không phải ngày nào cũng lôi chuyện này ra làm phiền cậu nữa!”

“Hẹn hò?” Tần Cảnh xoay người rời đi, “Hôm nay tớ không có tâm trạng!”

Nhưng Viên Tử tay khỏe lắm, không thèm quan tâm kéo luôn cô vào trong, vừa đi vừa nói liên tục. Đến cầu thang, hai người đứng nép sang một bên tránh đoàn người đi lên, túi của Viên Tử rơi xuống, một tấm ảnh từ bên trong rơi ra.

Tần Cảnh trong lúc vô tình liếc nhìn, lập tức sửng sốt, này, đây không phải Việt Trạch sao?

Viên Tử thấy cô nhìn chằm chằm, vội thu lại tấm anh: “Tên này đúng là rất được, mặt đẹp, nhà có điều kiện ô dù to, vẫn là xử nam, nhưng mà, ai, giờ đang ở trong quân đội “

Tần Cảnh:

Việt Trạch này bộ dạng yêu ma, vậy mà lại thành xử nam!

Viên Tử lại nói: “Cậu yên tâm, người hôm nay tớ mang đến cho cậu gặp, cũng vậy, ngoại hình cũng đẹp mắt, bối cảnh cũng hiển hách, cũng là xử nam. Ghép với cậu em gái nhỏ thuần khiết như thế, vừa đúng không ai phải chịu thiệt cả!”

Tần Cảnh:

Sao cô không biết Viên Tử lại có phẩm chất tú bà thế này cơ chứ!

Tần Cảnh cực độ không lời nào để nói, nhưng chính là, khi một mình đi vào gian phòng đó, nhìn thấy người mà Viên Tử nói đến, Tần Cảnh chỉ cảm thấy tim cũng thót lại, phảng phất thời gian đi qua lại chảy ngược dòng, rốt cục, hết thảy trở lại điểm xuất phát.

Mất mà tìm được lại, là điều may mắn đến chừng nào của đời người!

Anh ngồi trên ghế sofa, hơi nghiêng đầu, trong đôi mắt sâu thẳm lộ rõ ý cười, nhìn cô không chớp mắt. Khuôn mặt tuấn dật thanh tú, sống mũi thẳng, làn môi mỏng, cằm kiên nghị, chính là anh, không sai, chính là Doãn Thiên Dã, không sai.

Nhưng, anh chỉ là bạn của Viên Tử? Chỉ là một đối tượng giới thiệu làm quen? Tất cả chuyện giữa họ, hẳn anh không nhớ được đi?

Đầu cô đột nhiên trống trơn, cũng không biết mình làm thế nào đi đến trước mặt anh ngồi xuống.

Tâm trạng nháy mắt đổi dòng thành đau đớn, được mà lại mất, chỉ có một người còn nhớ, là chuyện có bao nhiêu đau đớn!

Trước mặt, Doãn Thiên Dã nhìn cô chăm chú nhẹ chau mày, dường như nhìn ra được nỗi buồn đau nhàn nhạt trong cô, sau một lúc lâu, khóe môi anh khẽ nhếch: “Không phải là, không nhớ ra anh chứ?”

Câu này là có ý gì?

Tần Cảnh sửng sốt, ngơ ngẩn nhìn lại anh, cô đột nhiên phát giác, người trước mặt cô, không chỉ là bộ dạng giống Doãn Thiên Dã, ngay cả ý cười bất kham trong mắt, và độ cong tùy ý giương lên của khóe môi, đều là giống hệt.

Đây…

Anh hơi hơi cắn môi, cười khẽ, đem một cái hộp nhỏ đặt trước mặt cô: “Em quên đeo rồi!”

Tần Cảnh nhìn chòng chọc cái hộp nhỏ màu đỏ, tim đập đột nhiên tăng tốc, run rẩy mở ra, ánh sáng từ kim cương khúc xạ lộng lẫy cơ hồ đau đớn mắt cô, chiếc nhẫn kim cương bạch kim khắc hình trái tim.

Mà so với ngày hôm qua khi anh cầu hôn cô, giống nhau như đúc.

Chẳng lẽ, anh, vốn, trong không gian kia, anh và cô, vẫn đều ở bên nhau.

Xảy ra lúc nào? Là sau khi đâm xe sao? Khi cô xuyên qua, mất đi ký ức trước kia của Tần Cảnh; nhưng, khi anh xuyên qua, còn mang theo ký ức của Doãn Thiên Dã trước đó sao?

Này… Nước mắt trào ra rơi xuống.

Giữa bọn họ, thế là có một đoạn hồi ức về thế giới khác mà trên thế giới này không có ai biết đến, chỉ thuộc về nhau thôi sao? Mà trở lại thế giới này, là bởi vì ông trời muốn sắp xếp cho họ một cái bắt đầu hoàn mỹ sao?

Anh nghiêng người qua, ngón tay xinh đẹp gạt đi dòng nước mắt trên má cô, ôn nhu cười: “Ngày hôm qua cầu hôn rồi, vẫn còn tính chứ!”

Chương 49: Ngoại truyện

Nghê Già nhìn cô gái đang khiêu vũ trên sàn nhảy buổi dạ hội, khoảng khắc thất thần, cái người trẻ như thế này, làm sao có thể cười nhẹ nhàng tùy ý như thế, giống như cuộc đời chính là hưởng thụ, chính là để vui vẻ.

Nàng nhớ mang máng: "Đó là học tỷ trường chúng ta, học đạo diễn đúng không?"

"Đúng a! Là Tần Cảnh!" Người bạn bên cạnh giọng nói thấu ê ẩm ghen tị, "Chị ấy xem như truyền kỳ của trường ta. Năm trước học đến năm thứ hai nghỉ đông làm quen với cháu ngoại Việt gia, người thừa kế cũng là con trai duy nhất nhà họ Doãn, Doãn Thiên Dã, còn chưa khai giảng đột nhiên cưới, cuối năm đó sinh một đôi long phượng. Năm nay tính ra mới qua được mấy tháng nào? Phim "Không gian bí mật của đôi ta" của chị ấy được chiếu, danh tiếng vô cùng lớn đó!"

Nghê Già mấy hôm trước đã xem phim này, nội dung là một đôi nam nữ trong đời thật không quen biết nhau, lại sau khi xuyên qua thế giới khác trở thành một đôi tình nhân keo sơn gắn bó, sau đó trở lại đời thực lại âm sai dương thác (vô tình) cùng một chỗ. Tình tiết và đối thoại đều rất thú vị.

Nghê Già không nói gì, người bạn lại than thở: "Nghe nói hai người đều là mối tình đầu nhất kiến chung tình đó. Ôi ôi, Doãn Thiên Dã một người đàn ông hoàn mỹ chung thủy, sủng Tần Cảnh tới tận trời. Hâm mộ chết được! Chị ấy, đại học còn chưa có tốt nghiệp, kết hôn, chồng yêu có, con cái có, sự nghiệp có, phụ

nữ làm sao có thể kiêu ngạo hơn được thế nữa?”

—-oOo———-

Đây là kết thúc phần Cv của ss mhd rồi

Bình tĩnh đã, còn chưa hết đâu, vẫn còn mấy phiên ngoại nữa cơ mà

^^

49 Ngoại truyện Tập Vi Lam 1

Không thể nghi ngờ gì, ngay từ ngày đầu tiên chuyển đến Tần gia, Tập Vi Lam đã không thích Tần Cảnh. Nàng nghĩ, ai cũng thích tượng Vệ Nữ Mi-lô cụt tay, cho nên, một món đồ, nếu như quá hoàn mỹ, sẽ dễ khiến người ta chán ghét, dễ khiến người ta sinh ra cảm giác tự ti.

Tần Cảnh chính là một cô gái trong mắt nàng là gần như hoàn mỹ, có bố, có tiền, thầy yêu bạn mến, còn có một tên bạn thanh mai trúc mã cũng hoàn mỹ.

Điều này khiến cho Tập Vi Lam đặc biệt ghen ghét, bởi vì nàng không có gì cả.

Tất cả mọi người nói Tần Cảnh tốt, đối với chuyện đó, Tập Vi Lam cười nhạt, Tần Cảnh trong đời có chuyện gì không hợp ý mình sao, làm sao có thể không tốt?

Dần dần, về sau, Tần ba đối xử với nàng cũng rất tốt, nàng cũng có bố; ba mẹ cũng sẽ cho nàng tiền, nàng cũng có tiền; ba ba mua cho Tần Cảnh bất kỳ vật gì, cũng sẽ mua cho nàng một phần; nàng cũng dần dần có bạn bè, chiếm được sự yêu mến của thầy cô và bạn học.

Cũng chỉ kém, Doãn Thiên Dã.

Chỉ còn cách một cái Doãn Thiên Dã thôi, nàng cũng sẽ được như Tần Cảnh.

Thế nhưng, cái cuối cùng này, thực sự là rất khó lấy được, rất rất khó.

Bởi vì, Doãn Thiên Dã cuối cùng sẽ tìm đến chơi với Tần Cảnh, Tập Vi Lam lấy tư cách em gái, cũng không phải không bao giờ gặp, mà còn ngược lại.

Doãn Thiên Dã, cũng như tên hắn, trời sinh đã "dã", cực kì thích nghịch dại, thích chơi ngoài đường, thích đủ loại động vật mà các nữ sinh sợ hãi, thích làm đủ trò kì quái, đặc biệt là thích trêu chọc Tần Cảnh.

Cho nên, nếu như có một lúc nào đó Doãn Thiên Dã đến tìm Tập Vi Lam nói chuyện, vừa nhìn là biết, chỉ muốn tìm nàng hợp mưu trêu chọc Tần Cảnh.

Tập Vi Lam không hiểu được, sao hắn lại không bao giờ có vẻ chán mấy việc này, làm sao lại tìm thấy nhiều vui thú từ việc này vậy?

Tuy rằng không hiêu, nhưng mỗi khi đến những lúc như thế, Tập Vi Lam đều sẽ hăng hái tham gia, bởi vì, nàng kỳ thực cũng rất muốn trêu chọc Tần Cảnh. Lập tức, nàng bừng tỉnh, Doãn Thiên Dã thích trêu chọc Tần Cảnh như vậy, nguyên nhân chắc là giống nàng rồi, vì hắn không thích Tần Cảnh, muốn xem Tần Cảnh bị trêu chọc xù lông ra sao.

Có đôi khi, Doãn Thiên Dã sẽ rút ra một cái hộp rút giấy nhét lò xo vào, kéo ra một cái khăn giấy, lập tức một con rắn nhỏ bằng cao su bay ra, lắp ráp xong xuôi đâu đó, Tập Vi Lam sẽ để cho Tần Cảnh rút một tờ giấy ra, sau đó con rắn bay vào người Tần

Cảnh, Tần Cảnh sợ đến nỗi kêu gào, chạy khắp phòng.

Mà Doãn Thiên Dã thì cười đến không thẳng nổi lưng lên nữa.

Những trò như thế rất nhiều, tỷ như kẹo cao su có con gián giả, trong hộp trang sức có con tinh tinh bé,…

Nhưng có một lần, xảy ra chuyện.

Hôm đó, bọn họ ngồi trên cỏ chơi cá ngựa, Tần Cảnh định đi lấy hộp pháo bông ra, phát hiện trên đó có một con nhện, trông hết sức kì lạ, người bé tí, những 8 cái chân nghều ngào thì cực kỳ dài, tầm một lòng bàn tay.

Tần Cảnh trợn mắt nhìn Doãn Thiên Dã một cái, đem con nhện kia đặt trên vai mình, vênh mặt nói với Doãn Thiên Dã: “Ngày nào cũng tìm mấy con bé tí này dọa tôi, cậu có thể sáng tạo hơn không?”

Doãn Thiên Dã lúc đó đang lắc xúc xắc, không hiểu gì cả ngẩng đầu: “Cái bé tí gì …” Đang nói thì ngừng lại, Doãn Thiên Dã giật bắn người, sao lại có một con nhện bò bò lên cổ Tần Cảnh thế kia???

Tần Cảnh cũng cảm nhận được, lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, khí thế hào hùng ban nãy tan hết thành bột, gần như muốn khóc lên: “Thiên Dã, cứu với!”

Doãn Thiên Dã tiến đến, tóm lấy con nhện kia, quăng ra chỗ nào không biết, con nhện bị cuốn theo chiều gió… Doãn Thiên Dã nhớ tới ngay một giây trước Tần Cảnh còn ai ai cầu giúp đỡ, bộ dạng đáng thương, liền khí phách anh hung nhìn cô: “Ai, bạn nhỏ Tần Cảnh, ngay cả con nhện cũng…”

Còn chưa nói hết câu đã bị Tần Cảnh cho một cước: “Đều tại cậu hại chứ ai!”

Doãn Thiên Dã không phục, “Trở mặt nhanh thế!” Vừa nói, đưa tay nắm bừa trên cỏ sau lưng Tần Cảnh, giọng điệu rất bất cần, “Vậy tôi lại bắt nó lại để vào chỗ cũ nhé!”

Tần Cảnh thét lên muốn chạy, lại bị Doãn Thiên Dã giơ tay tóm lại, một tay khác nắm “con nhện” đặt trên đầu cô, cạnh cổ cô, rồi sau lưng, lúc ẩn lúc hiện, ra vẻ đang chọn lựa chỗ hạ cánh tốt nhất cho “con nhện”.

Tần Cảnh bị dọa sợ gần chết, đẩy đẩy xoay xoay tay hắn tới lui.

Tập Vi Lam còn cầm con ngựa, ngồi một bên, ngây ngốc nhìn hai người kia vừa lúc nãy còn cãi nhau đuổi đuổi “con nhện”, lúc sau lại trở thành nhốn nháo cù nhau nằm lăn ra cười khanh khách trên mặt cỏ, giống như một đôi chim nhỏ vui vẻ, hai đứa trẻ trên thảm cỏ, lăn lộn thành một đoàn.

Tập Vi Lam nhớ, khi đó, bọn họ còn nhỏ, vẫn còn là cái quan hệ mơ hồ mà thuần khiết của thanh mai trúc mã. Vì còn quá nhỏ, cho nên không có cả quan niệm phân biệt giới tính phải không?

Nhưng, nàng không rõ, vì sao trước mặt nàng, Doãn Thiên Dã nhận lấy dao gọt hoa quả, thì cũng thà cầm vào lưỡi dao, chứ không phải cầm lấy chuôi dao từ chính tay nàng?

Tập Vi Lam nghĩ, có lẽ nào, con trai trước mặt nữ sinh mình thích, sẽ phải cố tình cẩn thận, cố ý lạnh nhạt, cố ý thân thiết với nữ sinh khác? (ôi lạy mợ, hoang tưởng trình độ cao)

Nghĩ vậy, Tập Vi Lam liền trở nên vô cùng vui vẻ, cho dù lần nào Doãn Thiên Dã sang cũng đều gọi đến Tần Cảnh để chơi, nàng cũng cảm thấy hắn hẳn là vẫn đặt lòng mình ở chỗ nàng.

Ngoài ra, từ sau sự kiện con nhện, Doãn Thiên Dã không còn trêu Tần Cảnh cái gì liên quan đến các loài động vật nữa, Tập Vi

Lam lý giải là, hắn không còn hứng thú trêu đùa Tần Cảnh nữa.

Trong ảo tưởng bay bổng như vậy, Tập Vi Lam mỗi ngày đều rất vui vẻ dễ chịu, nhất là ở trường. Bởi vì, đợi đến lúc lên cấp 3, Doãn Thiên Dã và Tần Cảnh tính tình cũng phải rụt rè bớt so với khi còn nhỏ. Sẽ không giống như hồi học cấp 2, Doãn Thiên Dã luôn luôn bày trò trêu chọc Tần Cảnh, sau đó bị Tần Cảnh rượt khắp lớp đến gà bay chó sủa.

Lên cấp 3, hai người cũng rất ít càn rỡ như trước, Doãn Thiên Dã cũng không thường xuyên ngày nào cũng chạy sang nhà Tần Cảnh như trước kia. Mọi người hình như đều đang nghiêm túc học hành.

Ngược lại Doãn Thiên Dã ở trường lại thỉnh thoảng đụng phải Tập Vi Lam. Còn có thể chào hỏi nàng mấy câu nữa. Không giống lúc học cấp 2, chỉ cần là lúc Tập Vi Lam không đi cùng Tần Cảnh, hắn cũng cơ bản là lập tức bơ nàng luôn.

Biểu hiện thế này cũng rõ ràng quá, không phải sao?

Thế là Tập Vi Lam tự mình kiềm chế lòng hạnh phúc, mãi đến buổi chiều tối một ngày hè nọ

Sau khi tan trường, Tập Vi Lam đột nhiên cảm thấy có cảm hứng, chạy tới thư viện xem sách, lúc đi tới, ánh nắng chiều đã xuống, trên dây trường xuân mọc dài dọc hành lang là ánh hồng ấm áp.

Tập Vi Lam thay đổi ý định, quyết định đi bộ qua hành lang tịch mịch một màu xanh lục kia.

Kết quả, nhìn thấy Doãn Thiên Dã và Tần Cảnh.

Doãn Thiên Dã năm lớp 11, vóc dáng đã rất cao, ánh sáng chiếu thẳng trên người hắn, cúi đầu hôn Tần Cảnh trong lòng mình.

Cô ấy ôm lấy cổ hắn, hắn ôm vòng eo nhỏ nhắn của cô ấy, hai cơ thể dán chặt như muốn hợp vào làm một.

Có một lúc nào đó, Tần Cảnh vốn đang ngửa đầu dường như mỏi cổ, nghiêng đầu tựa vào vai hắn, nhưng đôi môi của hai người cũng không một khắc nào buông ra. Giống như, cả hai đều không bỏ ra được, nên cứ như vậy hôn dịu dàng và yên lặng, quên cả thời gian.

Tập Vi Lam chưa từng nghĩ tới, hai con người trước kia lúc nào cũng tranh cãi đùa giỡn đánh nhau, ở một nơi không có người ngoài biết đến, họ lại thân mật như thế này.

Tập Vi Lam thất hồn lạc phách trở về, dọc đường đi không kìm được oán hận, người ta thân mật gắn bó như thế; nàng cũng muốn được người nào đó ôm thật chặt, tựa hồ quên trời đất hôn môi!

Từ đó, Tập Vi Lam vắt óc suy tính học theo Tần Cảnh, học cô ấy buộc tóc đuôi ngựa lộ ra trán nhẵn nhụi, nhưng mà trán nàng thấp quá, nhìn cũng không thể có được anh khí ngời ngời của Tần Cảnh.

Muốn học theo cô ấy cười, nhưng không có má lúm đồng tiền nông như cô ấy,điều này làm cho Tập Vi Lam một thời gian vo cùng căm giận lúm đồng tiền sâu hoắm của mình.

Muốn học cô ấy ăn mặc, có thể coi là hai người mặc giống hệt nhau, kiểu tóc giống hệt nhau, từ sau lưng nhìn giống như chị em sinh đôi, có điều, Doãn Thiên Dã chưa một lần nào nhận lầm nàng là Tần Cảnh.

Có một lần Tập Vi Lam không biết vô tình hay cố ý trước mặt ba ba ám chỉ Tần Cảnh yêu sớm, muốn ba ba mắng cô ấy. Không ngờ Tần Cảnh thản nhiên thừa nhận, nói là đang cùng Doãn

Thiên Dã yêu nhau, sau cùng, còn vô cùng nghiêm túc thêm một câu: “Ba, Doãn Thiên Dã nói, sau này muốn kết hôn với con. Con đã suy nghĩ kĩ rồi, kể ra như thế cũng rất tốt, có thể kết hôn!”

Tần ba ba liếc nhìn đứa con gái vẫn còn học lớp mười một, lại cười nói: “Mấy đứa nói được làm được, thì chuyện đấy sao lại không được!”

Tập Vi Lam được mở rộng tầm mắt, còn đoán là Tần Cảnh cố ý trước mặt nàng nói khích nàng vậy thôi, mới đi hỏi Doãn Thiên Dã: “Cậu thích Tần Cảnh sao?”

Lập tức, hắn đáp lại đúng một chữ: “Yêu!”

Tập Vi Lam khinh, trẻ con mới học cấp 3 thôi, biết cái gì mà yêu?

Cho đến tận sau khi lên đại học, Tần Cảnh học đạo diễn ở trường nghệ thuật, Doãn Thiên Dã thi vào trường ngay bên cạnh là trường nghệ thuật quân sự. Mà Tập Vi Lam điểm số không đủ, chỉ có đi học diễn xuất ở một trường tít ngoại thành.

Lên đại học, đến cả Tần Cảnh cũng ít gặp, nói gì đến gặp Doãn Thiên Dã.

Rất lâu không gặp, Tập Vi Lam không ngờ lần gặp lại Doãn Thiên Dã, lại trong hoàn cảnh đó.

Kì nghỉ hè năm thứ hai, Tập Vi Lam nhìn thấy tấm ảnh của Tần Cảnh cùng ba mẹ ruột khi đi du lịch châu Âu từ lúc còn nhỏ, ước ao mà bi thương nói mình còn chưa được xuất ngoại lần nào, thế là, Tần ba ba tài trợ cho Tập Quyên và Tập Vi Lam đi du lịch nước ngoài.

Tập Vi Lam ở trong khách sạn Hilton ở Vienna (Wien- Áo), một buổi sáng cùng mẹ ra khỏi cửa, không ngờ thế nào lại chạm mặt

phải Tần Cảnh và Doãn Thiên Dã từ phòng bên cạnh đi ra.

Sáng sớm, hai người từ một phòng đi ra, mà lại còn ở tầng này, phòng nào cũng xa hoa tráng lệ chỉ có một giường lớn…

Bốn người đều sửng sốt mất một giây,

Tần Cảnh lập tức đỏ bừng mặt, ngượng ngùng lùi lại sau lưng Doãn Thiên Dã.

Doãn Thiên Dã lúc này, vẫn còn nhớ lễ phép, tươi cười như hoa hướng dương, không biết xấu hổ nói: “Chào dì Tập!”

Tập Quyên cũng cười trêu ghẹo: “Cảnh nhi, con nói nghỉ hè muốn đi đu lịch một mình, dì còn tưởng là con đi Lệ Giang Ô Trấn gì chứ, không ngờ không nói tiếng nào mà ra nước ngoài thế này.”

Tần Cảnh đỏ mặt như củ cà rốt, chỉ chen người của Doãn Thiên Dã đứng phía trước.

Tập Quyên rất hiểu chuyện, không nói thêm gì chào tạm biệt.

Nhưng chuyến đi này của Tập Vi Lam cứ như vậy không còn ý nghĩa gì nữa, cả ban đêm đi ngủ cũng không yên nổi, cứ nghĩ đến hai người phòng bên đang làm gì. Vừa nhắm mắt lại, trong đầu tự động hiện ra hình ảnh hai người không mặc quần áo lăn lộn trên giường.

Ngày thứ hai, Tập Vi Lam chịu không nổi giày vò, muốn hẹn bọn họ cùng đi chơi, sau đó đến tối nàng cùng ngủ với Tần Cảnh gì gì đó, kết quả, hai người này trước một ngày rời khỏi Vienna, đi Maldives.

Sau khi trở về, Tập Vi Lam đem chuyện vô tình gặp mặt này không cẩn thận tiết lộ cho Tần ba ba.

Yêu sớm là một chuyện, lên giường lại là chuyện khác.

Hệ quả là, Tần Cảnh bị cấm cửa ba tháng, Doãn Thiên Dã bị Doãn ba ba hung hăng đuổi đánh cho một trận.

Nhưng, tất cả mọi người không ai biết là, hai người này cũng chẳng để ý, vẫn ngày nào cũng nhắn tin tình cảm, còn thầm tự cho đây là một chiến tích rất vẻ vang chứ!

Phải nói, chuyện này cũng giống như bỏ nhà theo trai, vừa oanh liệt vừa lãng mạn, hai kẻ kia còn lên kế hoạch nghỉ đông sẽ lại đi chơi lần nữa…

Chương 50: Ngoại truyện Tập Vi Lam 2

Từ sau khi Tập Vi Lam xuyên qua, lý tưởng vẫn vô cùng đơn giản, đó là nữ phụ lên cao, đạp nữ chính xuống đất, không như vậy, thì thật quá xin lỗi cái danh hiệu nữ phụ này.

Ban đầu, mọi thứ đều thuận lợi, tất cả tình tiết đều theo đúng ý YY của nàng từ trước.

Trừ bản thân nàng, thêm mẹ nàng nữa, tất cả nhân vật trong quyển tiểu thuyết này đều quá não tàn, đều cặn bã. Tập Vi Lam phát hiện, dường như tất cả mọi thứ đều có thể xảy ra như đúng dự đoán của nàng.

Giống như thế giới trong sách này là một vương quốc, mà nàng là vị vua quyền lực tối cao, khống chế hết thảy.

Đến một ngày, lấy mong muốn và khả năng khống chế của nàng, có một số việc, không thể rút tay lại nữa.

Tần ba ba trở thành hồ đồ, cho nên, ông xem nàng như con gái ngoan, cho nàng 30% cổ phần Trường Ninh.

Tần Cảnh trở nên ngu ngốc, cho nên, cô ấy tin lời khiêu khích của Tập Vi Lam, nghi ngờ Doãn Thiên Dã, sau khi chia tay còn chuyển sang đến với An Nham, cũng vì vậy đoạn tuyệt quan hệ với gia đình.

An Nham trở nên không si tình nữa, cho nên, từ ban đầu là người ái mộ trung thành của nữ chính biến thành con chó trung

thành cho nữ phụ.

Doãn Thiên Dã trở nên thiểu năng, cho nên, hắn cũng tin Tập Vi Lam, hiểu lầm Tần Cảnh và An Nham; nhưng là, tất cả mọi việc đều thuận lợi, chỉ có Doãn Thiên Dã đó gây ra một số vấn đề nhỏ.

Tập Vi Lam quyến rũ hắn, chưa bao giờ thành công.

Vốn nàng ta đã lên kế hoạch, trước tiên giữ được người Doãn Thiên Dã, sau đó giữ trái tim hắn, tiếp đó như một nữ hoàng cao ngạo ngẩng đầu, quăng hắn đi. Cũng giống như thủ đoạn trả thù của mọi nữ phụ, nam chính bỏ nữ chính, trở thành người hầu bám váy nữ phụ, cuối cùng, bị nữ phối quăng đi như bịch rác.

Lúc đó có thể sảng khoái cười!

Đêm đó, Doãn Thiên Dã đang hết sức tức giận Tần Cảnh, đúng là có kéo nàng đến khách sạn, nhưng tất cả những chuyện sau đó, đều nằm ngoài khống chế của nàng.

Nàng còn tưởng rằng dựa vào mị lực của nàng, Doãn Thiên Dã sẽ phải nhào lên, nhưng hắn trầm mặc ngồi một lúc lâu, cuối cùng quyết định bỏ đi, Tập Vi Lam không thể làm gì khác hơn phải sử hết kỹ xảo câu dẫn, vừa ám muội vừa khiêu khích, hai người đã cởi áo ra, nhưng cuối cùng cũng đành chấp nhận thất bại kết thúc.

Thực ra, Tập Vi Lam mới tới cũng không giống Tập Vi Lam cũ tình cảm với Doãn Thiên Dã sâu sắc như thế, cho nên, nàng ngay từ đầu đã xác định, là chơi hắn xong thì vứt. Thế nhưng, sau chuyện lần này, Tập Vi Lam trong lòng chôn một cái gai, đâm vô cùng khó chịu.

Nàng mơ hồ ghen tị, vì sao Tần Cảnh có thể giữ chặt được hắn như thế? Nàng còn thật ước ao, nếu trên đời cũng có một người

đàn ông vì nàng mà người khác muốn quyến rũ cũng không được thì thật tuyệt làm sao.

Đối với chuyện không tóm được Doãn Thiên Dã, Tập Vi Lam oán hận chửi rủa hắn và Tần Cảnh là cặn bã, kết quả, tình tiết lại đi đúng theo dự đoán của Tập Vi Lam, Doãn Thiên Dã sau khi nhìn thấy Tần Cảnh ở bên An Nham, không để lại một lời mà đi ra nước ngoài.

Sau bốn năm, Tập Vi Lam thuận buồm xuôi gió, đầu tư đóng phim, kiếm được nhiều tiền, có danh tiếng, chuyện tình cảm bí mật với An Nham cũng phát triển thuận lợi, Tần Cảnh vẫn u mê bị nàng lừa gạt, tiếp tục trở thành chị em tốt với nàng.

Nhưng, giữa lúc ấy, Doãn Thiên Dã trở về.

Hôm đó, Tập Vi Lam về nhà, vừa đúng lúc thấy Doãn Thiên Dã từ trên taxi đi xuống, vẻ mệt mỏi bụi bặm, vẫn còn đang kéo hành lý. Không thể nghi ngờ, hắn đi nửa vòng trái đất, đến nhà cũng chưa kịp về, người đầu tiên hắn muốn tìm là Tần Cảnh.

Có lẽ, sau hai năm rưỡi, hắn rốt cuộc quyết định, không thể buông tay.

Nhưng khi đó, Tần Cảnh đã bỏ nhà ra ngoài ở.

Nhìn khuôn mặt uể oải nhưng vẫn toát lên tuấn lãng của Doãn Thiên Dã, lòng Tập Vi Lam bỗng đau đớn.

Nàng cười nói: “Tần Cảnh dọn ra ngoài ở chung với An Nham rồi! Thiên Dã, có lẽ cậu không biết bây giờ Tần Cảnh và An Nham yêu nhau sâu đậm thế nào đâu, chị ấy thậm chí vì anh ta, cam tâm tình nguyện bị tiềm quy tắc! Tình cảm sâu nặng như thế, cần gì cậu phải cố chấp như vậy?”

Doãn Thiên Dã cứng người, cuối cùng, không nói lời nào, rời đi.

Chỉ có Tập Vi Lam hiểu rõ, vì sao sau khi trở về Doãn Thiên Dã lại thay đổi hoàn toàn thành một người ăn chơi trác táng như thế.

Bởi vì, một bộ phận quan trong nhất trong cuộc đời của hắn, đã không còn nữa.

Tập Vi Lam càng ngày càng hận Tần Cảnh, nhưng Tần Cảnh sự nghiệp càng lúc càng tốt, nàng cảm thấy, đã đến lúc, nàng ra tay. Thế là, nàng ngầm mang ảnh chụp nàng và An Nham gửi cho Tần Cảnh, hơn nữa, làm cho An Nham nói lời chia tay Tần Cảnh.

Quả nhiên, Tần Cảnh cho phát tán tấm ảnh lên truyền thông, Tập Vi Lam những tưởng từ giờ trở đi, Tần Cảnh sẽ như người mắc chứng quá khích, điên cuồng oán hận nàng, ghen tị nàng.

Nhưng, cũng chính từ lúc này, Tần Cảnh đột nhiên trở thành một người hoàn toàn khác.

Cô ấy trở nên bình tĩnh, triệt để coi nàng là vô hình. Sau đó, Tập Vi Lam chỉ có thể trơ mắt nhìn Tần Cảnh làm từng việc từng việc kết liễu nàng.

Sau khi gặp lại Doãn Thiên Dã, Tần Cảnh thể hiện rõ ràng ác cảm, nhưng vì 5% Doãn thị, nàng nghĩa bất dung từ (không thể từ chối) mà đảm đương cái nhiệm vụ cải tạo Doãn Thiên Dã.

Tập Vi Lam một bên vô cùng hâm mộ 5% kia, một bên khinh bỉ Tần Cảnh mơ tưởng hão huyền, đổi tốt thành xấu thì dễ, nhưng cải tạo một người đồi bại thối nát như thế, dễ được vậy sao?

Tần Cảnh bị cấp trên gạt khỏi "Tụ quang", Tập Vi Lam còn cho rằng Tần Cảnh sẽ giận dữ từ chứ, nhưng cô ấy vậy mà lại chịu nhục sang "Chuyện ngôi sao", rõ là đưa một người đến cứu vớt một chương trình đứng bên bờ vực sập tiệm.

Tuy rằng nàng không hài lòn, nhưng rất nhanh nghĩ ra một kế, lợi dụng Tần Cảnh để đem người mình chỉ định vào được "Tụ quang", đến lúc đó, khi Tần Cảnh biết mình bị lợi dụng, chắc chắn sẽ tìm nàng tính sổ. Nàng thanh danh vốn tốt, chỉ cần giả bộ đáng thương, tất cả sẽ về phe nàng!

Nhưng Tần Cảnh cũng động tay động chân, Lục Nhã không những không sang được "Tụ quang", còn bị Tần Cảnh ép cho ngay cả "Chuyện ngôi sao" cũng không về được. Bấy giờ, Tập Vi Lam mới phát hiện, không phải là nàng lợi dụng Tần Cảnh, mà là bị Tần Cảnh dùng kế hủy kế, ngược lại lợi dụng nàng.

An Nham cũng vậy.

Tập Vi Lam cướp An Nham, mục đích chủ yếu là, hắn là người Tần Cảnh yêu, nàng muốn cho Tần Cảnh suốt đời phải ghen tị với nàng. Thế nhưng, sau khi công bố tấm hình đó, không bao giờ cô ấy để ý đến An Nham nữa, triệt để khinh bỉ hắn ta.

Điều này một lần nữa khiến Tập Vi Lam mất hết cảm giác thắng lợi.

Tập Vi Lam mỗi ngày nhìn thấy An Nham, cũng càng lúc càng thấy phiền, mấu chốt là, Tần Cảnh và Doãn Thiên Dã quan hệ lại có thay đổi, Doãn Thiên Dã vậy mà ngoan ngoãn đi làm trợ lý cho Tần Cảnh, chạy qua lại giúp việc cho cô ấy.

Dù là sau đó hắn đổi sang nghề diễn viên, khi lên trường quay, cũng không ngại ngần gì mà trêu chọc cô ấy, liếc mắt đưa tình với cô ấy, giống như hai người thực sự là người yêu.

Đúng vậy, hai người họ thật đẹp đôi a!

Nghĩ vậy, lại nhớ tới An Nham, Tập Vi Lam càng buồn bực, dựa vào cái gì mà Tần Cảnh có thể có người tốt lành như thế, còn

nàng lại bị buộc bên người An Nham. Nàng vốn là muốn kết thúc cái chuyện hẹn hò bí mật này với hắn rồi đấy, lại không ngờ An Nham còn bày ra trò cầu hôn hoành tráng như thế, còn trưng lên một đống bằng chứng về quan hệ hai người.

Từ đó, thanh danh băng thanh ngọc khiết của nàng trước đây hoàn toàn bị hủy sạch sành sanh.

Vô luận nàng đi đến đâu, phóng viên đều bám sắt, nói nàng giả vờ thanh khiết, còn đe, tấm ảnh Tần Cảnh công bố trước đó không lâu ra nói nói, rằng chính nàng nói đạo đức giả che giấu xong còn cắn ngược lại Tần Cảnh.

Tập Vi Lam mỗi ngày đều muốn sụp đổ luôn, An Nham lại từ sáng đến tối quấn lấy nàng, ngày nào cũng giơ nhẫn ra hỏi nàng bì sao không lấy hắn, cuộc sống cũng trở thành cơn ác mộng. Khiến cho nàng nhà cũng không dám về!

Tuy rằng Tần Cảnh nói với nàng, không nên đá thúng đụng nia như thế, sống yên ổn hòa bình đi, nhưng mà, Tập Vi Lam nghe mấy lời này lại cho là Tần Cảnh khinh bỉ nàng, những lời này nếu nói cũng phải là nàng nói, dựa vào cái gì Tần Cảnh cũng ra vẻ không để nàng vào mắt như thế, đây rõ ràng là sự sỉ nhục và khinh thường sâu sắc, giống như là, nàng không xứng để Tần Cảnh xem trọng vậy!

Cho nên, nàng quyết định tham gia đóng bộ phim dự thi của Tần Cảnh, quyết định giữa lúc quay dang dở thì rút, làm cho Tần Cảnh trở tay không kịp!

Nhưng Tần Cảnh đúng là người có tài, bộ phim "Bỏ lỡ một tình yêu" này trong quá trình quay, có thể thấy được, Tần Cảnh cầu toàn đến từng phương diện nhỏ, nếu như thật sự chiếu, nhất định sẽ gây chấn động lớn.

Tập Vi Lam do dự, có nên hay không, thật sự sống yên ổn vô sự

đây!

Thế nhưng, cuối cùng, đả kích Tần Cảnh VS chuyện thăng tiến của bản thân, nàng vẫn cứ chọn vế trước.

Nàng nghĩ, chí ít, cho Tần Cảnh một cú, tổn thất của nàng vẫn không thể nào so bằng đả kích Tần Cảnh chịu cả. Chỉ cần, Tần Cảnh so với nàng thua thảm hơn, đây chính là thắng lợi!

Thế nhưng, mọi chuyện một lần nữa lại ra ngoài ý liệu của nàng.

Dường như nháy mắt Tần Cảnh đã nghĩ ra đối sách, mời nữ diễn viên kỹ thuật diễn so với Tập Vi Lam lợi hại hơn mà danh tiếng đang càng lúc càng đi lên Toàn Mộ, ekip không ảnh hưởng gì lắm với chuyện mất đi Tập Vi Lam nàng, vẫn như bình thường tiếp tục quay.

Tập Vi Lam giờ mới hối hận, vừa hối vừa hận, mà cũng đúng lúc này, nàng biết được, một trận cổ phiếu Trường Ninh lên xuống bất thường đó thực chất là do người đứng sau trợ giúp Tần Cảnh thao túng, 60% Trường Ninh đó đã đầy đủ tất cả trở về tay Tần Cảnh.

Ban đầu, có một tập đoàn bất động sản muốn thâu tóm Trường Ninh, Tập Vi Lam đã nghĩ phải hợp tác với họ, đem cổ phần bán cho họ, Trường Ninh sẽ bị người ta khống chế cổ phần, sau đó bị hủy diệt.

Nhưng kế hoạch của bọn học cũng không có thực hiện được, tập đoàn kia không biết chọc phải ai, cổ phiếu cũng bị khoắng sạch.

Sau mới biết, đúng là người đứng sau Tần Cảnh giở trò quỷ.

Tập Vi Lam lần này hoàn toàn điên lên rồi, hận không thể đem Tần Cảnh thiên đao vạn quả (đao: chém, quả: xẻo), dựa vào cái gì

cô ấy lúc nào cũng có trợ thủ cường đại, dựa vào cái gì cô ấy đoạt được 30% đáng lẽ thuộc về mình kia?

Suy nghĩ rất lâu, Tập Vi Lam rốt cuộc tìm được kế hoạch trả thù. An Nham đã trở về chính đạo vẫn luôn quấn lấy nàng à, vừa vặn, nàng hạ độc hắn, khóa trái hắn trong xe.

Trong xe có camera, chờ mọi chuyện xảy ra xong, nàng sẽ đem video đăng lên internet.

Đến lúc đó nàng có thể làm bộ mình là người bị hại khóc lóc, nói mình bỏ đóng phim của Tần Cảnh, không phải vì nàng làm việc không thủ tín, mà là Tần Cảnh vô liêm sỉ làm tiểu tam, nàng còn có thể nói mình từ chối An Nham, là bởi vì An Nham hoa tâm bắt cá hai tay;

Về phần Tần Cảnh, a, Tập Vi Lam không tin, video của cô ấy và một người đàn ông khác bị cả thế giới xem, mà Doãn Thiên Dã còn có thể tiếp nhận cô ấy, Doãn gia còn có thể tiếp nhận cô ấy!

Có lẽ, đến lúc đó còn có thể gửi một bản cho Tần ba, không phải ông ấy không thích An Nham, muốn con gái đến với Doãn Thiên Dã sao? Để cho ông ấy xem video con gái ông ấy và An Nham phóng đãng đi! Không nên tức giận quá mà phát bệnh nha!

Toàn bộ đều thuận lợi, nàng đã bỏ thuốc vào ly nước của Tần Cảnh, lại giả bộ phát bệnh viêm ruột thừa, lừa cô ấy xuống bãi để xe, đem cô ấy khóa vào trong xe.

Thế nhưng, ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, mấy người vệ sĩ áo đen lạ mặt xuất hiện, không nói lời nào giật chìa khóa của nàng, khống chế được nàng. Tập Vi Lam giờ mới biết, Tần Cảnh lại có vệ sĩ.

Mà giây tiếp theo, Doãn Thiên Dã đi làm về sớm cũng tới.

Doãn Thiên Dã ôm Tần Cảnh từ trong xe ra, Tần Cảnh lúc này đã mất hết lý trí, ôm Doãn Thiên Dã một hồi hôn nồng nhiệt, Tập Vi Lam mới ngộ ra, lần này, chỉ sợ là nàng lại thúc đẩy hai người này rồi.

Càng không thể tiếp nhận được chuyện tiếp theo, Doãn Thiên Dã nháy mắt một cái với vệ sĩ, Tập Vi Lam cả kinh, giây tiếp theo đã bị mấy người đô con đó bê lên giữ chân tay ném vào trong xe, khóa cửa xe lại.

Tập Vi Lam giờ phút này đã hiểu được cảm giác của Tần Cảnh khi nãy, thế nào là tuyệt vọng.

Nhưng còn bi thảm hơn nữa, nàng chưa hề uống thuốc, nàng hoàn toàn tỉnh táo! Cứ như thế, nàng bị kẻ nàng xem thường nhất cường X, một khắc một khắc lại trôi qua trong thống khổ đến cực hạn!

Nàng còn tưởng rằng cảm giác khi ấy là tuyệt vọng nhất, nhưng, ngày tiếp theo mới thực sự là tuyệt vọng, video của họ nhanh chóng lan truyền điên loạn trên internet, căm giận nhất là Tập Vi Lam biết cũng vô dụng, căn bản không có cách nào chống cự lại.

Ai cũng nói Tập Vi Lam một bên giả vờ cao sang từ chối An Nham, bên kia lại rung xe với hắn…

Truyền thông Tinh Nguyệt trực tiếp trừ hậu họa, đá đít nàng hoàn toàn.

An Nham cũng cùng kết cục. Nhưng giờ ngay cả An Nham, cũng hoàn toàn không yêu Tập Vi Lam nữa.

Tập Vi Lam không thể ở trong nước chịu đựng được nữa, cuối cùng chỉ có thể bỏ đi đến một hòn đảo nhỏ ở Đông Nam Á, trước khi đi, ở sân bay, nàng chợt nhìn thấy buổi lễ trao giải Kim Diệp.

Trên màn hình TV, Toàn Mộ trên sân khấu trêu đùa Doãn Thiên Dã và Tần Cảnh, sau đó, Tần Cảnh được nhận giải đạo diễn mới xuất sắc nhất, mà Doãn Thiên Dã càng là tận dụng dịp trọng đại, cầu hôn Tần Cảnh.

Cả thế giới chúc phúc cho họ, cả hai đều cười rạng rỡ vui vẻ như thế, nhất là Tần Cảnh đang đưa tay trái ra cho Doãn Thiên Dã.

Giờ phút này, mắt Tập Vi Lam tối sầm, nếu như, nếu như ban đầu nàng nghe lời Tần Cảnh, không ám ảnh muốn trả đũa, sống chung hòa bình, tử tế diễn bộ phim này, có phải, cái vị trí phong quang vô hạn của Toàn Mộ kia, sẽ là của Tập Vi Lam nàng không? (Editor có ý kiến: trả đũa? Trả đũa cái gì?)

Chẳng qua là, nàng nhận ra, trong tư tưởng vẫn là hận, là không phục, Tần Cảnh chiếm được nhiều như vậy, còn nàng lúc nào cũng là mất, làm sao có thể sống yên ổn như không có việc gì được?

Nàng mới không cần Tần Cảnh thương xót!

Chương 51: Ngoại truyện Doãn Thiên Dã

Doãn Thiên Dã chưa bao giờ tin vào cái gì mà không – thời gian khác, cho nên, khi anh tỉnh dậy, phát hiện mình đang ở trên một chiếc xe Ferrari California xa lạ, mà phía sau đang ngồi một hàng gái đẹp, quần áo thiếu vải, một em nữa ôm lấy anh từ phía sau, cởi cúc áo anh sờ loạn, anh bất ngờ đến nỗi chẳng có tâm trạng thưởng thức, chỉ có run tay!

Cứ run rẩy như thế, xe vốn nên sang trái lại cứ đi thẳng, va chạm mạnh mẽ với một chiếc Porsche Carrera vượt đèn đỏ!

Tai nạn ô tô kinh điển: cuộc đụng độ của các siêu xe? Nghe như nhà giàu mới nổi vậy! Có cần phải bẽ mặt thế không chứ?

Đúng nhờ một cú va chạm này, trí nhớ của nguyên chủ cái xác này nháy mắt dung hợp với anh, hóa ra cái kẻ một lúc ôm ba cô này, cũng tên là Doãn Thiên Dã, kỳ quái hơn, hắn cũng là công tử Tập đoàn giải trí Doãn thị. Bất quá, có hơi chút khác biệt, có hơi chút khác biệt, Doãn gia ngoài đời thực, không chỉ có một Tập đoàn giải trí Doãn thị, còn có công ty quản lý Thịnh Hạ, cùng một mớ các thứ khác.

Cũng chính nhờ cú va chạm này, anh ngộ ra một điều, đây không phải là mơ, điều thần kỳ là anh rõ ràng đã đi tới một thế giới lạ lẫm.

Thật vô lý!

Trí nhớ của chủ củ cơ thể này nói cho anh biết, chiếc xe vừa

đụng với xe anh trông rất quen thuộc, hơn nữa, vừa nhìn thấy, ngực đột nhiên nổi lên một cảm giác khó chịu. Anh vốn đang chuẩn bị xuống xe, nhưng ba vị mỹ nữ đã chuồn xuống trước, giống như đàm phán thương lượng gì đó.

Doãn Thiên Dã cũng coi như không có việc gì chờ, một lát sau, mỹ nữ trở lại chuyển lời, nói là chủ xe đối diện rất kiêu, chỉ nói chuyện với chủ xe đằng này.

Vượt đèn đỏ mà còn khí thế như vậy cơ à?

Doãn Thiên Dã xuống xe, định sẽ đi gặp cái người kia, còn chưa đi đến trước xe, liền thấy kính chắn gió từ từ hạ xuống, một khuôn mặt xuất hiện, một cô gái sắc mặt điềm tĩnh lạnh lùng. Không chỉ vậy, trong một nháy mắt nhìn thấy cô gái, ký ức của chủ cũ lập tức khởi động.

Hồi ba tuổi, tiểu Thiên Dã kéo theo tiểu Tần Cảnh ra đầu ngõ mua kem, được nửa đường, bé trai ngừng lại, quay sang cắn một cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng như phấn của bé gái, nói: “Lớn lên mới có thể kết hôn, nhưng mà hiện giờ trước hôn nhẹ, không được sợ, cũng không được mách cho ba ba đâu!”

Tiểu Tần Cảnh ngoan ngoãn gật đầu, tiếp đó trở về nói cho mẹ, hậu quả, tiểu Thiên Dã bị Doãn ba ba véo mặt đau khóc hu hu suốt một ngày đêm.

Năm bảy tuổi, mấy đứa trẻ con hàng xóm chơi với nhau, có một cậu bé nói: “Tần Cảnh thật là đáng yêu a!” Sau đó véo véo vê vê mặt cô bé bóp một cái, kết quả, Doãn Thiên Dã nhè tay cậu bé nọ đánh điên cuồng. Mẹ cậu bé dỗ dành: “Đừng khóc, đừng khóc, dì Tần đã nói với mẹ rồi, sau này sẽ đem Cảnh Cảnh cho nhà chúng ta mà!”

Hậu quả, Doãn Thiên Dã ở nhà bác Tần khóc náo cả ngày, lăn lộn trên đất, nói không được mang Tần Cảnh của nó đi đâu cả. Về

sau vẫn là Tần Cảnh ngồi chồm hỗm trên đất, dụ dỗ thằng bé lăn lộn quằn quại trên đất, dỗ một hồi lâu: “Không đi, không đi đâu mà! Sau này thế nào cũng sẽ theo Thiên Dã mà!”

Năm 11 tuổi, hắn và cô nằm phơi nắng trên cỏ, hắn ôm cô ầm ĩ vui đùa lăn lộn;

Năm 13 tuổi, hắn vì cô đánh nhau, đánh đứa khác gãy mũi, bị nhà trường ra thông báo đình chỉ học, ở nhà bị đánh cũng không ít;

Năm 15 tuổi, lần đầu tiên hắn hôn cô, hồi hộp đến nỗi lòng bàn tay đều là mồ hôi nóng dính.

Năm 17 tuổi, lần đầu tiên hắn và cô lén lút đi thuê phòng, đỏ mặt lăn qua lại một hồi mới thành công, lúc đó còn tranh cãi ầm ĩ một trận.

Năm 18 tuổi, bọn họ cùng nhau đi ngắm nhìn những cảnh đẹp khắp thế giới.

Năm 21 tuổi, bọn họ vì chuyện hiểu lầm mà không bên nào muốn giải thích, chia tay.

Năm 23 tuổi, suốt hai năm rưỡi hắn ở nước ngoài nhớ đến cô, cuối cùng trở về đi tìm cô, còn chưa được gặp cô, đã từ chỗ Tập Vi Lam biết được, hóa ra trong những tháng ngày đã qua, lòng cô thực sự đã đổi thay, đã không còn chỗ cho hắn nữa.

Lần này hắn đã bỏ lỡ, bỏ lỡ cô, cũng là bỏ lỡ chính đời mình.

Cho đến tận hôm nay, năm hắn 25 tuổi, Doãn Thiên Dã từ một thế giới khác này mới trở về, đụng vào xe cô.

Doãn Thiên Dã xuống xe, cúi người nằm sấp trước xe Tần Cảnh, tinh tế quan sát cô một lúc, ánh mắt đảo liên hồi của cô, chân

của cô, tư thế kì dị của cô, chắc là lúc nãy đụng xe bị sái chân tay rồi. Nhưng vừa giương mắt nhìn, nha đầu này vẫn làm một bộ dạng bình tĩnh muốn đánh.

Đây chính là cái mà người ta nói, trước mặt bạn trai cũ phải tỏ vẻ cứng rắn đúng không?

Doãn Thiên Dã trước kia tuy rằng được gặp lại Tần Cảnh lần thứ hai, trong lòng khá không yên tĩnh, nhưng cũng không có cái ý tìm biện pháp giành lại gì, có lẽ chẳng qua là có chút đau lòng cô mà thôi!

Mà Doãn Thiên Dã phát hiện điều này, không hiểu sao, lại cho là, cô gái hẳn này có ý gì đây. Nhưng bất quá, đúng là anh nghĩ cô cần đi bệnh viện. Cho nên, chưa nói mấy câu, anh lại để cô đi.

Doãn Thiên Dã đuổi ba mỹ nữ ở hiện trường đi xong, về nhà. Đến lúc về nghĩ lại, anh cảm thấy, hai người này đúng là ở bên nhau rất xứng đôi, nhưng là, thật đáng tiếc.

Tình yêu thanh mai trúc mã, đó là duyên phận khó tìm đến mức nào a! Nhưng đúng là, hắn cũng thật là, vì mấy chuyện buồn cười đó, mà cũng để cho hai người yêu nhau như thế chia tay!

Thật đúng là nghệ thuật khởi nguồn từ cuộc sống hàng ngày, tình huống cẩu huyết trong TV lại thực sự có thể xảy ra!

Tuy rằng thổn thức không thôi, anh cũng không đem chuyện này để tâm làm gì, cho đến mấy hôm sau, cô gái tên Tần Cảnh này móc nối với "bố anh" bày ra một đống quy định ngăn cấm anh. Doãn Thiên Dã ngoài đời thật không hề cặn bã, nhưng lòng ham hỏi của anh thì mạnh lắm, lúc đó, anh thực sự rất muốn biết Tần Cảnh rốt cuộc muốn giở trò quỷ gì, dứt khoát nếm thử một chút cuộc sống đàn ông cặn bã của Doãn Thiên Dã trước đây, đến đâu thì đến, cùng cô chơi một chút!

Nhưng mà, dần dần, sức hấp dẫn của cô bé này giống như đóa hoa nở, từng điểm từng điểm bày ra.

Khi đối mặt anh, lời nói ác độc lại giả nhân giả nghĩa, còn cáo mượn oai hùm mà gọi đủ mọi thế lực đến uy hiếp anh, khiến anh vừa bực mình vừa buồn cười; khi đối mặt An Nham, cô rất hào hiệp mà không thèm để ý hắn ta, lại như cũ có chút nhỏ nhen rất đáng yêu kích hắn, thậm chí lôi cả khán giả Doãn Thiên Dã ra làm đạo cụ, tuy là rất dở hơi và càn rỡ, nhưng cũng chẳng hại ai;

Nhưng bất ngờ nhất là khi cô đối mặt Tập Vi Lam, anh còn nghĩ cô sẽ phải hận cô ta, sẽ phải phục thù cô ta, nhưng tâm tư của cô cũng chẳng đặt bên người Tập Vi Lam, vẫn là thành thực miệt mài làm chuyện riêng của mình, thái độ nghiêm túc này đã khiến anh xiêu lòng;

Ngày đó khi Di Đóa hất cả cốc cà phê lên người cô, anh thật sự tức giận, nhưng cô, vậy mà có thể im lặng nhẫn nhịn. Dù rơi nước mắt, nhưng khi ngẩng đầu lên, vẫn là một nụ cười rạng rỡ như hoa.

Giống như để có thành công, cô có thể nhịn chịu tất cả đả kích.

Anh còn tưởng rằng cô sẽ không bao giờ giận dữ, nhưng vừa hay hết lần này lần khác anh lại được nhìn cô phát giận quát Lục Nhã, một màn "bắt nạt" Lục Nhã, bá đạo như vậy, hung dữ như vậy. Anh cười nhạt mà nhìn, không hề cảm thấy cô gái này đáng sợ, ngược lại cảm thấy, người này rất thẳng thắn, vừa đáng yêu vừa đáng ghét, rất khó được như thế!

Thế là, hình như trong lúc lơ đãng, anh đã hơi hơi động tâm.

Thời điểm thực sự phát hiện nội tâm biến hóa này là hôm đi theo cô đăng ký dự thi ở Thịnh Hạ, anh chỉnh áo lót cho cô, toàn thân nổi một ngọn lửa, loại phản ứng ngoài ý muốn này khiến

anh thấy quá kỳ quái!

Mấu chốt là sau đó hai người vào nhà hàng, qua lời Quan Hân Hân anh mới biết, hóa ra lúc trước, Quan Hân Hân không cho anh số điện thoại, là bởi vì Tần Cảnh nói anh giả mạo người thừa kế Doãn thị để lừa tình!

Mệt cho cô, cái đó cũng nghĩ ra được sao?

Hóa ra cô suốt ngày chờ đến lúc anh quay đi, để đặc biệt phá chuyện tốt của anh phải không?

Nhưng mà, chẳng lẽ anh sẽ nói anh thật ra thì có lén lút vui vẻ sao? Cho dù cô bêu xấu anh, gán cho anh "đầu to mặt lớn", anh cũng vui vẻ sao?

Vì sao lại vui vẻ, không cần nghĩ cũng rõ rồi còn gì!

Sau tất cả chuyện này, thế là cứ như vậy nước chảy thành sông, anh thích cô, yêu cô, nhưng không muốn gây sức ép cho cô, mong muốn sau khi cô suy nghĩ kĩ càng có thể cho anh một đáp án rõ ràng.

Nhưng mà, sau khi anh dọn ra ngoài, tin đồn với Tô Mạn bắt đầu rộ lên trên báo chí, thời gian hai người lúc nào cũng lệch nhau, đến ngay cả nói chuyện điện thoại cũng là vì đủ lý do mà không thể nói chuyện được.

Anh đã hỏi thời gian biểu của ekip các cô, cố ý dự định đi gặp cô, thì đúng lúc ấy, cô nhắn tin đến muốn gặp anh, thần giao cách cảm trong chớp nhoáng này thực sự khiến lòng anh nở hoa.

Chỉ là, con đường gặp mặt lại thật trắc trở, rõ ràng là rất gần, nhưng luôn luôn có những thứ ngăn cách.

Trong đại sảnh, không ngờ nghe thấy phóng viên hét "Tần

Cảnh", anh sửng sốt, vừa quay đầu, lại nhìn thấy cô bị đụng vào bình hoa và bể cá. Khi anh nhìn thấy toàn bộ nước từ bể cá thủy tinh trên tường kèm theo đủ các thứ hỗn tạp trút xuống người cô, tim anh giống như bị xé rách!

Mà bọn phóng viên chết tiệt còn chạy tới nói cái gì sỉ nhục cô nữa, anh hận, anh muốn giết người!

Anh liều lĩnh đẩy người đại diện và trợ lý ra, đấm một tên phóng viên, xông vào trong thang máy, kéo cô ôm trong ngực mình. Một khắc anh đưa cô toàn thân ướt đẫm vào ngực mình, tức giận trong lòng mới nhẹ bớt.

Anh rất chắc chắn, sẽ không bao giờ buông cô ra nữa.

Khi cô khóc, tim anh cũng thót lại, anh biết cô phải chịu ủy khuất, anh nguyện ý cô đem tất cả nói hết ra, nghe cô trách anh có quan hệ mập mờ gì với Tô Mạn, trách anh không giải thích sớm hơn, trách anh để cô bị truyền thông vu khống…

Nhưng, khi anh hỏi cô, con ngươi của cô hoàn toàn trong suốt như giọt nước, cô ôn nhu cười, tràn đầy tin tưởng: "Không có muốn hỏi!"

Thì ra, cô không hề do dự gì mà tin tưởng anh!

Lúc ấy, anh ngơ ngẩn.

Trước đây, Doãn Thiên Dã và Tần Cảnh chia tay vì không có tín nhiệm, mà bây giờ, anh và cô, không chút nào do dự, may mắn mà có được tín nhiệm kiên định của đối phương.

Vì vậy, cô gái này,

Đắc chi hạnh, thất chi mệnh a!

Chương 52: Thiên Cảnh phiên ngoại 1

Sau khi Tần Cảnh trở lại đời thực ngày thứ hai, cô mang theo chiếc nhẫn kim cương Doãn Thiên Dã tặng, đi thông báo cho bố mẹ, cô, người năm nay còn chưa học hết nửa năm thứ hai đại học Học viện nghệ thuật, phải kết hôn rồi.

Khi nói lời này, cô rất bình tĩnh, phải biết rằng, trong tiểu thuyết cô 25 tuổi, sống ở đó hai năm, cô phát hiện, cô, về tâm lý, khụ, đã là gái 27 lỡ thì cần gả gấp rồi.

Mẹ Tần tương đối thuộc về trường phái theo cảm xúc, rất thoáng: "Đúng là phải tranh thủ lấy sớm, nếu không thì, không ai thèm lấy đâu!"

Tần Cảnh:...

Ba Tần thuộc về phái lý trí hơn, liếc cô một cái: " Về mặt luật pháp, còn chưa đủ tuổi kết hôn đâu!"

Tần Cảnh ho khan hai tiếng: "Về vấn đề này, anh ấy sẽ giải quyết!"

Tần gia bên này không có áp lực gì mà thông qua, thật yên lặng; Doãn gia bên kia, cũng thông qua, thật ầm ĩ.

Bởi vì, không giống như trong tiểu thuyết, Tần Cảnh và Doãn Thiên Dã không phải cùng tuổi, mà là cô nhỏ hơn anh ba tuổi.

Ông ngoại Doãn Thiên Dã, Việt gia lão gia tử, vẫn tự cảm thấy là,

mấy thằng cháu nội ngoại của mình từ bé đều ở trường quân sự lăn lộn với một lũ con trai, cho nên trên phương diện giao tiếp với con gái, có chút trở ngại này khác.

Không phải vậy thì sao lớn như thế rồi, vẫn còn giữ mình trong sạch không yêu đương gì?

Thật vô lý!

Ông cụ âm trầm ưu tư, lo lắng, không phải các cháu ông là đồng tính đấy chứ?

Cho nên, vừa nghe nói thằng cháu ngoại Doãn Thiên Dã nói phải kết hôn ngay, ông cụ lập tức đến nhà con gái con rể bày tỏ thái độ ủng hộ, còn lôi kéo ông bà Doãn thông gia, phân tích một hồi về tình hình người đồng tính trong xã hội. (nguyên văn là tệ nạn đồng tính, nhưng mà Dip ủng hộ người đồng tính, sẽ không cho đồng tính là tệ nạn đâu)

Ông nội Doãn Thiên Dã cũng đang lo lắng, chuyện huyết mạch gia tộc đời sau là không thể cẩu thả được a. Không nói hai lời, tức thì chuẩn bị sắp xếp hôn lễ.

Bố Doãn, mẹ Doãn, hoàn toàn thành đồ trang trí.

Ngày cưới, tất cả đều vui vẻ hân hoan, chỉ có mỗi mẹ Tần, vẫn là tâm sự nặng nề, mặt mày xanh xao không vui vẻ.

Tần Cảnh là đứa con gái thông minh, quay ngay sang ôm mẹ nói, dù sao cũng là người cùng thành phố mà, trong nhà còn có xe, đi qua đi lại cũng tiện lắm, mẹ đừng lo các kiểu.

Nhưng mẹ Tần lắp bắp, do dự, bối rối hồi lâu, nói: “Không phải sợ chuyện này! Lo lắng là, con còn bé quá, cái phương diện kia, chỉ sợ, chỉ sợ chịu không nổi!”

Tần Cảnh: ⊙﹏⊙b (toát mồ hôi)

Tần Cảnh cực kì vô cùng không có gì để nói, đây thì không phải vấn đề rồi! Trong lòng còn âm thầm nhớ đến, cùng anh ở thế giới khác kia, ngủ cùng nhau không biết bao nhiêu lần, đều đạt được khoái cảm cao nhất!

Thế nhưng là, đến tối, Tần Cảnh phát hiện một vấn đề.

Tiểu thuyết là tiểu thuyết thôi, còn thực tế lại là thực tế.

Trong thực tế, cô vẫn còn là bông cúc hoa trong sáng, Doãn Thiên Dã cũng là quả dưa chuột thuần khiết a!

Nhưng mà, so sánh như thế, rõ ràng là cô chịu thiệt mà!

Ở trong thế giới trong tiểu thuyết, anh đã tích lũy bao nhiêu kinh nghiệm thực chiến rồi, dù gì thì gì cũng coi như trở thành cao thủ; nhưng cô đây, kinh nghiệm thực chiến có nhiều hơn nữa, cũng không thể thay đổi được hiện thực là ở đó còn có một tấm màng, có thể nào làm cô đau đến chết không?

Thật quá không công bằng mà!

Tối đó, Tần Cảnh nhăn nhó nắm chặt mép giường, đem cái lý luận cô nghĩ bao lâu về "không công bằng" đó ra trình bày khúc chiết, lòng đầy căm phẫn bắt anh nghe.

Doãn Thiên Dã lại thập phân nhẫn nại, nghe từng lời từng chữ cô nói xong, cuối cùng đem hai mươi phút kháng nghị của cô đơn giản quy thành hai chữ —— "Sợ Đau!"

Đương nhiên, trong đó không thiếu những luận cứ rất sinh động của cô, chẳng hạn như " 'Cái đó, cái đó rất, rất lớn', không chết cũng sẽ bị thương ~~~"

Doãn Thiên Dã có chút buồn cười, tiến tới nhìn chằm chằm gò má nóng đỏ bừng của cô: “Vậy làm sao đây? Sớm muộn cũng phải qua cửa ải này a! Với lại, dám nói là không thích sao?”

“Có thể, có thể tại trước chưa từng đau. Em sợ đau, anh chờ,” Tần Cảnh quay đầu qua chỗ khác, nói không đầu không đuôi, “chờ sau này, cái đó, nhỏ đi rồi nói tiếp!”

Làm gì có người phụ nữ nào lại mong muốn chỗ đó của người đàn ông nhà mình nhỏ?

Doãn Thiên Dã nắm cằm cô, chóp mũi cọ cọ mũi cô: “Vậy dự là phải đợi năm sáu chục năm nữa rồi. Không thể kiên nhẫn đến lúc đó.” Cuối cùng lại dụ dỗ, “Yên tâm, sẽ rất nhẹ nhàng.”

Hai người còn nói chuyện, có tiếng gõ cửa, người giúp việc tiến vào, bê vào hai cốc nước đen thùi lùi.

Doãn Thiên Dã đi tới, giơ lên một cốc, hỏi: “Muốn uống không?”

Tần Cảnh thận trọng mà lắc đầu một cái.

Hơn nữa, nhìn cái thứ gì đó đen thui trong cốc mấy giây sau, Tần Cảnh không bình tĩnh nổi.

Đó là cái gì vậy? Chẳng lẽ, chẳng lẽ là cái mà người ta vẫn hay nói, mật gấu roi hổ? Giữ dài vĩnh viễn? Lại muốn chết nữa! Cô vốn đã sợ đau, lại còn làm những thứ nay, ngày mai cô làm sao xuống được giường?

Tần Cảnh thấy Doãn Thiên Dã đã đặt cái cốc đến sát miệng, hổn hển gào ầm lên: “Không được uống!”

Doãn Thiên Dã khựng lại, đôi mắt đẹp chứa ý cười nhìn cô, thấy cô muốn nói lại thôi, đứng ngồi không yên, đặt cốc xuống, đưa một cốc ra mời cô, cười:

“Hồng trà với vừng lạc! Ý là sớm sinh quý tử!” Cuối cùng, xấu xa thêm một câu, “Thật ra, chắc là uống cũng ngon!”

Tần Cảnh không biết tim đâu ra lỗ nào mà che giấu tâm hồn không thuần khiết của mình, cô nhanh chóng xông tới, đoạt lấy cốc chè, khẩu thị tâm phi nói: “Đúng, đúng là ý này, không được uống của em!”

Doãn Thiên Dã lùi người lại vòng tay qua eo cô, nghiêng người, cằm tì trên vai cô, trầm giọng xuống, mang theo ủy khuất vờ vịt: “Hóa ra, cho là anh không đủ năng lực, nên cần uống thuốc gì sao? Hay là, không hài lòng?”

Hơi thở nóng bỏng thổi bên tai Tần Cảnh, cô toàn thân đều run lên.

Anh vừa cúi đầu vừa cười: “Xem ra, hôm nay phải chứng minh lại thực lực rồi!”

Tần Cảnh cư nhiên lại mạc danh kì diệu cảm thấy rất kích động a!

Cho đến khi lăn đến trên giường rồi, Tần Cảnh mới phát hiện, lần đầu tiên đau, hóa ra cũng không dữ dội như cô tưởng tượng. Có lẽ, là vì lần đầu này màn dạo đầu rất đủ; có lẽ là vì Doãn Thiên Dã lần này thật sự rất nhẹ nhàng; có lẽ là vì, cơ thể của họ đã sớm hòa hợp, đã sớm hiểu rõ lẫn nhau…

Nói tóm lại, cảm nhận về một đêm đó là, hạnh phúc muốn chết.

###

Một điểm khác nữa so với tiểu thuyết, Tần Cảnh chính là quan nhị đại chứ không phải phú nhị đại; mà Doãn Thiên Dã gia thế so với trong tiểu thuyết chỉ có hơn chứ không kém, tập đoàn giải

trí Doãn thị, công ty quản lý Thịnh Hạ, còn có mấy công ty đầu não ngành giải trí trong nước, đều là của gia đình anh cả, lại thêm, mẹ anh còn là bộ trưởng một bộ nào đó trong chính phủ.

Những chuyện này vốn cũng không có gì, mấu chốt là, đám con cháu cán bộ nòng cốt nhà giàu có như nhà chồng Tần Cảnh đều nhập học từ nhỏ ở trường quân sự ngay cạnh Học viện Nghệ thuật của cô. Mà các nữ sinh Học viện Nghệ thuật chú ý nhất, chính là các bạn nam đẹp trai ở trường sát vách.

Kết quả trực tiếp là, Tần Cảnh sau một đêm đã trở thành cái tên được nhắc đến nhiều nhất ở trường Học viện Nghệ thuật.

Cô được nhắc đến ở mọi lúc mọi nơi, đều là tiêu chuẩn hâm mộ ghen tị hận của đám người:

“Ai, cô ấy trước đây rõ ràng không có bạn trai, thế mà thình lình ở đâu quen biết Doãn Thiên Dã? Loại nhất kiến chung tình này quá giống cổ tích rồi!”

“Ai, cô ấy làm thế nào mà đột nhiên lại gả đến Doãn gia rồi?”

“Ai, đối tượng trai đẹp ở trường bên cạnh lại mất một người rồi!”

Tần Cảnh ngày nào cũng như cẩm nang sống kinh nghiệm gả cho nhà giàu, trên trán viết nhãn “Nơi hâm mộ, ghen tị, đến hỏi ý kiến, đến tìm cơ hội quen biết tóm cổ các anh đẹp trai…”

Ngày nào cũng phải chịu đựng đủ ánh mắt đủ chuyện tào lao của mọi người, Tần Cảnh cảm thấy, vô cùng có nhu cầu phát tiết.

Thế là, vừa về, đã xông vào Doãn Thiên Dã oán hận: “Nói, có phải trước kia anh trêu hoa ghẹo nguyệt, tiếng tăm truyền khắp nơi rồi không, tại sao mới đứa con gái kia vừa nghe đến tên thì sáng mắt lên hoa si, nhìn em như nhìn tình địch vậy hả?”

Doãn Thiên Dã rất chân thành bình thản cởi cúc áo đồng phục của cô, nói: “Không biết, nếu thật sự tiếng tăm truyền khắp nơi thế, sao anh lại chưa từng nghe đến nhỉ?”

Tần Cảnh nghiêng đầu, nghĩ một chút, cũng đúng nha, lại hỏi: “Vậy nhiều người thầm mến như thế làm thế nào đây? Sau này anh có thể thật sự động lòng, có thể sẽ thích người khác không?”

Doãn Thiên Dã rất có cảm giác thành tựu mà gỡ móc cài đằng sau của áo lót của cô, nói: “Đàn ông có vợ, chỉ yêu mình bà xã!”

Tần Cảnh còn định nói: “Vậy…” còn chưa nói xong thì:

“Ô, đừng…”

Phát tiết cũng có rất nhiều phương thức.

Phần sau xin lược bớt N chữ.

Thế là bạn học Doãn Thiên Dã nhờ siêng năng cần cù gieo trồng, một tháng sau khi cưới bạn học Tần Cảnh vinh quang có thai.

Tần Cảnh rất u sầu: “TAT, làm sao đây, người ta còn phải đến trường học đạo diễn mà!”

Doãn Thiên Dã xoa xoa cô: “Không sao đâu, sinh con sớm, dáng người đẹp, khí sắc tốt, da dẻ tốt!”

Tần Cảnh cầm cái gối ném qua: “Không được cáo chúc tết gà, giả từ bi, đều là, đều là, tại anh làm hại! Vẫn còn phải đến trường học, bị người ta nói chết!”

Doãn Thiên Dã bò qua tiếp tục xoa xoa: “Ai dám nói, cũng là tại hâm mộ ghen tị mà hận!”

Lại một cái gối đập tới: “Có ý gì hả, cũng muốn làm cho tất cả phụ nữ trên thế giới sinh con hả?”

Sau khi biết được tin, Doãn gia từ trên xuống dưới vui ngất trời, chuyện quang vinh của cô lập tức được cả đại gia đình ca tụng, hoặc là để giáo huấn con trai chưa vợ sau này có lấy phải lấy cô gái nào sinh đẻ tốt như Tần Cảnh, hay là để khích lệ con dâu đã vào cửa sớm sinh quý tử như Tần Cảnh.

Tần Cảnh ngay lập tức trở thành nữ hoàng trong Doãn gia, đến mức cả gia đình đều chăm chút cao độ, ngay cả Doãn Thiên Dã cũng bị ông bà bố mẹ đuổi khỏi phòng ngủ, không cho phép ngủ chung với Tần Cảnh, sợ anh tuổi trẻ khí thịnh không kiềm chế được này nọ.

Doãn Thiên Dã nổi giận, chỉ vào cái bụng đã bắt đầu nhô lên của Tần Cảnh: “Tiểu tử thối, còn chưa sinh ra, đã cướp bà xã của bố, cẩn thận sau này bố cho một trận!” Còn chưa nói hết đã bị cả nhà trên dưới lôi ra cho một trận.

Doãn Thiên Dã: TAT~~~ QAQ~~~ con muốn ôm bà xã con đi ngủ a!

Bất quá, cũng không lâu sau, Tần Cảnh cũng muốn anh, vì vậy, lén lút bật đèn xanh cho anh.

Mỗi ngày ngủ mềm người trên giường, ôm Tần Cảnh mềm mại, Doãn Thiên Dã vô hạn cảm thán: “Ai, đúng là vẫn là bà xã tốt nhất a!”

Chỉ có điều, nàng bà xã này, tính tình rất không tốt.

Đều nói là phụ nữ có thai tính tình không tốt, nhưng cũng không phải đến mức như Tần Cảnh thế này, tuy rằng không tới mức độ không đánh thì mắng, nhưng tâm tình, thay đổi nhanh

chóng mặt!

Ngay cả Tần Cảnh cũng thấy xấu hổ, có phải đi bệnh viện kiểm tra không nhỉ, xem mình có vấn đề gì không.

Kết quả kiểm tra vừa đưa đến, cả nhà lại lần nữa phấn kích tận trời, thì ra là sinh đôi.

Thế là, câu chuyện về Tần Cảnh tiếp tục được các bà các cô nhàn rỗi lưu truyền lần nữa, quả thật đã trở thành con dâu "kiểu mấu" trong mắt các vị ông bà bố mẹ nội ngoại.

Tần Cảnh: o(╯□╰)o về chuyện dễ đẻ dễ nuôi này, thực không phải cố ý.

Về phần tên ở nhà của tiểu bảo bảo Doãn gia là gì à? Rất đơn giản.

Một buổi tối nào đó, Tần Cảnh đang buồn ngủ, đột nhiện muốn ăn kẹo nổ, thế là mở to mắt lấp lánh nhìn chồng, ngoan ngoãn nói: "Thiên Dã à, em muốn ăn kẹo nổ quá, thật là muốn ăn mà, làm sao bây giờ?"

"Cái gì mà làm sao bây giờ? Đương nhiên là đi mua chứ sao!" Ông xã nào đó rất có trách nhiệm, rất giác ngộ, lúc này liền chạy ra ngoài đi mua kẹo nổ.

Hai mươi phút sau, Tần Cảnh chui trong chăn, miệng ngậm kẹo nổ, nghe tiếng kẹo trong miệng nổ bụp bụp, nhịn không được cười khanh khách.

Bên cạnh Doãn Thiên Dã ôm lấy cô, mắt khép hờ, khóe môi cong cong, lẳng lặng nghe tiếng kẹo trong miệng cô.

Đột nhiên, Tần Cảnh nói: "Sau này, hai đứa nhỏ, một đứa gọi là Khiêu Khiêu, một đứa gọi là Đường Đường, được không?"

Đôi môi anh thân mặt cắn tai cô, khe khẽ cười một tiếng, nói: “Được!”

---

e hèm giải thích giải thích, cái dưa chuột và cúc hoa này thì không trong sáng lắm đâu, ai hay đọc đam mỹ hoặc là đọc các bộ về hủ nữ thì chắc biết rồi nhỉ *cười*

thực ra thì cái này dịch vậy nghe cho nó thành cặp thôi, chứ ai cũng biết cái cụm “hoàng hoa đại khuê nữ’ rồi chứ nhỉ. Cái này chính là cúc hoa đó!

Còn dưa chuột là “hoàng qua đại khuê nam”, thành cặp thôi chứ chả có nghĩa rõ ràng gì. Nên là sáng tác thành hai cái cụm từ kia. Tự cảm thấy, chuyển như vậy cũng không tệ lắm.

kẹo nổ tiếng trung phiên âm Hán Việt là khiêu khiêu đường, với cả còn ai nhớ cái kẹo nổ này không, hồi bé hay thấy chúng nó ăn, nhưng mà có duy nhất một lần ăn lại chẳng thấy nó nổ gì cả, sau đó nữa thì vì 1-không có tiền 2-bố mẹ không cho ăn, nên chẳng bao giờ được ăn nữa

roi hổ là cái chỗ nào đó của con hổ ấy, có tác dụng tráng dương

Chương 53: Thiên Cảnh phiên ngoại 2

Năm thứ nhất sau khi kết hôn, Doãn Thiên Dã 23 tuổi, Tần Cảnh 20 tuổi.

Doãn gia là tứ đại đồng đường, cứ đến lễ tết, cả nhà Doãn Thiên Dã đều sum họp ở nhà ông nội, đến cả cô bảy đời cậu họ tám đời cũng đến.

Đặc biệt là tết Nguyên đán lại càng như vậy.

Đối với dâu mới về một năm như Tần Cảnh, về chuyện này, vô cùng đau khổ.

Cô vẫn biết phải bày ra một hình tượng dịu dàng khéo léo, đi theo sau Doãn Thiên Dã, vừa bước từng bước vừa nói "Chào chú Ba", "Chào cô Tư", "Doãn Tâm muội muội", "Doãn Kỳ ca ca"…

Trong đầu phải cấp tốc ghi nhớ các khuôn mặt, thường xuyên qua lại, đến rồi đi, từ ông bà lão chín mươi mấy tuổi đến đứa bé sơ sinh còn khóc oe oe, tất cả cũng xém một trăm người, cô làm thế nào mà nhớ kỹ được.

Đương nhiên, quay người đi, đã quên ngay.

Bất quá, cho dù là quên, cũng không sao, bất cứ lúc nào thấy không nhớ được, liền vội vàng kéo Khiêu Khiêu và Đường Đường ra làm lá chắn.

Hai tiểu bảo bảo nộn nộn, tròng mắt đen xoay tròn, còn rất

thích cười, ai nhìn cũng yêu.

Thế là người kia sẽ ngay lập tức bỏ qua chuyện Tần Cảnh còn chưa chào hỏi nhắc đến tên mình, ngược lại bắt đầu trêu chọc Khiêu Khiêu Đường Đường:

“Bảo bảo ngoan nha, chú là chú Sáu.” A đây là chú Sáu chồng cô Sáu.

“Baby ngoan, dì là dì nhỏ.” Đây chính là tiểu biểu muội.

Doãn Thiên Dã vốn đang nói chuyện với mấy anh em họ vui quên trời đất, vừa dời mắt nhìn quanh, theo thói quen tìm trong đám đông bóng hình Tần Cảnh, vừa nhìn, mi tâm liền nhíu lại.

Tại sao mọi người lại đứng xếp hàng đi bóp bóp xoa xoa mặt của con trai con gái bảo bối của anh vậy?

Mấu chốt là con hồ ly Tần Cảnh kia rất nghiêm trang như là nhân viên quản lý vườn thú, cười híp mắt đón khách, chỉ kém không dọn bàn ngồi một bên cộp cộp bán vé đếm tiền thôi!

Doãn Thiên Dã bước tới, ầm ầm: “Mấy người kia, bỏ tay ra, đừng có bóp méo mặt Đường Đường!”

Doãn gia đường muội kháng nghị: “Anh trai và cô đều sờ lâu lắm rồi, em mới được chạm vào một tí! Anh, em muốn chơi với Khiêu Khiêu Đường Đường một tí thôi!”

Doãn Thiên Dã đẩy cô ra: “Muốn chơi tự mà sinh!” Lời còn chưa dứt, đã bị cô em họ cho ăn một trận đấm đá kết hợp.

Doãn Thiên Dã lại nhìn Tần Cảnh, người nọ trong tay tiền lì xì đã là một tập dày, anh đi tới, nhéo một cái trên lưng cô: “Mất mặt thật, chỉ toàn lừa gạt tiền lì xì của trẻ con, em nghĩ là sau này dùng hết được sao?”

Tần Cảnh sợ nhột, cười khanh khách mà lui sang một bên.

Cho đến khi ăn cơm tất niên, vì thật sự là có nhiều rất người, các ông ngồi một bên, các bà ngồi một bên, còn một khu thanh niên, thêm mấy bàn chỉ toàn trẻ nhỏ.

Việc sắp xếp này, đến lượt Doãn Thiên Dã, thì xảy ra vấn đề.

Anh không nhìn thấy Tần Cảnh, ăn không ngon a! Thế là, vừa liều mạng đưa mắt nhìn quanh hai bên trái phải Tần Cảnh, còn như trẻ con giữ chỗ bên cạnh, ý là, này này này, em mau ra đây, ông xã em giành được cho em một chỗ này! Thông minh không?

Tần Cảnh thấy người trong nhà đều chia khu riêng biệt ngồi, cô làm sao mà dám làm khác được! Tất nhiên không đi.

Doãn Thiên Dã vẫn ném cho cô ánh mắt sắc lẻm, Tần Cảnh đỏ mặt, giả vờ bình tĩnh mà bơ đẹp. Nhưng mà Doãn Tâm ngồi cạnh Tần Cảnh vui vẻ, cười giòn tan: “Chị dâu à, chị mà không đi sang, anh Thiên Dã đảm bảo hôm nay ăn tất niên không an tâm được!”

Cả nhà cười rộn lên.

Ông nội cũng cười: “Đúng rồi, vợ chồng mới cưới thôi mà, Cảnh nhi qua đây ngồi. Mọi người, muốn ngồi ra sao thì ngồi!”

Ngay lập tức mọi người hỗn loạn đổi chỗ.

Tần Cảnh đỏ mặt đến trích được máu, xấu hổ đến bên cạnh Doãn Thiên Dã, đá anh một phát, lại bị anh thân mật kéo vào trong ngực.

Ăn xong cơm tất niên, mọi người chơi đùa nói chuyện phiếm.

Tần Cảnh một mình vào gian phòng con, ngắm nhìn Khiêu Khiêu Đường Đường đang ngủ say, bất tri bất giác, cười ngây ngô; bất tri bất giác, nước mắt chảy ra.

Nghe tiếng có người đẩy cửa bước vào, Tần Cảnh vội vàng quay đầu, lau khô nước mắt.

Quay lại nhìn, lại là Doãn Thiên Dã.

Anh đi tới, nghiêng người nhìn hai đứa bé kháu khỉnh trong nôi, ngón tay chắc chắn đụng nhẹ một cái trên gò má mềm mềm của chúng nó, trong lòng thật yên tĩnh. Chỉ là, vừa ngước lên, liền phát hiện, có cái gì đó không ổn.

Anh quay mặt của cô lại, trên lông mi vẫn còn vết ẩm ướt, ánh mắt né tránh lại ủy khuất.

Anh nâng khuôn mặt nhỏ của cô, hỏi: “Làm sao vậy?”

Cô rũ mắt xuống, lông mi chớp chớp, nhưng chỉ im lặng, không nói lời nào.

“Có phải nhớ bố mẹ không?” Anh hỏi cô, trong mắt đầy thương tiếc. Đúng vậy, trừ bỏ không nói đến những chuyện đã trải qua ở nơi đó, cô kì thật vẫn chỉ là đứa bé.

Cô vẫn không nói chuyện, nhưng rõ ràng, cái miệng nhỏ ủy khuất cong lên, trong mắt nước tràn đầy lấp lánh.

Anh dắt cô đứng lên: “Đi, chúng ta về nhà!”

Tần Cảnh kinh ngạc ngẩn đầu, mắt còn ướt nhẹp: “Về nhà? Bây giờ?”

“Ừ!” Anh cầm áo khoác của cô lên, phủ lên người cô.

“Nhưng mà, nhưng mà nếu bị phát hiện, liệu có ổn không?” Con dâu mới về ăn tết nhà chồng lần đầu tiên, đêm ba mươi chạy về nhà mẹ đẻ, loại chuyện này thế nào cũng không thể chấp nhận được a!

Doãn Thiên Dã quấn khăn cho cô, nở nụ cười tai họa: “Không phải lo, anh sẽ nói là anh tự chủ quá kém, kéo em đi thuê phòng rồi!”

Tần Cảnh dở khóc dở cười, đấm anh một cái, tay nhỏ bé lại bị anh nắm vào tay mình, nắm tay nhau đi thẳng qua cửa sau trốn chạy.

Đêm giao thừa, trên đường không một bóng người, xe cộ cũng không có, trời đất an tĩnh chỉ có hai người họ, chỉ có nền trời xanh đen như mực, trong thành phố thật yên lặng, còn có pháo họa rực rỡ đầy trời.

Đêm trong thành phố, chưa từng đẹp như thế.

Tần Cảnh ngồi ở ghế phụ lái, đột nhiên cảm thấy, anh và cô, cư như thế, đi trên một con đường vắng lặng mà rực rỡ, chỉ cần có anh ở bên, có đi, đi mãi, cũng không hối tiếc.

Năm thứ hai sau khi cưới, Doãn Thiên Dã 24 tuổi, Tần Cảnh 21 tuổi

Đi chơi ở sòng bạc Macao, thực ra từ lâu đã bị loại khỏi danh sách trò tiêu khiển của Doãn Thiên Dã.

Nhưng mà, Việt Trạch đột nhiên có ý muốn đi Macao, còn kéo Doãn Thiên Dã và Tần Cảnh cùng đi chơi.

Doãn Thiên Dã không nghĩ ngợi gì cự tuyệt, nhưng là, vợ yêu của anh nghe Việt Trạch nói “Kỹ thuật này của anh mà không đi đập phá sòng bạc, thật là đáng tiếc”, lập tức hăng hái bừng bừng,

nháo lên phải đi.

Doãn Thiên Dã nhìn Tần Cảnh đủ mười giây, cuối cùng vẫn không thể nhìn ra nổi mặt người nào đó dày hơn cả tường thành có tí ti nào đỏ lên không.

Anh bi phẫn, nghĩ, trời ơi, nào có bà vợ nào giật dây cho chồng đi đánh bạc không hả!

Tần Cảnh cô ấy thật không có chỗ nào gọi là vợ hiền cả!

Nghĩ đến sau này việc làm đàn ông tốt nhị thấp tứ hiếu hoàn toàn phải dựa vào anh tự giác làm, xung quanh cũng không bị bà xã trói ép buộc, Doãn Thiên Dã cảm thấy chỗ nào đó không thoải mái, thông tục mà nói, chính là ngứa chân ngứa tay!

Không đi! Người nào đó rất khí phách!

Bà xã vì vậy làm nũng đủ kiểu mềm rắn, cộng thêm phục vụ ân cần trên giường, Doãn Thiên Dã được thỏa mãn cực điểm xong, lập tức vui sướng mang theo bà xã với hai bảo bối đi Macao.

Việt Trạch nói như thế là có căn cứ.

Doãn Thiên Dã mà nghiêm túc chăm chú, khả năng ghi nhớ cực tốt, chơi bài nhớ số ghi điểm dễ dàng như trở bàn tay; trừ cái đó ra, anh tính nhẩm vừa nhanh vừa chuẩn, khả năng tính toán xác suất hay tính thẻ jeton đều dễ như ăn kẹo.

Cho nên, bất kể là chơi cái gì, anh đều sẽ thắng, hơn nữa còn thắng vô cùng oanh liệt.

Mà Tần Cảnh chủ yếu chỉ có nhiệm vụ là, ngồi cạnh ông xã, đếm tiền.

Mỗi lần Doãn Thiên Dã đẩy tới một đống thẻ jeton, Tần Cảnh

mắt sáng lên, kích động hưng phấn lẩm nhẩm: “Nha, tiền sữa bột cho Khiêu Khiêu Đường Đường!” “Nha, tiền đi học cho Khiêu Khiêu Đường Đường!” “Nha, tiền đám cưới cho Khiêu Khiêu Đường Đường!”

Cứ mỗi lần như thế, Doãn Thiên Dã thật chỉ muốn hôn cô chặn hết mấy câu lảm nhảm đó.

Người nọ lải nhải như bà hàng nước, ai không biết còn tưởng chúng ta đúng là uyên ương số khổ, phải dựa vào đánh bạc kiếm tiền nuôi con!

Nhưng mà, nhìn cô nhào lên bàn ôm một đống đồng jeton như trẻ con tranh đồ chơi, vô cùng vui vẻ cọ cọ cọ, anh lại lơ đãng cong lên khóe môi, ai, chẳng ai nghĩ đến đâu, loại trò chơi không có tính khiêu chiến thế này, lại vui thú đến thế cơ chứ?

Chỉ là, sau này, ra khỏi đó thì xảy ra chuyện nho nhỏ.

Nghê Già đi cùng bọn họ hình như với sòng bạc VIP không có hứng thú, ngược lại muốn đi thách đấu sòng bạc tư nhân cao cấp, Việt Trạch cũng không phản đối.

Tần Cảnh nổi lên tò mò, thế là, kéo Doãn Thiên Dã cùng đi.

Sòng bạc tư nhân các cửa đặt lớn không tưởng nổi, áp lực tâm lý cũng không phải người bình thường chịu đựng được.

Tần Cảnh ngồi cạnh Doãn Thiên Dã, nghe đám người trước mặt báo tiền đặt cược, khẩn trưởng đến mức lòng bàn chân toát mồ hôi lạnh, cô có chút hối hận đã tới.

Cho dù khi Doãn Thiên Dã lấy 5% Thịnh Hạ ra đặt cược dáng vể vô cùng tự tin, cũng không thể loại trừ cảm giác thấp thỏm trong lòng. Nếu như, thua, vậy là do cô làm hại a a!

Nhưng đã ngồi xuống rồi, không thể thối lui, nếu không, mang tiếng là nhát gan nhu nhược tự lật long, so với mất tiền còn mất tự trọng hơn.

Doãn Thiên Dã dường như nhìn thấu lo lắng của cô, cười cười, vuốt ve mặt cô: "Lucky Star của anh ở đây mà, sẽ không thua đâu." Vừa nói, tay chỉ chỉ má mình.

Tần Cảnh ngoan ngoãn tiến tới, in lên đó một cái lucky kiss.

Có lẽ là vì anh xưa nay chưa từng thua ở sòng bạc, cũng có thể là cô đúng là ngôi sao may mắn của anh, Doãn Thiên Dã đã thắng được 20% cổ phần Tôn thị.

Chẳng qua là, một ván cuối cùng, khi đó khoản cược được tùy ý chọn, người bên kia bỗng nhiên chỉ Tần Cảnh nói: "Đây là lucky star giúp anh không thua một ván đêm nay sao? Nếu như tôi thắng, tôi cũng muốn được tiểu thư này tặng lucky kiss."

Tần Cảnh sững sờ, thầm nghĩ chắc người kia không biết cô kết hôn rồi, cũng không để chuyện này trong lòng. Hơn nữa, nếu chỉ là đánh cược một cái hôn, áo lực cũng nhiều lắm.

Nhưng chính là cái yêu cầu này, Doãn Thiên Dã không nghĩ ngợi gì cự tuyệt.

Mà đổi lại điều kiện cự tuyệt là, tất cả những gì thắng được khi nãy, đều trả lại.

Tần Cảnh nghẹn họng nhìn trân trối, 20% Tôn thị đó, nhiều đến mức nào a! Hơn nữa, lúc Doãn Thiên Dã đánh cuộc, đều tự tin tuyệt đối mà! Làm sao vậy?

Cô còn chưa phản ứng kịp, đã thình lình bị Doãn Thiên Dã kéo ra ngoài.

Tần Cảnh một đường đều đau lòng không thôi, đến tận khi vào thang máy, mới khổ sở nói: “Thiên Dã, thật xin lỗi, đều là bởi vì…” Chữ “em” đằng sau còn chưa nói, đã bị đặt ngón trỏ bên môi ngăn lại.

“Không hề, mấy thứ đó, vốn cũng không phải là của anh, thua cũng không tiếc! Nhưng mà em,” ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve môi cô, “Là của riêng anh, không ai được chạm vào!”

Tần Cảnh chậm rãi dựa vào ngực anh, buồn bực hờn dỗi: “Thiên Dã!”

“Ừ?” Anh tựa trán trên trán cô, ngón tay thon dài đùa bỡn mái tóc như tơ.

“Em thấy, cái này, khó chơi lắm.” Cô thì thào, có chút nghẹn ngào, “Em không bao giờ muốn chơi nữa!”

Anh mỉm cười: “Tốt, anh đồng ý với em, không bao giờ chơi nữa!”

Tác giả có lời muốn nói: về sự kiện sòng bạc trong “Hắc nữ phụ, Lục trà biểu, Bạch liên hoa” sẽ viết kĩ hơn, còn một vài chi tiết chưa nói rõ, khà khà

(Hắc nữ phụ Lục trà biểu Bạch liên hoa là truyện nói về Nghê Già, ai muốn mình mang về làm nào? =))

Chương 54: Ngoại truyện Thiên Cảnh 3

Ba năm sau khi cưới, Doãn Thiên Dã 25 tuổi, Tần Cảnh 22 tuổi.

Tần Cảnh nghĩ, nhìn Doãn Thiên Dã bế con, là niềm hạnh phúc của đời cô.

Hai năm trước, hai đứa bé còn nhỏ, anh đã thích đùa với chúng nó rồi, chỉ tiếc, Khiêu Khiêu Đường Đường hình như với chuyện này không hài lòng lắm. Hai bảo bảo đáng yêu vốn thấy ai cũng cười, mà vừa nhìn thấy Doãn Thiên Dã thì mặt 囧, cái mũi và cái miệng nhỏ nhăn lại với nhau.

Đây là khách khí lắm rồi.

Quan trọng là không thể đụng vào, vừa đụng vào là khóc luôn.

Cho nên, hai cục cưng kháu khỉnh của Doãn gia nếu ngày nào khóc, không phải đói bụng, không phải khát nước, không phải buồn ngủ, mà là thấy ba ba.

Hai đứa vừa oe oe một cái, Doãn gia từ trên xuống dưới đều tập trung cùng lúc rống giận hội đồng:

“Thiên Dã, không được đụng vào Khiêu Khiêu Đường Đường!”

Lần này, Doãn Thiên Dã hết sức tủi thân, nhìn hai con từ xa, mặt in rõ dòng chữ: Bố rất yêu các con mà!

Nhưng mà để cho cục cưng không khóc nữa, anh vẫn nỗ lực

kiềm chế ước muốn chạy tới ôm chúng nó điên cuồng hôn.

Cho đến tận một ngày nọ, Doãn Thiên Dã thấy hai đứa bé bò tới vò lui bên người Việt Trạch, cười khanh khách, không bình tĩnh nổi, chất vấn Tần Cảnh:

“Em nói xem, hai đứa này là con anh sao?”

Tần Cảnh một cước đá bay anh ra ngoài.

Tần Cảnh nhìn Doãn Thiên Dã một người ngồi xổm trong góc ai oán trồng nấm, thực sự đáng thương mà, hảo tâm vô cùng dụ cho hai cục cưng tâm tình thật tốt, lại ôm tới trước mặt Doãn Thiên Dã.

Kết quả, hai đứa nhỏ, sắc mặt lập tức biến đổi.

Thế là, Doãn Thiên Dã muốn khóc được, Tần Cảnh ở bên cạnh nhìn, rốt cuộc nhịn không được, cười ha ha.

Doãn Thiên Dã càng ấm ức, có bà xã nào cười hả hê khi chồng gặp nạn thế không hả?

Đến tận một ngày, chiều Doãn Thiên Dã trở về đến nhà, trên giường hai cục cưng nằm tóm lấy nhau, ngủ thật say rồi.

Doãn Thiên Dã ngồi lên ghế salon bên cạnh, lẳng lặng nhìn hai cái mặt bé nhỏ của bé cưng, nhịn không được sờ sờ tay nhỏ mũm mĩm.

Lại không ngờ, bàn tay nhỏ mềm mại của Khiêu Khiêu đang ngủ say, nắm lại ngón út của Doãn Thiên Dã, siết chặt, không rời ra.

Tay của trẻ con, mềm mềm, mịn mịn, giống như lòng Doãn Thiên Dã lúc này, lỏng ra thành nước.

Thành ra, Tần Cảnh trở về nhà đẩy cửa vào trong, liền thấy một cảnh tượng như thế.

Doãn Thiên Dã nằm ngủ trên salon, một tay vẫn còn quàng vào trong giường, Khiêu Khiêu Đường Đường tay siết chặt ngón tay của bố.

Tần Cảnh dịu dàng cười, tìm tấm chăn qua đắp lên cho anh.

Chính mình cũng chui vào trong chăn, ôm eo anh, hạnh phúc mà ngủ thiếp đi.

Ngủ trên salon, cũng là một việc rất vui đấy chứ.

Đến khi hơn hai tuổi, Khiêu Khiêu, Đường Đường đã trở nên rất thân với bố rồi. Doãn Thiên Dã cũng rốt cuộc thoát ra khỏi "oán khí" của con trong một năm đầu đời. Mỗi khi về nhà, Khiêu Khiêu Đường Đường liền nhào tới, hai đứa bé con ôm chân của anh, ngước khuôn mặt nho nhỏ lên gọi bố ơi, đây là chuyện cảm động đến mức nào oa!

Khiêu Khiêu là Doãn Thiên Dã thu nhỏ, hồn nhiên đơn thuần, thích nghịch ngợm, hơi nóng nảy; Đường Đường lại giống hệt Tần Cảnh, bình thường dịu dàng nhu thuận, nhưng cũng cũng cực kì tinh quái, lanh lợi, dù cười hay không cười, cũng thấy thật đầy đủ.

Một ngày kia, Tần Cảnh ngồi trên sofa xem kịch bản, Doãn Thiên Dã ngồi trên thảm cùng chơi xếp gỗ với Khiêu Khiêu Đường Đường. (Dip: đã đổi chỗ rồi kìa)

Chơi một lúc, Khiêu Khiêu hỏi: "Bố, bao giờ, trời mưa, sẽ rơi xuống nhiều trẻ con?"

Doãn Thiên Dã: "Vì sao trời lại mưa xuống nhiều trẻ con?"

Đường Đường bổ sung: “Bởi vì ở nhà trẻ có rất nhiều trẻ con là bố mẹ nhặt ở ven đường, Khiêu Khiêu liền nghĩ là từ trên trời rơi xuống. Nhưng mà, con không nghĩ thế.” Đường Đường nghiêm túc lắc lắc đầu, “Cũng không phải là chim, rơi từ trên trời xuống, nếu mà rơi mặt xuống đất trước, sẽ biến thành người cực kỳ xấu xí cho xem.”

Tần Cảnh: Phụt! Cầm kịch bản che kín mặt.

Khiêu Khiêu cãi lại: “Vậy em nói xem trẻ con từ đâu ra, nếu như nhặt được, vì sao lại có nhiều vậy mà nhặt? Em không phải hâm mộ Lan Lan có em trai sao? Em làm cho bố mẹ nhặt về một cái đi!”

Doãn Thiên Dã nhìn Tần Cảnh, nháy mắt xấu xa, Tần Cảnh nhìn lại khinh bỉ, nhưng mặt lại nóng bừng.

Đối với chất vấn của Khiêu Khiêu, Đường Đường rất đâu ra đấy phân tích “Em nghĩ, không thể là nhặt được, chắc chắn là có cách đặc biệt gì đó!”

Cả hai tranh luận một hồi, sau đó tức thì nhìn sang Doãn Thiên Dã nhờ giải quyết: “Bố, bọn con có phải là nhặt được không?”

Tần Cảnh ở một bên cười trộm, ai loại câu hỏi này, cuối cùng cũng không đến lượt cô trả lời rồi.

Doãn Thiên Dã vô cùng bình tĩnh, xoa đầu cả hai: “Con người khác ở đâu đến, bố không biết; nhưng mà, Khiêu Khiêu và Đường Đường nhà chúng ta, không phải là nhặt được!”

Hai cục cưng nháy mắt đen láy, nhìn chằm chằm ba ba, oa, không phải nhặt được, thật tốt.

Tần Cảnh cũng bỏ kịch bản xuống, tò mò xem Doãn Thiên Dã giải thích thế nào.

Doãn Thiên Dã lấy giấy ra, vẽ một cái hình na ná tử cung con người, hỏi: “Đây là cái gì?”

Tần Cảnh sửng sốt, một giây sau,

Khiêu Khiêu lập tức đáp: “Con biết con biết, hoa loa kèn hoa loa kèn.”

Đường Đường nghiêm trang thêm một câu: “Trong sách nói đây là hoa bìm bìm!”

“Đúng rồi!” Doãn Thiên Dã vỗ tay, lại vẽ một chấm nhỏ bên cạnh, “Đây là cái gì?”

Hai cục cưng nhíu mày cùng vẻ mặt 囧 giống hệt nhau, suy nghĩ thật lâu, hưng phấn nói: “Hạt giống! Đúng là hạt giống!”

“Đúng rồi, mẹ các con trong bụng có một bông hoa loa kèn thế này. Ba ba thả vào đó một hạt giống, trong bụng mẹ các con, sau đó, ngày này qua ngày khác, lớn lên thành Khiêu Khiêu Đường Đường!” Doãn Thiên Dã nghiêm túc giải thích, con anh cũng tập trung nghe, ngay cả Tần Cảnh cũng kinh ngạc, Doãn Thiên Dã lại có thể nghĩ ra cách giải thích rất kỳ quái nhưng rất mĩ miều như thế.

Khiêu Khiêu nghe xong, vui vẻ vỗ tay: “A, không phải là nhặt được!”

Đường Đường cũng hài lòng gật đầu một cái: “Giống như quả lớn lên trên cây, con thích ăn táo.”

Doãn Thiên Dã:…

Dạ, là giống nhau.

Cuối cùng, Đường Đường ngước mặt nhỏ lên: “Nhưng mà, ba ơi, con muốn có em trai a! Ba lại thả vào bụng mẹ một em trai, được không?”

Khiêu Khiêu lăn lộn khắp sàn: “Con cũng muốn em trai, con cũng muốn em trai!”

Doãn Thiên Dã nói “Được!” sau đó liền quay đầu, nhìn Tần Cảnh đầy ẩn ý không tốt đẹp,

Tần Cảnh: TAT~~ QAQ~~ con gà bị con chồn để ý! TAT!

Và một năm sau, Khiêu Khiêu và Đường Đường thật sự đã có một em trai, Thiên Thiên.

Ba năm sau, người trong nhà đều nhận thấy, từ tướng mạo mà nói, Thiên Thiên trông cực kì giống Doãn Thiên Dã, nếu đem tấm ảnh Doãn Thiên Dã ngày bé ra so, thì gần như đúng một cái khuôn đúc ra; nhưng từ tính cách mà nói, Thiên Thiên cực kỳ giống Tần Cảnh, cũng như bà chị Đường Đường, hơn nữa, bình tĩnh đến mức này, chỉ có hơn chứ không có kém.

Khi ba đứa bé cùng đi ra ngoài, chỉ nhìn biểu cảm trên mặt, Thiên Thiên thực sự còn có vẻ là anh cả, tuy còn nhỏ, nhưng đã có khí thế áp bức mọi sự vật.

Đương nhiên, đây là cuộc sống hạnh phúc đến mãi về sau rồi!

Phục anh Dã nghĩ ra cách giải thích như vậy. Sau này các bạn nhà mình có con hỏi câu này thì cứ học tập anh Dã nhé.

Chương 55: Ngoại truyện Thiên Cảnh 4

Năm thứ năm sau ngày cưới, Doãn Thiên Dã 27 tuổi, Tần Cảnh 24 tuổi

Về chuyện tuyển trợ lý hay thư ký, Doãn Thiên Dã chưa từng nghĩ đến, sẽ có ý khác.

Cho nên khi anh phát hiện thư ký mới của mình, là một nữ sinh ngây thơ mới tốt nghiệp, có phần kinh ngạc, bởi vì anh giao toàn quyền việc này cho bộ phận nhân sự tuyển tới, cho nên, anh cũng không có ý kiến gì.

Thư ký sao, làm tròn trách nhiệm là được, cho dù là nam hay nữ cũng vậy.

Hơn nữa, cô thư ký mới tên Thư Mạn này, tuy rằng mới tốt nghiệp, nhìn qua cũng không thấy có kinh nghiệm xã hội, nhưng năng lực rất tốt; cho dù là đàm phán kinh doanh hay là quản lý tư liệu hàng ngày, đều rất thành thạo, tiết kiệm cho Doãn Thiên Dã không ít sức lực.

Anh nghĩ, thư ký này, không ngờ rất được.

Cho đến một ngày, công việc đạo diễn của Tần Cảnh rất suôn sẻ, kết thúc công việc rất sớm, khi lái xe về nhà, đi ngang qua tòa nhà của Thịnh Hạ, đột nhiên muốn rủ Doãn Thiên Dã ra ngoài ăn cơm Thái cũng hay.

Cho nên, Tần Cảnh gọi điện cho Doãn Thiên Dã xong, liền lái xe

vào hầm để xe của Thịnh Hạ.

Cô hào hứng chạy lên phòng làm việc của Thiên Dã, nhưng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cô hơi chút sững sờ.

Ở nhà Doãn Thiên Dã lúc nào cũng rất tùy tiện lại hay xù lông, còn bị cô ngược đãi đủ kiểu, nên, Tần Cảnh rất ít khi được thấy anh khi làm việc, dáng vẻ nghiêm túc tháo vát, đứng bên bàn làm việc lớn, khom nửa lưng, viết gì đó lên tờ giấy trên bàn.

Ống tay áo sơ mi chỉnh tề cuộn lên, để lộ cánh tay mạch sắc dưới ánh nắng chia hai mảng sáng tối rõ ràng.

Trong phòng làm việc toàn bộ lắp kính trong suốt đến tận sàn, rèm mở rộng, ánh dương chạng vạng chiếu xiên xuống, vàng óng mà ấm áp bao quanh Doãn Thiên Dã, dung nhan đẹp trai của anh, hư ảo đến không chân thật, giống như một vị hoàng tử.

Chỉ là, bên cạnh hoàng tử này, còn có đứng một nữ nhân.

Thư mạn thì đứng bên cạnh Doãn Thiên Dã, cũng là ghé người sang, trên mặt là chăm chú mà thận trọng, vừa nghe Doãn Thiên Dã nói, vừa gật đầu "Vâng vâng".

Tuy rằng Doãn Thiên Dã hoàn toàn nghiêm túc, Thư Mạn nhìn như cũng nghiêm túc nhìn chằm chằm tờ giấy, hai người chống tay trên bàn làm việc, còn cách nhau đến mấy nắm tay, nhưng, Tần Cảnh vẫn cảm thấy, quá gần!

Tần Cảnh không hiểu sao trong lòng chua xót, Thiên Dã của cô chưa bao giờ gần người phụ nữ khác như thế, mà còn, mặt Thư Mạn mập mờ ửng đỏ, hình như cũng không phải do ánh nắng chiếu thì phải?

Cô khẽ gõ lên cửa, Doãn Thiên Dã nghe thấy ngẩng đầu, khuôn mặt vốn đang lãnh dạm mà sạch sẽ vừa nhìn thấy cô, tự nhiên,

ôn nhu, để lộ ý cười vui vẻ.

Tần Cảnh, trong nháy mắt, thấy an lòng.

Bên cạnh Thư Mạn nhìn nụ cười của Doãn Thiên Dã, kinh ngạc nhìn sửng sốt một giây, giống như đó là chuyện nàng chưa từng thấy.

“Sao em lại đến đây?” Doãn Thiên Dã đặt bút trong tay xuống, đi về phía cô, theo thói quen nắm lấy tay cô, vuốt ve, “Xem ra, mấy diễn viên đó không làm phiền em nhỉ!”

Tần Cảnh nghiêng đâu, đắc ý vênh cằm lên, còn nói: “Đang bận sao? Em còn định, kéo anh đi hẹn hò đây!”

Anh xoa xoa cằm cô, nhìn như thật khó khăn mà thở dài: “A, nếu như là lời của Tần tiểu thư, vậy thật là không tiện từ chối, em chờ một chút, anh đi gọi điện cho bà nội!”

Tần Cảnh oán giận mà đá anh một cước, người này cũng quên luôn Thư Mạn vẫn ở đây, đi thẳng vào phòng nghỉ thay quần áo.

Trong phòng làm việc lớn như vậy chỉ còn lại Tần Cảnh và Thư Mạn, không khí có chút lúng túng, có phần ảo diệu. Mà chính 5 giây trôi qua trong tịch mịch trầm mặc này, càng khiến Tần Cảnh hết sức khẳng định, nữ thư ký này, rất có vấn đề.

“Chào chị, tôi là thư ký, Thư Mạn!” Thư Mạn mới nhớ tới hẳn là nàng phải chào hỏi trước.

Tần Cảnh gật đầu một cái: “Vâng, tôi là Tần Cảnh!”

Trong đầu không nén được nghĩ, Thư Mạn? Thư Miểu, Tô Mạn? Gặp quỷ rồi!

Thư Mạn nói tiếp: “Phim, phim của chị, tôi cũng rất thích.’

“Vâng, cảm ơn cô!”

Doãn Thiên Dã thay xong sơ mi và quần jeans đi ra khỏi phòng nghĩ, mới phát hiện Thư Mạn cũng ở đây, nói: “Cứ làm như tôi nói, mai làm tiếp, cô có thể về rồi!”

Thư Mạn gật đầu, ra khỏi phòng.

Tần Cảnh kéo tay Doãn Thiên Dã, khi đi vào thang máy, bất thình lình nói một câu: “Anh đổi thư ký từ khi nào vậy? Xinh đẹp quá!”

Người nào đó rất đàng hoàng trả lời: “Cách đây hai tháng!” Nói xong, phát hiện vẻ mặt bà xã không bình thường, ánh mắt né tránh, miệng nhỏ còn cong lên, nghĩ một hồi mới phản ứng kịp, cười dị thường sáng lạn lại rất thanh thản: “Tần Cảnh, em lại lên cơn ghen rồi!”

Tần Cảnh hận không thể liếc mắt mà khoét một lỗ trên người anh, đồ ngốc này, anh không biết anh có mị lực đến mức nào sao? Nhưng là, cô chỉ đem mắt nhìn về chỗ khác, thờ ơ nhún vai: “Không hề a! Em chỉ quan tâm người ta vừa đẹp vừa có trình độ học vấn cao, nếu là coi trọng anh, nhìn lầm không tốt!”

“Vậy cũng được!” Anh ôm eo cô, ra thang máy, không muốn nghĩ sâu hơn chuyện này, bởi vì, anh cũng không có để ý việc này cho lắm.

Nhưng lòng Tần Cảnh đã có một cái gai, rất là khó chịu.

Cô đã thử thăm dò, biết đồ ngu ngốc Doãn Thiên Dã trong lòng rất quang minh chính đại, nhưng mà, cô không tin Thư Mạn! Vì vậy, đủ các tình huống cẩu huyết đã diễn ra trong đầu cô.

Mỗi lần nhìn đồng hồ đeo tay xem giờ, cô lại nhìn không được

tưởng tượng ra Thư Mạn nhỡ "không cẩn thận" ngã sấp xuống ngực Thiên Dã, nhỡ đâu mắc áo không cẩn thận bị tuột cúc đúng chỗ ngực, nhỡ đâu trên đường đi nói chuyện làm ăn, Thư Mạn lại giống như cô lần trước, áo lót bị hỏng móc phải nhờ Thiên Dã giúp đỡ.

Nhưng mấu chốt là Doãn Thiên Dã hoàn toàn không thẹn với lương tâm, Tần Cảnh cũng không muốn phải chất vấn với anh.

Tần Cảnh tâm thần không yên mất một tuần, sau đó lại kiếm cớ đến văn phòng của Doãn Thiên Dã, mà lần này, đúng vào buổi chiều, Doãn Thiên Dã đang ngủ gục trên bàn, nhưng Thư mạn, len lén cầm điện thoại di động, chụp ảnh anh.

Lại dám chụp dung nhan trong lúc ngủ của nam nhân của ta sao!

Tần Cảnh rất bực, nhưng khẽ cắn môi, vẫn là quay người rời đi, lúc tới thang máy, gọi cho Doãn Thiên Dã, vốn định sồn sồn nói việc Thư Mạn, nhưng lời đến khóe miệng, ngẫm nghĩ sửa sang tâm trạng xong, khuya về nói sau vậy! Thế là chỉ nói hôm nay cô buổi chiều phải về đây.

Doãn Thiên Dã rõ ràng là mới tỉnh ngủ, lầu bầu căn dặn cô lái xe cẩn thận này nọ.

Đêm hôm đó, rất khuya Doãn Thiên Dã mới về, Tần Cảnh nhịn không được, cũng ngủ trên sofa. Trong lúc mơ màng, cảm giác mình được ai đó bế lên, cô dụi dụi dựa vào ngực người đó, tìm một cái tư thế thoải mái ngủ tiếp.

Đến khi được anh nhẹ nhàng đặt lên giường rồi, cô lại nổi lòng tham ôm cổ anh không buông tay, anh lại theo cô chui vào chăn.

Cô mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, mắt cũng không mở ra được hỏi: "Sao về muộn thế?"

Trong giọng nói của anh lộ sự uể oải, nhưng vẫn trong trẻo: “Sa thải thư ký, có hơi lằng nhằng mất thời gian.”

Anh vừa nói xong, cô tỉnh lại một nửa, mở mắt ra: “Thư Mạn? Sao lại sa thải?”

Doãn Thiên Dã rõ ràng với cái đề tài này không hứng thú, ngược lại ôm người trong lòng càng chặt hơn: “Cô ta làm sai chuyện, đương nhiên phải sa thải!”

Tần Cảnh ngoan ngoãn nhắm mắt lại, chui vào ngực anh, trong lòng còn có một tia hài lòng, oa, trời cũng giúp cô (*^__^*) hi hi… Nghĩ vậy, bình yên ngủ thiếp đi.

Doãn Thiên Dã nhìn khuôn mặt ngủ say điềm tĩnh xinh đẹp của cô, khóe môi ẩn ý cười thoáng qua, hồi lâu sau, yên tĩnh nhắm mắt lại.

Anh yêu một mình cô cũng không hết. Làm sao mà còn cần người khác đến giúp vui được?

Chuyện xảy ra chiều nay đúng là,

Bởi vì suốt tối qua, Khiêu Khiêu và Đường Đường với cả cục bột nhỏ đều được đưa sang nhà mẹ Doãn Thiên Dã, trong nhà không có ai, hai người này thế là, khụ, chẳng biết tiết chế mà phong hoa tuyết nguyệt suốt cả đêm.

Kết quả, đến chiều, Doãn Thiên Dã ngủ gà ngủ gật.

Cho đến khi bị tiếng chuông điện thoại cài riêng cho Tần Cảnh đánh thức, Doãn Thiên Dã nhận điện, mới phát hiện Thư Mạn cử chỉ có chút quái dị, mặt hồng hồng, có vẻ rất vui vẻ, còn lén lén lút lút cầm điện thoại nhìn.

Mà trong lúc anh nghe điện thoại, Thư Mạn vẫn rất thẳng thừng nhìn chằm chằm màn hình điện thoại với vẻ mặt rất thưởng thức.

Mãi đến khi cúp điện thoại, Doãn Thiên Dã hỏi Thư Mạn, có chuyện gì lạ xảy ra à.

Thư Mạn vì thời gian gần đây đã quen thuộc Doãn Thiên Dã, nói chuyện cũng không giữ ý làm gì: "Không có gì, chỉ là tôi thấy, sếp rất đẹp trai nha!"

Nhưng Doãn Thiên Dã không giống như nàng tưởng hưng phấn hay ung dung, mà anh cho là nàng có việc gì khác muốn nhờ anh, cho nên, cũng không có biểu cảm gì khác lạ, nói: "Có việc gì cần tôi giúp sao? Sao đột nhiên miệng ngọt thế?"

Cái vẻ mặt lạnh nhạt này, cùng giọng điệu dịu dàng cưng chiều mấy giây trước anh nói chuyện với Tần Cảnh, đơn giản là một trời một vực.

Thư Mạn thoáng cái quên luôn mình ở đâu, rất không biết chừng mực mà trêu chọc: "Không nếm được, sao anh lại biết là ngọt?"

Doãn Thiên Dã lần này quay lại nhìn nàng, tròng mắt đạm đạm, không có gì cả, nhưng cũng im ắng dọa người: "Cô không biết mình đang ở vị trí nào sao?"

Thư Mạn càng hoảng sợ, tâm tư tối tăm, trong lúc nhất thời luống cuống tay chân đưa máy trong tay cho anh nhìn, giải thích: "Câu kia em chỉ nói đùa mà, em không đúng, bất quá, sếp vốn là… Đừng!"

Nàng vươn tay sang ngăn cản, Doãn Thiên Dã đã đem ảnh anh nằm úp sấp trên bàn ngủ trong điện thoại xóa đi, ném lại máy cho nàng: "Cô bị sa thải, có thể đi rồi!"

Thư Mạn đần mặt, nàng phải nhở bao nhiêu mối quan hệ mới vào được đây, hơn nữa, nàng vốn có thực lực mà, làm sao có thể? Huống chi, lòng yêu mến của nàng với anh, đúng là tấm chân tình! Sao lại có thể?

“Sếp, em, em thích anh!” Nàng cắn răng tỏ tình, dù sao, nàng nghe nói, đàn ông đối với người phụ nữ thích mình, sẽ khoan dung một chút. (chị ngu rồi, không nói câu này có khi còn xin được)

Nhưng là, Doãn Thiên Dã nhìn cũng không nhìn: “Không đi hả, tôi gọi bộ phận an ninh!”

Còn cái khác, anh cũng lười nói gì nữa.

Thư Mạn chán nản cúi đầu rời đi, chỉ có điều, trước khi đi đột nhiên vô cùng cẩu huyết hỏi anh: “Là bởi vì anh đã kết hôn sao? Nhưng mà, em còn muốn hỏi một câu,” nàng đau buồn ai oán, “Anh, mấy ngày nay, với em một chút cũng không động tâm sao?”

Doãn Thiên Dã ngạc nhiên liếc nàng một cái, ánh mắt khó hiểu, ý chính là “Cô có bị bệnh thần kinh không?”

Thư Mạn bị đả kích, đau lòng ra đi.

Chương 56: Ngoại truyện Thiên Cảnh 5

Năm thứ bảy sau khi cưới, Doãn Thiên Dã 29 tuổi, Tần Cảnh 26 tuổi

Doãn Thiên Dã vẫn không bao giờ từng có cảm giác về khoảng thời gian bảy năm nguy hiểm trong hôn nhân này, bởi vì, mỗi ngày sống bên Tần Cảnh luôn luôn là hạnh phúc của anh, không phải là chịu đựng.

Cho nên, một ngày nào đó, anh bỗng nhiên nhận thấy bạn học Tần Cảnh hình như với anh hơi lãnh đạm, anh lo lắng tiểu tụy mà suy nghĩ bao lâu, rồi lại đột nhiên nhận ra sự thật là họ đã lấy nhau bảy năm rồi.

Doãn Thiên Dã không bình tĩnh được, xong rồi, chẳng lẽ Tần Cảnh cũng đến hạn bảy năm thấy ngứa ngáy rồi? QAQ, không được đâu! Nhìn anh một cái, nhìn anh đi, anh rõ ràng vẫn rất có mị lực đó!

Vì sao anh lại cho là Tần Cảnh lãnh đạm với anh chứ? Bởi vì gần đây, Tần Cảnh bận quay phim, không có thời gian để ý đến anh.

Nhưng mà, trước đây Tần Cảnh cũng phải vội đóng phim mà!

Được rồi, nói thật đi!

Là bởi vì, vai nam chính lần này của Tần Cảnh là Giang Tinh Vũ, anh chàng này rất ngưỡng mộ rất yêu thích Tần Cảnh, rất mong đợi được hợp tác với cô, cũng không chỉ một lần công khai nói

Tần Cảnh rất tốt.

Doãn Thiên Dã mỗi lần như thế liếc nhìn hắn trong TV, ngọn lửa ghen tị bùng lên cao ba thước, sau đó, đem Tần Cảnh đẩy ngã xuống giường, tức giận phấn đấu.

Nhưng lần này, không ngờ Tần Cảnh lại muốn hợp tác với hăn ta, cái tên Giang Tinh Vũ đáng chết, không phải đã chủ động tìm bà xã mình xin tiềm quy tắc đó chứ?

Doãn Thiên Dã bất mãn vô cùng, kháng nghị với Tần Cảnh, lập tức bị bác bỏ, xin xét lại, phủ quyết lần hai.

Doãn Tiểu Dã: QAQ! Vợ không muốn anh rồi!

Nhưng, Doãn Thiên Dã đâu có dễ bị hạ gục như thế, rất nhanh chóng chuẩn bị một loạt kế hoạch tác chiến.

Chiêu thứ nhất: Ông xã nhị thập tứ hiếu dịu dàng ngọt ngào, yêu thương tha thiết!

Ba ngày liền chạy qua chạy lại hai nơi, lúc thì đưa ăn, lúc thì đưa uống, còn luôn mồm nói là vừa vặn tiện đường nên tới. Tần Cảnh cũng lười bóc mẽ anh, nhất là quay ở ngoại thành cách 60 km, anh tiện đường cũng tiện một tiếng đồng hồ đấy ạ!

Không quá vài ngày, tất cả mọi người đều biết đạo diễn Tần có một ông xã vô đối.

Có một lần, anh gặp Giang Tinh Vũ mời toàn bộ ekip đi ăn đồ ăn Quan Đông, Tần Cảnh ăn đầu đầy mồ hôi, không biết trời đất; Doãn Thiên Dã phẫn nộ, cái này là muốn lấy lòng cô ấy, trước hết hãy lấy lòng cái dạ dày của cô ấy đúng không?

Ngày thứ hai, Doãn Thiên Dã liền mời tất cả mọi người đi ăn đồ ăn Italia cao cấp, sau đó, vô cùng tà ác hưởng thụ lời tán tụng

của mọi người, lại có rất giả nhân giả nghĩa nói không khách khí không khách khí.

Chiêu thứ hai: Con trai Thiên Thiên thông minh đẹp trai bình tĩnh.

Doãn Thiên Dã chọn tới lui trong ba đứa, cuối cùng vẫn chọn Thiên Thiên. Thiên Thiên rất được, còn trông giống Doãn Thiên Dã như đúc, tên nghe cũng giống tên ở nhà của anh, còn nữa, nó là đứa thông minh nhất!

Thế là, Doãn Thiên Dã quyết định, trong những lúc anh không ở điểm quay phim được, sẽ phải đem Thiên Thiên cài vào bên cạnh Tần Cảnh, với danh hiệu rất kêu là kế hoạch "Bảo vệ mẹ".

Đứa con trai bốn tuổi sớm đã rất khôn, Thiên Thiên, vô cùng kiệm lời nhìn ba nó một cái, giọng ông cụ non nói: "Ba, con biết rồi, các chú khác nói chuyện với mẹ con nhiều hơn ba câu, con sẽ tới ôm chân mẹ, để cho mẹ nhìn mặt con một cái, ân, mặt con giống của ba!"

Doãn Thiên Dã rất hài lòng, xoa đầu nó: "Nhiệm vụ thành công, mua súng ngắn cho con!"

Thế là, Thiên Thiên đi theo chị giúp việc, cả ngày chạy đến điểm quay phim. Tần Cảnh còn cảm thấy rất kì lạ, đứa con trai này vốn là đứa người lớn nhất, làm sao đột nhiên lại dính người thế?

Chỉ có điều, Tiểu Thiên Thiên trong lòng vẫn rất khổ sở a, bởi vì ở điểm quay phim các di cô các chị rất thích chạy tới sờ nó, còn nói: "Tiểu Thiên Thiên nhỏ như vậy, đã trông thật đẹp trai a!"

Tiểu Thiên Thiên nghiêm mặt, không trả lời, trong lòng nghĩ, người lớn thời này, thực sự là tầm thường quá!

Bất quá, mỗi khi nghe mấy người ấy nói: "Tiểu Thiên Thiên lớn

lên thật đẹp tri, còn giống bố như đúc nữa!" Tiểu Thiên Thiên sẽ bình thản mà ở trong lòng đắc ý: Oh yeah, nhiệm vụ ba giao cho hoàn thành được một nửa!

Bộ kế hoạch tác chiến đến cuối cùng là bao giờ có kết quả, hình như là vào một đêm nọ,

Doãn Thiên Dã hết giờ làm việc về nhà, rón rén thay giày, lên tầng đẩy cửa phòng ngủ ra, ánh trăng sáng trong phòng, nhưng không có cô giống như rất nhiều năm trước anh về nhà muộn như thế, lúc ấy điềm tĩnh ngủ sau giữa một mảnh trăng sáng vằng vặc.

Trong phòng ngủ, đêm trống trải.

Anh vô cùng kinh ngạc, quay người lại, lại phát hiện phòng các con đèn sáng, từ khe cửa ló ra ánh sáng da cam ấm áp.

Anh nhẹ nhàng đi tới, không tiếng động đẩy cửa ra, chỉ thấy trên giường lớn của mấy đứa trẻ, Khiêu Khiêu và Đường Đường đã ngủ say từ lâu, còn Thiên Thiên vẫn còn dựa vào lòng Tần Cảnh, lông mi dài rũ xuống, lại rũ xuống.

Tiếng của Tần Cảnh tinh tế mà chậm rãi: "Sư tử nhỏ hỏi mẹ, mẹ ơi, hạnh phúc ở đâu? Mẹ sư tử nói, hạnh phúc ở ngay trên cái đuôi con! Sư tử nhỏ thế là đuổi theo đuôi, xoay vòng quanh, nói, vì sao con không bắt được hạnh phúc vậy? Sư tử mẹ nói, đừng đứng một chỗ mà xoay vòng vong, ngẩng đầu mà bước về phía trước, hạnh phúc sẽ luôn luôn đi theo con!"

Tần Cảnh kể xong chuyện, cúi đầu nhìn, Thiên Thiên cũng đã ngủ rồi. Cô nhẹ nhàng đặt nó nằm xuống, lại kéo chăn cho nó, chầm chậm đứng dậy đi ra, lại thấy Doãn Thiên Dã đứng bên cửa, trong mắt là nhu tình không thể nói thành lời.

Cô mỉm cười hạnh phúc, bước mấy bước lên, nhào vào ngực

anh.

Giống như trong lòng anh, ở đây, chính là cả thế giới!

Nội dung từ **Chương 1** đến **Chương 56: Ngoại truyện Thiên Cảnh 5**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh